

Gầu ơi! Giúp anh!

Contents

Gầu ơi! Giúp anh!	1
1. Chương 01 - 02	2
2. Chương 03 - 04	10
3. Chương 05 - 06	17
4. Chương 07 - 08	23
5. Chương 09 - 10	30
6. Chương 11 - 12	37
7. Chương 13 - 14	44
8. Chương 15 - 16	49
9. Chương 17 - 18	58
10. Chương 19 - 20	65
11. Chương 21 - 22	75
12. Chương 23 - 24	81
13. Chương 25 - 26	86
14. Chương 27 - 28	91
15. Chương 29 - 30	99
16. Chương 31 - 32	105
17. Chương 33 - 34	113
18. Chương 35 - 36	119
19. Chương 37 - 38	126
20. Chương 39 - 40	131
21. Chương 41 - 42	135
22. Chương 43 - 44	141
23. Chương 45 - 46	145
24. Chương 47 - 48	150
25. Chương 49 - 50	155
26. Chương 51 - 52	159
27. Chương 53 - 54	165
28. Chương 55 - 56 (hoàn)	171

Gầu ơi! Giúp anh!

Giới thiệu

Hài hước nhưng không kém phần lãng mạn, tiểu thuyết “Gấu ơi, giúp anh” kể về câu chuyện tình yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gau-oi-giup-anh>

1. Chương 01 - 02

Chương 1

Thư Hoán lê bước cùng đôi mắt thâm đen xuống lầu mua thức ăn, thực ra đã trưa rồi nhưng cô vẫn chưa ăn sáng.

Công việc hiện tại của cô là thiết kế gấu bông, cả căn phòng đầy ắp những con thú bông to nhỏ khác nhau, chúng là người bạn thân thiết sống cùng cô bấy lâu, cùng cô thức đêm, phác thảo, tạo những mẫu thủ công dưới ánh đèn vàng vọt.

Để giao kịp hàng hôm nay Thư Hoán phải thức trắng đêm, không hề chớp mắt, đầu đau mắt cay, bước đi có cảm giác như đang bay.

Cô đi thẳng đến quầy hàng bán điểm tâm, mắt lơ đãng: “Ông chủ, ột phần bánh trứng chiên, một phần sữa đậu nành, nhiều sữa chút nhé”.

Ông chủ dễ tính gói cho cô phần bánh gồm hai trứng chiên, một ly sữa đậu.

Thư Hoán lơ đãng trả tiền, nửa tỉnh nửa mê vừa ăn bánh, uống sữa, vừa lên lầu, như thể đang bước đi trên mây.

Trạng thái bay bổng như lên thiên đường nhanh chóng bị tiếng chuông di động thức tỉnh, người gọi cho cô là anh “bạn trai” theo đúng nghĩa đen, đại thiếu gia Từ Vĩ Trạch.

Rất nhiều cô gái thấy cái tên này nhấp nháy trên màn hình di động thì phản ứng sẽ là tim đập rộn ràng, sung sướng hạnh phúc. Nhưng Thư Hoán đã miễn nhiễm từ lâu rồi.

“A lô.”

“Gấu Hoán, em chuẩn bị đi chưa?”

Thư Hoán vẫn như đang nằm mơ: “Đi đâu?”.

Bên kia im lặng ba giây, sau đó là một tiếng quát inh tai: “Chắc em không quên rồi đấy chứ!!!”.

Tại Thư Hoán ong cả lên, phải dựa vào tường: “Quên gì cơ?”.

“Chuyện đi gặp phụ huynh của anh ấy, chẳng lẽ em muốn hại anh phải đi xem mắt cô nàng kia hay sao?”

Thư Hoán sực nhớ ra, vì cô đã ăn miễn phí một phần beefsteak nên bị cưỡng ép nhận lời giả làm bạn gái của Từ Vĩ Trạch để ứng phó với ông anh trai nghiêm khắc của anh.

Trò “giả dạng” này chẳng có chút lãng mạn nào. Từ Vĩ Trạch gần như đã đến tuổi phải ổn định, nhưng lại hoàn toàn không có ý đó. Anh nổi tiếng đào hoa, tiếng thơm lừng lẫy, phong lưu đa tình gây ra biết bao nhiêu tai họa, đến nỗi gia đình bắt buộc phải ra lệnh cho anh thu dọn tàn cuộc, kết hôn để tạ tội.

Thư Hoán cũng cảm thấy người như anh vẫn nên kết hôn sớm để khỏi gây họa cho thế gian nữa: “Đi xem mặt thì có gì là không ổn đâu, người ta xinh đẹp lại dịu dàng, con nhà danh giá nữa, rất xứng với anh mà...”.

Đầu dây bên kia phản ứng dữ dội: “Anh không muốn! Xem mặt như thế rồi hai tháng nữa đính hôn, một tháng sau đã kết hôn, thêm một tuần nữa là em có thể đến tham dự tang lễ của anh rồi đấy”.

“=_= Hôn nhân cũng đâu phải là mồ chôn anh đâu.”

“Dù sao chuyện này em nhất định phải giúp anh. Nếu không tối nay anh sẽ treo cổ chết trước nhà em.”

“...”

“Một tiếng nữa anh đến dưới lầu đón em, giờ em mau đi tắm rửa, thay quần áo đi, nhớ phải trang điểm.”

Thư Hoán vẫn cố chống cự: “Anh không nhờ người khác được à? Anh quen bao nhiêu cô gái, sao cứ phải là em?”.

“Chuyện này không thể chọn bừa được”, Từ Vĩ Trạch nói với vẻ nghiêm túc, “Bọn họ chắc chắn sẽ yêu anh, đến lúc đó thì phải làm sao?”.

“=_= Anh vẫn còn tự sướng được à?”

“Hơn nữa lần này là trường kỳ kháng chiến. Thời gian tới phải nhờ em giúp anh chống đỡ, em có thể nói là em mắc chứng sợ hôn nhân, nếu may mắn có thể kéo dài được một năm rưỡi. Đến khi ông anh của anh bắt đầu ép hôn thì anh lại nói là đã bị em đá rồi, sau đó chữa trị vết thương lòng mất mấy tháng nữa, nhiều nhất là một năm, như vậy anh sẽ có thời gian tự do là hai năm rưỡi...”

Thư Hoán khóc không ra nước mắt, tên này nghiêm túc thật à.

“Nếu nhờ cô gái khác giúp đỡ dù không lãng nhăng về tình cảm, nhưng họ diễn với anh một vở kịch dài như thế, chắc chắn sẽ làm chậm trễ đường tình duyên của họ, như vậy không phải là vô đạo đức lắm hay sao?”

“Cũng đúng nhỉ.” Hiếm khi Từ Vĩ Trạch chịu suy nghĩ cho kẻ khác, Thư Hoán nhất thời thấy xúc động, mấy năm nay quả nhiên anh đã chín chắn hơn rồi.

Hử, khoan đã...

“Thế còn em? Tại sao em thì được?”

“Ừa, em cũng được xem là phụ nữ à?”

“...”

“Hơn nữa mấy năm nay có ai theo đuổi em đâu, một, hai năm chắc cũng vậy nhỉ. Ha ha ha ha.”

Nếu không phải đang nói chuyện qua điện thoại thì Thư Hoán đã cho anh ăn một cú đấm rồi.

Thực ra vóc dáng Thư Hoán nhỏ bé lại yếu ớt, cổ và tay chân đều nhỏ nhắn dễ thương, xắn gấu quần lên đứng đó trông như con chim nhỏ, sắc mặt hơi tái, lúc buộc tóc lại thì khuôn mặt chỉ to bằng lòng bàn tay, đôi mắt luôn lơ đãng vì thiếu ngủ đã chiếm hết một nửa.

Nhưng sống một mình đã lâu nên cũng tiến hóa thành người độc lập và dũng cảm. Lúc dọn nhà, đồ đạc chiếm trọn một xe cũng do tự cô khuôn lên lầu, khi đó chưa có thang máy; tường cũng do cô tự sơn, tự leo lên ghề dán giấy dán tường, thay bóng đèn.

Thường ngày trông cô có vẻ lơ đãng, đi đường cũng không vững, mua thức ăn thường xuyên đếm nhầm tiền, nhưng đến thời khắc quan trọng, cô sẽ biến thân thành một nữ King kong vô địch, đuổi đám sói háo sắc thay bạn, đập giắt giết chuột, một tay làm hết.

“Đàn ông thấy em như thế sẽ sợ lắm đấy.” Lúc Từ Vĩ Trạch đợi cô trước cửa đã nói thế khi thấy cô đang xách thùng nước, hùng hục leo lên lầu.

Chính vì thế giới này tồn tại quá nhiều kiểu đàn ông ăn chơi, không thể tin cậy được như Từ Vĩ Trạch mà phụ nữ mới bị bức ép biến thành mạnh mẽ như thế ==.

Thư Hoán kẹp ống nghe vào tai, Từ Vĩ Trạch vẫn đang căn nhàu bên kia: “Em nhớ là phải trang điểm đẹp đấy, tốt nhất là làm tóc luôn đi, đừng kéo thấp tiêu chuẩn của anh xuống...”

“Được rồi, phiền phức quá >_<.” bảo=“” anh=“” tìm=“” người=“” khác=“” thì=“” không=“” chịu,=“” bây=“” giờ=“” lại=“” kén=“” cá=“” chọn=“” canh=“” nữa=“”>

“Cần quần áo giày dép thế nào thì bây giờ anh đi mua giúp em.”

“Không cần, mấy thứ đó em có thiếu đâu.” Cô cảm thấy tủ áo của cô vẫn rất phong phú.

Từ Vĩ Trạch ngáp ngừng như muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn buột miệng: “Ừ, anh trai anh thật sự rất kén chọn, nên em phải phát huy sở trường lớn nhất của mình, cố gắng đẹp hết mức, có giá nhất là được. Cố lên, Gấu Hoán!”

Bắt một cô gái thức trắng hai đêm liên tục phải xinh đẹp thì thực sự là chuyện không dễ dàng gì, cho dù cấp tóc làm mặt nạ thì trông cũng vẫn giống một gương mặt mệt mỏi có thể ngủ gục bất cứ lúc nào, Thư Hoán bắt buộc phải trang điểm tỉ mỉ cho làn da của mình.

Khó khăn lắm mới che lấp được quầng thâm nơi mắt để sắc mặt tươi sáng hơn, lại dùng má hồng và kem che khuyết điểm đẩy cho đường gò má cao hơn một chút để ngụ ý tạo vẻ tinh thần và sắc mặt hồng hào hơn. Cuối cùng lúc dùng mascara cô lại quét luôn vào trong mắt mình.

Thư Hoán đã gục đầu vào gương, nước mắt đầm đìa, đau khổ muốn chết, lớp trang điểm dày công tạo ra lại biến thành gấu trúc mất rồi.

Tốn bao nhiêu công sức mới trang điểm cho gương mặt đẹp hơn, bây giờ phải mặc chiến bào rồi. Thân phận mà Từ Vĩ Trạch tạo ra cho cô là một đại tiểu thư trí thức, có địa vị. Thư Hoán chưa từng thấy đại tiểu thư đích thực là phải có dáng vẻ thế nào, cũng may là chưa ăn thịt heo nhưng cũng thấy heo chạy rồi, dù sao cũng phải cố gắng hết sức “bao bì đóng gói” cho bản thân trông giàu có là được.

Sợ bị ông anh của Từ gia nhìn ra cô không phải là cô gái giàu có môn đăng hộ đối, Thư Hoán rất gắng sức trang điểm ăn vận, gần như dùng toàn bộ quyết tâm chiến sĩ cắt mạch máu tay ăn thề để lờ hết những bộ quần áo để dành đáng tiền nhất mà bấy lâu cô không nỡ mang ra dùng, mặc hết lên người.

Đó cũng là nguyên nhân mà cô dễ dàng bị bạn bè lôi ra giúp đỡ. Cho dù có không tình nguyện đến mấy, khóc lóc từ chối rằng “Mình không được, mình không muốn”, thì khi bị bắt phải lâm trận, không cách nào trốn được thì cô vẫn khá là chuyên nghiệp và nghiêm khí.

Đến khi vũ trang xong xuôi, Thư Hoán run lấy bầy tựa vào tường đi xuống lầu trên đôi giày da đính pha lê cao trên mười phân, nhìn thấy ngay Từ Vĩ Trạch đang dựa nghiêng người vào cửa xe đợi cô.

Người đàn ông đang uể oải đứng thọc tay vào túi quần ấy, có vẻ ngoài chỉ có thể hình dung bằng hai từ “tai họa”. Là đàn ông, Từ Vĩ Trạch là đẹp đến mức bất thường, đáng người như ngọc, mày đen mắt sáng, gò má lại có một lúm đồng tiền. Lúc không có cảm xúc, trông anh cũng như đang nửa cười nửa không, và khi cười thật sự thì đúng là dịu dàng đến mức cảm động.

Có vẻ bề ngoài như thế, cho dù anh gốc nghèo như in, hoàn cảnh nghèo khó thì cũng có không ít cô gái rung động, sẵn sàng lao vào anh, mà anh lại học giỏi, chơi thể thao giỏi, phong độ và gia thế cũng rất tốt.

Thư Hoán nghiêng răng nghĩ, có sự tồn tại của công tử đào hoa như thế thực sự là tai họa của phụ nữ.

Nghe tiếng động, Từ Vĩ Trạch ngược mắt lên, vừa nhìn thấy cô đã tỏ ra như mắc nghẹn, sắc mặt dần dần tái xanh.

Thư Hoán cố gắng giữ thăng bằng đi đến trước mặt anh, e dè quay một vòng, căng thẳng hỏi: “Được không? Đây là kiểu ăn vận đẹp nhất của em rồi đó.” Để miễn cưỡng tương xứng với chiều ột mét tám mươi tám của Từ Vĩ Trạch, cô còn mang cả đôi giày cao nhất của mình.

Còn Từ Vĩ Trạch hoàn toàn phớt lờ túi xách Chanel và sợi dây chuyền hoa sơn trà mà hiếm hoi lắm cô mới mang ra, cũng không để ý đến nỗi khổ tâm của cô khi mang vào đôi giày mà bình thường chỉ để ngắm chứ không nỡ mang, anh cởi áo vest ra rồi bọc kín cô lại như gói nem.

“Váy của em có cần ngắn hơn tí nữa không? Còn cổ áo cũng quá thấp rồi đấy? Cup B thì tại sao em còn độn cho nó thành D? Lộ ra khe rãnh thế kia là ý gì đấy? Em muốn anh tức chết à?”

Thư Hoán hoang mang không hiểu, bộ váy liền màu champagne này là do một nhà thiết kế nổi tiếng tạo ra, cô phải dành dụm rất lâu mới mua được, cố ý để dành đến trường hợp quan trọng nhất mới mặc, cho dù không đẹp như người mẫu nhưng ít nhất cũng là đẹp mà: “Làm gì khoa trương thế, đây là bộ lễ phục bình thường mà. Bình thường anh đưa mấy cô gái kia đến dạ tiệc, bọn họ cũng mặc thế này thôi?”

Từ Vĩ Trạch lại ghen: “Tiếng là thế... nhưng em ăn mặc thế này thì bó sát quá.”

Thư Hoán hơi hoài nghi người đứng trước mặt mình là kẻ giả mạo: “Nếu em nhớ không nhầm thì ăn mặc bó sát thế này mới là sở thích của anh mà? Chính anh bảo em ăn mặc cho đẹp nhất, mặt không đẹp thì có thân hình bù đắp lại là danh ngôn của anh.”

Nếu không thì ai muốn mặc bộ quần áo mà lúc ăn tối cũng không dám uống nước làm gì.

Từ Vĩ Trạch vẫn kiên quyết giữ áo vest của anh trên người cô, lẩm bẩm: “Nhưng, anh của anh là người rất bảo thủ...”

“... = = Bảo thủ mấy thì chắc cũng nhìn thấy áo bó sát và hở lưng chứ nhỉ?”

Từ Vĩ Trạch cau mày như đang ngứa ngáy khó chịu, nói với vẻ khổ sở: “Anh nghĩ em nên thay bộ khác thì hơn...”

Thư Hoán sắp nổi cáu, cúi xuống cởi đôi giày khó chịu ra, đi chân trần về nhà: “Từ Vĩ Trạch, phiền anh tìm anh khác đi.”

Anh chàng đưa tay kéo cô lại: “Này này, em đừng thế chứ. Anh muốn tốt cho em mà, em chưa gả cho ai, đừng tùy tiện cho người khác nhìn thế chứ, rất thua thiệt... Được rồi được rồi, anh không nói nữa, bộ này thì bộ này, hôm nay em to nhất, em thích thế nào cũng được.”

Sau đó mở cửa xe cho cô, thấy cô hơi cúi xuống để vào trong, anh lại nói: “Anh cảnh cáo em, lát nữa không cho em cúi người!”

Chương 2

Hai người đến nhà hàng đã đặt sẵn, ông anh nghiêm khắc của Từ gia vẫn chưa đến, cảm giác phải chờ đợi lại khiến Thư Hoán càng căng thẳng hơn.

Từ Vĩ Trạch kéo ghế giúp cô, hai người lần lượt ngồi vào, Từ Vĩ Trạch nhìn cô từ trên cao xuống, lại bảo: “Em có chắc em không cần áo khoác?”

Đập tờ thực đơn vào người Từ Vĩ Trạch, Thư Hoán hỏi: “Anh của anh... là người thế nào?”

“Anh ấy à, là một người anh tốt, vô cùng thương anh. Chỉ có điều,” Từ Vĩ Trạch mở thực đơn, tỏ vẻ khổ sở, “Trong vấn đề truyền thống nào đó thì anh ấy rất cổ chấp.”

Vừa nói xong đã nghe văng vẳng tiếng bước chân của một người đàn ông. Chỉ là tiếng ma sát rất nhỏ của đôi giày chạm vào thảm, nhưng lại khiến người ta có cảm giác căng thẳng, Thư Hoán không hiểu vì sao lại thấy hơi hoảng hốt, vội vàng ngậm miệng lại.

Bóng dáng cao lớn vòng từ sau lưng cô đến trước mặt rồi ngồi xuống.

Anh vừa ngồi xuống, trong khoảng cách khoảng mười centimet, Thư Hoán chỉ cảm thấy gò má cô bỗng căng cứng, nhất thời không dám ngước mắt lên nhìn thẳng người mới đến.

Cô không phải người hay xấu hổ, thế nhưng đối phương chưa nói câu nào mà chỉ là không khí do người ấy tạo ra cũng đủ khiến tim cô đập thình thịch.

“Anh, đây là Thư Hoán, bạn gái hiện tại của em. Hoán Hoán, đây là anh trai anh, Từ Vĩ Kính.”

“Chào cô.” Giọng rất lạnh, cũng rất trầm, không có cảm xúc đặc biệt, nhưng nghe lại có cảm giác xa cách lạ lùng.

Sau đó, cuối cùng cô cũng ngẩng lên. Người đàn ông đang ngồi đối diện cũng đang lặng lẽ nhìn cô.

Người đàn ông từ tóc tai đến cổ áo và ống tay áo đều rất chỉnh chu, không hề có chút cẩu thả, bừa bãi nào.

Hai anh em đều có làn da trắng, Từ Vĩ Trạch trắng trẻo và có chút thư sinh, ít nhiều có vẻ đáng yêu dịu dàng; còn Từ Vĩ Kính tuy trắng nhưng không ảnh hưởng đến chất đàn ông của anh, ngược lại khi anh không vui, hàng lông mày hơi nhăn lại, nổi bật vẻ cao ngạo không thể xâm phạm, càng khiến gương mặt anh lạnh lùng hơn.

Trên gương mặt mà mỗi chi tiết đều đạt đúng tiêu chuẩn cao nhất ấy, không hề có nụ cười.

Thư Hoán bỗng có cảm giác váng vất.

“... Chào anh.”

Nghe lời đáp, người đàn ông “ừ” một tiếng, đặt tay lên bàn, những ngón tay thon dài mạnh mẽ đan vào nhau, hơi nhíu mày nhìn cô. Đôi mắt người ấy rất đẹp, cũng rất sắc bén, liếc nhìn cô vẻ thẳng thừng khiến Thư Hoán chỉ thấy như bị xuyên thấu.

“Nghe nói năm ngoái cô mới đi học ở Nhật về?”

Đó là lời nói dối kinh thiên động địa nhất của Từ Vĩ Trạch để dắt vàng cho cô bạn gái hồng phù hợp với yêu cầu của ông anh, Thư Hoán đành nói: “Vâng.”

“Cô có quen @#\$\$# không?”

“Dạ?” Cái tên ấy là tiếng Nhật, còn khá dài, Thư Hoán chỉ nghe như vẹt nghe sấm.

“Người tôi nói là một người bạn. Cô ở Tokyo mà lại chưa nghe đến cậu ta?”

“Ừm...” Thư Hoán vội nói, “Em không quá chú ý đến những chuyện ngoài trường học.”

“Ừ.” Đối phương hơi khựng lại, “Cô học ở trường nào? Chuyên ngành gì?”

Chuyện này đã bịa sẵn từ trước, cũng xem như đối đáp qua được.

“Cô có sở thích nào không?”

Thư Hoán lại ấp úng: “Sở thích... sưu tầm thú nhồi bông?”

Đối phương hơi nhíu mày: “Sưu tầm là tốt. Nhưng ý tôi là, chẳng hạn âm nhạc mỹ thuật v.v... Cô có học nhạc không? Khiêu vũ?”

“... Không ạ.”

“Có sở trường chơi nhạc cụ nào không?”

“...”

Thư Hoán thầm nghĩ “nhạc cụ” duy nhất cô biết chính là “huyết sáo”. Thực ra huyết sáo cũng khá giỏi, thậm chí còn biết huyết bài “Hành khúc Thổ Nhĩ Kỳ” cơ.

Từ Vĩ Trạch còn khen ngợi rằng, chỉ lúc cô huyết sáo mới có thể khơi dậy ham muốn sinh lý của anh – khiến anh muốn đi nhà vệ sinh “xùy xùy” một tí.

“Vậy lúc còn nhỏ, cha mẹ cô cho cô học gì để giải trí?”

Trong nhà trẻ, mọi người cùng nghịch bùn!

Thư Hoán dè dặt: “... Học”.

“Hử? Ý tôi là ngoài học ra.”

“Ừm... sở thích khác của em là đọc sách.”

“Ồ,” Đối phương như có vẻ thích thú, “Ví dụ như nhà văn nào?”.

“Ừm...” Những quyển sách có chiều sâu mà cô từng đọc qua rất ít, nhất thời không biết lấy tên ai ra để nghe có vẻ oai một tí, thấy hàng lông mày của anh mỗi lúc một nhíu lại, cô vội vàng chuyển đề tài, “Thực ra, em đọc manga nhiều hơn”.

“Ồ...” Cuối cùng anh ta không định tiếp tục đề tài này nữa, chỉ nhìn Từ Vĩ Trạch một cái, sau đó chuyển sang hỏi vấn đề khác, “Ngoài Nhật ra thì cô có đi nước nào nữa không?”.

“... Không ạ.”

“Rảnh rỗi thì nên ra ngoài nhiều hơn, nếu không sẽ thiếu vốn sống, cũng chẳng hiểu biết gì nhiều.”

Sắc mặt Thư Hoán thoát đỏ thoát tái, bị hỏi đến độ đầu óc trống rỗng.

Vừa gặp mặt cô đã lơ mờ hiểu được sự lợi hại của Từ Vĩ Kính, cuộc đối thoại ngắn ngủi, đơn giản này đã vạch trần mọi thứ về cô. Từ Vĩ Kính đã phá tan thân phận tiểu thư nhà giàu tự biên của cô thế nhưng không khí cuộc nói chuyện vẫn có thể xem là hòa bình, không hề giống một trận chiến vạch trần bộ mặt thật tí nào.

Cô lại liếc Từ Vĩ Kính, anh đã không còn nhìn cô nữa mà cúi đầu quan sát màu sắc ly trà trong tay, sau đó hớp một ngụm.

Lần gặp mặt này, Thư Hoán bị “nhìn” đến mức hoảng loạn, đại bại quay trở về. Cơm cũng không ăn được là bao, cuối cùng thanh toán xong trở ra, cả người cô lơ mơ đờ đẫn, còn bị treo chân ngay ở cửa, suýt nữa thì chụp ếch.

Từ Vĩ Trạch vội vàng đỡ cô: “Cẩn thận nào”.

Nghĩ đến Từ Vĩ Kính vẫn đang ở sau lưng nhìn theo mình, Thư Hoán thật sự xấu hổ muốn chết: “Em... em đi đây”.

“Anh đưa em về.”

“Không cần đâu...”

“Làm sao được? Lên xe đi.”

“Thật sự không cần mà...”

Giằng co một lúc, cuối cùng vẫn bị trượt chân, chiếc giày vốn rộng bay vèo ra ngoài. Xung quanh im lặng như tờ, mọi người đồng loạt nhìn theo chiếc giày trượt một đường trên mặt đường lát đá.

“Em nói thật đó.” Thư Hoán khóc không ra nước mắt, “Anh để em về một mình đi, sau này em vẫn muốn làm người mà”.

Với vận khí tối nay thì chỉ cần dính vào hai anh em này là lòng tự tôn của cô không giữ lại nổi.

Từ Vĩ Trạch cúi đầu nhìn vào mắt cô, vẻ lo âu: “Xin lỗi”.

“Không sao... T___T”

“Tối nay để em chịu uất ức rồi.”

Thư Hoán gục đầu ủ rũ: “Cũng không phải. Còn về phía anh trai của anh, haizzz, thôi, không giúp được gì mà còn gây phiền phức cho anh nữa”.

Thư Hoán về đến nhà, tắm rửa sạch sẽ từ đầu đến chân như để xua hết vận rủi đi, lại còn vắt một ly nước chanh để uống cho thanh lọc cơ thể. Đang dựa vào sofa, ngâm đôi chân đau nhức như muốn đứt lìa trong chậu nước thì điện thoại reo vang.

Vừa nhìn thấy tên người gọi, Thư Hoán bất giác kêu “Ồi” một tiếng rồi ôm mặt, người đó là một trong những nguyên nhân gây ra ký ức thê thảm tối nay của cô.

“Gấu Hoán?”

“Ừm...”, Thư Hoán vùi mặt vào chiếc gối ôm, âm ừ, “Chuyện gì thế?”.

“Không có gì, chỉ muốn hỏi xem em đã về nhà an toàn chưa.”

“Ừm, em về được một lúc rồi.”

Từ Vĩ Trạch hơi khựng lại: “Hôm nay thật sự xin lỗi, anh không ngờ là...”.

“Không sao... T__T”

Không nhắc thì thôi, hễ nhắc đến là ký ức đáng xấu hổ đó lại khiến cô chỉ muốn chúi luôn đầu vào chậu nước rửa chân cho xong.

“Hôm nay em thật sự rất chuyên nghiệp, tận tụy. Đợi khi em rảnh thì bảo anh, anh sẽ khao em, lúc nào cũng được, phiếu ăn cơm miễn phí một tháng đấy nhé.”

Con người Từ Vĩ Trạch tuy bình thường miệng mồm rất hư, nhưng sự “đê tiện” của anh cũng có chừng mực, lúc cần thì vẫn rất có nhân tính, đạo đức.

Nhưng điều đó cũng không xoa dịu được trái tim pha lê đã tan nát của Thư Hoán, cô vẫn cứ “hu hu hu” suốt, vừa đưa chân khuấy bùn khoáng màu tím nhạt trong chậu nước, vừa không kìm được hỏi: “Đúng rồi, cái đó... Anh trai anh có nói gì về em không?”

Bên kia ngần ngừ một lúc: “Cũng bình thường thôi...”.

“Cũng bình thường là sao?”

Giọng anh đầu dây bên kia hơi do dự: “Thì cảm thấy em cũng được...”.

Thư Hoán hậm hực: “Anh còn dám lừa em à? Em giúp anh như vậy mà anh chẳng nói được một câu thật lòng, quá đáng!”.

Từ Vĩ Trạch thấy cương thì nhu, lập tức dịu giọng: “Được rồi mà, anh chỉ cảm thấy không cần thiết... Em thật sự muốn nghe?”.

“Tất nhiên rồi.”

“Anh ấy nói, em lùn, thấp hơn anh quá nhiều. Cũng quá gầy, eo và đùi chỉ có tí thịt, liệu sức khỏe có vấn đề không?”

“...”

Cô đã cố ý chọn một bộ quần áo tôn dáng để mặc, ai ngờ lại tự sỉ nhục mình.

“Tuy trang điểm đậm nhưng vẫn nhận ra sắc mặt không tốt, quầng mắt thâm, da mặt cũng chảy xệ, không chỉ không đẹp mà còn dọa người khác, chắc là sống về đêm quá nhiều.”

“... T__T” Vừa thức đêm xong thì khó tránh khỏi tình trạng đó mà.

“Em không sao chứ?”

“T__T”

“Này, là em bảo anh kể lại sự thật mà... Nói thật rồi thì em lại không vui...”

Thực ra thì Thư Hoán không đến nỗi nhỏ mọn như thế, bị người khác soi mói cũng là chuyện cô có thể chấp nhận được. Lớn thế này rồi, cũng đã quen với việc nhiều khi mình không được chấp nhận, bị nhận xét khó nghe cũng phải kiên nhẫn chịu đựng. Nhưng những lời này là do Từ Vĩ Kính nói, cảm giác bị chọc vào chỗ đau càng sâu thêm.

Thế là cô lại càng buồn bã hơn: “Em đi ngủ đây”.

“Này, em đừng nghĩ ngợi nhiều nhé.”

“Không đâu.”

“Anh trai anh vốn dĩ đã là người rất khó tính, em đừng để tâm.”

“Em biết. Chúc ngủ ngon.”

Từ Vĩ Trạch vẫn cố nói thêm: “Thực ra em là một cô gái tốt”.

Thư Hoán mệt mỏi cúp máy, nằm lún ra sofa.

Chớp mắt lại được phong cho chức “người tốt”.

Lúc còn đi học cô cũng từng rung động trước Từ Vĩ Trạch. Cô gái nào dù e thẹn hay kiêu ngạo đến mấy thì cũng khó mà không có ý gì với một người đàn ông như anh.

Chỉ có điều Từ Vĩ Trạch quá đào hoa, cô chỉ đứng nhìn thôi cũng đã biết chàng trai này phong lưu đến mức không ai dám hy vọng gì ở anh, cô thực sự đã bị dọa chết khiếp bởi tốc độ thay bạn gái của anh.

Con người chỉ cần đừng ôm ấp hy vọng hão huyền thì sẽ không làm chuyện ngu ngốc. Thế nên tuy cô không phải người đẹp nhất, cũng chẳng phải thông minh nhất, nhưng lại vượt qua được chuyện này.

Còn Từ Vĩ Trạch về sau cũng thẳng thắn nói rằng, sở dĩ anh có ấn tượng với cô là vì trong một lần họp mặt liên hoan bị cô “bỏ rơi”. Lúc đó gần như cô nào cũng giành ngời cạnh anh, làm bạn chơi trò chơi với anh, đến nỗi phải rút thăm ngay tại chỗ. Chỉ có cô sau khi rút trúng thăm lại chủ động nhường cho người khác, đến chơi cùng người khác.

Lại có cô gái dám phớt lờ anh, ở một mức độ nào đó thì đã làm tổn thương đến lòng tự tôn của Từ thiếu gia.

Chuyện xưa ấy, Thư Hoán đã không còn nhớ. Lúc đó các cô gái mê mẩn anh đến thế, còn cô lại chẳng có ý gì với anh cả, đương nhiên sẽ nhường cho người khác rồi, không phải là chuyện gì đáng để tâm. Nhưng điều đó lại khiến Từ Vĩ Trạch nhớ mãi không quên.

Về sau Từ Vĩ Trạch chủ động tiếp cận cô, hai người trở thành bạn bè khác phái đơn thuần, lại còn khá thân thiết. Cả hai tâm đầu ý hợp đến bất ngờ, luôn giữ liên lạc cho đến tận bây giờ.

Cô không có tà niệm gì với anh, Từ Vĩ Trạch cũng phá lệ xem cô là bạn thân, đó là một quá trình rất tự nhiên, không hề lãng mạn. “Công việc” của cô là lắng nghe anh kể lể, thường xuyên làm quân sư tình yêu cho anh kể cả lúc đi vệ sinh. Còn “tiền lương” là những món quà anh nhận được, nếu không cần sẽ chuyển giao cho cô.

Bánh tự làm, bánh kem tự nướng... đều được; túi xách hàng hiệu của nam giới, cô cũng có thể dùng tạm, dù sao cô thấy tâm hồn của mình đã là một người đàn ông rồi; còn về những thứ khác...

Cô thường xuyên không tìm được, tức tối cầm quần lót nam hét toáng lên với Từ Vĩ Trạch: “Cái này bảo em dùng thế nào được?”.

Sau đó anh chàng công tử đào hoa đó nở nụ cười không thể chân thành hơn: “Ừa, lẽ nào bây giờ em không phải là đàn ông à?”.

“...”

“Yên tâm, sau này nhất định sẽ biến thân thành công, cố lên!”

Dù sao nguyên tắc để làm bạn với dạng người là mối nguy cho chị em phụ nữ như Từ Vĩ Trạch chính là, cô không xem anh là đàn ông, anh không xem cô là phụ nữ, bình an vô sự là được. ==

Thư Hoán ngâm chân, bôi kem mát xa xong nằm lún ra giường. Thực sự là sức cùng lực kiệt, như uống phải thuốc mê xương vậy, cả ngón tay cũng không nhúc nhích nổi, không lâu sau cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ, cô quay về thời còn học đại học, lần đầu nhìn thấy Từ Vĩ Trạch ở sân bóng rổ, lúc đó cô rất kinh ngạc, tim đập như trống, đổ mồ hôi tía tai. Sau đó lại mơ thấy ánh mắt sắc bén của Từ Vĩ Kính, như một chậu nước lạnh trong tích tắc đổ ụp xuống, toàn thân lạnh ngắt.

Trong lúc nửa lạnh nửa nóng như thế Thư Hoán vẫn ngủ say, ngủ đến chết đi sống lại, không biết trời trăng mây gió gì nữa.

2. Chương 03 - 04

Chương 3

Thư Hoán tỉnh dậy là vì quá đói, vừa mở mắt ra đã thấy phòng tối đen như mực, hoàn toàn không biết bây giờ là mấy giờ. Bụng cứ sôi đến phát hoảng, cầm đồng hồ báo thức dạ quang hình quả dâu tây ở đầu giường lên xem giờ, suýt nữa thì cô tiện tay ăn mất nó.

Thì ra cô đã ngủ một mạch đến tối hôm sau, chẳng trách đói đến nổi tay chân mềm nhũn. Thư Hoán dậy bật đèn, định lết xuống dưới lầu mua bánh trứng ăn, lại nghe phòng khách vắng đến tiếng gõ cửa âm âm như sấm dậy.

Thư Hoán loạng choạng ra khỏi phòng ngủ, trèo ra phòng khách mở cửa. Sợi dây xích trên cửa vừa mở ra, đối phương gần như đập cửa xông vào, “rầm” một tiếng, cô bị đẩy ngã ra đất, suýt tí nữa thì bị đập chân vào mặt.

Thư Hoán ngã đến choáng váng mặt mũi, lúc được đỡ dậy vẫn còn chóng mặt, hoang mang nhìn xung quanh hỏi: “Sao thế, cháy nhà hả?”.

Từ Vĩ Trạch đứng là tỏ vẻ như đang cứu hỏa: “Em dọa anh suýt chết!”.

“Ồ...”

“Gọi điện cho em, di động tắt máy, điện thoại bàn cũng không được, bấm chuông cũng không thấy ai mở cửa, anh còn tưởng em xảy ra chuyện chứ.”

Thư Hoán sờ gáy đã sưng lên, lẩm bẩm: “Làm gì đến nỗi...”. Gần đây an ninh xã hội khá là ổn mà.

“Ai biết em được? Lỡ tối qua xấu hổ vì chuyện ngã chụp ếch, nghĩ quẩn thì...”

Thư Hoán điền tiết: “Anh còn nhắc lại à!”. Thù cũ hận mới đột nhiên trào dâng, cô chỉ muốn quét anh ra khỏi nhà, “Chính là anh! Vừa nãy còn hại em ngã thêm cú nữa, anh là vỏ chuối chuyển thế hả?”.

Từ Vĩ Trạch né tránh, mặt vẫn tỏ ra chân thành: “Anh đang quan tâm em mà”.

Chút lo âu trên gương mặt anh cũng tạm gọi là có thành ý. Sống một mình trong thành phố lớn cách xa bố mẹ, có một người bạn quan tâm đến chuyện sống chết của cô thế này đích thực là một việc may mắn, nghĩ đến đó, Thư Hoán cũng không tiện xử lý anh nữa: “Hừm... cảm ơn anh”.

Trốn tránh thành công trách nhiệm với cô, Từ Vĩ Trạch đưa tay ra rất phong độ: “Ngủ lâu như vậy, Thư tiểu thư chắc hẳn đã rất đói, tôi có vinh dự được mời cô đi ăn để xin lỗi không nhỉ?”.

Lên xe bí ngô của hoàng tử Từ, Thư Hoán chọn đi ăn ở quán vỉa hè.

Cô biết Từ Vĩ Trạch không thiếu tiền, mặc dù không rõ anh giàu đến mức nào nhưng cô cũng chưa bao giờ thấy anh khổ sở vì chuyện tiền bạc. Có điều cô vẫn cảm thấy ăn vỉa hè ổn hơn, cô cảm thấy mình rất giống mấy quán vỉa hè, tùy hứng, bình dân...

Buổi tối hơi nóng vẫn chưa tan, đói đến độ không còn sức lực ăn diện, Thư Hoán chỉ buộc tóc cao, búi thành một búi to qua loa trên đầu, không đánh phấn, mặc một chiếc váy hai dây trẻ con đã hơi bạc màu, đôi chân chỉ mang dép lê. Từ Vĩ Trạch là áo mũ chỉnh tề, ăn vận như thể sắp vào nhà hàng Westin đối diện, nhưng cũng cùng ngồi xuống quán ăn vỉa hè đối diện nhà hàng đó.

Hai người có vẻ bề ngoài cực kỳ không hợp nhau lại cảm thấy rất vui vẻ, chọn cả một bàn đồ ăn, cua ghe, hai chai nước có ga, vùi đầu vào ăn cật lực, không biết mệt là gì.

“Bỏ tay ra, càng cua cuối cùng là của em!”

“Rõ ràng nó là cua của anh, em đừng nhả tâm chia cách bọn anh chứ!”

“Nó là con đực, anh tha cho nó đi!”

Ban đầu còn ngại ngần dùng đũa giành ăn, cuối cùng thò cả tay vào, Thư Hoán chậm hơn một tí, chỉ kịp chụp lấy bàn tay đạo tặc kia.

Thế là lần đầu tiên trong đời cô chạm vào lòng bàn tay của Từ Vĩ Trạch. Tay anh ấm áp và mạnh mẽ, ngón tay thon dài, điều duy nhất không đẹp đó chính là tay anh đã bị dính ít nước thịt cua.

Lúc cô hơi dờ dẫm, Từ Vĩ Trạch đã cười: “Chịu nhường rồi nhé.”

Lại còn sử dụng mỹ nhân kế. T_T

Ăn xong bữa, Thư Hoán ngoài bất ngờ chạm vào tay Từ Vĩ Trạch, ngoài ăn được chút “đậu phụ” ra thì không có cảm giác gì khác, về nhà lại trùm chăn tiếp tục ngủ đến sáng.

Hôm sau tỉnh dậy, điểm tâm cũng không kịp ăn, Từ Vĩ Trạch đã xông vào nhà cô, dáng vẻ như sung sướng quá mức hy vọng.

“Báo em biết một tin vui

”

Thư Hoán cũng vui lây: “Là gì thế?”

“Anh trai anh không phản đối chúng ta nữa!”

Thư Hoán lại ủ rũ phản bác: “Anh đừng nói như thế chúng ta là thật ấy.”

Từ Vĩ Trạch lại đắc ý bảo: “Dù thế nào đi nữa thì tạm thời anh được cứu rồi. Vốn dĩ cứ tưởng anh ấy ép đi xem mặt nữa, lúc đó chết thật ấy chứ.”

Thư Hoán nghi ngại: “Nhưng, hôm đó anh ấy chẳng phải có ấn tượng xấu với em hay sao, tại sao tự nhiên lại thay đổi ý kiến vậy?”

Từ Vĩ Trạch cười bảo: “Tối qua anh ấy bàn việc làm ăn ở nhà hàng đối diện, lúc ra ngoài thì gặp chúng ta đang ăn vỉa hè. Anh ấy bảo thấy chúng ta vui vẻ như thế thì nên cho cơ hội.”

Thư Hoán thở dài: “Anh trai anh đúng là thương anh thật.” Có thể chiếm được tình cảm ấm áp của người đàn ông lạnh lùng như vậy, thật khiến người ta thấy hâm mộ.

“Anh là em trai duy nhất mà.” Từ Vĩ Trạch chuyển sang chuyện khác, “Nhưng cũng vì thế mà anh ấy muốn tiếp xúc thêm lần nữa với em.”

Thư Hoán lập tức lùi lại một bước.

Từ Vĩ Trạch chấp hai tay lại, lại xuất chiêu mỹ nhân kế một cách thành thực: “Làm ơn, giúp người giúp đến cùng chứ, đưa Phật phải đưa đến Tây phương, có đầu có đuôi mà...”

Thế là lần gặp mặt thứ hai giữa Thư Hoán và Từ Vĩ Trạch đã được định vào tối hôm đó, thời gian gấp rút nên không cho cô cơ hội từ chối, tránh né. Hơn nữa lần này Từ Vĩ Trạch cũng không đi cùng, giống như khi đi phỏng vấn thì không thể thi chung vậy.

Lời nói dối môn đăng hộ đối gì đó bị vạch trần, Thư Hoán bộc lộ luôn cả tính cách thật. Vì thời tiết khá nóng nên cô chỉ bện tóc thành hai dải, tóc mái kẹp lại, mặc một chiếc váy hai dây màu hồng nút gỗ đơn giản, giày búp bê đế bằng, gương mặt sạch sẽ không trang điểm, kiểu ăn vận rất bình thường.

Lên sân thượng của nhà hàng xoay kiểu Tây, không cần phục vụ dẫn đến chỗ ngồi, cô nhìn thấy ngay Từ Vĩ Trạch đang ngồi cạnh cửa sổ. Cho dù mặc một bộ âu phục màu đen giản dị không hề khoa trương, anh cũng vẫn nổi bật hơn bất kỳ ai khác ở đây, phần cổ và tay lộ ra da thịt trắng trẻo, khiến gương mặt anh càng thêm tuấn tú.

Thư Hoán hít một hơi thật sâu, chỉ có mấy bước mà tim cô đã đập thành thịch liên hồi. Từ Vĩ Trạch có thể được gọi là “giám khảo phỏng vấn” có uy quyền ghê gớm nhất mà cô từng gặp.

Ngẩng lên thấy cô, Từ Vĩ Trạch ngẩn ra một lúc, rút tay lại rồi hơi gật đầu: “Ngồi.”

Thư Hoán ngồi xuống đối diện anh, nhìn anh từ cự ly gần, trong đầu chỉ thấy “ùng” một tiếng, trong tích tắc mặt cô bắt gặp đỏ bừng.

Từ Vĩ Kính không quan tâm đến sắc đỏ bất thường trên mặt cô, chỉ nói: “Cô như thế trẻ hơn nhiều.”

Không biết có phải là khen hay không, Thư Hoán vẫn đang mặt đỏ tía tai, chỉ ậm ừ cảm ơn một tiếng.

“Cô và Từ Vĩ Trạch quen nhau thế nào?”

Thư Hoán cúi đầu thật thà trả lời: “Anh ấy là học trưởng đại học của em ạ.”

“Hai người quen nhau bao lâu rồi?”

“Năm năm...”

Từ Vĩ Trạch lại khẽ gật đầu: “Ừ, quả nhiên cô là cô gái không phải họ hàng mà Từ Vĩ Trạch giữ liên lạc lâu nhất, nên chắc cô rất hiểu nó.”

Thư Hoán cũng “ạ” một tiếng theo kiểu nước lên thuyền lên.

Thực ra cô hiểu Từ Vĩ Trạch theo phương diện anh thích ăn gì thích chơi gì thích kiểu con gái nào, đã quen bao nhiêu cô nàng...

Còn về những thứ khác thì cô chưa từng hỏi, anh cũng không nói. Trước khi bị anh lôi kéo đến giúp đỡ đối phó với người nhà, thậm chí cô còn không biết anh có anh trai, chứ đừng nói là gia cảnh anh thế nào.

“Thế thì chắc cô cũng biết, cho dù ở phương diện nào, cô cũng cách quá xa với tiêu chuẩn làm vợ của Vĩ Trạch.”

“=_=” Có cần không nề mặt đến thế không?

“Vốn dĩ tôi kiên quyết không chấp nhận, nhưng Vĩ Trạch hiếm khi thật lòng như thế, nếu nó thích thì tôi có thể hạ thấp nhiều yêu cầu xuống.”

“...”

“Tối qua tôi gặp hai người, lúc ăn cơm hai người còn kéo tay nhau, điều đó khiến tôi cảm thấy cần phải điều chỉnh cách nhìn của mình lại.”

=_=_ Đúng là một sự hiểu nhầm đẹp đẽ.

“Lần này gặp mặt, Vĩ Trạch cố ý dẫn tôi chọn một nơi thoải mái, cũng đừng hỏi quá thẳng thắn để cô không căng thẳng.” Vĩ Kính dừng lại, “Có thể nhận thấy nó rất quan tâm đến cô.”

“...”

“Nó là em trai duy nhất của tôi. Muốn chấp nhận một cô gái trở thành bạn đời tương lai của nó, tôi phải kiểm tra thật trọng. Vì thế sau này có một số việc mong cô hãy hiểu và hợp tác.”

Đối với lời lẽ nghiêm khắc máy móc như cơ quan chính phủ của anh, Thư Hoán ngoài gật đầu ra cũng chẳng có chọn lựa khác, trong lòng thâm kêu khổ.

Từ Vĩ Kính rõ ràng đã xem chuyện này là thật, người nghiêm khắc như anh tương lai mà biết màn kịch “đá Từ Vĩ Trạch” mà cô bắt đắc dĩ phải diễn, anh lại chẳng xé nát cô ra ấy chứ? T__T

Thức ăn được mang lên, đèn trong phòng cũng tối hẳn, nhạc công bắt đầu kéo violon, rượu vang trong ly ánh lên màu sắc khiến người ta thấy lóng lánh không thực. Từ Vĩ Kính phác cử chỉ “mời”, không nói gì nữa, gương mặt thiếu cảm xúc, hơi nghiêm nghị của anh dưới ánh đèn, có một vẻ đẹp không thể chạm đến, lạnh nhạt xa vời.

Nghĩ sau này sẽ bị anh ghét bỏ, Thư Hoán bỗng thấy đau buồn, ngay cả gan ngỗng hấp rượu vang nhét vào miệng cũng không nhận ra mùi vị gì.

Ăn xong bữa tối, thanh toán rồi đến lúc tạm biệt nhau, Từ Vĩ Kính nói: “Tôi còn có việc, không thể đưa cô Thư về.”

Thư Hoán vội nói: “Không sao ạ.”

Cô biết Từ Vĩ Kính chấm điểm cô rất thấp, không trông mong gì anh chu đáo đưa cô về nhà, lý do như thế cũng xem như là khách sáo lắm rồi.

“Tôi sẽ bảo tài xế đưa cô về.”

“A...”

“Rất vui được gặp cô.”

Thư Hoán dờ dẫm nhìn anh đưa tay ra, mắt hai giây sau mới ý thức rằng phải bắt tay, cô vội vàng nắm lấy tay anh.

Lòng bàn tay anh ấm áp khô ráo, có một sức mạnh vững vàng.

Mấy năm nay cô không có tâm trí đâu yêu đương, để thực hiện ước mơ làm nhà thiết kế, gần như cô không có thời gian và công sức để yêu ai, suốt ngày ở cạnh các loại vải vóc, vật liệu, ngay cả mái tóc đàn ông cũng không đụng đến sợi nào, đã không còn biết đàn ông là gì nhưng chỉ trong hai ngày lại lần lượt nắm lấy tay của hai anh em nhà họ Từ.

Ngón tay Từ Vĩ Kính như có điện, hoặc là phép thuật gì đó. Dù sao trong khoảnh khắc chạm vào nhau, cô không thể nhúc nhích, trong đầu trống rỗng, ngón tay như bị dính chặt vào, không thể buông ra, cuối cùng vẫn là Từ Vĩ Kính rút tay về trước.

“Xin thất lễ.”

Thư Hoán biết tiêu đời rồi.

Cô lại thích anh trai của Từ Vĩ Trạch như thế đó.

Trước kia cô vẫn không nghĩ ra có chuyện xui xẻo nào hơn là rơi vào lưới tình ái của Từ Vĩ Trạch, mà bây giờ thì cô đã biết.

Chương 4

Thư Hoán gục đầu ủ rũ về nhà, quan sát mình từ trên xuống dưới thật kỹ trước gương, lập tức tuyệt vọng “hu hu hu”.

Khó khăn lắm mới trốn được ông em, nhưng lại bị ông anh túm lấy, kiếp trước cô có nợ tình cảm của Từ gia ư?

Nhưng người sầu khổ không chỉ có cô, mấy hôm sau, Từ Vĩ Trạch đến tìm cô, cũng với vẻ mặt rất ủ ê.

“Ôi tạm biệt bạn, tạm biệt...”

“Anh làm gì thế? =_=”

“Anh phải đi Ý một thời gian.” Từ Vĩ Trạch buồn bã ngã xuống ghế sofa, “Chuyện công ty. Bây giờ còn chưa xác định phải đi bao lâu nữa.”

“Ừa, đối với anh chẳng phải là chuyện tốt hay sao? Chạy đến Ý, trời cao đất rộng, có thể nhân cơ hội để chơi bời, vui còn không kịp nữa mà.”

Từ Vĩ Trạch cười khổ: “Mà anh lại thấy không muốn...”

“Tại sao, chẳng phải anh thích nhất là người đẹp châu u ư?”

Từ Vĩ Trạch oán thán: “Nhưng hai chúng ta mới bắt đầu quen nhau mà, làm sao anh nỡ bỏ đi.”

Thư Hoán đập gối vào mặt anh: “Anh nghiêm túc tí đi. =_=”

Từ Vĩ Trạch thở dài, hai tay vòng ra sau gáy: “Haizzz, anh trai anh phải ngồi vững trong nước, ngoài anh ra thì không còn người nào khác thích hợp hơn để đi. Nếu không anh đã không chịu.”

“Lừa gạt!”

Từ Vĩ Trạch nhăn nhó: “Phụ nữ ấy mà, lúc anh nói dối thì họ đều xem là thật, còn khi anh nói thật thì lại bị xem là đang lừa gạt.”

Một tuần sau, Từ Vĩ Trạch đã đi thật. Vì mang danh “bạn gái”, bắt buộc phải tỏ ra chu đáo âu yếm trước mặt Từ Vĩ Kính cho đúng chuẩn, Thư Hoán đành phải lết đến tiễn anh đi.

Từ Vĩ Trạch là nhân vật chính hôm đó, đẹp trai khác thường, nụ cười mê hoặc, nói đúng hơn là hormone tỏa ra khắp xung quanh khiến bao cô gái phải liếc nhìn.

Nhưng Thư Hoán vốn dĩ phớt lờ sự tồn tại của anh, chỉ si mê và quan tâm đến Từ Vĩ Kính, muốn nhìn lại không dám, nhìn nhiều thì sợ bị phát hiện nên chỉ dám liếc nhìn bằng khóe mắt, thật khổ!

Từ Vĩ Kính không tỏ cảm xúc, so với thái độ phong lưu, đào hoa ngất trời của Từ Vĩ Trạch, anh hoàn toàn nhìn thẳng, suốt đoạn đường chỉ đưa tay lên nhìn đồng hồ một lần.

Dáng người anh cao lớn, gương mặt tuấn tú, thực ra không hề thua kém Từ Vĩ Trạch, nhưng anh ít nói ít cười, đến đâu cũng toát ra vẻ “ông sếp” và “phụ huynh”, khiến người ta thấy vô cùng áp lực, trách nhiệm nặng nề.

Nhìn anh thì chỉ có thể nghĩ đến công việc mình chưa hoàn thành, hoặc thành tích cuối kỳ không tốt lắm, còn chưa kịp hưởng thụ ánh mắt lạnh băng của trai đẹp thì bản thân đã bị áp lực đè bẹp dí dẹt.

Thế tuyệt duyên với mờ ám như anh, có lẽ cũng chỉ có Thư Hoán tìm thấy niềm vui trong quá trình nhìn trộm anh, tìm nở hoa đào từng bừng.

Lúc gần qua cửa kiểm tra an ninh, Từ Vĩ Trạch bỗng túm lấy vai cô, cúi đầu nhìn cô cười.

Thư Hoán không hiểu: “Làm gì thế?”

Gương mặt đàn ông bỗng áp sát, anh hôn lên má cô một cái.

Cảm giác ấm áp của đôi môi, hơi ươn ướt. Thư Hoán đờ người, sau đó nghe anh nói những lời rất sến: “Đợi anh về nhé, em yêu.”

“... Anh có cần diễn như thật thế không? __=”

Vì ngại có Từ Vĩ Kính vẫn đang nhìn, cô không thể ra tay gõ vào đầu anh được. Cũng may chỉ là má, nếu lỡ phẩy mất nụ hôn đầu đời của cô thì sẽ bóp chết anh.

Từ Vĩ Trạch lại hôn gió một cái rồi bỏ đi với vẻ rất phong độ.

Nhìn Từ Vĩ Trạch bước vào hạng Business của máy bay quốc tế, nhận ra sau lưng mình chỉ có Từ Vĩ Kính, Thư Hoán thoát thấy tim gan lộn tung phèo.

Vừa quay lại, quả nhiên thấy Từ Vĩ Kính đang nhìn cô: “Cô Thư nếu thấy tiện thì để tôi đưa cô về một đoạn, tiện thể có vài việc cần nói với cô.”

Tài xế mở cửa xe cho cô, Thư Hoán cố gắng tỏ ra thản nhiên ngồi vào trong chiếc xe màu đen, mô phỏng thái độ trầm tĩnh bình thản của Từ Vĩ Kính, thế nhưng anh vừa ngồi vào thì tim cô lập tức phá kỷ lục chạy một trăm mét.

Cô thật chỉ muốn cảm ơn Từ Vĩ Trạch, nếu không nhờ anh diễn cảnh “bạn gái” với cô, thì cô làm sao có cơ hội và lý do để tiếp xúc ở khoảng cách gần với Từ Vĩ Kính được.

Không gian trong xe tuy rộng rãi nhưng so ra thì vẫn có khoảng cách gần gũi. Thư Hoán tiếp tục liếc trộm về mặt nhìn nghiêng của anh với vẻ si mê, sống mũi cao thẳng, hàng lông mi dài, lúc lạnh lùng cũng hơi cau mày như đang kén chọn gì đó, là vẻ đẹp trai xa cách mọi người đến hơn ngàn dặm.

Gene tự yêu mình của hai anh em có lẽ bị Từ Vĩ Trạch chiếm hết rồi, ánh mắt Từ Vĩ Kính nhìn mọi người rất thờ ơ, có lẽ trong công việc và cuộc sống luôn được mọi người kính nể, nên không cảm thấy có ánh mắt nào khác là đặc biệt, đáng để chú ý.

Từ Vĩ Kính mở tủ lấy rượu, lần lượt rót cho hai người một ly, sau đó nói: “Cô Thư này.”

Thư Hoán lại thấy tim đập thình thịch: “Dạ?”

“Xin lỗi, Vĩ Trạch vì công việc nên phải xa cô mấy tháng.”

“Không sao ạ.”

“Cô có thể hiểu cho nó thì tốt quá. Nhưng tôi cũng mong là trong thời gian xa cách, không có hành vi vượt rào.”

“... ==” Quá thẳng thắn.

“Tuy Từ Vĩ Trạch khi yêu, thái độ trước kia khá dễ dãi nhưng lần này nó thật lòng, tôi không mong nó bị tổn thương.”

“... ==” Quá bảo vệ.

“Tôi có nghĩa vụ chăm sóc cô thay Vĩ Trạch.”

Giám sát chẳng!

Bất công quá, Từ Vĩ Trạch đến Ý, đa số là suốt ngày chơi bời, cũng đâu ai quản.

Đương nhiên câu đó không thể nói ra. Huống hồ gì cô đã nhậm chức “bạn gái”, chẳng phải để che giấu cho Từ Vĩ Trạch chơi bời hay sao. ==

Đang lặng lẽ kỳ thị sự quản lý gia tộc kiểu phong kiến đó, lại nghe Từ Vĩ Trạch nói với giọng phụ huynh: “Nếu cô Thư có thể chấp nhận thì kiến nghị cô trong quãng thời gian này hãy dọn đến nhà chúng tôi ở.”

Hả?!

“Đương nhiên, cô Thư nếu cảm thấy mạo phạm thì chúng tôi cũng không miễn cưỡng. Chỉ có điều chuyện này không bất lợi cho cô đâu, cũng đỡ phải phiền phức cho nhau.”

“...”

“Hơn nữa sau này nếu cô gả vào Từ gia, quen thuộc với không khí gia đình chúng tôi cũng là bắt buộc.”

“...”

Khoan đã, sự đả ngộ này, từ góc độ nữ quyền mà nói thì đương nhiên là phong kiến nặng nề rồi, phải phản bác phải kháng cự. Nhưng cô vốn không chơi bời, cũng không gả cho Từ Vĩ Trạch thì phong kiến hay không cũng liên quan gì nào?

Huống hồ mấy tháng này, cô có thể quang minh chính đại, thản nhiên ở dưới một mái nhà cùng Từ Vĩ Kính rồi.

Chỉ tưởng tượng thôi đã khiến cô say đắm choáng.

“Em đồng ý. ^__^”

Từ Vĩ Kính nhìn cô vẻ hơi ngạc nhiên.

Thư Hoán thầm rửa mình mê sắc đẹp, sao có thể chấp nhận nhanh chóng, sáng khoái như thế, cô vội vàng chỉnh lại vẻ đoan trang nghiêm túc: “Em cũng hiểu là thân quen nhau là sớm muộn gì cũng phải làm. Đó không phải chỉ là chuyện của hai bọn em, cũng là chuyện của hai gia đình. Em thực sự nên hiểu nhiều về các anh, cũng có nghĩa vụ để các anh hiểu em.”

Nếu để Từ Vĩ Trạch nghe được những lời đường hoàng này của cô, nhất định sẽ cười đến đứt ruột mất.

Nhưng Từ Vĩ Kính nhìn cô, nét mặt lại có một vẻ khen ngợi hiếm có.

“Cô rất tốt.”

“...”

“Cô không chấp nhặt tiểu tiết, rất thẳng thắn.”

Lần đầu cô được Từ Vĩ Kính tán thưởng, có lẽ thậm chí được xem là tán thưởng thật sự, nhưng điều đó khiến cả người cô như mềm nhũn đến tận gót chân, có cảm giác như đang bay lên mây.

Đó chính là tâm trạng khi thầm yêu một người, cô cảm thấy rất hạnh phúc, cũng rất dễ dàng hạnh phúc.

Thư Hoán nhanh chóng chuẩn bị dọn đến Từ gia. Vì là tạm trú (đối với cô thì như đi nghỉ mát), dọn nhà không cần phải nghiêm trọng quá, những thứ cần dùng mang đến đó là được. Vì tính bản vẽ, những vật liệu thủ công cần thiết cho công việc, một số thành phẩm, những thứ còn lại đều là áo mũ giày dép, nhưng vẫn chứa đầy trong ba thùng lớn.

Lần này Từ Vĩ Kính đích thân đến đón cô, ấn tượng về cô “em dâu” của anh cũng có thể đã tăng lên ít nhiều. Thấy gương mặt hiện ra sau cửa kính xe được quay xuống, Thư Hoán tim đập thình thịch, bất giác nở nụ cười rạng rỡ.

“Chào buổi sáng.”

Từ Vĩ Kính có vẻ bất ngờ trước sự nhiệt tình của cô, khựng lại một chút mới nói: “Chào buổi sáng.”

Tài xế đặt thùng đồ lên xe, Từ Vĩ Kính liếc nhìn rồi hỏi: “Thùng này của cô là gì?”

Thư Hoán hơi ngượng ngập: “Quần áo...”

Bình thường cũng không sao, nhưng nếu ở cạnh Từ Vĩ Kính thì cô rất sợ quần áo mình không đủ mặc, hoặc mặc không được đẹp.

Bị anh hỏi, giống như tâm sự nhỏ nhen của mình cũng bị nhìn thấu vậy.

Cũng may Từ Vĩ Kính không quan tâm lắm, chỉ nói: “Mấy thứ này cô không cần mang theo.”

“...” Vậy chẳng lẽ muốn cô khỏa thân?

Chiếc xe vào cổng, Thư Hoán sức nhận ra, đó là lần đầu cô đến nhà Từ Vĩ Trạch.

Từ Vĩ Trạch xem nhà cô thành một nửa nơi trốn lánh của anh, hề có phiền toái là chui vào nhà cô, không có chuyện gì cũng thường xuyên trèo lên nhà cô chơi (chung cư nhỏ nơi cô ở không có thang máy), ăn ké uống ké, lúc sắp đi còn tiện tay xách cả hoa quả theo.

Còn cô chưa bao giờ đến làm khách nhà Từ Vĩ Trạch, thậm chí còn không nghĩ là nhà anh trông như thế nào. Nghĩ thế, Thư Hoán thấy tò mò hẳn, dời sự chú ý từ Từ Vĩ Kính, vượt qua cửa kính xe, muốn xem thử mình có thể nhìn thấy kiểu chung cư nào.

Thư Hoán cảm thấy hình như cô trông thấy hồ, đình nghỉ mát, hai bên là những khóm hoa tươi nở rộ, hồ bơi dài rộng rãi, có hoa viên và vườn treo.

“Các anh ở biệt thự ạ?”

Thấy cô sững sốt, Từ Vĩ Kính cũng có vẻ bất ngờ: “Cô không biết?”

“Ừm, em chưa hỏi bao giờ...”

Xuống xe, quản gia đã ra cửa đón họ, hành lý cũng có người đưa lên lầu trước. Thư Hoán vội vàng cảm ơn, cảm thấy rất thiếu tự nhiên.

Cô chỉ biết kinh tế nhà Từ Vĩ Trạch rất ổn, có việc làm của gia đình, tự nhận xét là chi tiêu rộng rãi hơn cô một tí, nhưng không biết “một tí” ấy lại lớn như thế.

Nếu biết sớm Từ gia lại ở trong một thế giới hoàn toàn khác thế này, căn bản cô đã không xách hành lý đến.

Nhớ kỹ lại thì sự thấu hiểu về nhau giữa cô và Từ Vĩ Trạch chỉ từ một phía, Từ Vĩ Trạch đã biết rõ cô như lòng bàn tay từ lâu, cô có chuyện gì đều thành thật chia sẻ với anh, chỉ thiếu mỗi mật mã ngân hàng thôi. Còn những chuyện về bản thân thì Từ Vĩ Trạch gần như không nói gì với cô.

Đương nhiên ngôi biệt thự hào hoa của họ hay là dạng chung cư bình thường, đối với cô cũng chẳng có gì khác biệt.

Cho dù gia cảnh không khá giả mà là giàu có, Từ Vĩ Trạch cũng vẫn cướp đồ ăn ở nhà cô, không hề khách sáo lục tung tủ lạnh của cô, mặt dày ăn hết nửa quả dưa lưới còn lại của cô.

Chỉ bỗng dưng thấy hơi buồn bực. Nếu Từ Vĩ Trạch đang ở trước mặt cô, cô nhất định sẽ bóp cổ anh, bắt anh nôn hết dưa lưới cả hạt mà anh đã ăn ra. Không xem cô là bạn thì ngay cả vỏ dưa cũng không cho anh ăn.

3. Chương 05 - 06

Chương 5

Trong biệt thự là kiểu châu u cổ điển, tao nhã trầm lắng, nhưng đối với cô là một cung điện tráng lệ. Thư Hoán cũng không có tâm tư nào để ngắm nghía, chỉ lê bước theo Từ Vĩ Kính, không dám lơ đãng, chỉ sợ mình xảy ra sai sót.

Theo cầu thang có tay vịn bằng thép khắc hoa lên lầu hai, Từ Vĩ Kính dẫn cô mở cánh cửa một phòng: “Cô cảm thấy thế nào?”

Thoáng nhìn đã thấy là một căn phòng rộng đến mức xa xỉ, giường bốn chân lộng lẫy, thảm trải dày và rất đẹp, rèm cửa dày nặng được vén gọn, bên ngoài là cảnh hồ tuyệt đẹp, không đợi Thư Hoán phản ứng, anh lại nói: “Nếu không thích thì cô có thể xem phòng này, có thể sẽ hợp hơn.”

Lần này là một gian phòng ngủ màu nhạt, giường vẫn rất rộng, màu lông thiên nga ngọt ngào đồng nhất với màu giấy dán tường.

Phòng ngủ còn có một ban công lộ thiên nửa khép kín, thêm một chiếc đèn chùm hình bán nguyệt, phía dưới là ghế sofa đơn màu trắng đơn giản cùng một bộ bàn pha lê.

“Hay là cô xem thêm...”

Thư Hoán vội nói: “Phòng này là được rồi!” Nếu xem nữa chắc cô sẽ kinh hoàng mất. Cô vẫn không nuốt nổi bữa ăn vương giả này.

Từ Vĩ Kính gật đầu: “Vậy tôi bảo người mang hành lý của cô lên.”

“Cám ơn...”

“Đúng rồi, nếu cô cần...” Từ Vĩ Kính đưa cô vào trong, sau đó mở hai cánh cửa âm tường, “Đây là nơi treo quần áo.”

Thư Hoán đã chuẩn bị tâm lý nhìn thấy một gian phòng quần áo kiểu âm tường, nhưng vẫn giật bắn mình. Nó chính là một gian phòng khá rộng rãi khác, còn trong mấy tủ quần áo đã treo đầy đủ loại quần áo kiểu tây.

Thư Hoán há mồm trợn mắt: “Đây... đây là quần áo của ai...”

Từ Vĩ Kính nhìn cô: “Đương nhiên không phải là của chúng tôi.”

“...” Cô cũng không nghi ngờ họ có tật xấu này. == Cho dù có thì cũng không nhét thân hình họ vào được.

“Cô biết đấy, em trai tôi có không ít bạn gái, thường xuyên cần tặng quà cho họ. Máy rửa hàng đó nếu có kiểu mới đều mang đến đây trước. Đương nhiên...” Thấy vẻ mặt Thư Hoán, anh lại bổ sung, “Những bộ này đều là mới, chắc không sai khác nhiều với size của cô, nếu cô thích bộ nào thì cứ lấy.”

“...”

“Hai dãy bên này là quần áo của mẹ chúng tôi, nhưng tôi nghĩ chắc cô cũng không chọn. Một năm bà quay về một, hai lần, sau này có thể cô sẽ có cơ hội gặp bà ấy.”

“...”

Từ Vĩ Kính lại mở ngăn kéo dưới bàn trang điểm: “Mấy đồ trang sức này, nếu cần thì cô có thể dùng, nhưng tôi không thể tự ý tặng cô vì tất cả là của mẹ tôi, phải được sự đồng ý của bà mới được. Nhưng chỉ cần cô thích thì bà sẽ tùy cô chọn, bà chỉ cần thấy đẹp là chọn mua, không phải để dành cho bản thân dùng.”

“...”

“Nước hoa cô cũng dùng tự nhiên, đừng khách sáo.”

“...”

“Cô sắp xếp đồ đạc đi, nghỉ ngơi một chút, có chuyện gì thì gọi quản gia Vương.”

Thư Hoán cuối cùng đã thốt ra được một chữ: “Vâng...”

Ra khỏi gian phòng quần áo, hành lý đã được mang lên, Từ Vĩ Kính cáo từ rồi đi ra, đóng cửa lại, cô mới rã rời ngã nhào lên giường.

Cô đã hiểu được ý Từ Vĩ Kính “những thứ này cô không cần mang”, đồ đạc cô mang theo rõ ràng là thừa thãi.

Gia cảnh nhà họ Từ thế nào, tuy cô đã chóng mặt hoa mắt nhưng đại khái cũng hiểu được vài phần.

Điều đó vượt xa tưởng tượng ban đầu như lẽ đương nhiên của cô. Cô rất bàng hoàng, nhưng không hề cảm thấy sung sướng.

Thư Hoán ngồi chờ đến một lúc rồi mới đứng lên sắp xếp hành lý. Vật dụng cho công việc được xếp lên bàn và kệ trước tiên. Sau đó là quần áo. Cô chỉ mang đến những bộ quần áo mình thích nhất, nhưng so với những thứ cô vừa nhìn thấy ban nãy thì bỗng nhiên thấy ảm đạm, quê mùa hẳn.

Thư Hoán cố gượng treo hết quần áo vào đó, những chiếc áo váy của cô dưới hào quang của mấy tủ hàng hiệu, càng trở nên thô kệch, xấu xí.

Thư Hoán chậm rãi nhìn ngắm những bộ quần áo xinh đẹp đó, từ những bộ váy ngắn đoan trang ngọt ngào của Chanel đến những bộ lễ phục phá cách của Ferragamo, từ những chiếc áo gió mang phong cách quân đội gọn nhẹ có dây thắt lưng da của Burberry đến những chiếc quần lười có màu sắc đặc trưng của Versace, và còn rất nhiều những bộ lễ phục bằng tơ lụa lấp lánh, những chiếc áo khoác nhẹ nhàng mỏng manh có đính đá, những chiếc đầm eo cao bằng chất liệu chiffon mỏng, hở vai hở lưng...

Thư Hoán hoàn toàn không có hứng thú muốn thử, cô ngại ngần đặt những món phụ kiện của mình vào trong ngăn kéo, sau đó gục đầu ủ rũ ra khỏi gian quần áo rồi đóng cửa lại.

Từ ban công nhìn ra vườn hoa phía sau, Thư Hoán cầm quyển sách, ngồi một lúc trên chiếc sofa đối diện với cảnh sắc tuyệt đẹp đó, thế nhưng vẫn thấy căng thẳng và buồn bã.

Cô rất sợ khoảng cách đó, khoảng cách giữa cô và Từ Vĩ Trạch cũng lớn như giữa hai loại quần áo vậy. Thư Hoán ai oán nấc một tiếng, vùi đầu vào trang sách với vẻ tuyệt vọng.

Lúc xuống ăn cơm, có lẽ vẻ hệt hăng vẫn còn trên gương mặt cô, Từ Vĩ Kính liếc nhìn hỏi: “Tâm trạng không tốt?”

Thư Hoán gượng tỏ ra vui vẻ: “Không có ạ”.

“Phòng không tốt?”

“Không đâu ạ!”

Chính vì tốt quá mức. Tốt đến nỗi cô thấy mình thật lạc lõng.

“Vậy thì tốt”, Từ Vĩ Kính lại bảo, “Đồ ăn nấu theo khẩu vị của chúng tôi, đa phần là ăn món Trung, món Tây cũng có. Cô thích gì, muốn ăn gì đều có thể bảo với nhà bếp”.

“T_T Cảm ơn.” Trong nhà mà cũng có thể hưởng thụ kiểu phục vụ như ở nhà hàng, đó là ước mơ một thời của cô, bây giờ đã thành hiện thực nhưng cô chẳng thấy vui nổi.

Tại sao Từ Vĩ Kính không thể bình dân như cô?

Trong nỗi buồn bã cực độ, Thư Hoán ăn xong bữa tối mà không thấy ngon lành gì, sau đó lừ đừ lên lầu làm việc.

Cô ngồi vẽ trên vi tính đến nỗi hoa cả mắt, bỗng dưng điện thoại trong phòng réo vang khiến cô giật nảy mình. Thư Hoán tần ngần không biết có nên nghe hay không, cuối cùng cô không nghe máy.

Khoảng cách giữa cô và nhà họ Từ khiến cô cảm thấy rất căng thẳng, chỉ sợ làm sai chuyện gì, vậy nên không đụng chạm lung tung là hay nhất.

Điện thoại reo một lúc rồi im bật, mười lăm phút sau có người gõ cửa, Thư Hoán vội nói: “Mời vào”.

Người đẩy cửa vào là quản gia đã đứng đón họ ở cửa hôm nay, ông cười tươi nói với cô: “Thư tiểu thư, gọi điện đến phòng cô tức là tìm cô đây. Là điện thoại của nhị thiếu gia, phiền cô lát nữa nghe máy”.

Thư Hoán bắt giác đỏ mặt: “Vâng, cảm ơn chú.”

Lúc điện thoại reo, cô nghe máy, rồi tự khinh bỉ mình sao trở nên nhát gan vậy, lần đầu thấy đại gia đã sợ đến mức điện thoại cũng chẳng dám nghe, vừa đáp: “A lô...”.

“Gấu Hoán...”

“Từ Vĩ Trạch, anh là tên khốn.”

Đầu dây bên kia Từ Vĩ Trạch cười gượng gạo: “Em đừng giận mà...”.

“Anh vốn chẳng xem em là bạn!”

“Sao lại thế được?”, Từ Vĩ Trạch nhin nọt, “Anh chỉ quên nói thôi mà. Nhà anh thế nào, căn bản không quan trọng, đúng chứ? Hơn nữa em cũng biết đấy, anh rất là khiêm tốn...”.

“=_= Anh còn dám nói à? Những cô bạn gái của anh đều biết hết!”

“Em khác họ.”

... Cũng đúng.

“Anh là tên khốn mê gái quên bạn.” Thư Hoán càng cáu, “Em đã làm bạn với anh bao năm rồi, mà những gì biết về anh còn không nhiều bằng mấy cô bạn gái mỗi tháng thay một lần của anh. Anh đưa họ đến nhà, tặng họ quần áo nước hoa, còn em? Anh chỉ biết ăn vụng dưa của em!”.

Giọng đối phương dờ cười dờ mỉa: “Anh có đưa họ đến nhà đâu, phòng quần áo đó vốn dĩ là của mẹ anh, về sau anh cũng tiện đặt thêm một ít, chọn tặng người khác. Em đừng nghĩ anh tùy tiện như vậy. Vả lại đã nhiều lần anh nói muốn tặng quà cho em nhưng chính em bảo không cần”.

“...”

Cũng đúng, ngoài việc ăn quán vỉa hè bắt Từ Vĩ Trạch trả tiền ra thì cô chưa nhận “ân huệ” nào khác của anh.

Nhưng trọng điểm của cơn giận này không phải ở chỗ đó. T_T

Điều khiến cô tức giận là sự che giấu của Từ Vĩ Trạch đã khiến cô đánh giá hoàn toàn sai về khoảng cách giữa cô và Từ Vĩ Kính. Nếu từ ban đầu cô biết Từ Vĩ Kính là một đại thiếu gia khó với tới thì cô sẽ không cho phép mình yêu thầm anh.

Thế nhưng bây giờ đã muộn.

Thư Hoán khổ mà không nói được, chỉ tức giận nói: “Dù sao đi nữa anh cũng không phải là bạn bè thực sự”.

Từ Vĩ Trạch biết mình đuối lý nên cố dõ dằn: “Đừng giận mà. Quần áo đó thực ra đều là size của em cả, nếu thích thì em mặc hết đi, anh cũng muốn thấy em mặc chúng. Được rồi, đợi anh về em có thể néo đôi tai đẹp của anh thoải mái, cái này là đặc quyền chỉ em mới có”.

“=_= Được rồi.”

Kỳ thực chuyện này tính ra cũng không thể trách Từ Vĩ Trạch được. Hơn nữa dù sao thì Từ Vĩ Trạch cũng là một người bạn vô cùng nhẫn nại và khoan dung với cô. Cô có rất nhiều tật xấu, còn Từ Vĩ Trạch cũng không phải người dễ tính, nhưng bao năm nay ở cạnh nhau, họ chưa cãi nhau lần nào. Tình bạn này vốn dĩ đã rất đáng quý rồi.

“Được rồi, em phải làm việc đây, anh mau tận hưởng niềm vui với các mỹ nữ ngoại quốc của anh đi.”

Đối phương có vẻ oán trách: “Anh có gặp gỡ mỹ nữ ngoại quốc đâu”.

“Ừa, anh mất đi sự hấp dẫn rồi à?”

“Không phải”, đối phương lại cợt nhả, “Anh phải thủ tiết vì em mà”.

“= _ = Anh đừng thủ tiết nữa, như thế em thấy rất áp lực.”

Từ Vĩ Trạch “Ừa” một tiếng: “Nghe em nói vậy, lẽ nào em định ngoại tình? Có đối tượng à?”.

= _ = Bị nói trúng rồi. Nhưng...

“Biến đi, có phải quen nhau thật đâu, ngoại tình cái gì.”

“Này, em đừng nhần tâm thế chứ, anh ở cách xa vạn dặm còn thủ tiết vì em, ngày nào cũng làm việc cực nhọc, không đi cả pub, thú vui duy nhất là gọi điện cho em, sao em nỡ để anh đau lòng...”

= _ = Tên này gần đây nghiện diễn phim bi rồi hay sao vậy, chìm đắm vào vai nam chính đau khổ vì tình đến nỗi không dứt ra được.

Chương 6

Kết quả là Thư Hoán vẫn buồn chuyện với anh đến hơn một giờ sáng, còn bên anh mới đến giờ ăn tối. Nhưng với thói quen làm việc thức suốt đêm của cô thì chẳng khác biệt mấy về thời gian với Từ Vĩ Trạch ở bên kia. Cô thường xuyên thức đến trời sáng mới tắt vi tính, sau đó tắm rửa, làm một cái mặt nạ để đắp mặt rồi trèo lên giường ngủ thiếp đi.

Nhưng không biết là do chỗ ở mới, giường mới hay sao, mà nhất thời cô không ngủ được; hoặc là do nghĩ đến chuyện có thể ở cùng một nhà với Từ Vĩ Kính mà quá hưng phấn; hoặc cũng do một quá mức, đại não không thể nghỉ ngơi được. Tóm lại là Thư Hoán nằm trên giường rất lâu mà mắt vẫn thao láo.

Đếm bao nhiêu là cừu, rồi thử cách tự thư giãn mà vẫn không sao ngủ nổi, dần dần trời bắt đầu sáng hẳn, qua màn cửa khép hờ có thể thấy ánh mặt trời, Thư Hoán biết mình không ngủ được, bụng lại đói nên đành ngồi dậy.

Quả nhiên dưới lầu đã có bữa sáng được chuẩn bị sẵn đang đợi cô, được ăn món cháo nóng và rau mà lâu quá không được ăn, Thư Hoán xúc động đến mức muốn khóc, “Có nhà thật là tốt”, sau đó ăn ngấu nghiến hai cái bánh bao.

Dạ dày của cô tuy rất không thượng lưu và cũng chẳng kén chọn, nhưng do có một thực khách ăn uống ngon lành lại luôn miệng khen “Món này ngon quá” nên đầu bếp rất vui. Thế là cô lại được món bánh kẹp trứng vừa chiên xong, hề cần một miếng là có lòng trứng vàng ruộm chảy ra.

Ăn uống no say xong là lại suy nghĩ lung tung, Thư Hoán cũng ngại không dám hỏi thẳng, chỉ vòng vo: “Xin hỏi, Từ Vĩ Kính đâu ạ? Tôi có chút việc muốn tìm anh ấy”.

“Ồ, đại thiếu gia đang ở phòng bên uống trà, cô đi từ đây sang là có thể nhìn thấy ngài ấy.”

Từ Vĩ Kính đang ngồi đọc báo gần cửa sổ, mặc một chiếc áo sơ mi trắng tay màu trắng, quần màu gạo, đơn giản sạch sẽ. Các ngón tay của anh thon dài mảnh mẽ, chân dài lả thường, trước mặt anh bày một bộ đồ trà bằng sứ đời Thanh.

Cô cảm thấy phẩm trà là một việc quá đối diện, thế nhưng một người nghiêm khắc như anh làm việc đó lại có cảm giác rung động lòng người khác thường.

[1] Phẩm trà chính là thưởng thức, bình phẩm hương vị của trà, là một nghệ thuật tao nhã của Trung Quốc và ngày nay được nâng lên thành văn hóa trà.

Đương nhiên cho dù anh có đang ngồi xồm thì Thư Hoán cũng vẫn thấy rung động.

Từ Vĩ Kính đang chăm chú đọc báo, còn Thư Hoán lại thậm thà thậm thụt nấp sau chậu cây, nhìn trộm Từ Vĩ Kính như cô thiếu nữ hoài xuân mơ mộng.

Động tác cầm ly trà của Từ Vĩ Kính, động tác lật giở trang báo, khe mí mắt, hơi nhíu mày, trong mắt cô trở nên hấp dẫn lạ lùng, cô say sưa ngắm nhìn đến độ suýt chút nữa là ngã sấp vào trong.

Lúc Từ Vĩ Kính lật báo đã liếc thấy cô, anh đặt tờ báo xuống, nói: “Cô Thư, mời ngồi”.

Thư Hoán như được ánh dương chiếu tỏa, vừa sung sướng vừa thấp thỏm ngồi xuống đối diện anh.

Từ Vĩ Kính nhắc bình trà lên, rót nửa ly cho cô.

“Trà này ngon, cô cũng thử đi.”

Thư Hoán vội đón lấy: “Cảm ơn”.

“Cứ tự nhiên.”

“Dạ...”

Hai người không nói nhiều nữa, chỉ ngồi thế, anh đọc báo, Thư Hoán cũng vờ xem tạp chí, thực tế là ngắm anh. Một buổi sáng như vậy hoàn mỹ đến bất ngờ.

“Đúng rồi...”

“Hử?”

“Trước kia anh có nói, em cách xa tiêu chuẩn của các anh.” Thư Hoán ngẫm nghĩ rồi vẫn thành thực nói, “Vậy em so với các anh, có phải là quá nghèo không?”.

Từ Vĩ Kính hơi ngẩn người, sau đó mỉm cười, nói: “Đúng thế”.

Thư Hoán không tránh khỏi cảm giác ảm ức. T__T

“Nhưng cũng không phải là quan trọng nhất. Tiêu chuẩn là do con người đặt ra, cô đừng quá để tâm.” Từ Vĩ Kính ra hiệu, “Mời uống trà”.

Ừa?

Câu này nghe như... chẳng lẽ đang an ủi?

Không đợi Thư Hoán hồi tưởng lại, Từ Vĩ Kính đã tiếp tục xem báo, vẫn không tỏ vẻ gì, sắc mặt nghiêm túc như cũ.

Có thể có được câu trả lời từ người đàn ông không hề dịu dàng đó còn khiến Thư Hoán sung sướng hơn một trăm câu khen nịnh của Từ Vĩ Trạch. Cô cố tỏ ra trấn tĩnh, gò má lại nóng lên, trái tim cứ nhảy múa trong lồng ngực.

Về đến phòng rồi, vốn định nhào lên giường ngủ bù nhưng tâm trạng khi nãy đã khiến đầu óc Thư Hoán quá hưng phấn và tỉnh táo, tuy mệt nhưng không buồn ngủ nữa.

Thư Hoán mở máy tính, tiếp tục thiết kế những mẫu chưa hoàn thành xong.

Ngẫm đến Từ Vĩ Kính, cô càng cảm thấy phải cố gắng làm việc hơn nữa. Không cố gắng không được. Khoảng cách giữa cô và anh, cho dù không ăn không ngủ cũng chưa biết có đuổi kịp hay không.

Thư Hoán miệt mài vẽ đến giờ ăn trưa mới ngừng lại kiểm thử gì đó bỏ bụng. Sau đó về phòng tiếp tục vùi đầu vào làm việc.

Cô cũng biết làm việc nghỉ ngơi không điều độ trong thời gian dài là bất ổn, nhưng “ổn hay không” và “cần hay không” luôn là hai chuyện khác hẳn nhau.

Chuyên ngành cô theo học ở đại học cũng là một chuyên ngành “tốt” mà cô phải chen chúc đến rách cả da đầu mới theo được, thế nhưng nó lại không có quan hệ gì đến thiết kế đồ chơi. Chỉ vì cô tham gia vào câu lạc bộ manga của trường, lúc triển lãm có giúp làm một số búp bê thủ công, mới phát hiện hóa ra mình rất nhiệt tình với đồ chơi.

Về sau cô dùng tất cả thời gian còn lại vào việc vẽ và làm đồ chơi, đến nỗi sau này còn từ bỏ công việc làm nhân viên nhà nước sau khi tốt nghiệp mà toàn tâm toàn ý học thêm những gì có liên quan đến sở thích, cuối cùng là một người làm việc tự do.

Tuy những thứ cô thiết kế rất được hoan nghênh, đủ để nuôi bản thân nhưng trong mắt cha mẹ, họ hàng và các bạn học, công việc này vẫn không ổn định, tầm thường, mọi người đều nghĩ cô chuyển nghề là sai lầm, nuối tiếc vô cùng.

Với ngôi trường đại học danh tiếng khi xưa mà cô theo học cũng có thể đạt được thành tích xuất sắc, mà nay công việc lại thế này, so với những bạn học đã trở thành “quý tộc mới” trong lĩnh vực tiền tệ, hoặc là những nhân vật nổi tiếng trong ngành, thì rõ ràng là chẳng thấm tháp vào đâu.

Nhưng cô không hề hối hận, cô có được niềm vui trong công việc này. Những sự chọn lựa trên thế gian này không có “tốt” và “không tốt”, “hay” hoặc “không hay” tuyệt đối, chỉ có “thích” hay “không thích” mà thôi.

Làm việc đến chiều, số lần nhức đầu mỗi lúc một nhiều. Nhưng Thư Hoán cũng không để tâm, thức đêm thường xuyên gặp tình trạng đó, bên này đau nhức bên kia tê dại, đến khi ngủ no rồi thì tự khắc bệnh sẽ biến mất.

Cuối cùng khi đã hoàn thành bản vẽ, thì đã là buổi tối ngày hôm đó.

Liên tục ba bốn mươi tiếng đồng hồ không ngủ, Thư Hoán cảm giác đầu đau đến mức không ăn nổi, đành tắt máy tính, tìm hai viên thuốc uống vào rồi nằm lên giường đợi giấc ngủ đến.

Thế nhưng thuốc giảm đau cũng chẳng mấy hiệu quả, lần này đau đầu quá dữ dội, day day huyết thái dương cũng chẳng giúp gì được.

Cô đã buồn ngủ đến cực điểm, nhưng đầu óc vẫn còn hưng phấn. Giống như máy móc sử dụng quá giờ, tắt mở đã mất nhạy, không thể tắt được.

Máy lạnh trong phòng hình như cũng mở quá thấp, giường mềm mại cũng trở nên khó chịu, Thư Hoán co rút trong chăn, đau đốn lặn qua lặn lại, không thể ngủ nổi, lại thức đến tận lúc trời sáng.

Bên ngoài dần dần có tiếng chim hót, trước kia cảm thấy tiếng chim riu rít kỳ diệu biết bao, bây giờ nó cũng có thể ấn mạnh vào từng sợi thần kinh đau nhức trong đầu cô. Thư Hoán chỉ thấy cơn đau ấy như cùng nhảy nhót với nhịp tim, một tiếng đồng hồ trôi qua mà đã khiến cô đau nhức mấy trăm lần.

Đang ở nhà người khác nên cô nghĩ mình cần khống chế, không thể mất bình tĩnh được, không thể làm phiền người ta.

Nhưng cuối cùng cô thực sự không kiềm chế nổi, đau đến mức khóc oà, chỉ có thể ôm đầu, nhấn bừa chuông gọi người giúp việc.

Lúc có người đẩy cửa vào, cô đã đau đến nỗi chảy nước mắt nước mũi đầm đìa, mặc kệ tất cả, co rúm người trên giường run rẩy, không nói nổi câu nào.

“Thư tiểu thư, cô sao vậy? Bệnh rồi sao? Tôi đi gọi đại thiếu gia đến!”

Sau một lúc ồn ào, cô nghe có người gọi: “Thư Hoán? Thư Hoán!”

Từ Vĩ Kính lúc này đã không còn gọi cô là “Cô Thư” một cách khách sáo nữa, Thư Hoán đang đau mà cũng có phần sung sướng vì điều đó.

Sau đó Từ Vĩ Kính bế bồng cô lên. Cô thực sự đau đến mức người rã rời, nước mắt đầm đìa, trong đầu như có mũi khoan đang khoan sâu vào, lưng cũng ứa đẫm mồ hôi.

Mặt gục vào trước ngực Từ Vĩ Kính, cách một làn áo cũng cảm nhận thấy hơi ấm của anh, nghe thấy nhịp tim bên trong, giống như một cơn gió mát lạnh duy nhất trong cơn đau vô hạn của cô.

Thư Hoán đau đến mù mẫm, lúc đến bệnh viện cũng chỉ nhớ mình được kiểm tra, sai đó tiêm thuốc. Rồi sau nữa, cuối cùng cô cũng có được một giấc ngủ rất sâu rất yên ổn.

Lúc tỉnh lại, Thư Hoán nhất thời không thể nhớ ra mình đang nằm ở đâu, mơ màng cảm thấy chắc mình đang nằm trên giường trong ngôi nhà chung cư nhỏ, nhưng lơ mơ thấy cảm giác tiếp xúc với giường, ánh đèn trước mặt đều không giống lắm.

Thế là cô mở mắt, lơ lơ nhìn quanh phòng, chạm ngay vào một đôi mắt rất đẹp nhưng nghiêm khắc.

Thư Hoán giật mình, trong tích tắc tỉnh lại hoàn toàn.

“Đau đầu mạch thần kinh.”

“Ừm...”

“Thói quen sinh hoạt của cô quá kém.”

“Ừm...”

“Lúc cô ngủ đã kiểm tra toàn diện, tuổi còn trẻ mà tình trạng cơ thể còn tệ hại hơn cả người già.”

“Ừm...”

Đầu óc Thư Hoán lại nặng nề.

Haizzz, dù là ai khi tỉnh dậy đối mặt với ba phát bom nổ liên tục như thế, đầu óc có lẽ cũng sẽ không tỉnh táo hơn cô.

“Tôi không thể chấp nhận một người cơ thể yếu ớt như vậy làm vợ của Vĩ Trạch.”

“A?!”

Đợi đã! Không phải tình thế vừa chuyển biến tốt đẹp ư, sao trong chớp mắt đã thay đổi? Quy tắc Từ gia nhiều thật!

Cô đã có thể tưởng tượng được ánh mắt đầy ai oán của Từ Vĩ Trạch sau khi quay về rồi. T__T

“Tôi đã lên thời gian biểu cho cô rồi.”

“Hơ?”

Một tờ thời gian biểu chữ rất đẹp, bên trên là những cột những dòng thời gian được đưa đến trước mặt cô.

“...”

Từ khi học lớp năm tiểu học, cô đã không có thứ này nữa. Bây giờ còn có người lớn nào lên thời gian biểu cho thời gian rảnh rỗi của mình nữa?

Về mặt Từ Vĩ Trạch không giống đang đùa: “Bắt đầu từ ngày mai, cô sẽ áp dụng theo cái này.”

“Hơ!”

Trước mặt Từ Vĩ Kính, dưới áp lực của anh, Thư Hoán không dám nói nửa chữ “không”, chỉ rụt rè nhận lời.

Nhưng trong lòng cô cũng nghĩ, quy tắc đặt ra chẳng để cho người ta phá hỏng đó sao? Những kỷ luật mô phạm đặt ra cho học sinh trong trường, có đến mười điều, có nửa số là mọi người không làm theo rồi, mà vẫn yên ổn đó thôi.

Lỗi hỏng trong kết cấu chính phủ còn chui qua được, hướng hồ là của Từ Vĩ Kính.

4. Chương 07 - 08

Chương 7

Với tâm trạng thoải mái như vậy, Thư Hoán xuất viện về “nhà”.

Đêm đó cô cũng ngoan ngoãn phối hợp, không thức quá khuya, dù sao khi nhớ lại cảm giác đầu đau nhức kinh khủng cũng khiến cô thấy sợ hãi, nên phải kiềm chế thôi.

Lúc nằm trên giường cô bỗng nhớ khi đầu đau đến mức muốn chết đi sống lại, là Từ Vĩ Kính đã bế cô lên.

Ồi, chắc anh sẽ không nghĩ là cô quá nặng chứ?

Liệu có thấy gương mặt khóc lóc đầm đìa của cô quá xấu xí không?

Thư Hoán rầu rĩ trở mình. Haizzz, nữ chính trong tiểu thuyết lúc đau ốm thì luôn chiếm được sự thương xót yêu chiều của nam chính bằng dáng vẻ liễu yếu trước gió. Người ta có bị thương nặng mấy, nôn ra máu cũng khiến ai nấy đều xót xa, đẹp không thể tả.

Tại sao đến lượt cô thì lại đau đến mức tóc tai rũ rượi mặt mũi méo xệch hết như cô hồn ác quỷ? T__T Nhưng cánh tay Từ Vĩ Kính vẫn rất ấm áp, lúc bế cô lên, cảm giác cô bé nhỏ lọt thỏm trong lồng ngực anh. Thư Hoán vừa tự kỳ thị mình vừa đỏ mặt tía tai, ôm chặt con gấu bông cao bằng người mà cô mang theo đến đây, vùi mặt vào đó.

Cô nhớ lại mùi hương trên người Từ Vĩ Kính, thoang thoảng hương trà lẫn với vị bạc hà, còn nồng nàn mùi vị đàn ông nam tính và sau đó cô cũng ngủ thiếp đi ngọt ngào.

Đánh thức cô khỏi giấc mộng đẹp là tiếng chuông đồng hồ. Thư Hoán lồm cồm bò dậy trong mơ màng, hoang mang nhìn xung quanh.

Đồng hồ báo thức? Cô hện giờ từ lúc nào vậy?

Khó khăn lắm mới phát hiện ra chiếc đồng hồ có hai bánh xe nhỏ nằm trên đất, đang chạy vòng vòng và réo inh ỏi. Thư Hoán vừa lăn vừa bò xuống, mất rất nhiều sức lực mới chụp được nó, nắm chặt trong tay, nhấn ngay nút tắt.

Đang chỉ vào nó và hậm hực rủa: “Tiểu gián điệp, mày chui vào đây từ khi nào?”, thì tiếng gõ cửa đã vang lên.

Đến nước này thì đừng mơ ngủ nướng nữa. Thư Hoán ức chế đặt đồng hồ xuống, đứng lên mở cửa.

Bên ngoài là quần gia Vương, chỉ có điều dáng vẻ ông trông như... đang mặc đồ thể thao?

“Chào quần gia Vương, có chuyện gì không ạ?”

Ông quần gia xưa nay luôn hiền từ cười híp mắt: “Chào Thư tiểu thư, thiếu gia sắp xếp tôi đến tập thể dục với cô”.

“...”

“Không khí ven hồ vào buổi sớm rất đẹp, chạy hai vòng rất có lợi cho sức khỏe.”

“...”

Do tôn trọng người già, Thư Hoán không tiện nói “Không” với quần gia Vương, đành viện cớ: “Woa, tốt quá. Nhưng cháu không có giày thể thao, hay là chúng ta đổi giày...”.

Quần gia Vương liền biến ra một bộ quần áo giày tất thể thao từ sau lưng như nhà ảo thuật, hai tay dâng lên, cười híp mắt nói: “Đây là do đại thiếu gia chuẩn bị, Thư tiểu thư mặc thử xem có hợp không”.

Thư Hoán khóc không ra nước mắt.

Buộc tóc lại, thay quần áo xuống lầu, Thư Hoán còn đang nghĩ, Từ Vĩ Kính đúng là vô nhân đạo! >

Lại còn bắt một ông lão chạy bộ với cô, nhờ ông lão mệt đứt hơi thì sao?

Mấy phút sau...

Thư Hoán chống tay vào đầu gối thở dốc, quần gia Vương ở tít phía trước, còn quay lại cổ vũ: “Thư tiểu thư, kiên trì một chút nữa, cố lên!”.

T__T Cô... có còn chút tự tôn nào không?

Cuối cùng đỡ sống đỡ chết gắng gượng đến phút cuối, thật tình Thư Hoán muốn dùng cả tay lẫn chân để bò về nhà.

Cái tên gia trưởng phong kiến vô nhân tính Từ Vĩ Kính kia đã ra lệnh, cô không chạy đến cùng thì người chạy chung với cô sẽ bị trừ tiền thưởng tháng đó. Thư Hoán không muốn liên lụy đến ông già nên đành gồng mình, cho dù có bò cũng phải bò cho hết.

Vừa được nghỉ là Thư Hoán lập tức bỏ nhào đến gốc cây bên cạnh, thở hồng hộc, ôm lấy nó nhất quyết không động dấy nữa.

Quản gia vẫn cười tươi rói: “Thanh niên thế này là không được rồi!”.

“... T__T”

“Ngay cả tôi cũng không theo kịp, làm sao chạy với đại thiếu gia được?”

Thư Hoán lại bình tĩnh: “Từ Vĩ Kính cũng chạy bộ ạ?”.

“Đúng thế, thể lực của đại thiếu gia bảo đảm cô không theo kịp, nên cậu ấy mới nhờ tôi chạy cùng cô. Cậu ấy đã chạy xong và về rồi. Nhưng thời tiết này đa phần là cậu ấy sẽ đi bơi...”

Cậu còn lại Thư Hoán đã nghe không rõ nữa, cô bị cảnh tượng Từ Vĩ Kính trong hồ bơi làm cho tim đập cuồng loạn, hoang tưởng chấp cánh bay lên không trung, xung quanh hoa đào rơi lả tả.

Lúc về nhà vừa hay gặp Từ Vĩ Kính đang đi xuống, chắc là vừa tắm rửa xong, anh mặc một bộ quần áo trong nhà, tóc hầy còn ướt, vài sợi rủ trước trán khiến đôi mắt lạnh lùng càng thêm thâm trầm.

Thấy Thư Hoán, anh gật đầu: “Chào”.

“Chào...”

Thư Hoán đã mệt đến mức mồm miệng khô đắng, thấy anh như thế thì mặt như muốn bốc khói, vội rót một nửa ly nước chanh, gấp mấy viên đá vuông vuông từ thùng đá bỏ vào.

Từ Vĩ Kính nhìn cô: “Mới chạy xong đừng uống đá, uống nước ấm thôi”.

“...” Có cần quản cả việc này không?

Nhưng lời anh nói, Thư Hoán không dám cãi lại, vẫn ngoan ngoãn đặt ly xuống, lại rót một ly khác.

“Hôm nay tôi làm việc ở nhà, không cần đến công ty.”

“Ồ?”, Thư Hoán vẫn hơi hoang mang.

“Thế nên cô phải ngoan ngoãn...”, Từ Vĩ Kính nhìn cô, “Đến giờ thì rời máy tính đi thư giãn, biết chưa?”.

... T__T Không phải chứ, nghiêm khắc như vậy thật sao?

Từ khi tốt nghiệp trung học đến nay Thư Hoán chưa bao giờ ngoan như vậy, cứ làm được một lúc lại ra ban công, làm vài động tác thể dục đơn giản để thư giãn cơ thể, giống hệt như một người già, sau đó lẳng lẽ quay về phòng.

Cô không thích chịu sự sắp xếp, nhưng khi bị Từ Vĩ Kính quản lại rất cam tâm tình nguyện.

Tuy hôm ấy cô bị cưỡng bức dậy sớm hơn mọi ngày, nhưng sáng sớm thì tinh thần khá tốt, không cảm thấy mệt mỏi ỉ ỉ ảm nữa.

Ăn trưa xong, Thư Hoán đang sung sướng định chơi game một lúc thì vừa đứng dậy, Từ Vĩ Kính đã như nhìn thấu cô: “Buổi trưa phải ngủ nửa tiếng”.

Thư Hoán lại khóc không thành tiếng.

“Không phải thật chứ...”

Cô có phải trẻ con trong nhà trẻ đâu.

“Nghỉ ngơi vào quãng này có lợi cho tinh thần. Lúc nên ngủ thì phải ngủ.”

Thư Hoán thấy rất khó xử: “Nhưng lúc này...”.

“Nếu không lần sau cô bệnh, tôi mặc kệ cô.”

Thư Hoán lập tức phục tùng, yếu ớt đáp: “Ừm... nhưng em bây giờ không ngủ được”.

Chẳng lẽ ngủ cũng có thể chấp hành theo kế hoạch cường chế hay sao?

“Cô không thử làm sao biết? Nằm một lúc là tự khắc ngủ được.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả.”

Thế là Thư Hoán đành ngoan ngoãn về phòng, nằm thẳng băng trên giường.

Hiếm khi cô e dè kiêng nể như thế, giấc ngủ trưa nay còn do Từ Vĩ Kính đích thân giám sát.

Thư Hoán nằm một lúc, căn bản không ngủ nổi. Từ Vĩ Kính ngồi ngay cạnh, tim đập nhanh đến không chịu nổi thì làm sao bình tĩnh mà ngủ được.

Nằm một lúc cô cảm thấy tiếng tim mình đập đến cả Từ Vĩ Kính cũng có thể nghe thấy, Thư Hoán ngượng ngùng, hé một mắt ra thận trọng nói: “Em không ngủ được...”

Từ Vĩ Kính nhìn cô: “Được rồi”.

Thư Hoán nhìn anh đứng dậy bỏ đi, lúc về trên tay có thêm một quyển sách.

Đây... chắc không phải là đọc truyện trước khi ngủ cho cô nghe chứ?

Từ Vĩ Kính đúng là nghiêm túc đọc thật.

“Cá heo sông bơi nhẹ nhàng len lỏi qua rừng cây. Nó uốn mình bơi qua những cành cây, đồng thời co mình lại giữa những thân cây uốn cong. Hễ có những con cá với màu xanh như ếch lao vào trong tán lá, cá heo hồng hào như cây kẹo bông đường sẽ cần phập lấy bằng hàm răng dài sắc nhọn của nó.”

Khoan đã, cảnh tượng máu me đó là gì thế?

Đọc loại tạp chí như Địa lý quốc gia này thì có giúp gì cho giấc ngủ không?

“Đó không phải là cơn mơ khiến người ta hoa mắt như trong tiểu thuyết của Gabriel Garcia Marquez, mà là cảnh tượng bơi trên sông Amazon vào mùa mưa, cũng tức là hạ lưu của Iquitos ở Peru. Nước sông đã nhấn chìm cánh rừng nhiệt đới...”

Giọng anh vẫn không chút cảm xúc, nhưng lại có sức thôi miên ghê người, trong vô thức Thư Hoán đã bỏ qua cảnh tượng cá heo ăn thịt...

Cô như đang ở trong cánh rừng nhiệt đới Amazon, rộng lớn bao la, một mảnh xanh thẫm như biển, những đàn chim đủ màu sắc vỗ cánh bay trên đầu, những con bướm cực lớn khiến người ta hoa mắt; cát trắng, hoa lan bám theo những cành cây to lớn; những con cá nhiệt đới xinh đẹp chậm rãi bơi trong làn nước; con tatu [1] e dè để lộ ra dáng vẻ quái dị để tự bảo vệ trong rừng...

[1] Con tatu: Tên Tiếng Anh là “Armadillo”, là một loài động vật nhỏ có vú, trên mình có một lớp sừng thường sống ở Nam Mỹ.

Xa xa có tiếng côn trùng nỉ non, nước chảy róc rách.

Thư Hoán thả lỏng toàn thân trong cảnh tượng đầy màu sắc và bí ẩn ấy, ngủ thiếp đi.

Cô chưa bao giờ có một giấc ngủ tươi mới vui vẻ như vậy vào quãng thời gian này cả.

Lúc tỉnh dậy, Thư Hoán vốn nghĩ mình đã ngủ rất lâu, nhưng mở mắt ra mới phát hiện ánh nắng bên ngoài vẫn rạng rỡ, trong tay có thứ gì đó ấm nóng đang bị cô siết chặt.

Vì cảm giác quá tuyệt nên nhất thời Thư Hoán chưa buông ra, mấy giây sau cô mới sực ý thức được thứ mình đang nắm chặt ấy là tay của Từ Vĩ Kính.

Trong tích tắc Thư Hoán đỏ luôn cả cổ, há miệng lắp bắp, không biết phải giải thích về hành vi háo sắc trần trụi của mình như thế nào. Ngược lại, Từ Vĩ Kính đã lẳng lặng rút tay về: “Ngủ ngon không?”

“Rất ngon. Ừm... cái đó, thật xin lỗi, em đã...”

“Không sao”, Từ Vĩ Kính dừng lại rồi nói, “Tôi có trách nhiệm về sức khỏe của cô”.

“Cảm ơn anh.”

Cô cũng biết anh đối tốt với cô là vì anh tưởng cô có khả năng là “em dâu” tương lai của anh. Là anh trai của Từ Vĩ Trạch, anh phải có nghĩa vụ thân thiết với cô.

Anh cũng như những người hòa thuận với cô, chỉ là “yêu nhà, yêu luôn cả chim”, nhưng cô vẫn rất vui sướng.

Thư Hoán ở nhà họ Từ một quãng thời gian, những loại bánh mì, bánh quy, chocolate, đều bị nghiêm khắc gạt đi, cũng không thể tùy tiện tiếp tục cuộc sống hỗn loạn ăn một bữa nhịn hai bữa, thích ăn gì thì ăn như trước kia được.

Một ngày ba bữa không được thiếu. Buổi sang ngoan ngoãn uống một ly nước lọc trước, sau đó ăn một thìa bột đun sôi, buổi tối trước khi đi ngủ lại ăn một thìa nhỏ như thế.

Chỉ điều chỉnh đơn giản như thế nhưng hiệu quả thấy rất rõ, sắc mặt cô thật sự tốt hơn trước nhiều.

Thư Hoán cảm thấy thời gian cô buồn ngủ và mệt mỏi đã giảm đi rất nhiều, ban ngày tuy thiếu cảm hứng làm việc nhưng đầu óc rất tỉnh táo.

Lúc rảnh rỗi cô nhìn mình trong gương, nhận ra trên mặt mình bắt đầu có chút sắc máu, không cần hồng hào quá nhưng chí ít cũng có chút sắc hồng lộ ra ngoài da.

Nhưng cô cũng không nói rõ được là hai vết hồng trên má rốt cuộc là do hồi phục sức khỏe hay chỉ đơn giản là kết quả của việc mê trai. =__=

Có thể gặp mặt Từ Vĩ Kính ngày đêm như thế, cả ngày cô ở trong trạng thái tâm hồn phiêu lãng, đúng là đẹp đến mức nổi cả bong bóng rồi.

Để làm đẹp lòng từ Vĩ Kính, cô tự giác tuân thủ mọi quy tắc anh đặt ra, mỗi sang ngoan ngoãn chạy bộ. Ban đầu bị quần gia Vương bỏ rơi rất xa, đến giờ đã có thể thoải mái theo kịp ông.

Đương nhiên... cố gắng rất nhiều mới có thể đạt đến tiêu chuẩn của người già... Hình như cũng chẳng có gì đáng vui. =__=

Chương 8

Sáng hôm ấy, Từ Vĩ Kính từ trên lầu đi xuống, chuẩn bị ra ngoài chạy bộ thì thấy Thư Hoán đã đứng ở cửa.

Thư Hoán vừa nhìn thấy anh, gò má đã đỏ lên, nói lớn: “Hôm nay em muốn chạy bộ với anh.”

Từ Vĩ Kính nhìn cô có vẻ kỳ dị, sau đó khẽ nhú mày, quan sát từ trên xuống dưới rồi lắc đầu, nói: “Cô vẫn chưa được”.

“Em được mà.”

Từ Vĩ Kính lại nhìn cô: “Cô chạy không nổi, tôi cũng không dừng lại đợi”.

“Được.”

“Cũng không có xe đến đón cô, cô chỉ có thể tự đi bộ mà về.”

“Em biết rồi.”

Từ Vĩ Kính không giống cô và quần gia Vương, chỉ chạy hai vòng cho có trong khu biệt thự, mà chạy vòng đường núi.

Tốc độ không nhanh lắm nhưng đoạn đường rất dài, để tiếp cận anh nên Thư Hoán mới chịu khó như thế, còn về chuyện có thể kiên trì đến cùng hay không thì chính cô cũng chẳng rõ.

Thấy Từ Vĩ Kính nhẹ nhàng bình thản chạy phía trước, tư thế cực chuẩn mê ly, cô rất muốn có thể được chạy sánh vai anh, nhưng thấy thực lực quá cách biệt nên đành thôi, để tránh tiêu hao sức lực ngay từ ban đầu, cuối cùng bỏ về cũng không nổi. Cô chỉ dám lấy mục tiêu theo sau anh trong vòng mười mét, hy vọng bản thân có thể cố gắng hết sức không rơi lại quá xa.

Mới chạy đến khúc rẽ để về, chỉ có thể xem là nửa đoạn đường mà Thư Hoán đã mệt đến rã rời, chân muốn sụm xuống. Mà quãng đường về cũng dài như lúc đi, cô phải gồng mình tiếp tục chạy theo.

Bóng Từ Vĩ Kính chạy phía trước không xa vẫn rất có khả năng kích thích cô. Hiệu quả này cũng hết như treo một củ cà rốt trước mũi một con lừa vậy.

Cho dù bắt cô tham gia thi Olympic, nếu trước mặt có một Từ Vĩ Kính thì chưa biết chừng cô có thể vượt qua giới hạn của bản thân, bứt phá thành quán quân cũng nên.

Đến khi chạy xong, lúc nghỉ ngơi, Từ Vĩ Kính chỉ hơi thở gấp, hô hấp vẫn bình thường, còn Thư Hoán thì hết như ống bễ, gập lưng chống tay lên đầu gối thở phì phò như trâu.

Từ Vĩ Kính lại liếc nhìn cô, ánh mắt lần này như có ý khen ngợi.

“Cô tiến bộ nhanh quá.”

“Cảm... phù... cảm ơn... phù...”

“Sức cô cũng khá, tuy vóc dáng không cao, nhưng chân đủ dài, thể lực cũng có thể theo kịp, chỉ có điều về tiết tấu thật sự cô vẫn chưa nắm bắt tốt.”

Hình... hình như được khen?!

“Còn đi về nhà được không?”

Thư Hoán vật lộn để ngẩng đầu lên: “Được ạ!”.

Nhìn Từ Vĩ Kính từ góc này, bóng dáng anh càng cao lớn hơn, đẹp rạng ngời như thiên thần, Thư Hoán thở hồng hộc và nghĩ, sức mạnh tình yêu thật vĩ đại!

Sau đó, buổi sáng Thư Hoán có thể hưởng thụ thời gian ở riêng với Từ Vĩ Kính lúc chạy bộ. Cô ráng hết sức già của mình, miễn cưỡng sánh vai với Từ Vĩ Kính, lúc cố gắng hơn thì còn có thể mở miệng trò chuyện cùng anh.

Tuy lúc nào cũng thở hổn hển chia một câu thành ba câu mới nói hết, nhưng Từ Vĩ Kính cũng rất nhẫn nại nghe, đồng thời đáp lại, điều đó khiến cô cảm thấy rất đáng đồng tiền bát gạo rồi.

Ngoài việc tiến hóa thành tuyển thủ chạy bộ trong một thời gian ngắn ra, Thư Hoán cũng bắt đầu tập lại môn bơi đã bị cô bỏ hoang suốt mấy năm.

Sức để bơi thì cô có, chỉ có điều nền tảng của cô cũng chỉ dừng lại tiêu chuẩn thời tiểu học – bơi chó.

Đương nhiên cô không thể tưởng tượng nổi cảnh gặp Từ Vĩ Kính trong hồ bơi với kiểu bơi chó của mình, chỉ có thể len lén luyện tập, muốn học những kiểu bơi đẹp đẽ khác.

Tối hôm đó Thư Hoán nhân lúc đêm khuya vắng người, bơi một mình trong hồ rất lâu, mệt muốn chết nhưng vẫn không học được mấy.

Đang bì bõm thì bỗng nghe thấy có tiếng người nhảy xuống nước.

Chưa kịp đợi Thư Hoán thò đầu lên khỏi mặt nước xem người nào cũng có hứng bơi lúc đêm khuya như cô, thì đối phương đã bơi đến cạnh, sau đó thò tay ra tóm chặt lấy cô.

Thư Hoán hoảng hốt: “Á?”.

Gạt bừa nước trên mặt, nhìn kỹ mặt người ấy, hóa ra là Từ Vĩ Kính. Anh vẫn mặc đồ ở nhà nhưng vì nhảy xuống nước nên đã ướt đầm, tuy nhìn không thể thâm lắm nhưng tuyệt đối không còn phong độ như trước.

“Sao thế ạ?”

Từ Vĩ Kính nhìn cô, đột nhiên tỏ vẻ dở khóc dở cười, một lúc sau mới nói: “Tôi tưởng cô chết đuối rồi. Muộn như vậy cô còn ở đây làm gì?”.

... Choáng!

Tư thế bơi của cô khó coi thế sao?

Thư Hoán tự khai: “Thực ra, em đang tập bơi mà... T__T”.

Về mặt Từ Vĩ Kính có phần phức tạp, như muốn cười nhưng lại phải kìm nén, cuối cùng ho một tiếng: “Tại sao ban ngày không bơi mà phải đợi đến lúc này?”.

Thư Hoán ủ rũ đáp: “Em bơi không giỏi lắm, nên muốn luyện tập một chút”.

Từ Vĩ Kính nhìn cô: “Cô đang tập bơi kiểu gì đấy?”.

“Bơi bướm... chắc vậy.” Nghe nói rất đẹp, sẽ giống nàng tiên cá.

Tuy vậy hiệu quả cô tạo ra lại là hình ảnh quỷ chết đuối.

Từ Vĩ Kính lại ho một tiếng, sau đó mới nói: “Cái này... tôi có thể dạy cô”.

“Cô phải lấy phần eo làm trọng tâm, ra sức hơn ở đây.” Từ Vĩ Kính đỡ eo cô, tay đặt lên phần bụng, tay kia giữ đôi chân trần trơn trượt của cô, “Sau đó vận động phần chân...”.

Lòng bàn tay anh to lớn và mạnh mẽ, còn vóc dáng cô nhỏ bé, cảm giác như chỉ một tay đã có thể nắm chặt lấy eo cô.

Buổi tối vắng vẻ cô mới can đảm mặc bộ bikini mà khi đi nghỉ ở bãi biển và phơi nắng mới dám mặc, vải đã ít nên che chắn chẳng được bao nhiêu. Còn Từ Vĩ Kính tuy toàn thân ướt đầm nhưng anh vẫn ăn mặc bình thường, ngoài phần cổ ra thì chẳng có chỗ nào lộ liễu cả.

Sự khác biệt đó khiến cô cảm thấy như ở thế yếu hơn anh, đến nỗi cả lỗ tai cũng đỏ bừng.

Lúc thị phạm, ngón tay Từ Vĩ Kính vô thức chạm vào phần ngực căng tròn của cô, lập tức rút ngay lại: “Rất xin lỗi”.

Thư Hoán mặt đỏ bừng: “Không... không sao”.

Đúng là không sao.

Cô xưa nay rất e dè chuyện tiếp xúc với những người khác giới, tránh được thì tránh, đó là sự tự trọng rất bảo thủ. Còn trước mặt người mình thích, tâm hồn nhút nhát của cô lại trở nên to gan lạ lùng, thậm chí là “buông thả”. Ý thức được điều đó khiến chính cô cũng thấy xấu hổ.

Từ Vĩ Kính vẫn rất trầm tĩnh và chuyên nghiệp, bàn tay vững vàng mạnh mẽ dễ dàng đỡ lấy cô trong nước: “Động tác vai cũng phải phối hợp, như thế này, hai tay cô đẩy nước xuống đùi, sau đó...”.

Chỉ vì cảm giác làn da có hơi ẩm của lòng bàn tay anh mà toàn thân cô run rẩy, Thư Hoán bất giác nắm chặt lấy tay anh, mặt đỏ bừng.

Nếu thế giới này chỉ còn lại cô, Từ Vĩ Kính và cả hồ nước này thì gì cô cũng dám làm.

Tim Thư Hoán đập thành thạch, nhìn vào mắt anh, Từ Vĩ Kính cũng lặng lẽ nhìn cô. Khoảnh khắc ấy như có ma nhập, đường nét môi anh rất đẹp, phảng phất hương trà, đầy ắp hương vị khiến người ta mê đắm.

Một con chim đêm bay qua, rúc lên một tiếng khiến Thư Hoán giật bắn người.

Lúc hoàn hồn lại thì Từ Vĩ Kính đã nhìn đi nơi khác, nói một cách lịch sự đến gần như xa cách: “Làm lại động tác đi”.

Thư Hoán chưa kịp giấu đi khuôn mặt đỏ bừng tim đập loạn nhịp của mình thì nghe Từ Vĩ Kính đột ngột nói: “Vĩ Trạch có dạy cô bơi chưa?”.

“Chưa...”

“Thực ra kỹ thuật của nó cũng rất giỏi.”

“Vâng...”

Thư Hoán cũng biết ý anh, “bạn gái” của em trai, anh bất cần chạm đến nơi riêng tư của cô cũng xem như quá đáng, còn bất kỳ thái độ mờ ám nào của cô đối với anh cũng là lãng nhăng trơ trên.

Trong lòng Thư Hoán đang gào khóc kêu oan nhưng lại không nói nên lời.

Lúc lên bờ, Thư Hoán cầm khăn bông để bên hồ, choàng bừa qua người. Từ Vĩ Kính lại cởi áo ra, vắt cho khô nước.

“Thật làm phiền anh quá.”

Từ Vĩ Kính lại mặc tạm chiếc áo đã được vắt khô vào: “Việc phải làm thôi”.

Hai người đứng bên hồ, Thư Hoán nhìn anh, anh lại không nhìn cô. Một lúc sau, Thư Hoán nói: “Vây... chúc anh ngủ ngon!”. Từ Vĩ Kính cũng hơi gật đầu: “Chúc ngủ ngon”.

Thư Hoán gục đầu ủ rũ nhìn theo bóng dáng lạnh nhạt của anh, cảm giác chính cô phải nói chuyện cho rõ với Từ Vĩ Trạch. Bây giờ cô đang ở trong tình huống rất khó xử, Từ Vĩ Kính không thích cô cũng không sao nhưng bị anh xem là cô nằng lẳng nhăng thì thảm quá, dù sao cô vẫn còn trong trắng mà.

5. Chương 09 - 10

Chương 9

Ngày mà nghĩ ngơi thì đem chẳng an giấc, Thư Hoán cả đêm lẫn lộn, mơ mơ màng màng, đến nổi trời sáng lúc nào cũng chẳng rõ nữa.

Trong lúc mơ màng bỗng cảm thấy có người thò tay vào trong chăn, sau đó kéo cô dậy.

Thư Hoán đang dật dờ trong cơn mộng mị, lâu lâu kêu lên theo bản năng: “Từ Vĩ...”.

Chữ cuối cùng chưa thoát ra, cô bỗng nhận ra không đúng, làm gì có chuyện mộng đẹp thành sự thực cơ chứ.

Thư Hoán kim lại được, vừa mở mắt ra đã thấy một gương mặt đang nở nụ cười, vô cùng phong lưu và đầy chất lãng tử.

“Từ Vĩ Trạch? Anh về rồi sao?”

Từ Vĩ Trạch thuận thế bế cô lên, cười tươi rồi bế bổng cô quay vài vòng trong phòng.

Có đến hai, ba tháng không gặp nhau, vừa ngủ dậy đã thấy anh bằng xương bằng thịt trước mặt, Thư Hoán vẫn rất vui sướng, chỉ là...

“Này, mới ngủ dậy đừng xoay vòng vòng như thế, em chóng mặt quá, em sắp nôn rồi, ọe...”

Từ Vĩ Trạch cười rồi ngừng lại, đặt cô lên sofa.

“Hình như em trở nên xinh đẹp rồi đấy.”

“Thế... thế sao?”

“Có nhớ anh không nào?”

Thư Hoán vẫn đang đau đầu hoa mắt, chỉ cảm thấy lão đảo, Từ Vĩ Trạch xoay vòng vòng trước mắt: “Này... cái kiểu sến của Ý đó, anh đừng có mang về nước chứ”.

Trần nhà dần dần không còn chao đảo nữa, Thư Hoán mới sức tỉnh, vội vàng giữ chặt cổ áo váy ngủ: “Này! Sao anh lại xông bừa vào phòng ngủ con gái hả?! Em vẫn còn mặc áo ngủ mà!”.

Từ Vĩ Trạch cười, véo mũi cô: “Em cũng được xem là con gái à?”.

“...”

“Yên tâm, chỉ dựa vào áo ngủ này của em thì hoàn toàn không có chỉ số nguy hiểm đâu.”

“...=_=”

Áo váy ngủ của cô đều do mẹ mua cho. Khi con gái qua tuổi bị kiểm soát về ăn mặc đi lại thì người làm mẹ như bà rất cô đơn, cũng may vẫn còn áo ngủ có thể mua được, năm nào cũng bắt cô nhận thêm vài bộ, đều cùng một kiểu như nhau, hoa văn như nhau.

Kiểu váy trên người cô đang mặc là kiểu cơ bản mà mẹ cô thích nhất, trên đó có in hình những con gấu, độ dài từ cổ đến bắp chân, giống như một bao tải, mặc trên người hết như một củ khoai tây.

Kiểu váy ngủ này đúng là rất dễ mặc, cotton thấm mồ hôi lại mềm mại, ngoài việc để mẹ vui lòng ra thì mặc rất thoải mái, Thư Hoán cũng hy sinh cả gout thẩm mỹ của chính mình.

Có điều định nhờ nó để tăng sức quyến rũ thì chỉ phản tác dụng, sức thu hút đàn ông cơ bản là bằng không.

Loại mà Từ Vĩ Trạch thích rõ ràng là loại áo ngủ gợi cảm, nhẹ, mỏng, nhỏ, ngắn, mặc cũng như không, đó là bản tính của đàn ông, chẳng có gì đáng nói. Chỉ không biết sở thích của Từ Vĩ Kính là...

Nhớ đến Từ Vĩ Kính, Thư Hoán lại thấy mây đen âm u bao phủ trên đầu.

Tuy thấy sắc quên bạn là không nên, nhưng đối với loại người thấy sắc quên bạn điển hình như Từ Vĩ Trạch thì cô có thể không cần thấy tội lỗi, thế là cô mở miệng nói: “Từ Vĩ Trạch à...”.

“Hử?”

“Em không muốn giả làm bạn gái anh nữa, anh tìm người khác thay thế đi.”

Từ Vĩ Trạch như giật mình khiếp đảm, nhìn cô: “Tại sao? Có chuyện gì xảy ra? Ai làm em khó xử à?”.

“Không có, không có...” Không ngờ anh phản ứng mạnh như vậy, Thư Hoán vội chối bay chối biến, “Mọi người đều rất tốt, chỉ là em...”.

Haizzz, làm sao cô nói ra được, nếu Từ Vĩ Trạch biết cô dám nhòm ngó anh trai mình, nhất định sẽ bị anh cười đến dở sống dở chết.

“Vậy thì tại sao?”, vẻ mặt anh có vẻ rất nghiêm túc, “Ở nhà anh không quen hả?”.

“Cũng không phải thế. Em chỉ cảm thấy... lừa gạt anh trai anh như vậy là không tốt”, lý do này nói ra có vẻ đường hoàng, “Anh trai anh là người nghiêm túc, thật sự đã xem em như em dâu rồi, nếu biết chúng ta đang lừa dối, chắc chắn anh ấy sẽ...”.

Từ Vĩ Trạch cười nói: “Cái này à, không cần em lo, đến lúc đó giao cho anh là được.”.

Thư Hoán vẫn dằn vặt: “... Nhưng mà, lừa dối tình cảm người nhà anh như vậy, thật không sao chứ? Em cảm thấy cứ khai thật thì tốt hơn”.

Từ Vĩ Trạch nhướn mày: “Tin anh đi. Anh có thể lo được, nhất định sẽ không để cho anh trai anh giận em đâu”.

Haizzz, không phải cứ đến lúc đó nhận trách nhiệm thay cô cho xong chuyện là được, Thư Hoán u sầu, nhưng không thể nói thật được, cô đành im lặng, bất giác gò má đỏ bừng bừng.

“Đừng buồn nữa”, Từ Vĩ Trạch nhéo má cô, phút chốc đã khiến cô đau đến nổi cúi, “Anh mang quà về cho em đây, đến xem đi”.

Thư Hoán mặc chiếc áo ngủ rộng thùng thình, bị anh kéo xềnh xệch đến phòng anh. Hành lý đã được mang lên, Từ Vĩ Trạch bắt cô ngồi xuống sofa đơn trước, sau đó mở một va ly ra.

Trong chiếc hộp được lấy ra là một đôi giày hở mũi màu vàng nhạt, kiểu dáng đơn giản, chỉ đính một viên đá màu đỏ thắm trước mũi giày, lấp lánh rất đẹp.

Thư Hoán đang định đưa tay cầm lấy thì Từ Vĩ Trạch đã quỳ trước mặt cô, đặt chân cô lên đầu gối anh, một tay giữ lòng bàn chân, cẩn thận đi giày cho cô.

“Thế nào?”

Kích cỡ vừa vặn, đi vào cảm giác rất hợp, là phụ nữ đều không có sức kháng cự với những đôi giày xinh đẹp, Thư Hoán chưa kịp khen ngợi thì Từ Vĩ Trạch đã nói: “Thử đôi này nữa xem sao”.

Lần này là đôi giày đế bằng màu vàng cát, mềm mại vô cùng, vừa mang vào chân đã biết nếu đi nhiều cũng sẽ không đau. Trên đôi giày đính đầy những hạt đá nhỏ nhỏ nhưng không khoa trương, hợp hình, chỉ toát lên vẻ đáng yêu mà thôi.

Thay đến bảy, tám đôi giày khiến cô hoa cả mắt. Những đôi giày thủ công của Ý rất thoải mái, dễ chịu, lại xinh đẹp đáng yêu, không thể miêu tả bằng lời và càng không thể kháng cự. Ngay cả bản thân cô cũng thấy khi đôi chân mang hết những đôi giày này vào lại càng trở nên đẹp hơn bao giờ hết.

Chỉ là đôi chân trần bị bàn tay to lớn mạnh mẽ của Từ Vĩ Trạch giữ lấy, gót chân đập vào lòng bàn tay ấm áp của anh, bỗng có cảm giác thật lạ lùng.

“Từ Vĩ Trạch...”

“Hử?”

Anh ngẩng lên mỉm cười nhìn cô. Một chân cô đặt trên đầu gối anh, một chân nằm trong bàn tay anh, cảm giác như cả người đều nằm trong lòng anh, trong bàn tay anh vậy.

Tên này vừa trở về từ một quốc gia nồng nhiệt, đúng là đang phát tán hormone lung tung, ngay cả với cô mà cũng phóng điện bừa bãi, thật lãng phí.

“Lát nữa chọn đôi mình thích nhất, tối nay mang vào đi xem phim với anh.”

“Ồ...”

“Đúng rồi”, Từ Vĩ Trạch buông cô ra, lại đến mở một va ly khác, “Còn nữa...”.

“Còn nữa á?”, Thư Hoán như mừng rỡ vì được chiều chuộng, “Tại sao anh hào phóng với em thế?”.

“Đó là báo đáp hậu hĩnh cho bạn gái anh mà. Không thể để em cực khổ được. Anh không bồi thường cho em thì làm sao em chịu làm bạn gái anh nữa?”

Cũng đúng.

Thứ anh vừa lấy ra là kính mát Gucci, dây chuyền Bulgari, mấy món đồ bản địa xinh xinh đáng yêu, những miếng gỗ vuông vuông khắc hình chiếc lá tinh xảo, bình thủy tinh có đựng hoa tươi mãi mãi, móc chìa khóa được tạo từ những viên đá đặc biệt và xinh đẹp. Từ Vĩ Trạch đúng là biết lấy lòng phụ nữ.

Túi quà cuối cùng được anh lấy ra khiến khoe môi Thư Hoán giật giật, lùi lại một bước: “Áo lót?”.

“Đúng thế.” Từ Vĩ Trạch tỏ ra khá phòng khoáng, như đang quảng cáo vậy, “Đều là Cosabella, thiết kế của Miami, đồ thủ công của Ý, mặc vào có thể khiến em tăng size...”.

Thư Hoán giữ chặt lấy ngực: “Này! Anh lo cả chuyện bên trong em mặc gì nữa hử, đồ biến thái!”.

“Đừng hẹp hòi thế, làm phụ nữ phải theo đuổi cái đẹp cả trong lẫn ngoài chứ!”

Thư Hoán yếu ớt nói: “Ngay cả bạn trai cũng không có, đẹp bên trong cho ai nhìn!”.

Từ Vĩ Trạch nhướn mày, cười nói: “Anh không ngại kiểm tra giúp em đâu. Nào, để anh xem thử, cho dù em mặc vào như dán hai miếng urgo, anh cũng có thể kiên nhẫn”.

“> < tránh=”” ra,=”” đồ=“” biến=“”>

Xử lý sạch sẽ những món quà Từ Vĩ Trạch mang về, ngoài những thứ ban nãy, còn có quần áo, mũ nón, túi xách, còn nhiều hơn cả hành lý anh mang đi. Thư Hoán hoa cả mắt, lại thấy ngượng ngùng, cố khuyên bản thân không thể dao động, không được dễ dàng bị mua chuộc.

“Từ Vĩ Trạch à...”

“Hử? Sao lại nhăn nhó khổ sở thế?”

“Những thứ này em không thể nhận.”

Từ Vĩ Trạch đang khom lưng dọn dẹp hành lý, ngẩng lên nhìn cô: “Cái gì?”.

“Em vẫn cảm thấy không nên tiếp tục giả vờ nữa thì hơn, lừa anh trai anh, em cảm thấy có lỗi với anh ấy, nhận quà của anh, em lại thấy có lỗi với anh... Tóm lại cho dù anh không tìm ra người mới, anh trai anh thương anh như thế, anh nói thật thì chắc anh ấy cũng không ép anh đi xem mặt nữa đâu.”

Từ Vĩ Trạch nhìn cô vẻ không tin nổi, rồi bỗng đứng dậy đi ra ngoài. Thư Hoán hoang mang, chạy đuổi theo sau, thấy anh đi vào phòng ngủ của mình, đến bên bàn giấy, nhấc ngay chiếc laptop yêu quý của cô lên, cười lạnh: “Em dám không phối hợp với anh nữa, anh sẽ đập nó, ném nó ra ngoài cửa sổ”.

“A a a a... đừng mà!” Thư Hoán lập tức chồm đến ôm chân anh, “Nương tay đi đại nhân ơi, anh nói gì em cũng nghe hết!”.

“Hừ hừ hừ.”

“Hu hu hu hu...”

Chương 10

Vì cái laptop nhỏ xinh màu bạc bị người ta đem ra làm vật uy hiếp, Thư Hoán đành ngậm ngùi tiếp tục làm trâu làm ngựa cho Từ Vĩ Trạch, bị anh ép ăn mặc chỉnh tề, lời xuống lầu như chim ưng tóm gà con vậy.

Từ Vĩ Kính đang ở trong phòng khách thấy họ thì gật đầu, vẻ mặt cũng dịu dàng hiếm có: “Đến ăn sáng đi”.

Từ Vĩ Trạch kéo ghế ngồi xuống, ấn Thư Hoán ngồi kế bên, đón lấy ly sữa đậu: “Đúng rồi, anh, anh không báo cho Gấu Hoán biết hôm nay em về nước sớm à?”.

Thư Hoán cúi đầu ăn bánh bao, nghe Từ Vĩ Kính đáp: “Tối qua vốn định nói với cô ấy”, ngừng một chút anh mới nói, “Nhưng tự nhiên quên mất”.

Đương nhiên Thư Hoán biết đoạn anh dừng lại là đang nhớ cái gì, đột nhiên xấu hổ muốn chết.

Cô thật sự không phải loại dâm phụ ăn em trai trong bát lại còn dòm ngó anh trai trong nồi mà! T__T Thực sự là hiểu lầm to rồi!

May mà Từ Vĩ Kính không nói gì thêm, không khí bữa ăn sáng khá là ấm áp. Từ Vĩ Trạch ăn qua loa thật nhanh rồi về phòng ngủ do lệch múi giờ, trong phòng chỉ còn lại Thư Hoán và Từ Vĩ Kính.

Thư Hoán dè dặt ngược lên nhìn người đàn ông ngồi đối diện, vừa đúng lúc Từ Vĩ Kính cũng nhìn cô. Bất thần bốn mắt nhìn nhau, Thư Hoán như bị điện giật, nhất thời lúng túng, Từ Vĩ Kính lại nói: “Ăn cái này”.

Anh chỉ vào món cá phi lê chiên trong đĩa.

Thư Hoán bất ngờ vui sướng, nhìn anh gấp cá đặt vào trong bát cho cô.

“Cô vẫn gầy quá.”

Thư Hoán vội nhét miếng cá vào miệng. Do đại thiếu gia Từ Vĩ Kính yêu cầu nên ngày mai cô có thể ăn cho béo phì rồi.

Cúi đầu ăn một lúc sau, lại nghe Từ Vĩ Kính hỏi: “Sáng mai cô có chạy bộ không?”.

Thư Hoán vội nói: “Có ạ”.

Từ Vĩ Kính gật đầu: “Vậy tôi đợi cô”.

Thư Hoán như đang bay bổng, văng vắt, những cuộc trò chuyện bình thường như thế này đương nhiên không mang bất kỳ ý nghĩa nào bên trong, nhưng ít nhất cũng có nghĩa là Từ Vĩ Kính không hề khinh bỉ cô, muốn cùng cô chung sống êm ấm.

Chỉ thế thôi đã khiến tâm trạng cả buổi sáng của cô rất vui tươi, hạnh phúc.

Ăn sáng xong, Từ Vĩ Kính một mình vào phòng kế bên phòng khách làm việc, sau khi làm được một lúc anh đổi sang cách khác để thư giãn đầu óc, như thường lệ là lấy bàn cờ ra, tự mình chơi cờ.

Ngước lên nhìn thấy Thư Hoán, Từ Vĩ Kính dừng tay hỏi: “Cô có biết chơi cờ không?”.

Thư Hoán vội gơ tay: “Em biết!”

Lúc nhỏ cũng từng tham gia những câu lạc bộ không chuyên, bây giờ là “trạch nữ” chỉ có thể lên mạng chơi game đánh cờ tiêu khiển, cũng tốt đấy chứ.

“Rất tốt.” Từ Vĩ Kính ra hiệu cho cô ngồi xuống đối diện anh, “Họ lúc nào cũng nhường tôi. Cô là người không chịu thua, đừng khách sáo”.

Đến buổi chiều, Từ Vĩ Trạch ngủ dậy giấc rồi, ăn mặc chỉnh tề đi xuống lầu. Thư Hoán vẫn đang vui đùa chơi cờ với Từ Vĩ Kính, bất thần bị anh ôm từ sau lưng, sau đó hôn một cái lên má cô.

Thư Hoán giật mình tay run bần, quân cờ cũng đặt sai vị trí.

Ra cờ không thấy hối hận mới là quân tử, thấy Từ Vĩ Kính ăn quân này của cô, cô rất muốn đâm bay Từ Vĩ Trạch đi, đã nói không cần diễn quá nhập tâm thế mà.

Từ Vĩ Trạch đặt tay lên vai cô, còn mặt dày không biết sống chết gì cười nói: “Kỹ thuật chơi cờ của Gấu Hoán thế nào? Ủa, thua rồi à?”.

Thư Hoán giận dữ ngẩng lên, cánh tay thúc ra sau chặn ngay cổ anh: “Còn không phải tại anh hại à!”.

Từ Vĩ Kính nhìn họ, nói gọn: “Cũng được, nhưng vẫn có thể tiến bộ hơn”.

Từ Vĩ Trạch ăn một cú đâm, đau khổ ôm cổ, sau đó thuận thế nắm lấy cổ tay Thư Hoán, nói bằng giọng vô cùng sến: “Được rồi, đừng giận nữa, ngoan...”.

Thư Hoán rất muốn bóp cổ anh, cắt ngang màn kịch ân ái này nhưng Từ Vĩ Kính đã thu dọn bàn cờ, đứng lên: “Em muốn chơi một ván không?”.

“Không cần đâu.” Từ Vĩ Trạch cười, vừa tránh né cú đâm của Thư Hoán, vừa nói: “Em đã bảo người lái xe đến đây rồi, lát nữa sẽ ra ngoài”.

“Vừa về đã đi, sao không nghỉ ngơi thêm?”

“Em không mệt, cũng ngủ đủ rồi.” Từ Vĩ Trạch nắm tay Thư Hoán như đang dắt cún đi dạo, cười bảo: “Em đưa Hoán Hoán ra ngoài chơi”.

“Cũng phải.” Từ Vĩ Kính lại gật đầu, “Hai đứa mấy tháng không gặp rồi. Chơi vui vẻ nhé, nhớ cẩn thận”.

Thư Hoán gào thét trong lòng: Này, Từ Vĩ Kính anh mù à? Sự dụ sòng của em trai anh hoàn toàn là diễn kịch thôi! Hai tháng nay anh ta ở Milan không biết đã phong lưu sống vội thế nào, làm gì còn nhớ em là ai chứ, bọn em căn bản chẳng có gì với nhau cả!

Đương nhiên màn độc thoại trong lòng cô chẳng ai nghe thấy, thế là cô bị Từ Vĩ Trạch kéo ra ngoài hết như dắt cún cưng vậy.

Từ Vĩ Trạch “dẫn” cô đi một lúc lâu, tinh thần thoải mái, phơi phới đắc ý, còn Thư Hoán lại đau khổ sầu thảm.

Từ Vĩ Trạch cúi xuống nhìn cô: “Sao vậy?”.

Thư Hoán vẫn mặt mày khổ sở.

“Vẫn đang nghĩ chuyện anh trai anh à?”

“...”

“Em thật sự không cần lo đâu”, Từ Vĩ Trạch vỗ vỗ đầu cô, “Chúng ta là bạn đã lâu, chẳng lẽ anh còn hại em hay sao?”.

Không nhắc thì thôi, hễ nhắc đến là Thư Hoán lại nổi cáu, “Anh còn dám nói à?! Có lần nào anh gây chuyện mà không do em đứng sau thay anh chùi mông đâu?”.

Cô và Từ Vĩ Trạch qua lại lâu nhất, cũng là cô gái duy nhất đối với anh không có chút mờ ám nào, thế là cô trở thành người lắng nghe những tổn thương tâm hồn và tình cảm của các cô gái khác.

Những cô bạn gái cũ của Từ Vĩ Trạch nếu bị tổn thương tình cảm đều tìm đến cô kể lể khóc lóc. Người phong lưu đắc ý là anh, còn người nửa đêm nửa hôm phải xuống lầu nghe các cô gái khóc lóc đau khổ, phụ trách chùi nước mắt nước mũi, đưa các cô ấy về nhà, thậm chí còn phải hồi han ân cần lần chải cơ thể cô nàng đó, chính là đứa xui xẻo cô đây.

Cô thật sự như mẹ của Từ Vĩ Trạch vậy, anh phụ trách ăn nó uống say, cô phụ trách lau miệng cho anh, rửa bát cho anh. Nếu không vì bận rộn quay mòng mòng do phải giúp Từ Vĩ Trạch, cô cũng không đến nỗi chẳng còn thời gian để quen bạn trai.

Từ Vĩ Trạch sờ mũi: “Thực ra những người đó em có thể không quan tâm mà, trách nhiệm không ở em thì vì sao lại phải tốn nhiều thời gian an ủi họ chứ?”

Có giống lời của người không? __= Đàn ông đúng là sinh vật vô tình.

“Em vất vả như thế, chẳng phải do anh vô trách nhiệm hay sao? Anh đúng là kẻ thù của con gái mà!”

Từ Vĩ Trạch cười và nhìn cô: “Được rồi được rồi, lần này anh sẽ chịu trách nhiệm với em”.

Hoàn toàn không đáng tin. __=

Tức thì tức nhưng hai người vẫn ung dung đi xem phim, xem xong còn ra quán vỉa hè ăn. Đậu phụ thối, thịt dê nướng xiên, mực nướng, cả hai xiên kẹo đường hồ lô, mặt mũi hai người dính đầy tương, sau đó lấy khăn chùi loạn xạ giúp nhau.

Từ Vĩ Trạch cúi đầu đợi cô lấy khăn giúp anh lau sạch miệng, khẽ cười: “Như thế này rất giống đang hẹn hò”.

Thư Hoán tỉ mỉ lau sạch vết tương mực nướng, nhìn chăm chăm: “Cuộc hẹn hò của anh nếu không là trong phòng khách sạn thì cũng là trên đường đến khách sạn, làm gì có kiểu quán ăn vỉa hè thế này?”.

Từ Vĩ Trạch lại cười: “Vậy từ bây giờ anh thích quán ăn vỉa hè không được à?”.

“Những trò lãng mạn này của anh đừng lãng phí cho em.” Thư Hoán đã miễn dịch với anh từ lâu, ngược lên nhìn anh, “Trên mặt em còn chỗ nào bẩn không?”.

“Khoan, ở đây còn một vết.” Từ Vĩ Trạch tỏ ra nghiêm túc dùng ngón tay cái chùi trên má cô, sau đó là môi.

“Sạch chưa?”

“Chưa.”

“...Xong chưa?”

“Chưa xong.”

“...” Thư Hoán cứ bị anh chà sát môi, bất giác thấy nghi hoặc, “Rốt cuộc là bẩn đến mức nào?”.

Từ Vĩ Trạch tỏ ra đau khổ: “Làm sao đây?”.

“Sao vậy?”

“Hình như khô mất rồi, không chùi được.”

“Á, vậy anh lấy chút nước rửa đi.”

Thư Hoán định mở nắp chai nước suối trong tay ra, đổ một ít lên khăn giấy thì lại nghe Từ Vĩ Trạch nói: “Thế này, thà anh...”, sau đó áp mặt lại gần.

“Này!” Môi suýt nữa chạm phải anh, Thư Hoán gõ chai nước lên mặt anh, “Anh làm trò gì thế?! Cút ra! > <>

Từ Vĩ Trạch cười nói: “Dùng nước bọt thì bảo vệ môi trường hơn”.

Lần này Thư Hoán không tỏ ra hồ hững, cũng chẳng có ý cười cợt, cô lùi lại một bước, nghiêm túc: “Từ Vĩ Trạch em nói anh biết, ai cũng có thể đùa giỡn được, nhưng em là người có nguyên tắc, nếu anh dám lãng phí nụ hôn đầu của em, em nhất định sẽ bóp chết anh!”.

“Nụ hôn đầu?”, Từ Vĩ Trạch nhướn mày, “Trời đất, em bao nhiêu tuổi rồi mà còn chưa có nụ hôn đầu? Để anh tính thử...”.

Thư Hoán tức điên lên với vẻ tỉnh như ruồi của anh, mặt đỏ bừng bừng: “Anh... em không phải hạng người như anh. Tự trọng thì sai à? Em không hy vọng anh giữ mình, anh dựa vào đâu mà cười nhạo em?”

“Được rồi, được rồi, anh sai được chưa”, Từ Vĩ Trạch vội xin lỗi, “Anh không có ý cười nhạo em, chỉ có điều...”

“Anh muốn nói em đến giờ phút này còn chưa có bạn trai là đáng buồn lắm phải không?”

“Cũng không phải...”

Vẻ ngập ngừng của anh khiến Thư Hoán ngoài bức bối ra còn thêm phần bướng bỉnh: “Cho dù em không có bạn trai, trở thành gái già thì em cũng sẽ không coi rẻ bản thân”.

“...”

“Em để dành cho người thật lòng với em. Nếu không gặp người ấy thì thôi. Cho dù người khác cảm thấy em mất giá, em cũng sẽ tôn trọng chính mình. Nên chuyện này anh đừng đùa cợt em. Em thật sự tức giận đấy!”

Từ Vĩ Trạch đứng đó, chỉ nhìn cô.

“Làm gì thế hả?” Thư Hoán hơi lúng túng, “Cảm thấy em buồn cười lắm à?”. Cái tên công tử đào hoa này căn bản không hiểu rõ “trân trọng” có nghĩa gì.

“Không phải,” Từ Vĩ Trạch cười nói, “Rất đáng yêu”.

“...”

“Còn nữa, nếu anh vô ý hôn em, anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm.”

Để chứng minh những lời Từ Vĩ Trạch nói không đáng tin, anh vừa nói xong, bầu trời bỗng vang lên hai tiếng sấm, rồi thời gian để người ta hoàn hồn lại cũng không có, trong phút chốc mưa lớn đã sầm sập kéo đến.

Hai người hét lên rồi vừa cười vừa chạy, bất chấp mọi thứ. Còn cách một quãng đường nữa mới tới chỗ đậu xe, ven đường lại chẳng có chỗ nào trú mưa, khi chạy đến nơi thì hai người đã ướt quá nửa.

Từ Vĩ Trạch mở cửa xe, hai người ướt sũng chui vào trong, nhìn bộ dạng thảm hại như chuột lột của nhau, Thư Hoán không kìm được lau bầu: “Hừ hừ, đã bảo là anh đừng có nói nhảm mà, anh thấy chưa, sét sắp đánh xuống tới nơi rồi”.

Từ Vĩ Trạch sờ mũi: “Anh nói bao nhiêu câu giả dối thì không sao, hiếm hoi lắm mới thật lòng thì lại gặp sét đánh”.

Hai người đều ướt sũng, quần áo mùa hè vốn đã mỏng, lại bị ướt nên dính sát vào nhau. Từ Vĩ Trạch thì thôi không nói, còn chiếc váy của Thư Hoán ướt đầm ôm sát người cô, đã không đơn giản chỉ là “lộ hết đường cong” ra rồi.

Thư Hoán vốn ngỡ Từ Vĩ Trạch sẽ nhân dịp này mà sỉ nhục cô vài câu, chuẩn bị tâm lý bị anh đùa cợt rồi, ai ngờ Từ Vĩ Trạch đưa tay lấy áo khoác để sẵn ở ghế sau xe, đưa cho cô: “Khoác vào đi đã”.

Thư Hoán cảm động với hành vi có nhân tính hiếm hoi của anh: “Cảm ơn...”.

Từ Vĩ Trạch khởi động xe, rầu rĩ thở dài: “Haizzz...”.

“Sao vậy?”

“Size áo lót, hình như anh mua nhầm rồi.”

“...”

“Á, đừng tấn công tài xế, tai nạn bây giờ!”

6. Chương 11 - 12

Chương 11

Về đến nhà, Thư Hoán vừa vào phòng khách gặp Từ Vĩ Kính. Thấy bộ dạng cô như thế, anh ngẩn người một lúc. Thư Hoán càng xấu hổ không dám nhìn, vội vàng lao lên lầu với tốc độ như tên lửa, về phòng tắm nước nóng.

Tắm sạch sẽ xong bước ra, Thư Hoán mới nhớ áo ngủ trước đó đã đưa đi giặt, chưa lấy về, còn quần áo buổi sáng thay ra đã vứt trong chậu giặt, cô đành tìm một chiếc áo pull dài từ tủ quần áo mặc vào, sau đó bắt đầu sấy tóc, dọn dẹp phòng ngủ.

Lúc Từ Vĩ Trạch đẩy cửa bước vào, cô đã sấy tóc khô rồi, mái tóc được kẹp vội vàng bằng một chiếc kẹp to, chân trần và đang dọn dẹp lại đồng hồ của Từ Vĩ Trạch mà buổi sáng cô chưa kịp cất.

Thấy cô, Từ Vĩ Trạch lập tức huyết sáo: “Wow, em đón tiếp anh thế này, không đề phòng tí nào à?”

Thư Hoán đã tê liệt với kiểu tự xông vào của anh, mặt mũi nói: “Đề phòng cái gì? Em có được tính là phụ nữ không?”

Cô đã chai lỳ mất rồi. Cứ thế này, chỉ sợ ngay cả lúc đi tắm Từ Vĩ Trạch xông vào thì cô cũng vẫn thản nhiên như thường, tiếp tục kỳ cọ thôi.

Từ Vĩ Trạch chống cằm về nghĩ ngợi, quan sát cô từ trên xuống dưới: “Cũng đúng, em như bà cụ non ấy, còn sợ cái gì ...”

“...=_=”

“Đúng rồi, lúc này em bận gì thế?”

“Dọn dẹp giày dép và quần áo. Ủa, hộp của đôi giày này không phải là cái này.” Thư Hoán quỳ xuống lục tìm, “Cũng không phải cái này, lạ thật ...”

“Này.” Từ Vĩ Trạch lên tiếng về khó chịu – không – nổi sau lưng cô: “Em không cần phải thế chứ”.

Thư Hoán hỏi: “Em sao nào?”

“Em chỉ mặc một cái áo pull, còn quỳ như thế ... “

Thư Hoán kéo vạt áo: “Có phải em khóa thân đâu. Trong phòng ngủ của mình thì cần gì phải ý tứ”.

“Dù sao anh cũng là đàn ông mà.”

Thư Hoán nói tiếp rất tự nhiên: “Nhưng em có phải phụ nữ đâu”.

Từ Vĩ Trạch vội nói: “Này, trước mặt anh thì đúng là thế. Nhưng với người khác thì chưa chắc, rất nhiều người ăn tạp đấy, em vẫn nên cẩn thận thì hơn”.

“... Còn người nào khác chưa gõ cửa mà xông bừa vào phòng của em hay sao?”

Thư Hoán dọn dẹp giày dép xong lại bắt đầu dọn những thứ linh tinh, tay cầm “bra” mới lên cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Nhưng họa tiết này đương nhiên rất đẹp, nhẹ nhàng thanh thoát, giống một tác phẩm nghệ thuật nhưng cảm giác vẫn không quen lắm.

Thư Hoán bắt giác làu bàu: “Mua cái này làm gì, thật là ...”

“Cũng như giày, ngoài mặt mỹ quan ra thì nó còn là thứ liên quan đến sức khỏe con người, không thể qua loa được.” Từ Vĩ Trạch luôn có bản lĩnh nói về mọi thứ với vẻ đường hoàng nghiêm chỉnh, “Anh mua chúng là biểu lộ sự quan tâm đến sức khỏe của em mà”.

“...Được thôi.”

Từ Vĩ Trạch vẫn hỏi về thú vị: “Em thích cái nào nhất?”

“-_- ... Không nói anh biết”.

“Đừng xấu hổ thế, chỉ là chất liệu thôi mà, nghĩ nhiều làm gì. Anh thấy cái màu xanh rất đẹp, cái không đường may ấy, kỹ thuật quá cao ...”

“Thấy Từ Vĩ Trạch sáng khoái định cầm lên để tiến hành giải thích, Thư Hoán xấu hổ đến nổi mặt đỏ bừng, vội cướp lấy túi ấy.

Kỳ thực Từ Vĩ Trạch không cầm chặt, cô kéo mạnh, chiếc túi liền bay lên không trung, đồ trong đó rơi ra như hoa rụng, trong đó có một cái bay hơi cao, móc chính xác vào chùm đèn treo trên trần nhà.

Thư Hoán chờ người. Từ Vĩ Trạch cũng ngẩn người nhìn, sờ cằm: “Hừm ...”.

Thư Hoán tức quá, xé luôn bao giấy, đánh anh: “Tại anh hại đấy! Mau lấy nó xuống đi! >III<>

“Được rồi, được rồi, anh lấy nó xuống là được mà.”

“Làm sao lấy được?”, sofa và chiếc ghế duy nhất trong phòng dù cho có xếp chồng lên cũng không tới.

Từ Vĩ Trạch sờ mũi: “Anh bảo người làm lấy thang xếp lên”.

“Anh...anh còn bảo người ta lên đây, anh chê em chưa đủ mắt mặt hay sao? T_T”.

“Được rồi, được rồi”, Từ Vĩ Trạch an ủi cô, “Đừng cố gắng, để anh làm thang, được chưa?”

“Thang người à?”

Từ Vĩ Trạch đã sẵn sàng, chỉ lên vai mình: “Lên đi”.

Thư Hoán chỉ vào mũi cô: “Em ... em lên?”

Từ Vĩ Trạch cũng ngẩn người: “Không thể thì chẳng lẽ anh đạp lên em?”

Một chân anh cũng đủ đạp cô bẹp dí rồi.

Thư Hoán vừa tức vừa cố gắng, đành nói: “Vậy anh không được nhìn lên!”

Từ Vĩ Trạch rất phóng khoáng: “Yên tâm, anh không có hứng nhìn con trai”.

“ ... ”

Thư Hoán đành trèo lên đôi vai rộng khỏe của anh trước, sau đó nắm lấy tay anh, để mặc cho đôi tay mạnh mẽ của anh giữ lấy cô, e dè đứng thật vững, rồi buông một tay ra, cố gắng với lấy cái bra chết tiệt kia.

“Này, tay anh đặt ở đâu thế hả?”

“Hứ? Anh chỉ đỡ lấy em thôi mà.”

“Anh đừng sờ mó lung tung!”

Từ Vĩ Trạch tỏ ra vô tội: “Anh có làm đâu”.

Khó khăn lắm mới lấy được cái thứ gây họa kia, Thư Hoán tức muốn run người: “Anh, thả em xuống”.

“Cẩn thận một chút”.

“Không được ngẩng đầu lên!”

“Anh đâu có ...”

Lúc trèo lên còn suôn sẻ, lúc xuống thì loạn xạ cả lên. Thư Hoán vừa cố gắng vừa tức, hoàn toàn không giữ được thăng bằng. Từ Vĩ Trạch tính toán chuẩn chiếc giường sau lưng, mặc cô hét lên rồi bật ngửa ra sau, an toàn rơi xuống giường.

“Ha ha ha ha...”

Thấy anh cười trên sự đau khổ của cô, Thư Hoán hồi phục lại sau cơn hoảng loạn, thẹn quá hóa giận: “Cười cái gì, anh dám nói anh chưa nhìn lên đi, em đánh chết anh!”

Từ Vĩ Trạch ngồi xuống cạnh giường, cười nói: “Cho dù nhìn lên thì nhiều nhất cho em nhìn lại là được”. Sau đó tỏ vẻ như sắp cởi cúc áo vậy.

Thư Hoàn tức điên người, túm lấy gối đầu đập vào anh: “Đi chết đi!”.

Từ Vĩ Trạch cười và đón lấy gối, rồi lại túm lấy chân cô đang đập đến. Ném bao nhiêu thứ để xả giận mà hoàn toàn không có tác dụng, ngược lại trong lúc đó còn bị anh đè xuống nữa.

Từ Vĩ Trạch bình thường lúc nào cũng thích tìm thứ gì đó để dựa, bộ dạng rất lười biếng, cứ như không đứng thẳng được, trên thực tế vóc dáng anh cao ráo, sức lực lại càng không thể xem thường.

Anh cười híp mắt, chỉ dùng một nửa công lực. Thư Hoàn đã không nhúc nhích gì được, bị anh đè đến mức chỉ thấy mất mũi tối sầm lại.

“Này ..”. Thư Hoàn ra sức vật lộn dưới lồng ngực rắn chắc của anh. “Em ... em không thở được ...”.

Từ Vĩ Trạch cười, chống người lên, nhường chút không khí cho cô.

Thư Hoàn thở phào: “Đi...đi ra ... anh nặng chết đi được ...”

Từ Vĩ Trạch chỉ cười nhìn cô chứ không buông ra. Khoảng cách và tư thế của hai người quá mờ ám, đôi chân trần của Thư Hoàn cảm giác được chất vải thô nhám của quần anh, bất giác thấy ngượng ngùng.

“Cô ...”

Cánh cửa vốn khép hờ bị đẩy ra, người đàn ông bước vào thấy hai người thì như sững sờ, nói ngay: “Xin lỗi, tôi quên gõ cửa”. Sau đó lui ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Đến ba giây sau Thư Hoàn mới phản ứng, hú lên một tiếng rồi một cước đạp bay Từ Vĩ Trạch: “Danh dự của tôi!!! T_T”

“Sao vậy?”

“Anh trai anh nhất định sẽ nghĩ là chúng ta đang làm chuyện đó!”

Từ Vĩ Trạch nằm nghiêng trên giường, một tay chống vào má, cười nói: “Chuyện đó nào?”

Cúc áo của anh vẫn mở, khuôn mặt thấp thoáng nụ cười, có phần vô lại, mà cũng rất gợi cảm.

Thế nhưng Thư Hoàn hoàn toàn không rung động trước sắc đẹp chói lòa của anh, cuống quýt nhảy xuống giường, chân trần chạy xuống lầu.

Thư Hoàn mới chạy xuống nửa chừng thì Từ Vĩ Kính cũng vừa ra phòng khách, Thư Hoàn gọi anh một tiếng, anh ngừng lại, bình thần xoay người, nhìn cô hí hục chạy đến trước mặt anh, thở hổn hển: “Anh ... anh tìm em có việc gì ạ?”

Từ Vĩ Kính trấn tĩnh trả lời cô: “Không có gì, tôi chỉ thấy cô mắc mưa, muốn hỏi xem có cần thuốc cảm hoặc canh gừng gì đó không”.

Sau đó lại nhìn cô: “Có cần không?”

Lồng ngực Thư Hoàn phập phồng: “Em ... em và Từ Vĩ Trạch ...”

“Hử?”

“Bọn em không làm gì hết, chỉ đùa thôi, mà đúng lúc anh ấy đè lên người em.”

Từ Vĩ Kính lặng lẽ nhìn cô: “Có liên quan gì đến tôi sao?”

Thư Hoàn bỗng hoảng thêm: “Em ... em chỉ muốn anh biết, em không phải loại người đó ...”

Từ Vĩ Kính vẫn rất bình tĩnh: “Ừ. Vậy cô có cần canh gừng không?”

Thư Hoàn có đầy cả một bụng những lời muốn nói, nhưng đối với sự bình thản không chút ầm áp của anh, lại chẳng biết nói gì nữa.

Cô rất sợ bị Từ Vĩ Kính hiểu lầm, còn đối với Từ Vĩ Kính, đây có phải hiểu lầm hay không thì có thể cũng chẳng khác nhau là mấy.

Từ Vĩ Kính như một bức tường, lạnh lẽo, cứng ngắt. Có lúc cho cô cảm giác hơi mềm mại, nhưng thực sự khi gờ tay chạm vào lại là sự lạnh lẽo vô cùng.

Cô đang thấp thỏm bỗng có cảm giác muốn khóc.

“Từ Vĩ Kính”

Từ Vĩ Kính nhìn cô.

“Thực ra em ...”

Ánh mắt của anh bỗng hướng lên cao hơn, nhìn phía sau lưng cô, Thư Hoán hoang mang quay đầu lại.

Từ Vĩ Trạch đứng trên cầu thang, trong tay cầm đôi dép lê gấu trúc của cô, đang nhìn về phía họ.

“Tôi bảo nhà bếp nấu chút canh cho cô”.

Từ Vĩ Kính đi rồi, Thư Hoán dờ dẫm đứng đó, nghe Từ Vĩ Trạch gọi cô: “Gấu Hoán”, mới cố gắng ra về bình thần quay người lại. Từ Vĩ Trạch đến trước mặt, vỗ vỗ đầu cô rồi quỳ xuống, nắm lấy gót chân nhỏ gầy của cô, giúp cô mang dép vào.

“Để chân trần chạy lung tung sẽ cảm lạnh đấy, lớn thế này rồi còn ngố thế”.

Chân chạm xuống đất thật lạnh, nhưng lòng bàn tay Từ Vĩ Trạch lại ấm áp mềm mại. Thư Hoán không kìm được sụt sịt mũi.

“Thực ra anh trai anh không phải người bảo thủ đâu.”

Mãi lâu sau Thư Hoán mới tỏ ra vui vẻ: “Thế à?”

“Chỉ là đang đóng kịch thôi, anh ấy cũng chỉ là anh trai, em cần gì chú ý đến suy nghĩ của anh ấy.”

“Không, em chỉ ...”

Từ Vĩ Trạch bỗng nói: “Này, chắc em không yêu anh rồi đấy chứ?”

Nước mắt sắp tuôn của Thư Hoán lập tức chảy ngược vào trong, rùng mình nổi da gà: “Từ Vĩ Trạch, anh đổi giọng khác đi được không?”

Từ Vĩ Trạch nhìn cô cười, bất thần hỏi: “Vậy chẳng lẽ em đã yêu anh trai anh?”

Câu hỏi ấy quá bất ngờ, Thư Hoán không kịp trả lời.

Từ Vĩ Trạch tắt nụ cười, nhìn cô: “Anh nói đúng rồi?”

Thư Hoán cũng phản ứng: “Thèm ... thèm vào ấy”.

Hai người nhìn nhau một lúc rồi Từ Vĩ Trạch lại cười vẻ thoải mái: “Wow, không phải chứ, còn dám để ý đến anh trai anh à?”

Thư Hoán cuống đến nổi mặt đỏ lên, chối đây đẩy: “Em không có, em không có!”

Từ Vĩ Trạch khoanh hai tay trước ngực, dựa vào tường, ung dung nói: “Anh trai anh siêu xuất sắc!”

“Em biết”.

“Cũng đẹp trai chẳng thua anh bao nhiêu!”

“Em biết”. Đồ tự sướng!

“Thế nên ... em cũng có thể tưởng tượng, có bao nhiêu cô gái thích anh ấy”

“Em biết”.

“Đến giờ anh ấy vẫn độc thân, nguyên nhân chắc em cũng hiểu.”

“Em biết”.

“Anh trai anh là người rất khó tính, anh thật sự không nghĩ ra người phụ nữ sau này anh ấy thích sẽ là người thế nào.”

Thư Hoán đã đạt đến cực hạn: “Em biết, em biết, em đều biết hết!”

“Biết là được. Em nhìn mình xem, em hoàn toàn chẳng có dự tính gì cho tương lai. Chúng ta học xong đại học, theo lý thì đều phát triển sự nghiệp rất tốt. Công ty anh có một trưởng phòng hành chính là bạn cùng khoa, cùng khóa với em, bây giờ lương của cậu ta một năm đạt cả triệu tệ, còn em bây giờ ngay cả công việc ổn định cũng không có. Thế là đã thua xa người ta rồi”

“...”

“Còn nữa, em cũng chỉ là hơi xinh xắn thôi chứ không phải đẹp gì cho lắm. Ngực không đủ to, mắt không đủ sâu, mũi cũng không đủ thẳng, miệng cũng không đủ nhỏ, tóc cũng không đẹp, phía bên trán này ... ôi em tiêu rồi, còn mọc mụn nữa!”

Từ Vĩ Trạch kể xong, Thư Hoán đã không nói nổi.

Từ Vĩ Trạch cúi đầu nhìn kỹ rồi giật mình, vội đưa tay giữ lấy mặt cô: “Em sắp khóc à?”

Thư Hoán mắt đỏ hoe, đẩy anh ra: “Em không có, tránh ra.”

Từ Vĩ Trạch luống cuống chân tay: “Này, anh đùa đấy, đừng tưởng thật. Trước kia anh thường nói xấu em, em cũng đâu có sao”.

Lần này khác, anh đã miêu tả sự thất bại trong cuộc sống của cô quá chân thực.

“Được rồi, được rồi, lúc nãy anh nói bậy đấy. Thực ra em không thất bại, cũng không xấu xí.”

Vô dụng. T_T

“Được rồi, với tiêu chuẩn người bình thường thì em rất thông minh, xinh đẹp, dáng người cũng được. Đồ chơi em thiết kế chẳng phải rất được ưa chuộng sao, em xem trang web của em lượt view cao thế nào, ngay cả anh cũng thích.”

Quá muộn. T_T

Trước sự rầu rĩ của cô, Từ Vĩ Trạch đưa tay, giữ chặt lấy khuôn mặt cô.

Thư Hoán có phần thắc mắc, sau đó anh áp sát lại, rất trịnh trọng hôn lên trán cô một cái.

Cô nghe Từ Vĩ Trạch nói với giọng dịu dàng lạ thường: “Đây là sự khích lệ của tình yêu”.

Thư Hoán đang chìm đắm trong sự tự ti bỗng có chút cảm động.

“Hoàng tử ếch xanh, ếch xanh cũng sẽ biến thành công chúa. Nên em được anh hôn thế này thì đá cũng biến thành vàng”.

“...=_=”

Cuối cùng Thư Hoán cũng cho anh một đấm.

“Được rồi, biết đánh người là chứng tỏ hồi phục nguyên khí rồi”, giọng Từ Vĩ Trạch nghe rất thản nhiên, sau đó anh vò rối mái tóc cô.

Thư Hoán làu bàu trách móc: “Ghét...”.

Từ Vĩ Trạch cười nói: “Mau về phòng nghỉ ngơi đi, ngủ một giấc, ngày mai trời sẽ lại sáng thôi”.

“Ừm”.

Từ Vĩ Trạch đi ngược về phía cô hai bước rồi quay đầu nhìn cô, ánh đèn để lại trên gương mặt anh một cái bóng mờ mờ: “Chúc ngủ ngon. Gấu Hoán”.

Chương 12

Thư Hoán không ngủ ngon được như lời chúc của anh, cả đêm cô rúc trong chăn tự kiểm điểm những thất bại mà Từ Vĩ Trạch chỉ ra, cứ lẩn lộn trên giường, hoàn toàn không thể nào “ngủ ngon” được.

Nếu năm xưa cô không chuyển ngành giữa chừng, tìm công việc có liên quan đến ngành học thuận lợi và đúng kế hoạch, hoặc nếu năm xưa ngay từ đầu đã học Thiết kế mỹ thuật mà không lãng phí bốn năm đại học, hoặc nếu trước kia tờ vé số cô mua chỉ sai một số mà trúng thưởng ., ..

Nếu thế thì cô đã không thể quen biết Từ Vĩ Kính.

Một đêm mất ngủ, buổi sáng loạng choạng xuống giường, Thư Hoán gục đầu ủ rũ với hai quầng thâm dưới mắt. Nghĩ đến hai quầng thâm này ngoài việc cản trở thiện cảm của Từ Vĩ Kính với mình, còn khó tránh khỏi bị Từ Vĩ Trạch cười nhạo, cô càng cảm thấy cuộc đời xám xịt.

Chán chường lần theo bức tường đến đầu cầu thang, vừa hay Từ Vĩ Trạch cũng bước đến đó. Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Hai quầng thâm trên mắt anh còn lớn hơn cô.

Thư Hoán lập tức chỉ vào anh: “Ha ha ha ha”.

Ngoài việc vui trên nỗi đau của anh ra, tâm trạng cô bỗng thoải mái hơn.

Từ Vĩ Trạch sờ mũi: “Tối qua thời tiết không đẹp lắm, không thích hợp để ngủ ...”

Thư Hoán cười xong lại nảy sinh chút ít lòng từ bi, an ủi anh: “Không sao, anh như thế cũng rất đẹp trai. Quầng mắt này đen cũng có phong cách lắm”.

Từ Vĩ Trạch choàng vai cô: “Như nhau cả thôi, quầng mắt của em cũng không kém cạnh. Chúng ta là cặp tình nhân có quầng mắt phong cách mà”.

Hai người đồng bệnh tương lân, mang theo quầng thâm mắt rất có phong cách đi xuống dưới.

Cả hai đều ngủ quá giấc, nhưng Từ Vĩ Kính đợi họ bên bàn ăn vẫn nói: “Chào buổi sáng”.

“Chào buổi sáng”.

Từ Vĩ Kính vẫn giữ vẻ bình thản và tỉnh táo như thể sét đánh cũng không rung rinh, nhìn hai người loạng choạng, tinh thần kiệt quệ ngồi xuống đối diện.

“Hai người sao vậy?”

Cả hai đồng thanh: “Tối qua thời tiết không tốt lắm, ha...”

Từ Vĩ Kính cũng gật đầu: “Hơi bức bối, bảo người giúp việc điều chỉnh lại nhiệt độ và độ ẩm trong phòng”.

Hóa giải ngưng ngừng xong, mọi người bắt đầu ăn sáng, tiện thể xem báo và trò chuyện về tin tức mới để giải khuây.

Hai mắt Thư Hoán bỗng phát sáng, kêu lên như đang hoan hô: “Liveshow vòng quanh thế giới của Đoàn Kỳ Nhã, điểm đầu tiên sẽ diễn ra vào ngày Mười sáu, tối qua máy bay riêng đã hạ cánh”.

Từ Vĩ Trạch rắc bột ớt lên bánh bao, đó là kiểu ăn độc đáo của anh: “Thế thì sao?”

Thư Hoán vẫn đang kích động, dạo này cô vất vả làm việc, vùi đầu vào đám thổ bong, không theo dõi kịp thời tin “hot” trên mạng, toàn phải dựa vào mục giải trí trên báo mới biết được tin tức về nữ thần trong lòng: “A a a, biết sớm thì tối qua em đã ra sân bay đón rồi”.

Từ Vĩ Kính ngừng dao nĩa, nhìn cô: “Cô thích cô ấy?”

Thư Hoán cầm tờ báo về si mê: “Em cực yêu chị ấy. Chị rất đẹp, lúc cần trong sáng thì trong sáng, lúc cần gợi cảm thì gợi cảm, lúc cần đẹp theo kiểu con trai thì rất tuyệt, hình tượng biến hóa, đáng người vô địch. Anh nhìn nụ cười chị ấy, a, thế gian sao lại có người phụ nữ hoàn hảo như thế cơ chứ...”

Từ Vĩ Trạch tỏ vẻ mặt như bị ghen bánh bao, đưa tay ra choàng qua cổ cô: “Này, chắc không phải hôm nay em định báo cho anh biết là... thực ra em thích phụ nữ đấy chứ?”

“Nếu là chị ấy thì cũng không phải là không thể ...^_^”

Từ Vĩ Trạch giữ vai cô, lắc lắc lắc để: “Nói những lời ấy trước mặt anh, em bảo anh làm sao chịu nổi đây?”

Thư Hoán bị lắc đến choáng váng: “Hay, dù sao em cũng không có cơ hội chạm đến chị ấy, anh đừng thế mà ...”

Từ Vĩ Kính nhìn hai người đang diễn trò: “Nếu đã thích thì sao không đi xem liveshow?”

Thư Hoán bị anh hỏi, bất giác thấy đau lòng: “Em không mua được vé! T_T Vé chợ đen đắt quá, mà còn không nhìn rõ mặt ...”

Vé liveshow lần này mới bán ra, trong vòng một tiếng đã hết sạch, cô không thể giành giật được. Mấy người bạn thân cũng chỉ giành được vé đứng. Những vé có vị trí tốt đều bị đẩy lên giá trên trời trên các trang web, người bình thường thực sự không kham nổi.

Từ Vĩ Kính lại nhìn cô, sau đó nói: “Cô cần mấy tấm?”

“Á?”

“Số lượng không nhiều quá thì tôi giúp cô đặt mua thử.”

“A a a?”

Đối lập với vẻ mặt như bị sét đánh của cô, Từ Vĩ Kính vẫn rất bình thản: “Chúng tôi và Đoạn Kỳ Nhã có vài người bạn chung, trong công việc cũng có qua lại với nhau nên có thể xem là thân quen. Nếu cô thích thì có thể hỏi vé thử.”

“Thân ... thân quen. ..”, Thư Hoán lập tức lắp bắp, “Người anh nói và người em nói là cùng một Đoạn Kỳ Nhã sao? Anh có thể chắc chắn là chị ấy không?”

Từ Vĩ Trạch không chịu nổi, nhéo má cô: “Em tỉnh lại đi, lớn thế này rồi còn thần tượng ngôi sao ca sĩ à, không biết xấu hổ hả?”

Thư Hoán là fan cuồng nên giấy nẩy lên: “Nhã đại nhân, chị ấy không chỉ là ngôi sao mà còn là thiên hậu, là nữ thần!”

Từ Vĩ Trạch nghiêng răng kéo má cô: “Này, trước mặt bạn trai em, là anh, em có thể si mê người khác hay sao? Hử?”

Thư Hoán bị anh nhéo đến nổi mặt biến dạng, vẫn kiên định không khuất phục: “Nếu em là đàn ông, em nhất định sẽ đá anh, chạy theo chị ấy, đừng ai tranh giành với em ...”

“Ồ?”, Từ Vĩ Trạch ngửa răng. “Vậy em nhất định sẽ hận anh trai ai?”

Thư Hoán bị anh nhéo nên nói không rõ chữ: “Tội seo?”

“Cô ấy từng thích anh trai anh.”

Thư Hoán giật mình tỉnh lại trong sự si mê của chính mình: “Hả, hả?!”

Từ Vĩ Trạch ung dung nói: “Tối qua cô ấy vừa xuống máy bay, việc đầu tiên là gọi điện cho anh của anh”.

Thư Hoán nhìn anh, lại nhìn Từ Vĩ Kính, lắp ba lắp bắp: “A...a...”

“Tiếc là em ngủ, không thì đã gọi em dậy nghe lắm rồi.”

“Ừm...ừm...:

Từ Vĩ Kính nói ngắn gọn: “Bọn anh xưa nay chỉ là bạn”.

Thư Hoán đơ người, nói như đang nấc cụt: “Ồ ...ơ...”

Từ Vĩ Trạch nhìn cô: “Này, em là máy cassette đó hả?”

“...”

Đối với cô Đoàn Kỳ Nhã là thần tượng hoàn mỹ chỉ tồn tại trong thế giới hư ảo, còn Từ Vĩ Kính là cảnh tượng đẹp nhất trong thế giới hiện thực của cô, mà giữa họ lại có liên quan đến nhau.

Anh ngồi đối diện, cách cô không quá một mét và đang bình thản ăn bữa sáng, vẫn rõ ràng, thân quen như trước. Thư Hoán lại cảm thấy gương mặt anh cũng trở nên hư ảo và xa vời như thế giới trong tạp chí vậy.

7. Chương 13 - 14

Chương 13

Tại nơi liveshow diễn ra vào ngày mai, vé chợ đen đã không có hy vọng. Tuy Từ Vĩ Kính có nói là sẽ giúp cô hỏi vé của liveshow, thực ra Thư Hoán cũng không dám ôm ấp quá nhiều hy vọng.

Đối với hành động của một “fan” cuồng hừng hực nhiệt tình vượt xa lứa tuổi của cô đến cả Từ Vĩ Trạch cũng hừ mũi, thường xuyên cười nhạo, thì với sự nghiêm khắc và lý trí của Từ Vĩ Kính chắc đa phần là bỏ qua, không để ý đến.

Anh và Đoàn Kỳ Nhã, nếu không phải có quan hệ như Từ Vĩ Trạch thì việc phải chủ động hỏi vé thực sự là ngại ngùng, huống hồ gì anh lúc nào cũng tỏ vẻ cao ngạo nữa.

Thư Hoán chỉ có thể cùng bạn bè đứng đợi trước cửa khách sạn nơi Đoàn Kỳ Nhã ở, mặt dày ngồi ở đó cùng một đám nữ sinh trung học nhỏ hơn họ mười tuổi, hy vọng nếu may mắn thì có thể gặp được thần tượng của mình một chút.

Thế nhưng bảo vệ của công ty quản lý quá chặt chẽ, quà cũng do nhân viên công ty nhận, sau đó chuyển giúp, mọi người không thể nhìn thấy ngay cả một sợi tóc của Đoàn Kỳ Nhã.

Đội cũng không được, Thư Hoán đành gục đầu ủ rũ về nhà, vào phòng khách thì thấy Từ Vĩ Kính đứng ở đầu cầu thang như đang đợi cô.

Thấy cô, Từ Vĩ Kính khẽ gật đầu, xem như chào hỏi.

“Lấy được vé rồi. Không biết có phải vé cô cần không.”

Thư Hoán vừa nghe đến chữ “vé” thì lập tức hai chân nhũn ra, gần như vừa bò vừa lết lên cầu thang, sau đó rất thành khẩn lẫn e sợ đón lấy phong bì của anh đưa đến.

Rút thứ trong phong bì ra xem, Thư Hoán méo xệch cả mặt: “V...VIP... nhiều...nhiều vé quá...”

Từ Vĩ Kính hỏi: “Chỗ ngồi có hợp không?”

Thư Hoán mừng đến nỗi phát khóc, suýt nữa thì lao đến ôm chân anh: “Hợp...hợp quá...”

Từ Vĩ Kính nhìn cô: “Thế thì tốt”.

Thư Hoán cũng nhìn anh chằm chằm, nước mắt rưng rưng, chỉ ao ước vẫy đuôi nhiệt tình mừng đón anh. Có biết bao lời cảm kích nhưng ngay cả một câu cho ra hồn cũng không nói nổi, chỉ còn ngôn ngữ cơ thể là có thể vận dụng được.

Từ Vĩ Kính cúi đầu nhìn cô: “Cô có thể tìm vài người bạn đi xem với cô”.

Thư Hoán chấp hai tay lại, gật mạnh như gà mổ thóc. Giờ đây trong mắt cô Từ Vĩ Kính thực sự như vị thần trong truyện Aladin vậy.

Hai người đứng đó một lúc, Từ Vĩ Kính lại hỏi: “Còn cần gì nữa không?”

Thư Hoán vẫn chưa hết mừng rỡ, lắc đầu nguầy nguậy.

Nếu là Từ Vĩ Trạch đang cảm thấy cô cần nhất thì chắc chắn sẽ nhân cơ hội đùa bỡn cô như với cún con, bắt cô làm trâu làm ngựa, bắt nạt cô chết đi sống lại. Từ Vĩ Kính lại không yêu cầu gì, còn hỏi cô có cần gì nữa không, sao trên đời này còn có chuyện tốt đến thế?

Từ Vĩ Kính hoàn toàn không biết nhân sinh quan như cún con đáng thương của cô là do Từ Vĩ Trạch đào tạo ra, chỉ gật gù rồi nhìn cô: “Vậy ...đi chơi vui về”.

Nhờ phúc của Từ Vĩ Kính mà tối hôm sau, Thư Hoán và mấy người bạn đã có được một buổi liveshow hoàn hảo từ lúc sinh ra đến nay.

Gào thét đến nỗi cổ họng khô rất không nói được nữa. Bốn mắt nhìn nhau với Đoạn Kỳ Nhã trên sân khấu, lúc nhận được nụ cười của người đẹp còn khóc rùng rùng một cách đáng xấu hổ.

Liveshow kết thúc, mọi người vẫn đắm chìm trong niềm vui sướng không dứt ra được, cứ ở đó không chịu rời đi, lại ôm nhau khóc lóc trong tiếng nhạc kết thúc. Huyền não một lúc lâu, đèn trong hội trường đã tắt, dòng người sức cùng lực kiệt mới dần dần tràn ra bên ngoài.

Sau buổi diễn diễn như trong mơ, vừa ra khỏi cửa đã thấy bầu trời bên ngoài đang đổ mưa tầm tã, ban đêm tàu điện ngầm không chạy, xe taxi không đủ cho tình hình căng thẳng lúc này.

Gió đêm se se lạnh, mưa không có dấu hiệu ngớt, đám Thư Hoán chen chúc dưới một bóng dù, đứng chờ người ra không biết làm gì.

Mọi người từ quá vui chuyển sang quá thảm, bất cẩn quên mất rằng dù là liveshow hoàn hảo mấy thì đều phải kết thúc bằng việc không gọi được taxi. Huống hồ gì trời đang mưa.

“Làm sao đây ...”

Có người dừng cảm lên tiếng trước: “Tớ gọi điện thoại bảo bạn trai đến đón chúng ta nhé”.

“Muộn thế này rồi, liệu có phiền anh ấy quá không?”

“Hơn nữa anh ấy lái xe đến cũng phải lâu lắm”.

“Mấy người bọn mình đều ở xa, lại phân tán, nếu đưa từng người về thì vất vả lắm”.

Cô gái đó làu bàu: “Cũng đúng, nếu anh ấy chu đáo đến độ tự biết phải chủ động đến sớm thì tốt rồi”.

“Haizz, không thể nào, bây giờ làm gì có người đàn ông tinh tế như thế nữa”.

Thư Hoán biết thân phận mình là sĩ tốt, đội mưa chạy theo sau những chiếc xe phóng đến một quãng. Sau mấy lần như thế, khó khăn lắm mới có một bác tài thương hại dừng lại, bắt được taxi thành công.

Thư Hoán vừa mở cửa xe, định gọi bạn đến thì một người đàn ông ở đâu xuất hiện hất cô ra, loạng choạng suýt ngã.

Không đợi cô phản ứng, hấn ta đã ngồi vào trong, nhanh chóng đóng cửa lại.

Thư Hoán chỉ có thể gõ cửa xe hét lên: “Này anh kia, anh không thể thế được! Xe này tôi bắt được mà!”.

Đối phương vẫn giả điếc, giục tài xế “Chạy nhanh đi!”, chú tài xế có vẻ ngượng ngùng, tỏ vẻ bất lực trước Thư Hoán đang giận đến đỏ mặt, cho xe chạy đi.

Thư Hoán tức đến muốn khóc, lại không biết mắng chửi nên đành lảm nhảm: “Sao lại thế được ... Đàn ông bây giờ... sao lại thế...”.

Mọi người thở vắn than dài nhưng cũng đành bó tay. Thư Hoán vừa tức đến phát khóc, vừa phải nghĩ cách tìm xe. Một chiếc Mercedes Benz màu đen xuất hiện từ trong màn đêm xuyên qua dòng người, tiến đến gần trong ánh mắt mọi người, sau đó từ từ dừng lại trước mặt cô.

Thư Hoán đang muốn khóc thì cửa xe đã quay xuống, lộ ra một gương mặt đàn ông tươi cười: “Thư tiểu thư”.

Nhận ra là tài xế của nhà họ Từ, Thư Hoán vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: “Ôi là chú à, chú Sái, trùng hợp quá, chú cũng ở đây à?”

Tài xế cười nói: “Không phải trùng hợp. Đại thiếu gia nói khuya quá không có tàu điện ngầm, xe cũng khó gọi nên bảo tôi đến đón cô. Vì mưa nên tôi lái chậm một chút, cô đừng trách. Đại thiếu gia rất lo cho cô”.

Mắt Thư Hoán vẫn rưng rưng, bất thần mặt đỏ bừng lên.

Tài xế lịch sự lên tiếng chào những người sau lưng cô: “Các cô là bạn của Thư tiểu thư đúng không, tôi sẽ đưa các cô về, mời lên xe”.

Lúc về đến nhà, Từ Vĩ Kính vẫn ở trong phòng khách, nghe thấy tiếng Thư Hoán bước vào thì ngẩng đầu lên khỏi trang sách.

Thư Hoán đến trước mặt, nhìn anh một lúc mới ngập ngừng nói: “Cảm...cảm ơn anh...”

Đối với anh, trong lòng cô có rất nhiều rất nhiều thứ ấp ủ muốn nói. Nhưng chỉ có ba chữ này là đúng nhất, hợp nhất.

Từ Vĩ Kính nhìn cô: “Chơi vui vẻ là được”.

Hai người nhìn nhau một lúc, Từ Vĩ Kính lại nói: “Nếu cô thích đến vậy thì tôi có thể mời Kỳ Nhã đến đây ở vài ngày:.

Thư Hoán lại lấp ba lấp bắp: “Đến..đến đây ư?”

“Dù sao công việc cô ấy ở đây cũng phải một tuần mới kết thúc được. Nếu cô muốn gặp cô ấy đến thế thì làm như vậy cũng tiện.

Thư Hoán mặt đỏ bừng bừng, hưng phấn đến độ không thể nói gì được, lóng ngóng tay chân: “Vậy có tiện cho anh không? À, ý em là, anh và chị ấy ...lỡ anh không tự nhiên...a...Em rất muốn...em ”.

Từ Vĩ Kính nói: “Tôi không sao, Kỳ Nhã và tôi chỉ là bạn”, ngừng lại rồi nói tiếp, “Cô thích là được”.

Thư Hoán vui đến độ phát cuồng, hai tay xoắn chặt lấy nhau.

Từ Vĩ Kính đứng ngay trước mặt cô, vắn cao lớn đến khó đến gần, vững vàng giỏi giang, không biểu lộ cảm xúc.

Nhưng anh lại nhẫn nại thỏa mãn cho ước mơ của cô, cho dù là vụn vặt và buồn cười đến mấy, anh giống như một vị thần linh nghiêm hể cần được là ước thấy, cô cũng chỉ có thể toàn tâm toàn ý ngẩng lên nhìn anh sùng bái.

Chương 14

Đoạn Kỳ Nhã đã đến nhà họ Từ thật.

Vừa thấy chiếc Mercedes Benz đỏ đến gần, Thư Hoán, đã đứng cung kính đợi trước cửa từ lâu, cảm thấy cơ thể như đang bay bổng. Từ Vĩ Trạch nhanh tay giữ lấy cổ áo sau gáy cô để cô khỏi phải vẫy đuôi bổ nhào đến đón.

Cửa xe mở ra, người đẹp trong xe để lộ đôi chân dài tuyệt diệu ra trước, sau đó là cơ thể. Từ Vĩ Trạch đành phải dùng một tay bịt miệng Thư Hoán lại để cô không ré lên làm ồn.

Lúc Đoạn Nhã Kỳ để tóc xoăn thì gợi cảm không gì sánh bằng, đổi thành tóc đen dài thẳng lại hoàn toàn ngọt ngào ngây thơ. Còn lần này vì album mới mà cô đã cắt hẳn mái tóc.

Cầm nhon, sống mũi thẳng, đôi mắt đen láy, bây giờ trong vẻ phóng khoáng còn có chút kiều diễm, trung tính nhưng không mất đi vẻ xinh đẹp, phong độ hết như một thiếu niên đẹp trai bước ra từ manga Nhật Bản.

Xuống xe rồi, trước khi chào hỏi hàn huyên với chủ nhân, Đoạn Kỳ Nhã còn cảm ơn quản gia xách hành lý ỉnh, hoàn toàn không tỏ ra kênh kiệu như một ngôi sao, thân thiết, dịu dàng lại phóng khoáng.

Thư Hoán thật không hiểu thế gian này sao lại có người đàn ông không rung động trước một phụ nữ như thế.

Mà người đàn ông lòng gang dạ sắt đá đang đứng cạnh cô, Đoạn Kỳ Nhã tiến đến gần, mỉm cười ôm anh bằng một cái ôm mang đầy tính xã giao.

“Đi đường vất vả rồi.”

Đoạn Kỳ Nhã cười nói: “Anh vẫn cứng nhắc như thuở nào.”

Từ Vĩ Kính không phản bác là lời phê bình đó, chỉ giới thiệu: “Đây là bạn gái của Vĩ Trạch, Thư Hoán.”

Bị điểm danh, Thu Hoán lập tức căng thẳng đến mức lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi.

Đoạn Kỳ Nhã quay sang cô: “Wow, em đáng yêu thật.”

Đoạn Kỳ Nhã cao ráo mảnh mai, hơn một mét bảy mươi, cao hơn Thư Hoán nhiều. Thư Hoán đứng trước mặt cô, càng cảm giác cô như một nữ thần, đột nhiên kích động đến nỗi mặt đỏ bừng, không thể nói gì, chỉ có thể tròn mắt ngược lên nhìn như cún con, ra sức dùng ánh mắt diễn tả tình yêu sùng bái của mình với Kỳ Nhã.

Đoạn Kỳ Nhã cảm thấy rất thú vị, quay sang Từ Vĩ Trạch: “Vĩ Trạch, bạn gái cậu thật xinh đẹp, giống búp bê vậy.”

Từ Vĩ Trạch vẫn túm chặt cổ áo sau gáy Thư Hoán: “Khách sáo đến đây là được rồi, cô ấy mê mẩn chị muốn chết, chị khen cô ấy câu nữa là tim cô ấy bị cuột rút luôn đấy.”

Đoạn Kỳ Nhã cười to.

Đoạn Kỳ Nhã làm khách ở nhà họ Từ, Thư Hoán thật sự hồn bay phách lạc, mê mẩn vô cùng. Để tránh cho tâm hồn cô rối loạn, làm chuyện mất mặt, Từ Vĩ Trạch cứ xuất hiện bên cạnh cô liên tục, chỉ muốn dùng vòng cổ xích cô lại cho xong.

Thư Hoán dè dặt muốn tiếp cận thần tượng nhưng lần nào cũng vậy, kết quả của việc cố gắng kéo gần khoảng cách là đều bị Từ Vĩ Trạch lôi xềnh xệch về phòng, ra sức chống cự trong tay anh, không còn thể diện gì cả.

Đoạn Kỳ Nhã là thấy họ rất đáng yêu: “Vĩ Trạch, cậu đúng là rất thích cô ấy nhỉ, ngay cả tôi mà cũng ghen tuông được.”

Thèm vào! T_T Anh chỉ đơn thuần là lấy việc bắt nạt cô làm thú vui mà thôi.

Có lẽ là thấy cô quá đáng thương nên Đoạn Kỳ Nhã cũng giơ tay ra ngăn lại: “Nào, Thư Hoán, đi dạo với chị nhé”.

Không đợi Thư Hoán mừng rỡ, Từ Vĩ Trạch đã kéo cô lại: “Này, không được, đợi hai người đi dạo về rồi, không chừng cô ấy nặng nề đòi gả cho chị đấy”.

“Cậu có thể đừng hẹp hòi thế không, bắt nạt người ta quá đáng, bạn gái lại chạy mất cho xem”.

Từ Vĩ Trạch giữ chặt Thư Hoán bằng một tay nói: “Không sao, cô ấy không chạy nổi đâu”.

Thư Hoán bị đàn áp đến khó mà lên tiếng, gục đầu ủ rũ, mặt mũi sầu thảm, sau đó nghe Từ Vĩ Kính nói: “Vĩ Trạch, em để Thư Hoán đi dạo với Kỳ Nhã đi”.

Từ Vĩ Trạch nhượng mảy: “Anh à...”.

“Cô ấy gặp thần tượng một lần không dễ, đừng làm khó”.

Hiếm khi anh trai lên tiếng, Từ Vĩ Trạch mới chịu buông tay.

Thư Hoán như bắt được vàng, cảm kích Từ Vĩ Kính muốn chảy cả nước mắt nước mũi, sau đó hạnh phúc ngập tràn theo Đoạn Kỳ Nhã ra ngoài.

Hai người men theo bờ hồ trong khu biệt thự được nửa vòng rồi ngồi xuống, cùng ngắm đàn cá bơi lội trong nước.

Thư Hoán xúc động đến nỗi toàn thân run lên bởi có thể được sánh vai ngồi cùng thần tượng, nếu cô có bệnh tim thì có lẽ phải gọi xe cấp cứu đến bốn, năm lần rồi.

Đoạn Kỳ Nhã rất phóng khoáng thân thiện, tháo giày ra một cách tự nhiên, thò chân xuống nước hồ mát lạnh, cười nói: “Nói ra thì chị chưa thấy Từ Vĩ Trạch giở trò vô lại bao giờ. Có thể khiến anh chàng công tử đào hoa như cậu ta dừng chân, chắc chắn em rất đặc biệt”.

Thư Hoán vô cùng lúng túng: “À, thực ra, cũng... cũng không có gì ạ...”.

Những kiểu si tình, độc chiếm của Từ Vĩ Trạch đều là đóng kịch, chỉ có bất nạt là thật thôi. ==

“Vĩ Trạch cầu hôn em chưa?”

“... Dạ chưa.” Đáng sợ biết bao!!!

“Thế à, chị thấy chắc cũng nhanh thôi, cậu ta có vẻ rất muốn kết hôn với em đấy.” Dáng vẻ Đoạn Kỳ Nhã nghiêng đầu trông rất đáng yêu, “Em phải chuẩn bị sẵn tâm lý đi, không chừng ngày mai sẽ bị Bá Vương bắn tên1 đấy”.

1 Nguyên văn: bá vương ngạnh thượng cung. Ý chỉ cường gian, cưỡng bức. Tương truyền rằng Sở Bá vương Hạng Vũ là người có khí lực vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần giương cung lên lực bắn nhất định sẽ rất khủng khiếp, nhất là cường tiễn. “Cường tiễn” và “cường gian” đồng âm, mà từ cường gian thời đó là kỵ húy vì thế người xưa đã dùng cụm từ “bá vương ngạnh thượng cung” để thay thế dựa trên việc đồng âm giữa “cường gian” và “cường tiễn”.

“...” Nếu ngay cả màn đó cũng diễn thì đúng là chuyên nghiệp quá.

Đoạn Kỳ Nhã nghịch chân dưới làn nước, tạo ra những làn sóng lăm lăm, cô nói: “Vĩ Trạch cũng có ngày cố chấp theo đuổi, không biết đến khi Vĩ Kính si tình thì sẽ như thế nào nhỉ?”

Thư Hoán nhìn cô.

Đoạn Kỳ Nhã lại tỏ ra phóng khoáng: “Ha ha, em sắp là người của nhà họ Từ rồi, chắc em cũng biết trước kia chị từng thích Vĩ Kính”.

“...”

“Không đúng, không phải thích, mà là say mê”.

“...”

“So với Vĩ Trạch luôn biết lấy lòng phụ nữ thì Vĩ Kính trầm lặng khó tính, thế nhưng lại càng khiến con gái rung động.”

Thư Hoán vội ra sức gật đầu.

“Mười năm trước chị đã quen anh ấy, lúc đó đúng là... say mê đến nỗi làm rất nhiều chuyện ngốc nghếch.” Đoạn Kỳ Nhã cười, “Nhưng anh ấy không trúng điện chị phóng, có lẽ sức hấp dẫn của chị chưa đủ”.

Thư Hoán không chịu nổi có người nói xấu thần tượng mình, cho dù chính thần tượng nói về bản thân mình cũng vậy, cô kích động nói: “Sao thế được? Chị là Đoạn Kỳ Nhã mà! Chị là người phụ nữ hấp dẫn nhất thế gian này!”.

Đoạn Kỳ Nhã cười to: “Cám ơn em, chị biết anh ấy rất thích chị, nhưng thích và yêu, rốt cuộc là vẫn thiếu một chút gì đó. Chuyện tình cảm thật sự rất khó nói.

“Vậy... trong những đàn ông theo đuổi chị, nhất định có rất nhiều người vô cùng, vô cùng tuyệt vời, sẽ có người tốt hơn Từ Vĩ Kính mà.”

“Đúng thế, có người giàu có hơn anh ấy, có địa vị hơn anh ấy, đẹp trai hơn anh ấy, nhưng...”, Đoạn Kỳ Nhã nhìn trời, “Chị không rung động trước họ. Tình yêu không phải là thứ buôn bán ở chợ, chẳng có tốt hay không tốt, chỉ có yêu hay không yêu thôi”.

“...”

“Cho dù có một người đẹp trai nhất, thông minh nhất, có tiền có thế nhất, nhưng anh ta không phải là Từ Vĩ Kính thì có ích gì chứ?”

Thư Hoán nhìn cô, dưới sắc đẹp và tài hoa tỏa ánh hào quang là sự chân thành giản dị, gần như mềm yếu, điều đó làm cô bỗng thấy chua xót.

Thế là cô ôm chầm lấy chân của Đoạn Kỳ Nhã: “Nhã đại nhân, hãy cho em được làm cún canh cửa của chị đi!”.

Từ Vĩ Trạch gọi to từ phía sau: “Hai người kia, đừng có cầm sừng tôi ngay giữa ban ngày ban mặt chứ!”.

Đoạn Kỳ Nhã cười phá lên.

Sau cuộc đi dạo đầy hạnh phúc bên bờ hồ, Đoạn Kỳ Nhã còn tham quan cả “phòng ngủ” của Thư Hoán.

So với đám “vật báu” trong phòng thử đồ, những con thú bông thành phẩm to nhỏ khác nhau của Thư Hoán lại bất ngờ trở thành đối tượng quan tâm của Đoạn Kỳ Nhã.

“Những thứ này là em tự làm sao?”

Thư Hoán đỏ bừng mặt: “Dạ... dạ phải...”.

“Đáng yêu quá.” Đoạn Kỳ Nhã cầm con gấu trúc Bắc Mỹ mới làm gần đây, xoay qua xoay lại ngắm nghía, lộ ra vẻ mặt ngây thơ, mở to mắt nói: “Cái này đáng yêu quá đi mất!”.

Thư Hoán sung sướng: “Cảm... cảm ơn!”.

“Về mặt nó sinh động quá, nhìn thế này thấy thương ghê. Ôi trời, chị thật muốn bắt nạt nó.” Đoạn Kỳ Nhã nhéo má con gấu như rất thú vị, “Mạo muội hỏi một câu nhé, có thể tặng cho chị một con không?”.

“A a...” Thư Hoán vội vàng chụp lấy mấy con nhét vào trong lòng Kỳ Nhã, chỉ ao ước tặng hết cho cô, “Chị... chị cứ lấy đi! Cái này, cái này... tặng chị hết!”.

“Wow, cảm ơn nhiều!”, Đoạn Kỳ Nhã rất vui, “Nhưng bây giờ chị không có quà gì tặng em, thế này nhé, chị đưa em số điện thoại, sau này có việc gì cần chị giúp thì em cứ đến tìm chị nhé!”.

Ở lại nhà họ Từ vài ngày, Đoạn Kỳ Nhã rất sung sướng tự do nhưng cũng đành phải thu xếp để rời đi, chuẩn bị đến điểm lưu diễn tiếp theo. Lúc lên xe còn đặc biệt chào Thư Hoán: “Bye bye nhé! Sẽ có cơ hội gặp lại, cảm ơn gấu của em”.

Thư Hoán ra sức vẫy tay theo chiếc xe. Thật sự quá hạnh phúc, cuộc đời của cô cũng viên mãn rồi, nước mắt cũng sắp rơi ra.

Nhìn theo chiếc xe mỗi lúc một xa, cuối cùng biến thành chấm đen nhỏ, Thư Hoán vẫy tay đến độ tê nhức cả, dần dần, có cảm giác hơi... chua xót...

Cô thật sự quá thích Đoạn Kỳ Nhã, thích đến nỗi không cách nào ghét cho được, hướng hồ ở bất kỳ phương diện nào, khoảng cách giữa cô và cô ấy đều lớn đến nỗi khiến cô chẳng thể nào ghen tỵ được.

Đoạn Kỳ Nhã trong lòng cô là người phụ nữ đẹp đẽ nhất, nếu phải tìm một người hợp với Từ Vĩ Kính trên thế gian này thì có lẽ ngoài Kỳ Nhã ra chẳng còn ai thích hợp cả. Họ là một đôi hoàn hảo nhất.

Nhưng trong sự hoàn hảo ấy không có cô, cô bé nhỏ đứng phía ngoài sự hoàn hảo ấy. Điều đó khiến cô có chút... đau lòng.

8. Chương 15 - 16

Chương 15

Đoạn Kỳ Nhã đi rồi, Thư Hoán cứ bồn thần như cái thảo phơi nắng héo úa vậy.

Cô vốn là người tràn đầy sức sống, vì thế một khi buồn bã thì cho dù che giấu thế nào, người tinh mắt vẫn nhìn ra tâm trạng của cô.

Thế là Từ Vĩ Trạch lay lay cô: “Chắc em không vì Kỳ Nhã đi rồi mà thấy hụt hẫng đấy chứ, chẳng lẽ linh hồn em cũng theo chị ấy đi rồi? Anh phải bắt chị ấy nhả linh hồn vợ anh ra mới được!”.

Vĩ Trạch cũng nhập vai quá đi. T_T Nhưng Thư Hoán không còn tâm trạng đâu mà tranh cãi với anh, ủ rũ gục đầu để mặc anh lắc lắc thoải mái.

“Anh nói đúng quá.”

“Hử?”

“Những cô gái thích anh trai anh đúng là rất nhiều, hơn nữa còn xuất sắc...”

Người hoàn hảo như Đoạn Kỳ Nhã mà Từ Vĩ Kính còn không chấp nhận nữa là... Ngay cả giày của Kỳ Nhã cô còn không xứng thì tư cách yêu thầm, lén lút hoang tưởng càng không có.

Từ Vĩ Trạch nhìn cô, nhướn mày nói: “Thế thì sao? Gene nhà họ Từ bọn anh là vậy mà, những người thích anh cũng xuất sắc lắm”.

Cái tên tự xưng này, tâm sự với anh đúng là phí sức.

“Em... em muốn ra ngoài đi dạo một chút.”

Từ Vĩ Trạch vò đầu cô: “Ừ, đợi anh lấy xe đã”.

Thư Hoán vội nói: “Không cần, em không đi xe đâu”.

“Hử?”

“Trong xe hơi bí, lâu quá em không đi xe đạp rồi, hôm nay trời đẹp, em muốn đi vòng vòng một chút.”

Từ Vĩ Trạch nhìn cô: “Thật sự không cần anh đi với em?”.

“Không cần đâu.”

Thư Hoán không có cảm giác về phương hướng, chỉ biết trước sau trái phải, không phân rõ đông tây nam bắc, nên không dám thi bằng lái xe. Thế là Thư Hoán cưỡi chiếc xe đạp nhỏ màu hồng của mình, đạp bừa ra ngoài đường.

Phong cảnh ven đường rất đẹp, nhưng không hiểu vì sao càng đi cô càng đau lòng.

Thực ra cô cũng biết Từ Vĩ Kính đối xử tốt với cô là vì cô là “bạn gái” của Từ Vĩ Trạch. Anh xem cô là người nhà nên mới chăm sóc nhiều như thế.

Nhưng bản thân cô vẫn có chút hi vọng nhỏ nhoi và niềm vui thầm kín.

Đoạn Kỳ Nhã bị từ chối khiến cô bất đắc dĩ phải tỉnh táo. Giống như một học sinh bình thường thành tích xưa nay chưa bao giờ lọt nổi vào hai mươi hạng đầu trong lớp, bỗng nhiên biết được ngay cả học sinh xuất sắc luôn đứng đầu lớp cũng không vào được trường đại học mà mình yêu thích vậy. Chút hi vọng nhỏ nhoi từng có bấy giờ cũng đang cười nhạo việc cô không biết tự lượng sức.

Cả buổi chiều Thư Hoán ngồi thẩn thờ trước máy gấp búp bê trong cửa hàng ở góc phố, cố gắng nghĩ cho nó biết bao nhiêu là xu game.

Lúc kẹp được một con gấu bông lên, phía sau gáy bị ai đó khẽ vỗ một cái.

“Anh biết ngay em sẽ ở đây mà.”

Thư Hoán không cần quay lại cũng biết người đứng sau lưng cô là Từ Vĩ Trạch, đang mỉm cười. Hai người họ thực sự là quá thân quen rồi, anh biết khi tâm trạng cô sa sút là sẽ chạy đến máy quán quen thuộc, vùi đầu vào gấp thú bông, cô cũng không ngạc nhiên khi anh xuất hiện sau lưng mình.

“Thu hoạch nhiều thế này, lại gấp nữa thì ông chủ sẽ hận em lắm đấy”, Từ Vĩ Trạch lại đưa một ly nước đến, “Anh mua nước xoài đá bào, nhân lúc chưa tan em ăn đi”.

Thư Hoán đón lấy, Từ Vĩ Trạch liền nhéo má cô. Ngón tay anh có hơi lạnh từ ly nước đá nhưng lại có chút ấm áp.

“Cho thêm khoai sọ và khoai lang đây, thích không?”

Thư Hoán rất biết ơn sự ân cần lặng lẽ của anh. Từ Vĩ Trạch tuy thích bắt nạt cô, thường xuyên khiến cô tức đến mức la oai oái. Nhưng khi cô thật sự cảm thấy buồn bã, anh mãi mãi là người bạn dịu dàng nhất, trượng nghĩa nhất.

Xoài mùa này không chua tí nào, cả những miếng khoai vô cùng đáng yêu, ngọt ngào đến độ cô không thể ỉu rữ được. Từ Vĩ Trạch đứng bên phố cùng cô, đợi cô ăn ngon lành hết món đó, rồi vò đầu cô, bảo: “Về nhà nhé, gọi taxi”.

“Ok.” Vì ly nước xoài chu đáo trong buổi chiều mùa hạ nồng nực này, tâm trạng Thư Hoán đã khá hơn nhiều, cô đẩy chiếc xe nhỏ gọn, định đi theo anh.

Từ Vĩ Trạch sờ cằm, nói với vẻ nghĩ ngợi: “Xe đạp, rất lãng mạn, chở anh đi”.

... Người khỏe mạnh, bản thân lại có BMW, chẳng phải nên chở cô mới đúng hay sao?

Nhưng Thư Hoán đã bị ngược đãi thành quen, cô vẫn trèo lên xe đạp, đợi làm tài xế cho Từ Vĩ Trạch.

Từ Vĩ Trạch vừa ngồi lên phía sau, cô suýt nữa thì đâm sầm vào gốc cây.

Thư Hoán ra sức đạp được một lúc liền cảm thấy Từ Vĩ Trạch dựa vào lưng mình.

“Làm nũng với em đó hả? Anh mấy tuổi rồi, haizzz...”

Với sự khác biệt về vóc dáng của hai người, tư thế này thật sự là khó mà diễn tả. Nhưng như thế cũng rất đáng yêu.

Cô biết Từ Vĩ Trạch là công tử đào hoa, nhưng khi anh ở cạnh cô, nhiều lúc phải nói là rất trẻ con.

Độc địa, tự sướng, vô tâm, vô tính, thỉnh thoảng còn vô lại, vô lý. Từ Vĩ Trạch, một người thích sỉ nhục bạn mình và Từ Vĩ Trạch, người tình của tất cả, luôn làm con gái phải say mê đắm đuối, thực sự rất khác nhau, nhưng Thư Hoán vẫn rất sung sướng khi cô và anh là mối quan hệ ở về trước.

Bạn bè có thể cãi nhau mà không cần chịu trách nhiệm, yên tâm dựa dẫm vào nhau thế này, đáng quý biết bao.

Từ Vĩ Trạch áp vào lưng cô một lúc rồi nói: “Gấu Hoán, chúng ta đi công viên chơi đi”.

“Được thôi, được thôi.”

Nể mặt anh đã rất đáng yêu, Thư Hoán gồng mình chở anh ấy đến công viên.

Hai người nhận bắp rang bơ và bóng bay từ tay ông chủ, sau đó ngồi xuống thảm cỏ. Bắp rang bơ ăn một nửa, nửa kia cho bồ câu, bóng bay cột trên nhánh cây bên cạnh, hai người cùng nằm thẳng ra thành thoi ngắm trời xanh mây trắng.

Từ Vĩ Trạch bỗng nói: “Gấu Hoán, qua mấy hôm nữa anh lại phải đi Tokyo công tác”.

Thư Hoán lẩm bẩm: “Vui thế, anh đã sắp đi hết thế giới rồi, còn em chỉ khi giảm giá mới được đi tour ba nước Singapore, Malaysia, Thái...”.

Từ Vĩ Trạch ngồi dậy, cúi đầu chăm chú nhìn cô.

“Gấu Hoán, anh nói em nghe này.”

Thư Hoán nhìn anh từ dưới lên, ở góc độ này có thể thấy rõ hàng mi dài đẹp của anh: “Hử?”.

“Em hãy suy nghĩ xem có nên đi Tokyo với anh không? Chẳng phải em luôn muốn đi hay sao? Có anh thì em không cần lo lắng về vấn đề ngôn ngữ, mỗi ngày làm việc xong anh có thể dẫn em đi chơi, cuối tuần chúng ta đi Kyoto, Osaka, hoặc Hokkaido, có đến mấy tháng, em có thể đi chơi khắp Nhật Bản...”

Nghe có vẻ rất hấp dẫn, nhưng...

“... Nhưng em chưa tiết kiệm đủ tiền.” Du lịch ngắn ngày thì được, nhưng nếu đi mấy tháng thì chi phí đúng là không kham nổi.

“Cái đó không phải vấn đề, đương nhiên cứ tính vào cho anh.”

Thư Hoán lắc đầu: “Em không muốn tiêu tiền của anh đâu” .

Tuy Từ Vĩ Trạch giàu có hơn cô nhiều, hoàn toàn không suy nghĩ gì đến chút tiền đó, nhưng nếu muốn giữ tình bạn lâu dài, thì về mặt kinh tế đừng nên lằng nhằng là tốt hơn, điểm này cô hiểu rất rõ.

Từ Vĩ Trạch nhướn mày: “Thế để công ty cùng gánh, anh giúp em đăng ký tên, chi phí toàn bộ đều được công ty chi trả”.

Thư Hoán đầu khoả hỏi: “Khoét của công ty đúng là tốt, nhưng em lấy danh nghĩa gì mà làm chuyện đó?”.

Từ Vĩ Trạch nhéo má cô: “Đương nhiên là bạn gái anh”.

Thư Hoán nghĩ ngợi, “Nhưng, như thế nhất định anh trai anh sẽ xếp cho chúng ta ở cùng nhau, không ổn đâu”.

Từ Vĩ Trạch cười, nhìn cô: “Có gì không ổn?”.

Thư Hoán cau mày: “Nói gì thì cũng là cô nam quả nữ...”.

Từ Vĩ Trạch vò rối tóc cô: “Cho dù cùng ngủ một giường, anh cũng sẽ không làm gì em đâu, anh chưa đến nỗi đói khát như thế”.

Đương nhiên cô biết dù cô có cởi sạch đồ thì Từ Vĩ Trạch cũng sẽ không có hứng thú. Nhưng cô rất sợ Từ Vĩ Kính hiểu nhầm hai người họ làm gì đó, kiểu công tử đào hoa như Vĩ Trạch, ở chung với anh còn giữ được sự trong sáng, chuyện này nói ra chẳng ai tin cả.

Thư Hoán dằn vặt giữa kỳ nghỉ dài sung sướng ở Tokyo với Từ Vĩ Kính, cuối cùng nói: “Thôi, em không đi đâu. >_<>

Từ Vĩ Trạch không nói gì nữa, chỉ vuốt vuốt tóc cô rồi lại nằm xuống..

“Đúng rồi, Gấu Hoán.”

“Hử?”

“Em với anh của anh...”

Thư Hoán vội nói: “Em không thích anh ấy đâu...”

Từ Vĩ Trạch cười bảo: “Có tật giật mình à?”.

Thư Hoán lập tức đỏ bừng mặt.

“Đừng hẹp hòi thế.” Từ Vĩ Trạch chống tay vào một bên má, “Tình sử của anh em đều biết cả, trước mặt em, anh không cố gì che giấu cả, em cũng không cần giấu anh”.

“Mấy chuyện phong lưu của anh, em thèm vào mà biết ấy! > <” ai=“” mã=“” thích=“” đối=“” diện=“” với=“” những=“” thứ=“” linh=“” tính=“” như=“” thế=“”>

Từ Vĩ Trạch thấy mềm không được thì nhéo mũi cô, cười lạnh và uy hiếp: “Mau nói, không nói thì anh sẽ hôn đấy!”.

”Cút ra! > <>

“Hừ hừ hừ, hôn chỗ nào thì hay nhỉ...”

Nói thật thì, tuy Từ Vĩ Trạch mềm miệng leo lẻo nhưng nếu muốn tìm một người để tâm sự, so với những người bạn thân thì cô vẫn tình nguyện kể với anh hơn.

“Nếu em nói... anh không được cười em! T_T”

Từ Vĩ Trạch nhanh chóng điều chỉnh cho vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Anh không thế đâu, anh vẫn có nhân tính mà”.

“Em... em hình như thích Từ Vĩ Kính rồi.”

Câu này vừa thốt ra, xung quanh dường như yên tĩnh hẳn. Từ Vĩ Trạch chỉ nhìn cô, không lộ ra vẻ khác lạ nào, chỉ hỏi: “Từ bao giờ?”.

“Hình như là... bắt đầu từ cái nhìn đầu tiên. T_T”

Từ Vĩ Trạch nhướn mày: “Tiếng sét ái tình? Ồ - cảm giác này thường không đáng tin đâu”.

Thư Hoán tỏ ra khó xử: “Trước đây em cũng không tin chuyện tiếng sét ái tình. T_T Nhưng đến giờ thì càng lúc càng thích, hoàn toàn không thể kiểm soát, thực sự giống như bị ốm vậy... T_T”.

Từ Vĩ Trạch cười cười, một lúc sau anh mới nói: “Thế, em thích anh của anh ở điểm nào?”.

“Em cũng không nói rõ được...”, Thư Hoán khổ sở, “Chỗ nào cũng thích, T_T tất cả đều...”.

Từ Vĩ Trạch không nói nữa.

Thư Hoán xấu hổ nằm sấp xuống mặt cỏ, “Haizzz, anh... anh có phải nghĩ rằng em không biết tự lượng sức không? Em biết em và gia đình anh cách nhau quá xa...”,

“Cũng không phải...”

“Những thứ ngoài bản thân, vốn dĩ đã không phải là thứ quan trọng nhất.”

Hiếm khi anh khoan dung như thế Thư Hoán cảm động đến mức suýt khóc.

Sau đó Từ Vĩ Trạch đẩy cô nằm lật lại như lật ngửa một con rùa, cúi đầu nhìn gương mặt đỏ bừng của cô: “Em thật sự thích anh của anh à?”.

Thư Hoán buồn rầu “vâng” một tiếng, “Từ Vĩ Trạch, anh có thể giúp em không?”.

Từ Vĩ Trạch lại nằm xuống, hai tay gối sau gáy: “Giúp em? Anh nghĩ đã...”.

Thư Hoán căng thẳng chờ đợi, lại thấy anh nhắm mắt như đang nghỉ ngơi, một lúc sau chẳng thấy động tĩnh gì, chỉ có hơi thở dần trở nên đều đều, bất giác then quá hóa giận lắc mạnh anh: “Vĩ Trạch, đừng ngủ vào lúc này chứ!”.

Từ Vĩ Trạch cười, mở mắt, kéo cô lại: “Giúp, nhưng không thể giúp không công được”.

“Anh cần điều kiện gì?”

Từ Vĩ Trạch thuận thế bế cô lên người, cười mờ ám: “Phải xem em có thành ý không, có nguyện trả bằng cơ thể, cười...”.

Thư Hoán đập túi bắp rang lên mặt anh: “Đồ biến thái, anh muốn gì?> <>

Từ Vĩ Trạch sờ mũi: “Anh chỉ muốn em cười... xe chở anh về nhà thôi mà, em nghĩ đi đâu thế?”.

Thư Hoán đành ra sức đập xe chở Từ Vĩ Trạch về nhà. Cái tên đại thiếu gia vô nhân tính ấy ngồi thoải mái phía sau hưởng phúc, trên đường về còn áp mặt vào lưng cô, không biết có phải đã ngủ thiếp đi hay không.

Chương 16

Hai hôm sau lại đưa Từ Vĩ Trạch ra sân bay, lần này là Thư Hoán tự nguyện. Đạo này Từ Vĩ Trạch không được vui vẻ lắm, ngay đến cả tâm trạng của Thư Hoán khi đi tiễn anh cũng có phần sa sút. Nghĩ tới chuyện anh luôn phải rời xa bạn bè người thân, đến một nơi xa lạ để làm việc là cô lại thấy anh thật sự rất vất vả.

“Đừng buồn bã nữa, Miêu Miêu gần đây cũng muốn rủ em cùng đi du lịch Tokyo, đến lúc đó sẽ thăm anh. Trong nước anh muốn ăn gì, chỉ cần qua được trạm kiểm soát là em mang giúp anh.”

Từ Vĩ Trạch cười, xoa đầu cô: “Vậy anh đợi em”.

Lần này Thư Hoán không phải chỉ lừa anh để an ủi, cô và bạn thân Nhan Miêu từ lâu đã mê mẩn chuyện đến Tokyo mua sắm rồi.

Thiên đường mua sắm Tokyo dù sao cũng không phải là hư danh, những thứ hai người muốn mua liệt kê ra đã dài hơn một mét. Từ quần áo giày dép đến mỹ phẩm, từ manga đến đồ điện tử nhỏ xinh, khu mua sắm Ginza thì càng khiến người ta xiêu lòng, nên việc tiết kiệm đủ chi phí cơ bản cũng tiêu tốn mất của họ một khoảng thời gian kha khá.

Hai người cùng đi, Nhan Miêu đã làm xong visa, sạc đầy pin máy phiên dịch, lại thêm cả cảm giác về phương hướng siêu mạnh của mình. Ngôn ngữ không thông còn mù đường như Thư Hoán thì phụ trách đặt vé máy bay và khách sạn, suốt ngày cô bỏ lên mạng tìm kiếm xem có chỗ nào giảm giá vé máy bay, so sánh mức giá của các khách sạn, cố gắng tìm chỗ rẻ nhất.

Chi phí ăn ở luôn là món tiền khiến người ta xót xa nhất và cũng đau đầu nhất. Theo lời Nhan Miêu thì muốn ngủ một giấc cũng tốn biết bao nhiêu là tiền, làm sao còn ngủ ngon được,

Nhưng sự an toàn của hai cô gái cũng rất quan trọng, sự thoải mái cũng cần suy nghĩ, lại thêm vị trí khách sạn phải thuận lợi, muốn tìm một chỗ với mức giá Nhan Miêu đề ra thì đúng là nằm mơ.

Trong mùa mua sắm, muốn tiết kiệm về chi phí ăn ở và giao thông thì thật sự khó thực hiện, Thư Hoán xem các trang mạng về khách sạn muốn mở cả mắt, giá cả cô đưa ra vẫn bị Nhan Miêu chê là đắt, sau đó bắt quay về tìm tiếp.

Khách sạn vừa phù hợp với giá cả Nhan Miêu đề ra, lại thoải mái dễ chịu, tốt nhất còn phải có phong cảnh để ngắm, chắc chỉ khi ngủ mới có thể nhìn thấy.

Với yêu cầu thân tiên rằng có thể hưởng chất lượng của vi cá bằng giá tiền của kẻ ăn mày này, Thư Hoán lại là một người phàm thực sự không thể thỏa mãn được, càng kéo dài thì phòng rẻ càng ít, chắc chỉ có thể đợi đến lúc trả tiền thì chịu đựng tiếng kêu khóc của Nhan Miêu vậy.

Nhưng cũng may có một người vạn năng.

Lúc này trống ngực Thư Hoán đang đập thình thịch, đứng trước mặt vị đại thần cầu được ước thấy.

“Chuyện đó... em muốn hỏi một chút, công ty lớn lúc đặt phòng khách sạn, vé máy bay... có thể được hưởng ưu đãi giảm giá phải không ạ?”

Từ Vĩ Kính ngẩng lên nhìn cô: “Phải, cô cần gì à?”.

Thư Hoán lập tức chấp tay: “Em và bạn thân định cùng đi du lịch ở Tokyo khoảng hơn tuần, bọn em không dư dả lắm nếu được giảm giá thì tính ra sẽ tiết kiệm cho bọn em được rất nhiều...”

Từ Vĩ Kính gật đầu tỏ vẻ hiểu ý: “Hiểu, cái này giao cho tôi”.

Quả nhiên buổi tối Từ Vĩ Kính nói với cô: “Vé máy bay đã giúp cô đặt trước rồi”.

“A, cảm ơn anh.” Người ta ra tay, đúng là nhanh gọn thật.

“Nhưng về khách sạn thì tôi phải đợi thông tin phòng nào tốt còn trống, đến lúc đó sẽ báo cụ thể cô biết.”

“Vây phiền cho anh quá!”

“Đừng khách sáo”, Từ Vĩ Kính nhìn cô, “Còn cần gì nữa không?”.

Mỗi lần được anh hỏi thế, Thư Hoán đều cảm thấy ấm áp, an toàn.

“Không... không cần ạ...”

“Tiền đủ dùng không?”

Thư Hoán lấp bắp: “Đủ... đủ ạ”.

Từ Vĩ Kính nhìn cô, lại gật đầu: “Vây, chúc ngủ ngon”.

Hôm xuất phát, hai người kéo va ly rỗng đến thẳng sân bay để check in, Nhan Miêu vẫn không yên tâm lại lẩm nhẩm: “Bây giờ là thời điểm vàng, giá vé máy bay có khả năng giảm giá triệt để không? Cậu có chắc anh ấy không đặt nhầm không?”.

“Không vấn đề gì đâu.” Từ Vĩ Kính làm việc, cô yên tâm trăm phần trăm, hoàn toàn không cần lo lắng sẽ xảy ra sai sót.

“Trước kia tớ tra giá vé máy bay của hãng này, giảm giá rất ít, lại thêm thuế xăng dầu cũng phải bảy ngàn tệ, muốn giết người hay sao chứ...”

“Đừng lo, anh ấy được ưu đãi mà...”

Cô tiếp viên ở quầy làm thủ tục nhanh chóng giúp họ làm xong, đưa vé lên máy bay và visa lại cho họ.

“Cửa kiểm soát khoang hạng VIP ở bên kia, đây là vé lên, xin hãy giữ lấy.”

Thư Hoán nghe như có tiếng sấm bên tai, ngây người như tượng.

Cầm tấm vé trên tay, nhìn rõ có chữ “F”, lại in tên cô và Nhan Miêu.

Đây không phải là ác mộng không tỉnh lại, mà là thật, là khoang VIP đắt tiền như nước.

Nhan Miêu trừng mắt nhìn cô, đôi mắt phượng biến thành mắt hạnh, vẻ mặt thất sắc: “Chuyện gì đây? Chẳng phải đã nói có thể mua vé giảm giá hay sao?”

Thấy Nhan Miêu sắp biến hình từ mèo sang hổ đáng về muốn ăn thịt người, Thư Hoán mềm nhũn cả chân, mặt cứng đờ, đành run lẩy bẩy cười khan.

Cô nghi ngờ Từ Vĩ Kính đã không nghe rõ yêu cầu của cô, hiểu lầm rằng cô cũng không thiếu tiền như anh em họ, nên mới để xảy ra việc này.

Khoảng cách giữa hai loại vé, với anh thì chỉ là sự nhầm lẫn không đáng nhắc đến nhưng đối với họ thì có thể nôn ra cả một chậu máu vì tiếc tiền.

Nhan Miêu nghiêng rằng, đã sắp nổi điên, Thư Hoán sợ mất mặt nên đành kéo cô nàng vào nhà vệ sinh, nhét cô nàng vào phòng bên cạnh, giữ chặt cửa, rồi mới run rẩy gọi điện cho Từ Vĩ Kính.

Giọng đàn ông bên kia rất trầm: “Sao vậy?”

“Bọn em vừa làm xong thủ tục nhưng vé cầm lại là vị trí khoang VIP, anh có nhầm lẫn gì không?”

Từ Vĩ Kính vẫn tỏ ra bình tĩnh và máy móc như trước: “Không nhầm. Hàng không quốc tế vẫn nên chọn khoang VIP thì thuận tiện hơn, cũng thoải mái hơn”.

Thoải mái thì đúng, nhưng giá tiền thì cao hơn rất nhiều, rất rất nhiều! T_T

Thư Hoán dựa tường: “Nhưng lúc đó em nói là cần hạng phổ thông được giảm giá thấp nhất mà. Tại sao anh lại đặt khoang VIP mà không nói với em tiếng nào?”

Bên kia có vẻ bất ngờ: “Khoang VIP chẳng phải tốt hơn sao?”

... Đại gia đúng là không biết đến đau khổ nhân gian! T_T

“Cái này thật đã vượt quá dự tính của bọn em, bọn em mong có được vé giảm giá rẻ nhất để mua”. Thư Hoán cũng bất chấp chuyện để lộ rằng mình rất nghèo, tuyệt vọng nói: “Em khác anh, giá vé khác nhau năm mươi tệ, em cũng sẽ so sánh với hãng thứ ba, khoang VIP của hãng hàng không quốc tế thật sự không kham nổi. T_T Nên...”

Nhan Miêu vẫn điên cuồng gào thét ở phòng bên cạnh: “Tôi không muốn lên máy bay, tôi không cần, hu hu hu, trả tiền lại cho tôi!”

Thư Hoán khóc không ra nước mắt, không còn chút thể diện nào trước mặt Từ Vĩ Kính: “Cái đó, bạn em không thể chấp nhận...”

Nếu chỉ mình cô thì cho dù Từ Vĩ Kính mua nhầm vé đến Dubai, cô cũng sẽ vui sướng đi một chuyến cho biết và còn giữ lại cuống vé để làm kỷ niệm.

Nhưng Nhan Miêu thì không có sự si mê như cô để tự thôi miên mình, cô nàng đã bắt đầu khóc lóc đau khổ vì số tiền vượt quá dự tính này, sống chết gì cũng đòi trả lại vé. Dưới cơ thể mảnh mai kia lại ẩn chứa một sức bộc phá vô hạn, Thư Hoán chỉ thấy màng nhĩ sắp rách ra, ở trong nhà vệ sinh mà còn tệ hơn hiện trường quay phim tai nạn.

Từ Vĩ Kính dường như hơi bất ngờ vì sự ồn ào đó, nói ngay: “Xin lỗi, do tôi không bàn bạc trước với cô. Mang đến phiền phức cho cô rồi phải không?”

Thư Hoán bình tĩnh lại trong cơn đau đầu, mệt mỏi nói: “Xin lỗi anh, T_T em không có ý trách anh, anh có lòng tốt mới giúp bọn em. Chỉ là hơi đường đột quá, em... bây giờ giải thích với bạn em...”

“Tôi muốn hỏi là, cô ghét khoang VIP thế sao?”

“Sao lại thế ạ...”, nếu kham nổi thì ai cũng muốn hưởng thụ cả, Thư Hoán thành thật nói, “Chỉ là về giá cả thì bọn em chưa chuẩn bị nhưng cũng không sao, lát nữa em...”

“Không ghét là được.”

“Ừm...”

“Có lẽ tôi đã để hai cô hiểu lầm rồi, thực ra chuyện chi phí cô không cần lo, vé máy bay và khách sạn đều do tôi trả.”

“Hả?”

“Những việc đó cô không cần suy nghĩ, yên tâm đi chơi là được, tôi sẽ thu xếp giúp cô.”

Hồi lâu sau Thư Hoán mới tỉnh lại trong trạng thái hóa đá, vội vàng giải thích: “A, anh đừng hiểu lầm, em không phải đến Tokyo để gặp Từ Vĩ Trạch đâu”.

Chắc anh không cho rằng đây là chuyến du lịch gặp người thân nên mới nhân từ gánh chi phí cho cô đấy chứ?

“Tôi biết, cô và bạn đi du lịch.”

“Hơ? Vậy, vậy anh không có nghĩa vụ trả cho bọn em đâu...”

“Những chuyện này đều nhỏ nhặt, bên tôi sắp xếp rất dễ, cô đi chơi cũng an tâm hơn.”

... Ngắn gọn, nhẹ nhàng như thế khiến một người mất cả nửa tháng tìm kiếm khách sạn, so sánh từng đồng từng hào một như cô làm sao chịu nổi.

Không đợi Thư Hoán tự ti xong, Từ Vĩ Kính lại bảo: “Đúng rồi, tôi cũng đang định nói với cô, khách sạn đã đặt xong, lát nữa sẽ gửi tin về phòng ở cho cô”.

“A...”

“Là khách sạn Four Seasons Marunouchi, vị trí rất thuận tiện, lúc đó hai cô mua sắm cũng tiện hơn.”

Thư Hoán chỉ còn nước dựa tường. Với cuộc sống bình dân đến cả phòng đôi một trăm tám mươi tệ mà còn đòi được giảm giá như các cô, thì việc được ở một nơi xa hoa như Four Seasons Marunouchi đương nhiên là chuyện rất hạnh phúc, nhưng...

“Có thể... đổi chỗ khác không ạ?”

Từ Vĩ Kính hơi bất ngờ: “Khách sạn đó cô không thích?”.

Thư Hoán hoảng sợ: “Không không, chỉ là ở như thế thì quá đắt. Tiền mua sắm dự tính của bọn em chỉ có ba vạn mà thôi, nếu ở khách sạn mấy ngày đã tiêu mất mấy vạn, thế cũng không hợp lý đâu ạ. T_T”.

Từ Vĩ Kính nói: “Ở chỗ tốt thì nên chứ”.

Thư Hoán chỉ thấy khó mà nói rõ với anh: “Không phải, em khác anh, em hoàn toàn không cần ở chỗ tốt đến thế. Nhà nghỉ bốn ngàn yên cũng đủ lắm rồi. Khách sạn cao cấp đối với em mà nói là rất lãng phí, em sẽ bị áp lực. Anh cũng biết là ngay cả thói quen “bo” phục vụ em cũng không có, nếu ở một nơi hoàn toàn không phù hợp với mình, em...”

Từ Vĩ Kính như ngẩn ra, mới nói: “Xin lỗi, tôi chỉ muốn để cô ở thoải mái, không ngờ lại khiến cô bị áp lực. Cô thích chỗ nào, tôi nhờ người đặt lại”.

Thư Hoán đã hoàn toàn rối loạn: “Em không có ý đó, khách sạn rất tốt, nhưng... anh đã giúp em quá nhiều rồi, em rất ngại ...T_T”.

Từ Vĩ Kính khựng lại, nói: “Cô vui là tốt rồi. Đây chỉ là việc nhỏ thôi, cô không cần để tâm”.

Thư Hoán mang tâm trạng phức tạp dẫn Nhan Miêu đã lau khô nước mắt, từ lối đi đặc biệt đến hải quan và kiểm soát. Họ vốn chuẩn bị tâm lý xếp hàng rồi, để tránh nhỡ chuyến bay nên đã đến rất sớm. Mà đường ông dẫn đến khoang VIP căn bản không cần phải xếp hàng, rất đơn giản đã hoàn thành xong mọi thủ tục, còn dư rất nhiều thời gian, hai người liền ngồi đợi cho hết thời gian trong phòng chờ của hạng VIP.

Đây có lẽ là sự “chờ đợi” thoải mái vui vẻ nhất mà hai người từng có, đồ ăn trong phòng chờ để du khách lựa chọn rất thoải mái ngoài kem và bánh kem, nước quả, rượu vang ra, còn có rất nhiều những đồ ăn vặt đóng gói rất đáng yêu, đủ loại tạp chí, hoàn toàn là một quán cafe sang trọng yên tĩnh, được phục vụ chu đáo.

Chỉ trong mấy phút, Nhan Miêu đã từ tâm trạng cực hạn này chuyển sang tâm trạng cực hạn khác, lúc này còn thề rằng sẽ giết Từ Vĩ Kính, bây giờ chỉ ao ước dùng thơ ca, lời hay ý đẹp nhất để tán tụng sự anh minh vĩ đại của anh.

Một lúc sau, Nhan Miêu nằm trên ghế mát xa, mắt lim dim hỏi: “Tớ có thể uống thêm ly nữa không?”.

“... Đây ban ngày ban mặt cậu uống say là không tốt lắm đâu!”

Nhan Miêu dựa vào người cô, say sưa nói: “Bạn cậu thật là tốt, như thế dự tính về vé máy bay và khách sạn của tớ há chẳng phải là tiết kiệm để mua đồ hay sao? ^_”

“Haizzz...”

“Thở dài cái gì, chẳng lẽ không phải là chuyện tốt?”

Thư Hoán cầm ly nước, vẫn rối bời: “Vấn đề là anh ấy hoàn toàn không cần phải giúp tớ như vậy. Không công trạng gì mà hưởng lộc, cái ơn này to quá”.

“Thế thì cậu đừng lo, rõ ràng là vì anh ấy thích cậu.”

Thư Hoán phun ra một ngụm nước trà giống như cá voi phun nước, sau đó luỳnh quỳnh lấy khăn giấy lau dọn hiện trường: “Sao có thể được?! Anh ấy xem tớ là ‘bạn gái’ của em trai mình nên mới tốt bụng giúp đỡ thôi”.

Nhan Miêu nhướn môi vẻ đáng yêu: “Thế mới lạ”.

Thư Hoán bắt lặc “Thật đó...”. Các cô thiếu nữ thường thích mơ mộng.

“Ai lại chăm sóc bạn gái của em trai mình như thế?”

Thư Hoán biện bạch: “Anh ấy vốn là kiểu ‘phụ huynh’, rất biết chăm sóc người nhà mà”.

Nhan Miêu lắc lắc ngón tay: “Chăm sóc đến mức này tuyệt đối là có ý khác, cậu phải cẩn thận. Chưa biết chừng đợi cậu quay lại anh ấy sẽ...”.

Thư Hoán đỏ bừng mặt nhéo cô bạn: “Đã bảo cậu ban ngày đừng uống nhiều rượu mà!”.

Cô lại chả mong Từ Vĩ Kính có ý gì khác với cô ấy chứ. Nhưng thực sự Từ Vĩ Kính là chính nhân quân tử nhất trong những người cô từng gặp, như thế chẳng hề có ý nghĩ gì xấu độc vậy.

Người phụ nữ hoàn hảo như Đoạn Kỳ Nhã mà anh còn không có tà niệm, huống hồ gì là cô. Một người có dạ dày kén chọn đến mức cả bữa tiệc phong phú cao cấp còn không ăn, làm sao lại thèm món cháo rau đơn giản được.

Vừa nói xong thì điện thoại reo vang. Nhìn tên Từ Vĩ Kính hiện lên, Thư Hoán đã thấy tim đập thành thịch, có cảm giác hoảng loạn như đang ăn trộm, vội vàng áp di động vào tai: “A lô?”.

Giọng đối phương vẫn bình thản như trước: “Thủ tục có suôn sẻ không?”.

Thư Hoán vội cung kính trả lời: “Rất suôn sẻ ạ”.

Từ Vĩ Kính “ừ” một tiếng rồi nói: “Tôi vừa nghĩ ra, lần này cô chuẩn bị mua nhiều đồ, không biết tiền có đủ dùng không?”.

Thư Hoán vội nói: “Đủ ạ. Cảm ơn anh đã giúp bọn em tiết kiệm được chi phí ở và vé máy bay”.

“Đừng khách sáo”, Từ Vĩ Kính dừng lại rồi bảo, “Tôi nhờ bạn tôi để lại ít tiền tiêu vặt cho cô ở khách sạn, lúc check in cô nhớ lấy nhé, cứ mua gì đó đi”.

“A...”, Thư Hoán thốt lên mừng rỡ, “Cảm ơn anh. Nhưng thật sự không cần...”.

“Cô ít khi đi đâu, lần này đi xa vậy, nên thấy thứ gì thích thì cứ mua. Không đủ thì nói với tôi, không cần tiết kiệm.”

“Ôi...”

“Hành lý ở hạng VIP được gửi rất nhiều, đi về đều có người xách, cô không phải lo không mang nổi.”

“Ừm...”

“Đi chơi vui nhé. ”

Cúp máy rồi, Thư Hoán vẫn cảm thấy gò má nóng ran. Trong giọng nói của anh không có bất cứ cảm xúc gì, ngay cả sự ân cần, gallant đến độ công thức hóa cũng như vậy, nhưng cô vẫn không cách nào không rung động được.

Lên máy bay, bên kia lối đi là hai anh chàng công tử mặc toàn hàng hiệu, vẻ mặt phong lưu, thấy họ đáng yêu xinh đẹp, ngây thơ, ngốc nghếch, ngay cả ghế nằm có thể ẩn xuống một trăm tám mươi độ cũng không biết thì hiểu nhầm họ là thiên kim tiểu thư được gia đình chăm sóc quá kỹ, nên bắt chuyện làm quen.

Nếu là trước kia thì Thư Hoán sẽ bị họ trêu chọc đến nổi đầu óc quay cuồng, tim đập cuồng loạn, bị khen ngợi nịnh nọt đến nổi cứ dãn cả mặt ra, nhưng bây giờ đã có Từ Vĩ Kính như châu như ngọc trước mặt. Cho dù họ bày đủ mọi cách tán gái, trêu đùa đến nổi Nhan Miêu phải đỏ mặt e thẹn thì cô lại chẳng có tí cảm xúc nào, ngay cả lòng mày cũng không thêm nhướng lên nữa.

Đàn ông đẹp trai giàu có rất nhiều nhưng Từ Vĩ Kính chỉ có một. Cô hiểu rất rõ tâm trạng của Đoạn Kỳ Nhã.

9. Chương 17 - 18

Chương 17

Đến sân bay Haneda đã có nhân viên phục vụ và xe của khách sạn đợi sẵn, hai cô không tốn chút sức nào, đặt chân đến khách sạn một cách suôn sẻ và bình an.

Lúc check in ở sảnh khách sạn, quả nhiên sau khi xác nhận thân phận, làm xong thủ tục, quản lý đưa đến một phong thư, lại lễ phép nói bằng tiếng Anh: “Đây là phong thư gửi cho cô Thư”.

Sờ vào phong thư thấy không hề mỏng, Thư Hoán hơi bất ngờ, cô không có khái niệm về độ dày mỏng của giấy, cho dù với anh đây là món tiền nhỏ nhưng có lẽ vẫn nhiều hơn rất nhiều so với dự tính của cô.

Đối phương lại chu đáo bổ sung: “Nếu cần tôi có thể đếm giúp cô, xác nhận số tiền mặt này”.

Thư Hoán cúi đầu nhìn số tiền trên phong thư, bất giác ngẩn người,

Tuy yên Nhật vốn nhiều số 0, nhưng dãy số phía sau vẫn rất nhiều.

Nếu là tiền tiêu vặt người khác tặng ỉn, cô sẽ nghĩ khoảng mười ngàn yên là hợp lý nhất. Thế nhưng với sự phóng khoáng và chu đáo của Từ Vĩ Kính thì số tiền tiêu vặt một trăm ngàn yên cũng đã là vô cùng rộng rãi rồi, đổi sang cũng hơn bảy ngàn tệ, có thể mua được rất nhiều thứ ở cửa hàng mỹ phẩm, cơ bản bằng một nửa số tiền cô mang theo.

Thư Hoán nghi ngờ mình đã nhìn nhầm, đếm dư ra một số 0 chẳng, nhìn một trăm ngàn thành một triệu. Nhưng đối phương đã giúp cô đếm xong: “Tổng cộng là một triệu yên Nhật, xin cô giữ lấy”.

Trong tích tắc mặt Thư Hoán đỏ bừng, cắn chặt môi, ngay cả tay cũng đang run lên nhưng không phải vì vui sướng.

Cô muốn khóc. Nếu Từ Vĩ Kính ở trước mặt, chắc cô sẽ khóc òa lên mất.

Cô muốn xin anh đừng đối xử ân cần với cô như thế. Nếu không cho dù cô biết mình hoàn toàn không có khả năng nhưng cũng sẽ hoang tưởng bậy bạ.

Một sự giãy vò dịu dàng.

Nhan viên phục vụ đã mang hành lý đến phòng, vừa đóng cửa, Nhan Miêu đã bắt đầu xúi giục: “Đàn ông tốt như thế, cậu mau tóm lấy anh ấy đi!”

“Cậu có cần thấy tiền là sáng mắt thế không? T__T”

“Không chỉ là vấn đề tiền bạc, sự chu đáo của anh ấy mới là hiếm có. Người đàn ông sợ vợ không đủ tiền dùng, đặc biệt chuẩn bị tiền tiêu vặt chắc cả đời này vợ sẽ chẳng bao giờ gặp được.”

Thư Hoán khổ sở trằm chằm lên đầu: “Anh ấy chỉ thích chăm sóc người khác thôi, đối với người nhà anh ấy cũng thế mà”.

“Cậu đừng có tự lừa mình dối người nữa.”

“Tó nói thật, haizzz...”

“Có người đàn ông nào lại chịu tổn tâm sức vì một cô gái mà không có ý đồ gì không chứ?”

Cô cũng hy vọng Từ Vĩ Kính có ý đồ với cô nhưng dạng đàn ông như anh, muốn gì có đó, có sa sút đến nỗi có ý đồ với cô không?

“Anh ấy rất coi trọng tình cảm với bạn bè và người nhà, nên...”

Nhan Miêu lắc lắc cô: “Tĩnh lại đi, đừng lừa gạt bản thân nữa, rõ ràng là anh ấy quan tâm đến cậu”.

Thư Hoán khó mà giải thích. Cô rất muốn ôm ấp hi vọng như những cô thiếu nữ nhưng gương mặt thiếu cảm xúc của Từ Vĩ Kính thật sự rất khó để người ta có được dũng khí ấy.

Quy mô khách sạn tuy nhỏ nhưng tinh tế cổ điển và không đông đúc, nằm ngay giữa trung tâm thành phố huyền ảo, cũng có vẻ yên tĩnh và bình thản của riêng nó.

Hai người cất xống đồ, nghỉ ngơi một lúc trong phòng rồi tắm rửa thư giãn cho hết những mệt nhọc trong suốt quãng đường đi. Thư Hoán tắm xong, mặc một bộ áo choàng tắm bằng nhung dài, cảm thấy rất thoải mái dễ chịu, Cô muốn trải nghiệm việc ngắm cảnh đêm, ánh đèn đường bên ngoài kia nên đến khung cửa sổ, bấm cho rèm cửa hạ xuống.

Rèm cửa chấm đất của khung cửa sổ lớn dần dần mờ ra. Bên ngoài không phải là cảnh thành phố như cô mong đợi, cũng không phải cảnh vườn tược mà lại là đường dây điện, đường ray tàu điện đan xen chằng chịt.

Thư Hoán đơ người như khúc gỗ.

Làm “láng giềng” của đám đường ray đó có cảm giác gì, tuy cô vẫn chưa chính thức trải nghiệm, nhưng ai cũng có thể tưởng tượng được ngủ bên đám đường ray đó thì sẽ gặp ác mộng như thế nào, có lẽ nửa đêm cũng bị rung động mà tỉnh dậy, chứ đừng nói là được yên tĩnh.

Không đợi cô kinh hoàng xong, trong ánh đèn, đã có một đoàn xe màu trắng vụt qua trước mắt như sao băng. Thư Hoán không kịp phòng bị vội lùi lại một bước, đưa tay bịt lấy tai.

Nhưng thực tế lại rất yên tĩnh chứ không ồn ào như cô tưởng tượng. Trong phòng chỉ thấy ánh sáng vụt qua, hoàn toàn im lặng, giống như một bộ phim câm đặc sắc.

Trong mấy phút chờ đợi ấy, lại có một đoàn xe lướt qua trước mắt, nhanh chóng và yên tĩnh.

Dường như Thư Hoán đang đứng trước một màn hình đã tắt mất âm thanh, cảm thấy an toàn một cách kỳ quặc, lặng lẽ ngắm nhìn cảnh tượng hời hợt nhất của thành phố phồn hoa.

Bất giác Thư Hoán đưa tay ra sờ lớp cửa kính. Mọi huyền ảo bên ngoài đều được ngăn cách bởi bức tường kính dày ba lớp này. Trong sự ồn ào phiến huyền ảo nơi đây lại có thể thấp thoáng một sự yên tĩnh bất ngờ đến thế.

Lúc này cô lại nhớ đến Từ Vĩ Kính. Cô nghĩ rằng trong sự yên lặng lạnh nhạt của anh, có lẽ cũng che giấu một sự nhiệt tình rất lớn, khiêm nhường nhưng nồng nhiệt. Cô càng nhớ đến anh nhiều hơn bất cứ lúc nào.

Thư Hoán bất chấp việc phải tiết kiệm tiền điện thoại quốc tế, ôm quyết tâm dùng hết tiền trong thẻ điện thoại để gọi cho Từ Vĩ Kính.

Bên kia nhanh chóng nghe máy. Tuy chỉ là giọng nói của người đàn ông bình thản đến không thể bình thản hơn nhưng lại khiến toàn thân cô run rẩy.

“Đã đến khách sạn rồi à?”

Thư Hoán nắm chặt di động: “Đến rồi ạ, rất thuận lợi... Cảm ơn anh đã để cho em..

“Đừng khách sáo, phòng có thích hợp không?”

“Rất thích hợp, rất đẹp.”

“Vậy thì tốt.”

Thư Hoán chỉ thấy có gì đó đang dâng trào trong lồng ngực, nhất thời không biết nên nói gì, bên kia cũng im lặng nhưng không hề cúp máy.

“Em...”

“Cô...”

Hai người cùng lên tiếng, im lặng cùng lúc, Từ Vĩ Kính lại nói: “Cô nói đi”.

“Em... em muốn hỏi là, anh ăn cơm chưa?”, câu hỏi cũ rích. T_T

Cũng may Từ Vĩ Kính vẫn kiên nhẫn trả lời: “Ăn rồi, còn cô?”.

“Vẫn... vẫn chưa...”

“Cô có thể đến nhà hàng ở lầu bảy, hôm nay tôi đã đặt chỗ ở Ekki Bar & Grill giúp cô rồi, khẩu vị và phong cảnh cũng ở đó khá, cô thử xem sao.”

“A...”

“Ăn xong thì hai cô đến trung tâm spa để mát xa tinh dầu, cứ ký hóa đơn là được. Tối nay về nghỉ ngơi, ngày mai hãy dạo phố.”

“Vâng...”

“Có chuyện gì thì gọi điện cho tôi.”

“Vâng...”

Ở Từ Vĩ Kính có một sức mạnh khiến người ta phục tùng, cam tâm tình nguyện được anh sai khiến, hoàn toàn không muốn phản kháng lại còn cảm thấy hạnh phúc.

Đến khi Nhan Miêu tắm xong, hai người đều vì những nguyên nhân khác nhau mà không vội đi mua sắm, giúp nhau sắp xếp hành lý rồi lên lầu dùng bữa.

Khách sạn không lớn lắm nhưng mọi thứ đều rất phong phú. Ở đâu cũng có thể nhìn thấy các bộ sưu tập nghệ thuật của bảo tàng Guggenheim hoặc MOMA1, màu sắc cách sắp xếp khá bạo dạn, thiết kế đơn giản nhưng lại vô cùng thời trang.

1 Phòng trưng bày nghệ thuật hiện đại New York.

Ngay cả trong nhà hàng thời thượng như Ekki Bar & Grill cũng mang phong cách thiết kế New York đương đại, hiện đại nhưng không kém phần ấm áp, xa hoa nhưng không phô trương, khiến người ta sung sướng nhưng lại không tạo cảm giác xa cách.

Hai người ngồi vào chỗ dành cho bốn người, cùng chọn món rồi vừa thưởng thức cảnh đêm vừa nhấm nháp, thông thả, tự do tự tại đến bất ngờ, cảm thấy rất mới lạ và hưng phấn.

Nhưng Nhan Miêu bỗng tỏ ra ngượng ngùng, chụp lấy thực đơn rồi dựng đứng lên che mặt.

Thư Hoán ngờ vực: “Gì thế?”.

Nhan Miêu thậm thụt nói: “Hình như tớ nhìn thấy sếp tớ!”.

“Trùng hợp thế á? Ai?”

“Cái người huênh hoang nhất ấy, suýt... Hình như anh ta đến đây, đừng nhìn!”

Cô nàng nói quá muộn, Thư Hoán đã không kịp quay đầu lại nhìn.

Người đàn ông vóc dáng cao ráo, tay chân dài, có một mái tóc ngắn ấy hoàn toàn không giống người làm kinh doanh, gương mặt nửa cười nửa không, trắng trẻo đẹp trai, nhưng mới nhìn thì đã biết chẳng phải dạng hiền lành, một bên tai còn đeo khuyên đính kim cương.

Nếu trẻ hơn vài tuổi thì chắc chắn sẽ là đại ca của nhóm thiếu niên bất lương lúc nào cũng trốn học. Còn bây giờ anh ta mặc âu phục chỉnh tề, đứng đắn vô cùng, trông không giống người làm ăn, lại thêm những người đi cạnh, nhìn giống ông trùm của băng đảng xã hội đen.

Thư Hoán bất giác run sợ: “Này, công ty cậu... là làm ăn bất hợp pháp hả?”.

“... Chắc là vậy nhưng tớ luôn là công dân tốt tuân thủ luật pháp.”

Người đàn ông nhướng mày, tự nhiên bước đến.

“Thư ký Nhan.”

Thư Hoán cứng người bất động, còn đương sự thì rút cổ trốn sau tờ thực đơn một cách hèn nhát.

“Tôi nhớ lúc cô xin nghỉ phép, lý do là đi nghỉ tuần trăng mật với chồng.”

“...”

“Nên”, anh ta nhìn sang Thư Hoán, lại nhướng mày, “Chẳng lẽ vị này là..

“...”

“Hiếm khi cô chịu bỏ tiền đến những nơi này, tôi cũng không quấy rầy hai người nữa”, người đàn ông cười nói “Chúc tân hôn vui vẻ”.

“=_=...”

Đợi anh ta đi xa rồi, Nhan Miêu lộ mặt ra khỏi tờ thực đơn, phẫn nộ: “Tên khốn!”.

“Wow, mắng ghê thật, anh ta từng làm chuyện gì xấu xa lắm hả?”

“Dù sao cũng khốn nạn”, Nhan Miêu tức tối, vẻ mặt như ăn phải rau héo, “Kể chuyện của hần mà muốn lộn mửa. Nào, uống rượu đi”.

Thư Hoán ăn càng cua: “Tớ vừa phải diễn vai bạn gái của Từ Vĩ Trạch, vừa phải đóng vai chồng cậu, các người có thể đừng bắt tớ kiêm nhiệm nhiều vậy không?”.

Cô đúng là không biết chọn bạn, ai cũng đem cô ra làm bia đỡ đạn. Chẳng lẽ cô có gương mặt cho thuê để kết hôn hay sao vậy?

Ăn uống no say xong, Nhan Miêu hào hứng đi spa, so với đi mát xa tinh dầu thì Thư Hoán vẫn nghĩ là nên đi thăm Từ Vĩ Trạch đang cô đơn nơi xứ lạ có vẻ có tình người hơn, thế là cô xếp lại những món đặc sản trong nước mang cho Từ Vĩ Trạch, gọi điện cho anh.

Tốc độ đến của Từ Vĩ Trạch cũng nhanh như tàu điện vậy, đến nỗi Thư Hoán còn nghi ngờ rằng không biết anh có tuân thủ luật giao thông không nữa.

Lúc cô xuống lầu ra khỏi đại sảnh thì thấy Từ Vĩ Trạch đang đứng bên xe đợi mình, dịu dàng đẹp trai, đáng người như ngọc. Bốn mắt nhìn nhau, anh chàng liền để lộ ra lúm đồng tiền mê người.

Khi Thư Hoán lại gần, Từ Vĩ Trạch cười và đưa tay ra, tóm lấy eo cô nhấc lên, bế bồng quay một vòng.

Cảnh gặp nhau ở nước ngoài này rất cảm động, nhưng...

“Này này! Em đang mặc váy!!!”

Từ Vĩ Trạch buông cô xuống, vẫn ôm lấy cô, cúi đầu cười: “Wow, sao em lại trở nên hào phóng thế, chịu ở khách sạn năm sao à. Cuối cùng đã nghĩ thông rồi hử?”.

Thư Hoán vẫn đang lóng ngóng kéo váy xuống đề phòng tóc lên: “Là anh trai anh giúp thanh toán đó. Anh ấy không báo anh biết à?”.

Từ Vĩ Trạch ngẩn ra, sau đó cười nhẹ nhõm: “Ừ phải, anh quên mất”.

Chương 18

Chung cư phục vụ kiểu khách sạn mà Từ Vĩ Trạch sống khá gần với nơi anh làm việc, phòng ốc rộng rãi, có thêm ban công, từ cửa sổ lớn trên cao nhìn xuống có thể tận hưởng khung cảnh về đêm ở Tokyo, hàng vạt ngọn đèn như thu vào tầm mắt, thực sự là một nơi rất tốt.

Giá cả tuy không bằng khách sạn cô đang ở, nhưng Từ Vĩ Trạch lại ở những mấy tháng, Thư Hoán rất nghi ngờ rằng không biết liệu anh có khả năng tạo ra giá trị tương đương như vậy cho công ty không.

Thấy Từ Vĩ Trạch gọi điện bảo người mang dép lê và bát đĩa đến, Thư Hoán trách: “Ở đây dài ngày mà anh lãng phí quá! Không chịu thuê một ngôi nhà sao?”.

Từ Vĩ Trạch sờ mũi: “Anh đi công tác mà, không thể cứ bắt bản thân làm việc nhà được”. Sau đó anh lại giữ vai cô, nhìn từ trên xuống, “Đương nhiên nếu em đến giúp làm việc nhà cho anh thì ở chung cư bình thường cũng được”.

“...”

Từ Vĩ Trạch lại nói bằng giọng thôi miên: “Thực ra cũng rất tốt, như thế có thể giúp công ty tiết kiệm, em cũng không cần trả tiền ăn ở bên ngoài”.

“Thôi bỏ đi...”, lại định lừa cô làm ôsin miễn phí chứ gì.

Nhưng căn phòng này quả là có một tầm nhìn tuyệt vời, Thư Hoán nhào người ra lan can ngoài ban công: “Nhìn từ bên này thấy đẹp quá...”.

Từ Vĩ Trạch dụ dỗ: “Thực ra anh tặng ca rất nhiều, ngày nào cũng chỉ về ngủ thôi. Em đến đây có thể tận dụng được căn phòng này, thế mà em lại không chịu”.

“... Em không thêm.”

Chơi với Từ Vĩ Trạch bao năm nay, Thư Hoán đã khắc ghi một chân lý: Việc mà nghe có vẻ tốt đến bất ngờ thì tất nhiên là giả.

Làm gì có chuyện để cô ăn miễn phí như thế. Trong tay Từ Vĩ Trạch, cô chưa bao giờ được ăn miễn phí bữa nào cả.

Hai người đã ăn tối rồi, họ xé vỏ bao những món đồ ăn vặt cô mang đến, xếp đầy hai đĩa hoa quả sấy và mực khô, lại thêm bia lạnh, chân trần ngồi trên sàn nhà, chuyện trò vô tư thoải mái.

Từ Vĩ Trạch bỗng hỏi: “Tại sao em chấp nhận để anh trai anh trả tiền hộ mà không cho anh trả?”

“A...”, nhất thời Thư Hoán không trả lời được, một lúc sau mới nói, “Hai người khác nhau...”.

Từ Vĩ Trạch cười hỏi: “Có gì khác?”.

“Ừm, em không có lý gì mà dùng tiền anh, tự dưng lại lợi dụng anh...”

Từ Vĩ Trạch nhìn cô: “Còn anh trai anh? Lợi dụng anh ấy thì không sao?”.

Tuy cô rất cố chấp, rất độc lập, khí khái hơn rất nhiều người đàn ông khác, nhưng nếu là Từ Vĩ Kính thì chút khí thế đó của cô cũng biến mất, cô thích cảm giác được anh chăm sóc, cam tâm tình nguyện yếu đuối trước mặt anh.

Ánh nhìn vừa giao nhau, Thư Hoán thấy cảm xúc thiếu nữ đáng xấu hổ của mình đã bị đôi mắt đen nhánh kia nhìn thấu, bất giác đỏ mặt: “Anh trai anh là anh lớn trong nhà, dùng tiền của anh ấy xem như là dùng trong chi phí chung”.

Từ Vĩ Trạch cười cười, không nói gì nữa, chỉ chồm lại gần.

Thư Hoán nhìn gương mặt bỗng chốc lớn hẳn ra trước mặt: “Làm gì thế?”.

Từ Vĩ Trạch một tay giữ sau gáy cô, không đợi cô phản ứng đã cắn vào má cô một cái thật mạnh.

Thư Hoán đau quá hét lên, hươ tay đánh anh văng ra. Từ Vĩ Trạch cắn miếng này rất ác, đồ mất nhân tính!!!

Nhìn nụ cười tà ác của anh, Thư Hoán càng cảm thấy đau không chịu nổi, nước mắt như chực rơi ra. Mắt rưng rưng cô đi tìm gương, nhìn một lúc, quả nhiên trên má in dấu hai hàm răng rất rõ.

Thư Hoán tức muốn điên lên: “Anh dám cắn em hả! Mà còn cắn mạnh nữa chứ!”.

Từ Vĩ Trạch nâng mặt cô lên, cười nói: “Nhìn dấu vết này mới biết rằng anh rất đều và hoàn hảo. Lúc nhỏ mẹ anh vì muốn chạy theo thời đại nên bắt anh em anh niềng răng, kết quả bác sĩ nói, ông ta thực sự không thể nhắm mắt làm trái lương tâm để kiểm món tiền đó, kiên quyết không cho bọn anh đeo”.

Thư Hoán đã tức đến nổi đầu bốc khói, không thềm nghe anh tự sướng: “Anh là đồ biến thái, cắn chết anh cắn chết anh! ”.

Từ Vĩ Trạch phóng khoáng nói: “Được rồi, đừng giận mà, để em cắn lại là được chứ gì”. Sau đó đưa cánh tay cho cô với vẻ không biết sợ chết là gì.

Thư Hoán tức giận nhe răng ra, nhắm chuẩn và cắn xuống. Một giây trước khi bị cô cắn, Từ Vĩ Trạch đã rút tay lại nhanh như điện.

Thư Hoán cắn vào khoảng không, hai hàm răng va vào nhau côm cốp, lại mất đà ngã nhào vào lòng anh, tức đến hét toáng lên: “Em phải giết anh!!! ”.

Từ Vĩ Trạch ôm cô, cười nói: “A, anh nhớ ra tay mình chưa được rửa sạch, có lẽ cắn vào sẽ không ngon lắm, định chà rửa sạch sẽ rồi mới cho em cắn”.

Thư Hoán đã tức đến độ thở phì phì, bị anh ôm như thế liền ôm chặt cánh tay đang giơ ra trước mặt, tức tối cắn lung tung: “Em cắn chết anh cắn chết anh!!! ”.

Từ Vĩ Trạch để mặc cô cắn hả giận, cúi đầu cười hỏi: “Thịt anh thế nào?”.

Thư Hoán giận dữ nói: “Khó ăn chết được! Mặn quá!”.

Thực ra là chẳng có tí vị mặn nào cả. Từ Vĩ Trạch không mấy khi ra mồ hôi, trên người chỉ có vị bạc hà và cả hương chanh. Tay chân anh dài, cơ bắp rắn chắc, khung xương hoàn hảo, công tâm mà nhận xét thì cánh tay này có thể gọi là một bữa đại tiệc tươi sống ngon lành.

Từ Vĩ Trạch hơi dùng sức, thuận thế đè cô xuống, cười và thì thầm: “Nếu thấy anh không ngon thì đó là cách ăn của em không đúng”.

“...”

“Có cần anh chỉ em cách ăn ngon nhất không? Hử?”

“=-=...Anh có cần bậy bạ thế không?”

Hormone của Từ Vĩ Trạch tỏa ra rất lợi hại, hiệu quả củ cây thuốc phiện cũng chỉ thế mà thôi. Hề anh đùa giỡn thế này thì chắc chắn có rất nhiều thiếu nữ ngây thơ bị hạ gục rồi.

Từ Vĩ Trạch buông tay, ngồi dậy, sờ sờ mũi: “Em thật chẳng biết thưởng thức gì cả”.

Cũng may cô đã miễn dịch.

Hai người đùa giỡn đến khát khô cổ, trong lúc trò chuyện đã uống sạch cả một tủ lạnh chứa đầy bia mà không hay biết.

Vốn tửu lượng của Thư Hoán cũng chỉ tầm tầm, làm sao chịu nổi việc lấy rượu làm nước lã. Tuy không đến nỗi mất kiểm soát nhưng dần dần gò má cũng đỏ bừng lên.

“Em... em phải về thôi.”

Từ Vĩ Trạch kéo cô lại: “Em thế này đi taxi về làm sao anh yên tâm được”.

“Anh... anh thật vô nhân đạo, anh không lái xe đưa em về hả?”

Từ Vĩ Trạch chìa tay: “Lái xe sau khi uống rượu sẽ bị phạt rất nặng. Anh không thể biết luật mà phạm luật được”.

Thư Hoán cố gắng suy nghĩ rồi trợn mắt nhìn anh: “VẬY... vậy phải làm sao?”.

“Tối nay em ngủ ở đây đi. Dù sao giường cũng đủ rộng.”

“Ồ...”

“Em có cần rửa mặt không?”

“Ừm...”

Thư Hoán mắt kèm nhèm, cảm giác Từ Vĩ Trạch bế cô lên, rồi lại cảm thấy bình thường. Tuy Từ Vĩ Trạch là công tử đào hoa nhưng khi hai người họ ở cạnh nhau thì đúng là không cần phải lo lắng gì. Nếu anh thêm muốn cô, thì việc họ quen biết đã bao năm nay anh đã sớm ra tay rồi, đâu cần đợi đến hôm nay.

“Đúng... đúng rồi, anh đừng kể cho anh trai anh nghe nhé.”

Từ Vĩ Trạch nhìn cô: “Hử?”.

“Em... em không muốn anh ấy hiểu lầm chúng ta.”

Từ Vĩ Trạch như khựng lại: “Em quan tâm đến suy nghĩ của anh ấy thế à?”.

“Ừm”, Thư Hoán mơ màng túm lấy ngực áo anh: “Làm sao đây? Em thích anh trai anh lắm”.

Từ Vĩ Trạch nhìn cô: “Thích nhường nào?”.

“Thích thế này này...” Thư Hoán đưa tay ra dấu, sau đó khoảng cách hai tay kéo rộng ra, “Không, thích thế này cơ...”.

Từ Vĩ Trạch cười cười: “Thế còn anh?”.

Thư Hoán nhìn anh, ngờ vực: “Anh... anh là Từ Vĩ Trạch mà”.

Khái niệm “Từ Vĩ Trạch” và “thích” nằm ở hai không gian hoàn toàn khác nhau, cô vẫn chưa đặt chúng lên cùng một đường thẳng để xem xét.

“Gấu Hoán, em muốn gả vào nhà họ Từ bọn anh phải không?”

Thư Hoán chệnh choáng say: “Anh... anh cũng cổ vũ em sao?”. Cô ôm chặt lấy anh, áp mặt vào ngực anh, “Anh... anh thật tốt... xứng... xứng là bạn...”.

“Gả vào rồi em có thể là ‘bà nhỏ’, đúng không?” Từ Vĩ Trạch cúi đầu nhìn cô, “Gấu Hoán, em gả cho...”.

Thư Hoán vẫn còn say nhưng đã có thể suy nghĩ: “Hả? Em không muốn làm bà nhỏ, em... em muốn làm đại gia...”.

“...”

“Em... em còn nằm mơ nhà anh phá sản, sau... sau đó, anh trai anh đến bám đại gia là em...”

Từ Vĩ Trạch cười khở sở: “Này, dù sao anh cũng là người của nhà họ Từ, phá sản rồi anh phải làm sao?”.

Thư Hoán nghiêm túc suy nghĩ: “Thế, thế anh cũng đến luôn, em nuôi hết...”.

Từ Vĩ Trạch nhướng mày: “Em có chắc sẽ nuôi nổi không?”.

Khó khăn lắm Thư Hoán mới điều chỉnh được tầm nhìn, chăm chú ngắm gương mặt anh: “Ừa, anh... anh cũng đẹp trai quá đó chứ”.

Từ Vĩ Trạch cười nói: “Cảm ơn”.

“Sao trước đây em chưa... chưa phát hiện ra nhỉ...”

Từ Vĩ Trạch cười nói: “Tối nay em có thể từ từ thưởng thức, không sao cả”.

Lúc Thư Hoán tỉnh lại còn chưa mở nổi mắt, vẫn mơ màng. Phải mấy phút sau, cô mới nhớ ra mình đang ở nước ngoài liền vận người một cái thoải mái.

Tay bỗng đập vào một thứ gì đó, hai cú vận người thư giãn buổi sáng của cô dừng lại giữa chừng, Thư Hoán bất giác mở bừng mắt.

Đó là một gương mặt đẹp trai vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Quen thuộc, là vì gương mặt này gần như ngày nào cô cũng gặp; xa lạ, là vì cô chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ anh ngủ ở khoảng cách gần thế này.

Nhận ra hai người đang nằm trên một chiếc giường với tư thế áp sát vào nhau, Thư Hoán giật mình lùi phắt người ra phía sau, gáy đụng cái cốp vào tủ đầu giường, đau đến mức mắt tóe sao, kêu lên thảm thiết.

Từ Vĩ Trạch với quầng mắt thâm rất lớn, cũng vì âm thanh đó mà mở mắt ra, thấy cô liền nở nụ cười có phần mơ màng, như đang ngái ngủ: “Chào buổi sáng”.

“Hu...” Thư Hoán túm lấy áo pull rộng thùng thình, rõ ràng là của đàn ông, thay cho váy ngủ của mình, lắp bắp: “Anh... anh...”.

Từ Vĩ Trạch cũng tỉnh lại, nói với vẻ vô tội: “Này, đừng hiểu lầm, anh chưa làm gì cả”.

Thư Hoán lại chỉ mình: “Em... em...”.

“Em cũng chẳng cho anh thấy gì cả.”

“Vậy, vậy em làm sao...” Rốt cuộc cô đã cởi sạch quần áo rồi mặc áo của Từ Vĩ Trạch như thế nào, sao bây giờ cô chẳng nhớ gì hết.

“Là chính em đòi lấy quần áo của anh, sau đó bỏ vào nhà tắm thay. Anh cũng không hiểu tại sao em say vậy rồi mà vẫn còn nhớ đến việc thay quần áo ngủ nữa, có lẽ là tiềm năng của nhân loại chẳng?”

Thư Hoán lại sờ mặt, dường như đã tẩy trang: “Ừa, em rửa mặt hồi nào... nhưng em có mang sữa tẩy trang theo đâu...”.

Từ Vĩ Trạch sờ cằm, nhướn mày nói: “Anh cũng không rõ. Em say đến không thể đứng vững chỉ có thể bò, vào trong đó chắc cũng chỉ có thể ôm lấy bồn cầu”.

Trong sự hoảng loạn của Thư Hoán, anh lại nói về suy nghĩ: “Thế nên, chắc em đã dùng nước trong đó để rửa mặt, đánh răng đấy...”.

Thư Hoán muốn ngất xỉu.

Hù dọa cô sợ muốn chết rồi sau đó Từ Vĩ Trạch mới cười nói: “Đùa đấy. Em đòi phải tẩy trang xong mới đi ngủ, anh đành mua sữa tẩy trang cho em ở gần đây, rồi dìu em vào nhà vệ sinh, sau đó tẩy trang giúp em”.

“...”

“Nhưng quần áo thì đúng là em tự thay, anh chẳng nhìn thấy gì cả.”

Thư Hoán thở phào: “Cũng may...”.

Có thân với Từ Vĩ Trạch đến vậy, cô cũng không thể chấp nhận sự cố đáng sợ là anh nhìn thấy cơ thể mình được.

Từ Vĩ Trạch ung dung nói: “Em cũng không cần căng thẳng, anh chẳng nhìn thấy gì hết, em có bày ra trước mặt, anh cũng không thèm nhìn đâu. Ngày nào cũng ăn vì cá, ai cần ăn phải lén đưa muối chứ”.

Dù sao cô cũng có trước có sau mà, tuy nhỏ nhưng cái gì cũng đầy đủ, ít nhất cũng là người phụ nữ vẹn toàn! T_T Bị nói thế thảm như thế...

10. Chương 19 - 20

Chương 19

Nhan Miêu có cảm giác rất mạnh về phương hướng, lại nói tiếng Nhật rất lưu loát, không đi cùng ai cũng chẳng có vấn đề gì, với trình độ trả giá hổ báo của cô nàng lại thêm tinh thần mua rẻ triệt để, không có Thư Hoán lẽ nào theo sau có lẽ còn tốt hơn.

Thế là Thư Hoán liền chia thời gian đi du lịch ra một phần ở cạnh Từ Vĩ Trạch, kể một mình nơi đất khách quê người, suốt ngày lảm nhảm than thở, “Anh cô đơn quá”.

Hai người cùng ăn kem, sau đó thong thả dạo phố. Cả nửa ngày trời cũng không thu hoạch gì nhiều, chỉ mua thuốc ắt được đánh giá là rất tốt, thuốc cảm địa phương và cả một số phụ kiện xinh xinh cho tóc ở cửa hàng, rất bình dân, rất thư thái.

Ra khỏi cửa hàng, đối diện là công ty bách hóa, Từ Vĩ Trạch cúi đầu hỏi: “Em không mua quần áo à? Anh có thể chọn giúp em”.

“Hừm...”

Cô luôn nghĩ đó là chuyện bạn trai mới phải làm. Để một người bạn là con trai bình thường đi thử quần áo với mình thì đúng là hơi quá thân mật, cảm thấy hơi ngại ngùng.

Từ Vĩ Trạch cười nói: “Đàn ông mới hiểu sở thích của đàn ông. Có tham mưu miễn phí với trình độ thẩm mỹ cao như anh mà không sử dụng thì tiếc lắm đấy”.

Nói cũng phải.

Hai người vào Rosebullet, một thương hiệu nổi tiếng của Nhật Bản, trong cửa hàng đa phần là những bộ váy mùa hè lãng mạn mà tạp chí hay đăng tải. Thư Hoán nhìn đến hoa cả mắt trước một giá quần áo mới đang có rất đông người đang chọn lựa, kéo tay Từ Vĩ Trạch, hỏi: “Anh thích em mặc quần áo thế nào?”.

Từ Vĩ Trạch nhướn mày, nhanh nhẹn rút ra một bộ đưa cho cô: “Cái này”.

“Liệu có ngắn quá không? Em muốn thử váy dài, một năm nay đấy, sẽ nữ tính hơn...”

Từ Vĩ Trạch hừ mũi: “Em thấp như vậy, đàn ông không thích nhìn củ khoai tây mặc váy dài lướt thướt đâu”.

“...”

“Muốn thu hút ánh nhìn thì em đừng mơ tới những chiếc váy dài quá đầu gối.”

T-T Không thèm nể mặt nhau gì cả.

Thư Hoán nhanh chóng bước ra khỏi phòng thử đồ, một chiếc váy ngọt ngào hở vai, phía trên có voan trắng kiểu lá sen, phía dưới là màu xanh da trời thêu hoa cổ li ti, phồng thêm một chiếc thắt lưng bản to ôm sát người. Cổ áo xẻ rất phù hợp, size cũng vừa vặn, từ ngực đến eo đều không chệch chỗ nào được.

Thư Hoán kiễng chân nhìn Từ Vĩ Trạch: “Thế nào, thế nào?”.

Từ Vĩ Trạch nhìn từ trên xuống, ánh mắt rơi xuống ngực cô, dừng lại khoảng mười giây: “Tốt thôi, nể mặt ‘cảnh sắc’ khá đẹp, anh tha thứ cho việc em nhét bộ ngực vào chiếc váy này”.

Thư Hoán đắm vào cảm giác: “Hạ lưu! >”<>

“Ôi...”, Từ Vĩ Trạch nhướn mày, “Thế, bộ này không cần hả? Cô ơi, phiền cô...”.

Thư Hoán vội kéo anh lại, làu bàu: “...Em cũng đâu nói là không cần”.

Từ Vĩ Trạch sờ sờ mũi: “Wow, trái tim phụ nữ đúng là khó dò như kim nơi đáy bể. Bị nhìn thì mắng là hạ lưu, nhưng lại muốn người ta nhìn, rốt cuộc là muốn được nhìn hay là không muốn đây?”.

Thư Hoán đỏ bừng mặt: “Quan trọng không ở chỗ bị nhìn hay không, mà là ai nhìn”.

Từ Vĩ Trạch cười nói: “Vậy em muốn cho ai nhìn?”.

Thư Hoán im thin thít, cô nghĩ ngay đến một cái tên. Chỉ cái tên thôi đã khiến gò má cô nóng rực rồi.

Như nhìn thấu tâm tư của cô, Từ Vĩ Trạch lại cười cười: “Này, em đừng hoang tưởng có thể dùng bộ ngực bé xíu đáng thương của em để cảm dỗ ông anh của anh, anh ấy ngay cả F cup cũng nhìn thấy rồi. Em ấy à, anh đoán nhiều nhất là...”.

Thư Hoán lại đắm vào cằm anh.

Từ Vĩ Trạch giúp cô chọn mấy bộ xong rồi cường ép bắt mua. Lúc tính tiền thấy Từ Vĩ Trạch rút thẻ ra định quẹt, Thư Hoán vội vàng giữ lấy cổ tay anh: “Đừng mà, quần áo của em đương nhiên em tự trả”.

Từ Vĩ Trạch nhìn cô, cười nói: “Sao phải phân biệt rõ thế, chẳng phải em mang đồ ăn cho anh hay sao?”.

“Đừng mà, anh em cũng cần phải rõ ràng.”

“Em định mua rất nhiều đồ phải không, tiền mang có đủ không?”

“Anh trai anh để lại cho em rất nhiều tiền tiêu vặt.”

Từ Vĩ Trạch lại cười nhưng không kiên trì nữa, chỉ đưa tay cốc lên trán cô một cái.

Thư Hoán tự thanh toán rồi xách đồ, còn mời Từ Vĩ Trạch ăn bánh ngọt nhân trái cây. Hai người ăn dính đầy tay, giúp nhau lau chùi sạch sẽ rồi mới đi tiếp sang cửa hàng khác.

Cửa hàng này có đủ loại đồ chơi thu hút Thư Hoán, cô nhìn thấy liền hào hứng kéo Từ Vĩ Trạch vào trong.

“Đúng rồi, có phải anh trai anh áp lực công việc rất lớn không?”

Từ Vĩ Trạch đáp: “Có thể xem là thế”.

“Em mua cái này cho anh ấy xả stress nhé.”

Từ Vĩ Trạch cho tay vào túi quần, liếc nhìn: “Gạch?”.

“Bằng bông đấy, trông rất giống thật đúng không?”

Thư Hoán lắc lắc trong tay, “Hê hê, bực bội có thể cầm nó ném kính cửa sổ, xả stress siêu tốt đó”.

“...”

“Cái này nữa, bánh mì xả giận, có phải rất giống bánh mì thật không? Trông cũng rất đáng yêu!”

“Ừ.”

“Còn có mùi thơm nữa, anh ngửi thử xem.”

Từ Vĩ Trạch nhìn cái bánh mì vẽ hình mặt hề được đưa đến trước mặt, cũng hiểu ý hít hít mũi.

“Thơm lắm phải không? Sau đó có thể bóp thật mạnh... Anh nhìn này, vẽ mặt nó như đang nhăn nhó ấy, có phải rất buồn cười không?”

“Ừ.”

“Còn cái này nữa, cái này rất vui, bong bóng ép vô hạn, và cả đậu nành ép vô hạn, ép thế nào cũng không vỡ được. Trước kia tâm trạng em không tốt thì ép điên cuồng...”

Thư Hoán thao thao bất tuyệt giải thích: “Cái này, cái này, Gà Kêu Thảm! Nhéo nó bằng sức khác nhau thì tiếng kêu của nó cũng khác nhau. Anh nghe này, thú vị không? Anh có cần không? Em cũng mua mấy con cho anh?”.

Từ Vĩ Trạch chỉ cười: “Anh không cần”.

Cuối cùng nhận ra sự lạnh nhạt của anh, Thư Hoán dừng tay, nhìn anh: “Sao vậy?”.

Từ Vĩ Trạch lại cười cười: “Em thật trẻ con”.

Thư Hoán sưng người: “Hả?”.

“Anh trai anh không thích những thứ này.”

“...”

“Thẩm mỹ của anh ấy thực ra rất truyền thống, anh ấy thích những cô gái trẻ trung thanh nhã, chín chắn, kiệm lời. Đầu tóc nhất định phải giữ nguyên, không nhuộm, không uốn, da phải mịn màng, mắt phải to. Không uống rượu, trang điểm, đeo khuyên tai, không sơn móng tay. Váy không được ngắn quá đầu gối, áo không hở vai, giày không hở mũi. Anh ấy ghét nhất thứ con gái ăn mặc tự do, ăn uống thoải mái, nói nhiều.”

Thư Hoán mở to mắt nhìn anh, nhất thời không biết phản ứng ra sao. Lần đầu cô cảm nhận được sự ác ý thấp thoáng của anh nhưng không hiểu là vì lý do gì.

Không đợi cô mở miệng, Từ Vĩ Trạch đã cười: “Chúng ta đi xem giày đi, anh chọn cho em hai đôi để phối với váy mua hôm nay”.

“Ừm...”

Hôm ấy chia tay nhau rồi, mấy ngày sau Thư Hoán không đến tìm Từ Vĩ Trạch nữa.

Chút ác ý lần ấy của anh rất mơ hồ, nó đến quá đột ngột và đi cũng nhanh chóng, đến nỗi cô chưa kịp nói gì với anh.

Thế nhưng lần đầu tiên giữa họ đã có một thứ gì đó mắc kẹt lại.

Cho dù cả hai không cố ý nhắc lại nhưng nó cũng không biến mất, chỉ ngại ngần tắc lại ở đó.

Vì sự ngỡ ngàng ngập đó mà Thư Hoán không tiện chủ động tìm anh, còn Từ Vĩ Trạch cũng không gọi điện cho cô nữa.

Chuyến du lịch thoải mái ở Tokyo đã kết thúc, Thư Hoán thu hoạch đầy ắp, nhờ phúc của Từ Vĩ Kính mà những thứ muốn mua đều có đủ tiền mua, chiếc va ly hai mươi bốn tác mới mua thêm cũng đầy ắp.

Thế nhưng cô lại không có tâm trạng vui mừng gì mấy. Đối với những chiến lợi phẩm phải chọn mãi mới mua được, đương nhiên là cô rất vui, nhưng trong niềm vui đó lại như có một đám mây mù bao phủ.

Hôm về nước, hai người đã có mặt ở sân bay từ rất sớm, đang làm thủ tục gửi hành lý công kênh thì cô bỗng nghe có người gọi mình ở phía sau: “Gấu Hoán”.

Giọng nói đó vừa vang lên, Thư Hoán chỉ thấy “ding” một tiếng, cả thế giới sáng bừng lên trong khoảnh khắc như có phép thuật.

Thư Hoán vội quay lại, Từ Vĩ Trạch đứng đó, cười và nhìn cô.

Thấy nụ cười dịu dàng không chút thay đổi của anh, cô bỗng thấy nhẹ nhõm: “Từ Vĩ Trạch”.

“Đi đường cẩn thận.”

“Vâng.”

Từ Vĩ Trạch cúi xuống ôm cô, hôn lên má cô một cái. Vô thức cô cũng đưa tay ôm lấy lưng anh.

Đối với cô, những chuyện liên quan đến Từ Vĩ Trạch, cho dù chỉ là một chút bất thường đều rất quan trọng. Và khúc mắc từng có giữa đôi bên cũng chỉ cần một vòng tay đã hoàn toàn hóa giải.

“Anh cũng sớm về nước nhanh thôi.”

“Vây em ở nhà đợi anh.”

Nghe cô nói thế, Từ Vĩ Trạch như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ cười và xoa đầu cô.

Máy bay hạ cánh xuống đường băng, Thư Hoán nhìn ánh nắng chiều ngoài cửa sổ, lòng tràn đầy ắp niềm vui. Lần này đúng là thỏa mãn quay về, thu hoạch được thêm mấy con gấu bông số lượng có hạn, trước khi về còn làm lành với Từ Vĩ Trạch.

Nghĩ tới việc lát nữa về đến nhà họ Từ là có thể nhìn thấy Từ Vĩ Kính, cô càng cảm thấy ánh nắng thêm rực rỡ.

Bây giờ cô đã xem nhà họ Từ là cái “ổ” của mình. Ban đầu ăn ở miễn phí nhà người ta còn có cảm giác ngại ngần, dần dần cũng thành quen.

Còn nhà người ta lại giàu có, rõ ràng cũng không để tâm đến việc bàn ăn có thêm một người dùng bữa cùng, cô mặt dày tiếp tục ở lại.

Nhờ phúc của Từ Vĩ Trạch mà cô có thể danh chính ngôn thuận sống cùng Từ Vĩ Kính dưới một mái nhà, tuy quan hệ của họ không thể nào thay đổi nhưng đối với người dễ dàng thỏa mãn như cô mà nói, ngày nào cũng được nhìn thấy Từ Vĩ Kính, cuộc đời chắc cũng không còn gì để theo đuổi nữa.

Xe tiến vào nhà họ Từ, quản gia Vương vẫn ra đón cô như thường lệ, cười híp mắt giúp cô mang hành lý lên lầu.

Thư Hoán vừa nhìn thấy Từ Vĩ Kính đã vui sướng, tràn đầy hứng khởi chào anh: “Chào anh!”.

Từ Vĩ Kính nhìn cô, gật đầu: “Đi đường vất vả rồi”.

“Em có mang quà về cho anh đây.” Thư Hoán vẫn vui vẻ, “Nhưng vẫn còn trong va ly, lát nữa em thu dọn xong, sẽ mang cho anh”.

Từ Vĩ Kính lại nhìn cô muốn nói gì đó nhưng lại không chắc có nên mở lời hay không.

Hiếm khi anh chần chừ như thế, Thư Hoán bỗng tò mò hỏi: “Có chuyện gì ạ?”.

“Tối qua Vĩ Trạch gọi điện thoại về.”

Thư Hoán vừa vật lộn với chiếc va ly vừa hào hứng ngẩng lên nhìn anh: “Dạ?”.

“Nó mong rằng hôm nay cô sẽ dọn ra ngoài.”

Thư Hoán vẫn giữ tư thế ngược lên nhìn anh, một hồi cũng chẳng nói gì.

“Nó không nói gì với cô sao?”

Thư Hoán vẫn không nói gì, chỉ lắc đầu.

“Ý nó là, để cô ở đây, giám sát cô thì như thế không được hợp lý.”

“...”, cả anh và cô đều biết đó chỉ là cái cớ.

“Đương nhiên cô có thể tự do chọn lựa, chủ yếu là cảm nhận của cô.”

“...”

“Nếu cô muốn ở lại đây thì...”

Mặt Thư Hoán đã đỏ lên: “Em... lát nữa sẽ dọn đi”.

Từ Vĩ Kính nhìn cô: “Thực ra không cần gấp như thế...”.

“Không ạ, nhân lúc va ly còn chưa mở, kéo đi luôn thì tiện hơn, để khỏi phải thu dọn lâu...”

Hai người nhìn nhau mấy giây, Thư Hoán lại nói: “A, em lên lầu thu dọn trước, tạm biệt”.

“Cô có thể ăn tối xong rồi...”

“Không cần ạ, trời đang sáng thu dọn gì cũng dễ hơn.”

Thư Hoán đóng va ly vừa mở ra, kéo khóa lại: “Em đã làm phiền lâu rồi, đúng là ngại quá”.

“...”

“Đây là quà tặng anh, không phải thứ gì đắt lắm, cảm ơn sự chăm sóc bấy lâu nay của anh.”

Từ Vĩ Kính nhìn cô: “VẬY lát nữa tôi bảo tài xế đưa cô về”.

“Không cần đâu, em gọi taxi cũng tiện mà.”

“Cứ để tài xế đưa cô về.”

Thư Hoán cũng không lảng nhãng nữa. Mặt cô đã đỏ đến độ không thể đỏ hơn nữa, không thể nào nói chuyện với Từ Vĩ Kính được nữa.

“Em... em đi dọn đồ.”

Cô nhanh chóng sắp xếp hành lý, kéo va ly xuống lầu, lóng ngóng làm mờ mờ hồ hồ kê đầy người.

Có thêm đồ mới mua về, cốp sau xe đã không chứa đủ. Phải đổi xe khác nhưng Thư Hoán không chịu, nâng nấc đòi kéo vào trong xe, cô co rúm người ngồi chung với đồng hành lý.

“Tạm biệt anh.”

Từ Vĩ Kính nhìn cô: “Tạm biệt”.

Lúc vào nhà họ Từ, Thư Hoán luôn e dè xấu hổ, luôn được chăm sóc chiều chuộng, khi đó cô không ngờ sau này lại nghe lệnh tiễn khách như thế, thê thảm rời khỏi nơi đó.

Tài xế lễ phép giúp cô mang hành lý lên lầu, cô lại trở về với căn hộ chung cư nhỏ của chính mình.

Chung cư lâu quá không ai ở, vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi nặng nề, không hề có chút sự sống. Trước mặt cô là phòng khách nhỏ, phòng ngủ, vật dụng đơn giản, rèm cửa sổ, và cả đám thú bông thân thương của cô.

Nhà họ Từ là giấc mộng, còn đây mới là hiện thực.

Thư Hoán bắt đầu từ quét dọn, lau chùi, bận rộn đến lúc tối hẳn mới dọn xong. Sau đó lại tốn cả tiếng đồng hồ dọn đồ đạc từ va ly ra, sắp xếp đầu vào đó. Nước cũng đã đun sôi, trong bếp có túi trứng gà và cá hộp sốt cà chua, cô giải quyết bữa tối rất nhanh chóng.

Trong khoảng thời gian đó điện thoại reo vang mấy lần, là Từ Vĩ Trạch gọi, nhưng cô không nghe máy.

Đó là cảm giác bị phản bội.

Rõ ràng anh tỏ ra dịu dàng, ân cần, như thể là bạn tốt nhất của cô, nhưng lúc cô không hề phòng bị lại đâm cho cô một nhát sau lưng.

Có lẽ nói bị đâm một nhát là quá nặng nề, nhưng cảm giác đau đớn của cô chính là ở mức độ đó.

Xưa nay cô luôn rút ruột rút gan với Từ Vĩ Trạch, cho dù là chuyện có thể nói hay không thể nói, cô đều thành thật kể cho anh nghe hết. Bị anh bắt nạt cũng được, lợi dụng cũng được, chỉ cần anh cần cô giúp, cô nhất định sẽ làm tròn bổn phận.

Vậy mà anh lại đuổi cô ra khỏi nhà họ Từ.

Chương 20

Thư Hoán lại bắt đầu cuộc sống một mình trong căn hộ chung cư nhỏ. Cô vẫn theo thói quen mà Từ Vĩ Kính đã dạy, không thức quá khuya, sáng dậy sớm uống một ly nước to trước, bớt chút thời gian ra chạy bộ ở công viên gần đó, trong tủ lạnh đầy thức ăn, ngày nào cũng nấu cơm hoặc xuống lầu ăn bánh rán, bánh bao, sau đó cố gắng làm việc.

Thực ra cô không cần ở một nơi xa hoa như nhà họ Từ, căn hộ nhỏ này cũng đã đủ. So với nỗi hổ thẹn bị đuổi đi thì điều khiến cô buồn hơn là sau này, cô không còn cơ hội gặp Từ Vĩ Kính nữa.

Điểm chung giữa cô và anh, cũng chỉ có Từ Vĩ Trạch mà thôi. Mất đi cầu nối này, hai người họ như hai đường thẳng song song, không còn khả năng gặp nhau nữa.

Cô rất nhớ Từ Vĩ Kính, cô đặt cuống vé máy bay và phong thư đựng tiền lúc ở Nhật xuống dưới gối, nhưng không tìm đâu ra lý do để gọi điện cho anh.

Lúc nhận được điện thoại của Từ Vĩ Kính, Thư Hoán vẫn đang ngủ trưa, nghe giọng nói ấy, cô chỉ cho rằng mình đang nằm mơ.

“Cảm ơn quà của cô.”

“Ừm...”

“Chúng rất thú vị.”

“...”

“Dạo này cô có ổn không?”

Thực sự Thư Hoán rất muốn khóc, giấc mơ này cũng ngọt ngào quá.

“Thư Hoán, gần đây công ty chúng tôi có một dự án, đối tượng là thanh niên, đang suy nghĩ xem trước mắt nên lấy hình tượng hoạt hình sống động mới mẻ nào để làm hình ảnh đại diện.”

Ừa? Trong mơ cũng có chuyện này sao?

“Tôi nhớ rằng các tác phẩm của cô rất được yêu thích trên mạng.”

Một tay hồ hững cầm di động áp bên tai Thư Hoán hoàn toàn tỉnh hẳn, giọng Từ Vĩ Kính vẫn vang vang.

“Nếu tiện thì tôi muốn nhờ cô mang những tài liệu liên quan đến công ty một chuyến.”

Thư Hoán vừa ngạc nhiên, sung sướng vừa lóng ngóng, chồm dậy liền đập đầu cái cốp vào thành giường, tay chân lúnh quýnh: “Vâng, được...”

“Vậy bốn giờ rưỡi nhé, lúc đó tôi có thời gian.”

Thư Hoán gật đầu như gà mổ thóc, quên mất sự thực là người bên kia không nhìn thấy cô: “Vâng...”

Cúp máy rồi, Thư Hoán tốn một tiếng đồng hồ tìm quần áo, mỗi bộ hình như đều thiếu một chút gì đó so với sự hoàn hảo cô tìm kiếm. Chúng, hoặc quá nổi bật, hoặc quá cứng nhắc, hoặc quá kín đáo, hoặc lại quá lộ liễu.

Khó khăn lắm Thư Hoán mới uốn tóc xong, chỉnh lại gấu váy, nhìn ra ngoài thấy sắc trời dần tối lại như muốn mưa vậy. Thư Hoán bất giác thấy buồn bực, lại phải chọn xem nên mang giày nào vừa đẹp mà vừa ứng phó được với trời mưa. Sắp đến giờ phải đi rồi mà Thư Hoán còn đang đau khổ chuyện giày dép, bỗng điện thoại đổ chuông.

“Thư Hoán, cô đi chưa?”

Thư Hoán vội tìm một chiếc dép lê mang vào chân: “Em sắp đi ngay đây, nhanh thôi!”

“Không sao, nếu vẫn chưa đi thì cô cứ ở nhà.”

“A...”

“Tôi có chút việc phải làm, giờ đang ở ngoài, bốn rưỡi không kịp về công ty. Thế này nhé, tôi đến thẳng nhà cô bàn việc. Một tiếng nữa gặp.”

Sét đánh giữa trời quang.

Thư Hoán vừa cúp máy xong liền lao vào bếp, rửa hết chén bát nồi niêu ăn hồi trưa, rắc bột tẩy lên ban công rồi chà mạnh hai lượt, còn treo lên máy hút khói “Uy mãnh tiên sinh” để hút ẩm ẩm.

Dọn xong nhà bếp lại dọn phòng khách, từ trà kỷ đến bàn ăn, giá sách, sàn nhà, phòng ngủ đều được thu dọn hết một lượt, gương được lau chùi đến sáng bóng, ngay cả bồn cầu cũng được chà rửa sạch sẽ.

Đến khi căn hộ chung cư của cô lột xác biến hóa, hoa nở nơi nơi thì bản thân cô cũng mệt đến mức tàn hoa bại liễu, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, thở hổn hển như trâu.

Không thể để Từ Vĩ Kính nhìn thấy bộ dạng thảm hại vì lao động qua sức này của mình, Thư Hoán lại chui vào nhà tắm, ra sức tắm rửa sạch sẽ thêm một lần nữa.

Đang quần khăn tắm, cố gắng sấy cho khô tóc thì Thư Hoán nghe thấy chuông cửa réo vang.

Chiếc váy cô chuẩn bị sẵn khi mặc vào rất phiền toái, nội việc chỉnh lại dây đeo áo lót và hình dáng phần ngực thôi cũng đủ mệt rồi, thắt lưng bằng vải satin còn phải thắt nơ phía sau, phụ kiện trang sức hãy còn để trên bàn trang điểm.

Thư Hoán căng thẳng, thử mất hai phút, căn bản không thể thắt nơ váy được, cuống đến đổ cả mồ hôi. Không dám để Từ Vĩ Kính đợi lâu, cô chỉ kịp lấy ra một chiếc áo sơ mi dài, rút gọn dây ở eo, chiếc quần ôm mặc mãi đến ba mươi giây cũng không được, cô đành bỏ cuộc, tuyệt vọng để trần chân chạy ra mở cửa.

Từ Vĩ Kính đứng ngoài cửa, sơ mi trắng, âu phục cắt may thủ công màu xám đậm, cúc áo ở tay làm bằng kim cương, trông rất đứng đắn chỉnh tề. Trong thời tiết này mà anh chẳng đổ chút mồ hôi nào.

Anh áo mũ chỉnh tề càng làm nổi bật vẻ luộm thuộm của cô, Thư Hoán lấp bắp: “Thật... thật xin lỗi, để anh đợi lâu”.

Từ Vĩ Kính hơi bất ngờ, năm, sáu giây sau anh mới quay mặt đi: “Không sao. Nếu cô đang tắm thì có thể từ từ”.

Thư Hoán vẫn luống cuống, vội quay đi rót trà, kéo ghế: “Mời... mời ngồi”.

Từ Vĩ Kính gật đầu, ngồi xuống, cầm ly trà cô rót lên, lịch sự hớp một ngụm: “Chúng ta bàn việc hợp tác vậy”.

“Ồ... vâng.”

Cô chỉ mặc áo sơ mi dài qua hông, lại sợ Từ Vĩ Kính phát hiện ra mình chưa mặc xong quần áo, với cá tính của anh chắc chắn sẽ rất khó chịu, chưa biết chừng còn nghĩ cô thất lễ nên chỉ có thể cố làm ra vẻ bình tĩnh, e dè khép chân ngồi đối diện anh.

Hai người bàn công việc một lúc, thấy Từ Vĩ Kính thích thú với tác phẩm của mình, lại thêm điều kiện mà anh đưa ra càng làm cho Thư Hoán vui sướng hơn nữa. Kỳ thực hoàn toàn không cần phiền phức như thế, chỉ cần đối phương là Từ Vĩ Kính thì cho dù có bắt cô làm không công, cô cũng vui lòng.

Công việc bàn bạc rất thuận lợi, còn sắc trời bên ngoài thì hoàn toàn không lạc quan. Qua khung cửa sổ khép kín, Thư Hoán thấp thỏm bất an trước tiếng gió đang mạnh lên ở bên ngoài, Từ Vĩ Kính nhìn cô: “Có lẽ sắp có bão”.

Thư Hoán mở ti vi, bấm sang kênh địa phương, quả nhiên trên màn hình đang liên tục chiếu tin tức cảnh báo bão.

Từ Vĩ Kính nói: “Tôi đi kiểm tra cửa sổ”.

Thư Hoán làm sao dám để anh ra tay, vội nói: “Để em!”.

Hai người cùng dán kín băng keo vào các cửa sổ cả trong lẫn ngoài, kiểm tra không còn kẽ hở nào, vừa ngồi xuống thì gốc cây mới trồng bên ngoài không lâu đã bị gió thổi bật gốc.

Hai người đưa mắt nhìn nhau.

Thư Hoán nuốt nước bọt, hỏi: “Xe của anh đã đậu trong hầm chưa?”.

Từ Vĩ Kính gật đầu.

“Vậy... đợi gió ngừng hẵng đi...”

Từ Vĩ Kính lại gật đầu, Thư Hoán càng căng thẳng hơn.

Việc đã bàn xong, cô lại có thời gian ở riêng với Từ Vĩ Kính! Cô có thể hạnh phúc hơn được nữa không?

Từ Vĩ Kính nhìn ngoài cửa sổ một lúc, nói: “Không biết bao giờ gió mới ngừng”.

Thư Hoán e dè nhìn sắc mặt anh: “Anh có việc gấp ạ?”.

“Không”, Từ Vĩ Kính nhíu mày, “Nhưng thế này thì không thể gọi cơm rồi”.

Thư Hoán nói vẻ không hiểu: “...Trong nhà bếp em có đồ ăn”.

Lần này đến lượt Từ Vĩ Kính tỏ ra bất ngờ: “Cô biết nấu cơm à?”.

“... Đương nhiên ạ”, tuy không ngon như nhà hàng.

Từ Vĩ Kính nhìn cô: “Tôi cứ tưởng những cô gái độc lập như cô đều không thích nấu nướng”.

“Dạ?”

“Rất nhiều trưởng phòng nữ trong công ty tôi đều cho rằng xuống bếp sẽ làm giảm địa vị xã hội của phụ nữ. Họ không muốn làm bà nội trợ. Năng lực của cô cũng không kém họ, nên...”

“Hơ?” Tuy cô cũng được xem là một cô gái thời đại mới, mạnh mẽ, độc lập, không muốn bị nhốt trong nhà làm bà nội trợ, nhưng...

“Nấu nướng chỉ là một dạng chức năng thôi, nắm thêm một chức năng khác thì có gì là không ổn đâu. Tại sao lại để bản thân phải chịu đói chứ?”

Trên phương diện nào đó thì đầu óc cô rất đơn giản, nếu việc không quan trọng lắm thì sẽ không quá tính toán. Bị người ta lợi dụng một chút cũng chẳng sao, gánh vác nặng hơn nam giới một chút cũng không vấn đề, chỉ cần mình cảm thấy ổn là được.

Từ Vĩ Kính lại nhìn cô, gương mặt thấp thoáng một nụ cười, nhưng anh cuối cùng chỉ nói: “Vây buổi tối ăn gì?”

“A...”, Thư Hoán lại cuống lên, “Khả năng bếp núc của em cũng bình thường, đợi em xem có gì ăn được...”

Từ Vĩ Kính nhìn cô mở tủ lạnh, bên trong như một kho lương thực mà chuột đồng tích trữ ủa đông vậy, từ cá đến trứng gà đến sữa... đều nhét đầy ắp. Dù bị nhốt trong này cả tuần không ra ngoài, hai người cũng không cần phải lo nghĩ về chuyện ăn uống.

Quay người lại thấy ánh mắt Từ Vĩ Kính, Thư Hoán vội giải thích: “Ha... em thường không ra ngoài nên phải tích trữ lương thực...”

Từ Vĩ Kính gật gù tỏ ý thấu hiểu.

“Cá và nạm bò, anh có ăn được không?”

Từ Vĩ Kính lại gật đầu, Thư Hoán liền lôi hai túi đồ ra ngoài.

Nhìn cô bận rộn, Từ Vĩ Kính nhướn mày: “Siêu thị có bán loại cá này à?”

“Không phải, đây là cá lúc em mua về đã tẩm ướp gia vị rồi. Như thế sẽ không bị hỏng mà cũng dễ ăn, lúc nấu lại tiết kiệm thời gian.”

Đại thiếu gia như Từ Vĩ Kính chưa bao giờ xuống bếp, đi chợ, không biết chừng còn tưởng lúa lúc gặt xong đã trắng bóc rồi cũng nên.

“Vây bây giờ chiên cá trước?”

“Đợi một lát, em đi nấu cơm đã, mất thời gian nhất đấy...” Thư Hoán vừa giải thích vừa lấy nồi cơm điện, “Trong thời gian đợi cơm chín, chúng ta có thể nấu thức ăn”.

Từ Vĩ Kính đứng cạnh nhìn cô nấu cơm, hai người bỗng tự nhiên và gần gũi với nhau hơn.

Thư Hoán mặt đỏ bừng bừng lấy đĩa chuyên đựng cá ra, rắc nửa lọ tiêu xay lên, bỏ vào lò vi sóng, chỉnh thời gian và nhiệt độ. Sau đó quay người lại nhanh nhẹn rửa một cái nồi, xào sơ rau diếp, rồi nhân lúc nồi nóng thì xào cà chua để nấu canh trứng.

Đến khi xong thì cá cũng được hấp chín. Thư Hoán nhanh nhẹn kéo đĩa cá ra để nguội, lại lấy nạm bò đã ướp tiêu và cà chua, hành tây, đổ hết vào trong một cái tô lớn bằng sứ, thêm đường rồi đập nắp lại, sau đó bỏ vào lò vi sóng.

Khi cô dọn xong bàn ăn, xếp đĩa bát và mấy món ăn vừa làm xong thì lò vi sóng báo “ding” một tiếng, nồi cơm điện cũng “cách cách” hai tiếng, cơm đã chín.

Thư Hoán vui vẻ lấy thìa xới cơm, lại bưng nạm bò cà chua ra. Cà chua mềm, nước sốt đậm đà với tiêu đen hòa quyện cùng mùi thơm của thịt bò, tuy tài nghệ không thể so sánh với đầu bếp của nhà họ Từ nhưng cũng khiến người ta có tâm trạng thoải mái hơn.

Quan trọng nhất là, cô không để Từ Vĩ Kính đợi quá lâu.

Thư Hoán bận đến nỗi quên mất rằng mình chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, lúc quay lại mới thấy Từ Vĩ Kính đang nhìn mình. Bốn mắt nhìn nhau, anh vội quay đi nơi khác.

“Nào, ăn cơm thôi”, Thư Hoán không biết đáng về cô nhìn từ phía sau ra sao, chỉ có thể thầm cầu nguyện đừng tệ quá là được.

Từ Vĩ Kính ném thử một miếng cá, gật đầu: “Mùi vị được lắm”.

“Cảm... cảm ơn...”

“Cô rất giỏi.”

Thư Hoán được anh khen, vui đến độ đỏ bừng mặt, suýt nữa thì và cơm vào mũi.

Ăn cơm xong, Thư Hoán lại dọn dẹp sạch sẽ, rồi cần mẫn ngồi xuống gọt hoa quả. Cô biết Từ Vĩ Kính đang nhìn mình nhưng không biết trong mắt đàn ông một cô gái chỉ mặc một cái áo sơ mi to bệu rộng tất bật trong nhà như thế là tốt hay xấu, chỉ có thể thấp thỏm không yên.

Bên ngoài gió mưa vẫn quất ào ào, Từ Vĩ Kính không thể đi đâu được. Thư Hoán vừa thầm sung sướng, vừa xấu hổ, không dám trò chuyện tự nhiên với anh, chỉ có thể ngồi cùng anh trên sofa, tìm đập loạn, vui vẻ xem ti vi.

Phim truyền hình giải trí đã chiếu được một tập rồi, nam nữ chính với gương mặt đau khổ bắt đầu mờ nhòe, nhòa nhạt, sau đó màn hình lóe lên một cái rồi chỉ còn lại màu xanh.

Đường dây cáp ti vi cuối cùng đã gục ngã trước thời tiết.

Lần này ngay cả âm thanh duy nhất để giải tỏa bầu không khí ngưng ngập đã không còn. Hai người chìn trong im lặng, chỉ có thể ngồi yên.

Thư Hoán cố lấy hết can đảm bắt chuyện: “Anh... anh có đọc sách không?”.

Từ Vĩ Kính nhìn cô: “Ừ, cô có sách gì?”.

“Ừm...” Cô chỉ có tạp chí làm đẹp, tạp san manga, và cả một bản Hồng lâu mộng cũ rích, “Em... em xuống cửa hàng tiện lợi bên dưới xem xem có tạp chí kinh tế gì không...”.

“Không sao, không cần đâu.”

“Vậy thì, em... em kể chuyện cười cho anh nghe nhé.” Không khí lạnh lẽo kiểu này thực sự khiến cô thấy hoảng hốt sợ hãi. Đừng nói là kể chuyện cười, nếu đại thiếu gia Từ Vĩ Kính có nhu cầu, cô còn có thể diễn kịch cho anh xem.

“...”

“Ngày xưa có một que diêm, nó đi mãi đi mãi, cảm thấy đầu nó ngứa quá, thế là nó bắt đầu gãi, gãi gãi, nó bốc cháy...”

“...”

“Tiếp đó nó được đưa vào băng bó trong bệnh viện. Lúc ra viện, anh có biết nó biến thành cái gì không?”

Từ Vĩ Kính nhìn cô: “Biến thành cái gì?”.

“Biến thành tấm bông.”

“...”

Từ Vĩ Kính vẫn không biểu lộ chút cảm xúc, Thư Hoán lại thấy hoảng hốt, vội ngậm miệng lại.

Bỗng nghe anh hỏi: “Còn không?”.

Thư Hoán lau mồ hôi: “Còn, còn nữa. Bác sĩ nha khoa kiểm tra răng cho bệnh nhân xong, nói: ‘Răng anh có một cái lỗ một cái lỗ.’ Bệnh nhân nói: ‘Có lỗ thì có lỗ, tại sao còn phải nói hai lần?’”.

“...”

“Bác sĩ bảo: ‘Lần thứ hai là tiếng vọng.’”

“...”

“Có một đôi bạn, tên là Hi Hi và Ha Ha. Bỗng một ngày nọ, Ha Ha qua đời...”

“...”

“Hi Hi khóc lóc: ‘Ha Ha chết rồi, Ha Ha chết rồi, Ha Ha, Ha Ha...’”

“...”

Mặt Từ Vĩ Kính vẫn khó khăn, chỉ một lúc sau, anh lại hỏi: “Còn nữa không?”

“Còn... còn nữa...”

Cô bỗng thấy tội nghiệp cho Từ Vĩ Kính, đến những câu chuyện cười cũ rích này cũng chưa từng nghe, rốt cuộc cuộc sống của anh lấy gì làm niềm vui?

Thư Hoán kể mấy chục câu chuyện cười cho vị thánh giả mặt không cảm xúc này nghe, rồi ánh đèn trên đầu bỗng nhấp nháy, run rẩy, giấy lát cả gian phòng chìm trong bóng tối.

Đến điện cũng mất rồi.

Thư Hoán đành đi tìm nến thơm, thắp lên. Hai người bối rối nhìn nhau trong ánh nến bé như hạt đậu và thơm nồng này, sau đó Từ Vĩ Kính nói: “Tối này chỉ có thể làm phiền cô rồi”.

Phải năm giây sau Thư Hoán mới hiểu được anh có ý ở lại qua đêm. Không ngờ mình lại trúng được giải độc đắc, máu nóng dồn lên, cô lắp bắp không nói nên lời, hồi lâu sau mới run rẩy: “Xin... xin tự nhiên”.

11. Chương 21 - 22

Chương 21

May mà ánh sáng quá yếu ớt nên Từ Vĩ Kính không thấy rõ gương mặt cô rốt cuộc đã đổ đến thế nào.

Căn hộ của Thư Hoán cũng giống cô, rất nhỏ, phòng khách nhỏ, ban công nhỏ, chỉ có phòng ngủ là lớn hơn một chút. Nhưng nếu Từ Vĩ Kính nằm trên sofa nhỏ màu hồng này thì với dáng vóc cao to của anh, ít nhất sẽ có một phần ba cơ thể không lọt vào được, ngay cả trở mình cũng không thể, thực sự rất khổ sở.

“Anh có thể lên giường em...” Vừa nói xong, Thư Hoán vội giải thích: “Ý em là, giường em rất lớn, bạn thân đến nhà cũng ngủ với em. Chúng ta có thể mỗi người ngủ một bên... Hoặc em ngủ trên sofa thì hợp hơn”.

Với tính cách gallant của Từ Vĩ Kính đương nhiên sẽ không để phụ nữ ngủ sofa, thế là anh chần chờ một lúc rồi nói: “Vâng... xin thất lễ”.

Để Từ Vĩ Kính không khó xử, Thư Hoán đi thay bộ váy ngủ rộng thùng thình có mức độ an toàn nhất, chủ động kéo gối ra thật xa, để chứng tỏ cô không hề có tà niệm gì với sắc đẹp của anh.

Từ Vĩ Kính chỉ cởi áo vest ngoài, tháo cà vạt và nút áo, rồi lịch sự nằm ngay ngắn xuống giường.

Sau khi nến tắt, chỉ còn lại hương lavender nhàn nhạt, Từ Vĩ Kính ngủ ngay bên cạnh Thư Hoán, ấm áp, trầm mặc và bình yên, đó là những điều chỉ thuộc về Từ Vĩ Kính.

Thư Hoán hạnh phúc ngập tràn, xúc động đến nỗi không ngủ được. Cô chỉ cần thế này cũng thỏa mãn rồi, nhiều hơn nữa thì cô không dám nghĩ đến.

Lúc Thư Hoán tỉnh dậy thì mơ màng thấy bóng Từ Vĩ Kính, cô liền dụi mắt, hạnh phúc lên tiếng: “Chào buổi sáng...”

“Chào buổi sáng.”

Từ Vĩ Kính có vẻ ngượng ngùng, dời ánh mắt sang bức tường rồi nói: “Áo của cô...”

Thư Hoán lại mơ màng một lúc rồi “ôi” một tiếng, tỉnh hẳn. Váy ngủ của cô sắp bị đẩy lên đến cổ rồi.

Kiểu váy này vốn rất dễ bị vén lên trong lúc ngủ, tương tự của cô lại xấu, một mình tự do đã lâu, ngày thường tỉnh dậy còn thấy váy ngủ trùm lên đầu. Mà cô thì lại quên bằng chuyện mất mặt này.

Thư Hoán “hu” một tiếng, vội vàng kéo váy xuống. xấu hổ muốn đập đầu chết quách đi. Từ Vĩ Kính cũng có vẻ thiếu tự nhiên, dịu giọng nói: “Cô đừng ngại, tôi không thấy gì hết”.

Tốt nhất là thế! T_T

Nếu bị người đàn ông như Từ Vĩ Kính nhìn thấy quần lót gấu trúc trẻ con của mình, cuộc đời cô coi như hết hi vọng rồi!

Qua một đêm, ngoài kia đã hoàn toàn yên tĩnh, Thư Hoán mở cửa sổ, nhìn thấy những người dọn vệ sinh đang lục tục thu dọn bãi chiến trường, không có gió cũng chẳng mưa, mặt trời cũng đã rạng rỡ trở lại.

Từ Vĩ Kính mặc áo vest, gấp cà vạt gọn ghẽ lại rồi cho vào trong túi áo, “Vâng, tôi về trước”.

“Vâng”, Thư Hoán vội cung kính chào, “Anh đi đường cẩn thận”.

“Cảm ơn sự khoản đãi tối qua của cô.”

“Không có gì đâu ạ.”

Từ Vĩ Kính lại nhìn cô, nói: “Cô rất tốt”.

“Dạ?”

“Ồ bên cô rất vui.”

Thư Hoán bất ngờ, mặt đỏ bừng bừng, chỉ nghe thấy tim mình đập thình thịch như thế suýt nữa là phá vỡ lồng ngực vọt ra ngoài vậy, lúc này chỉ cô có thể nhìn anh chăm chú.

“Tôi mừng cho Từ Vĩ Trạch.”

“...”

Mặt của Thư Hoán vẫn còn đỏ, chỉ là lần này ngay cả khóe mắt cũng dần dần đỏ lên.

Mọi điều Từ Vĩ Kính đối với cô đều chiếu theo tiêu chuẩn đối xử với em dâu. Sự chăm sóc, ân cần, tán dương của anh, đều không phải cho Thư Hoán, mà là cho “bạn gái của Từ Vĩ Trạch”.

Nếu không có Từ Vĩ Trạch, trong mắt anh hoàn toàn không có cô.

Còn về Từ Vĩ Trạch, từ sau khi Thư Hoán dọn ra khỏi nhà họ Từ đã thâm hạ quyết tâm, trong tháng này sẽ phớt lờ anh, không nghe điện thoại, không gặp mặt.

Cô biết cho dù tên này vô lý thế nào, đáng ghét thế nào, cô cũng không thể thắng được hắn. Bao giờ cũng thế, Từ Vĩ Trạch chỉ hai câu là đã khiến cô mụ mẫm, sau đó dễ dàng một chút cô sẽ hồ đồ nhận thua, tha thứ cho anh ngay.

Những chuyện vặt vãnh trước kia như bắt nạt cô, làm hỏng đồ đạc của cô... thì bỏ qua nhưng riêng lần này không thể dễ dàng tha thứ. Cô không thể chấp nhận người bạn không có thành ý, làm tổn thương sau lưng nhau thế này.

Ngày hôm sau khi cơn bão qua đi, Từ Vĩ Trạch về nước sớm hơn dự định. Thư Hoán tắt di động, kiên quyết không nghe, chứ đừng nói là đến sân bay đón. Ngay cả buổi tối làm việc ở nhà, nghe từng hồi chuông cửa đáng thương vang lên, Thư Hoán cũng không động đậy.

Gửi những bức vẽ mới xong thì đã khuya, Thư Hoán bỗng nghe thấy có thứ gì đó gõ vào cánh cửa từ phòng ngủ thông ra ban công của cô.

Ban đầu cô chỉ nghĩ là gió thổi, dần dần cảm thấy kỳ quặc, sao tiếng gió lại có tiết tấu như thế nhỉ. Nửa đêm nữa hôm rồi, cô lại ở lâu năm, chẳng phải đó là tình tiết hay có trong truyện ma sao?

Thư Hoán cầm chổi lau nhà lên, lóng ngóng tiến đến, đứng bên cửa nghe ngóng một lúc, hít một hơi thật sâu, cắn môi, sau đó mở bật cửa ra.

“Gấu Hoán.”

Thư Hoán phải cố kìm lại tư thế vung “hung khí” lên, suýt nữa thì làm trán mình sưng u.

“Anh muốn giả ma hù dọa người ta hả? > <>

Từ Vĩ Trạch tỏ ra vô tội: “Anh đến để xin lỗi em. Em không nghe điện thoại, cũng không mở cửa cho anh, nên anh đành...”.

“Khoan, sao anh lên đây được?” Thư Hoán thò đầu ra ngoài, không có thang dây, cũng không có công cụ nào như móc câu, đột nhiên sợ đến nỗi tim đập thình thịch: “Từ Vĩ Trạch! Anh tay không trèo lên đây hả? Anh tưởng anh là Spiderman hả?”.

Từ Vĩ Trạch gãi gãi mũi: “Anh rất muốn chiếm được sự thương hại của em, nhưng thực ra không phải anh trèo lên đây từ lâu một”.

“...”

“Anh gõ cửa dì hàng xóm nhà em, nói với dì ấy là bạn gái bé nhỏ của anh đang hờn dỗi, không chịu gặp nên mượn ban công của dì một lát.”

“Thế mà dì ấy cũng chịu? Dì không nghĩ anh là trộm hả?”

Từ Vĩ Trạch lớn thế này rồi mà lại có gương mặt ngây thơ vô tội già trẻ lớn bé gì cũng đều cũng thích...

Từ Vĩ Trạch nắm lấy vai cô: “Vì anh thật sự rất chân thành. Hôm nay anh vừa xuống máy bay là quỳ ngay trước cửa nhà em đến tận giờ đây”.

Từ ban công nhà hàng xóm mà trèo qua cũng không phải chuyện dễ dàng, chí ít cô không thể làm được, nguy hiểm lắm. Nhưng cô vẫn không thể quên vì thế mà giảm nhẹ tội cho Từ Vĩ Trạch rồi dễ dàng tha thứ.

Nếu ai phản bội bạn bè mà đều biết trèo ban công giả bộ đáng thương, thì thế giới này loạn hết rồi!

Thư Hoán nghiêm túc ra lệnh: “Không được động tay động chân, ngồi xuống!”.

Từ Vĩ Trạch ngoan ngoãn ngồi xuống sofa.

Thư Hoán cầm cây chổi lông gà, chỉ vào anh: “Nói, tại sao phải chơi em như thế? Anh biết rõ em thích anh của anh, không giúp thì thôi, đuổi em đi thì vui lắm hay sao?”.

Từ Vĩ Trạch nhìn cô: “Lí do này anh có thể đợi đến lúc thích hợp sẽ nói được không?”.

“Lại nữa rồi! > < lần=”” nào=”” anh=”” cũng=”” đánh=”” trống=”” lảng=”” như=””>

Từ Vĩ Trạch bỗng tỏ ra chân thành: “Gấu Hoán, anh biết làm thế nhất định sẽ khiến em tức giận. Cho dù lí do sau này của anh, em có chấp nhận hay không, thì có một chuyện anh muốn em hiểu đó chính là: Anh rất quan tâm đến em, quan tâm hơn bất cứ người nào khác, trên thế gian này chuyện anh không muốn xảy ra nhất là mất em”.

“...”

“Chuyện này xin em hãy tin anh.”

Nghe anh nói thế, tình bạn này lại trở nên rất “tâm giao”. Quả thực, Từ Vĩ Trạch luôn thích chọc cô tức muốn chết nhưng anh nhất định sẽ vất cạn tâm tư để dỗ dành cô, thật lòng quan tâm đến người bạn là cô.

Haizzz, thôi, dù sao cô cũng biết, chỉ cần thấy mặt Từ Vĩ Trạch thì tất nhiên sẽ kết thúc bằng việc cô “bình bại như núi đổ” thôi.

Thư Hoán yếu ớt nói: “Anh cũng không thể vừa nói quan tâm em vừa đạp em một cú sau lưng như thế chứ”.

Đôi mắt Từ Vĩ Trạch tỏ ra rất thành tâm: “Sau này không thế nữa”.

Thế là đại hội xin lỗi này đã kết thúc thành công.

Từ Vĩ Trạch ngồi phịch xuống giường cô như trút được gánh nặng, tay chân giang rộng ra, rất thoải mái.

“Muốn chết à, anh lẩn lộn lung tung ngoài kia, quần áo bẩn như thế mà dám ngồi trên giường em!”

“Vậy anh cởi ra rồi ngồi là được!”

“Cút đi > <>

“Ủa?”, Từ Vĩ Trạch bỗng nhìn thấy thứ gì đó trên tủ đầu giường, nghiêng người với lấy, “Đây là...”.

Trong lòng bàn tay anh là cúc áo kiểu nam được làm thủ công tinh xảo bằng kim cương.

“Á...”

“Của anh trai anh?”

Thư Hoán bỗng đỏ mặt.

Từ Vĩ Trạch hỏi với vẻ hoài nghi: “Cúc áo anh ấy sao lại ở đây?”.

“Anh ấy quên lấy.” Thư Hoán vội chụp lấy, “Em tìm lại lúc nào đó trả cho anh ấy”. Có thêm lí do gặp Từ Vĩ Kính thật tốt.

Từ Vĩ Trạch nhìn cô: “Anh trai anh qua đêm ở đây?”.

Thư Hoán càng đỏ mặt tía tai: “Giọng anh kiểu gì thế hả?”. Cứ như cô và Từ Vĩ Kính có gì không bằng.

Từ Vĩ Trạch cười cười: “Giọng gì của anh?”.

Thư Hoán ngượng chín người, tiện tay vớ lấy cái gối đánh anh: “Cái tên bậy bạ này!”.

Từ Vĩ Trạch cười, đỡ lấy gối rồi thuận thế nắm tay cô, ánh mắt lướt qua vật lộ ra dưới gối, tiện tay cầm lên: “Đây là gì thế?”.

Vé may bay và phong thư yêu quý lại khiến Thư Hoán đỏ bừng mặt.

Nhìn ánh mắt Từ Vĩ Trạch, Thư Hoán xấu hổ che mặt, rúc đầu vào trong chăn như con đà điểu: “Không cho anh cười em!”.

“Em đã thích anh ấy đến mức nào rồi à?”

“Đà điểu Thư Hoán” gật đầu, cũng không biết Từ Vĩ Trạch có nhìn thấy không.

Cảm giác tay Từ Vĩ Trạch luồn vào trong chăn, xoa đầu cô, Thư Hoán ậm ừ: “Anh không được nói anh trai anh biết nhé!”.

Một lúc sau Từ Vĩ Trạch mới cười bảo: “Đã đến mức nào rồi mà em còn xấu hổ?”.

Thư Hoán lằm bằm khở sở: “Haizzz, tâm trạng người yêu đơn phương thì kiểu người như anh làm sao hiểu”.

Từ Vĩ Trạch cười cười.

Chương 22

Vì kế hoạch hợp tác quảng cáo nên cuối cùng Thư Hoán cũng có thể có lí do quang minh chính đại đến công ty Từ Vĩ Kính rồi.

Thư Hoán bỏ ra nửa tiếng để uốn tóc, lại bận rộn cả tiếng trước tủ quần áo, cuối cùng chọn chiếc váy bằng vải chiffon trắng có thêu hoa sen xanh mà Từ Vĩ Trạch chọn giúp cô.

Chiếc váy này lúc hở vai thì yêu kiều quyến rũ, nếu kéo tay áo lên vai thì trở nên đoan trang nhưng vẫn không kém phần ngọt ngào. Đoan trang mà gợi cảm, tôn lên những đường cong hoàn hảo của cơ thể, lại không hở hang tí nào. Nếu đi gặp người mình thích ở những nơi đứng đắn thì không còn gì thích hợp hơn.

Giày, túi xách và phụ kiện kết hợp được mua về sau khi Từ Vĩ Trạch đồng ý, đối với cô, thẩm mỹ của anh đáng tin hơn nhiều so với nhân phẩm.

Bước vào tòa nhà tập đoàn Từ thị, Thư Hoán gặp Từ Vĩ Trạch trước tiên.

Chàng trai đi trên hành lang nhìn thấy cô tỏ vẻ ngạc nhiên, lúm đồng tiền lộ rõ mà không hề che giấu, anh nắm lấy vai cô: “Sao đến công ty không nói cho anh biết một tiếng? Anh vừa định ra ngoài”.

“A...”

Không đợi Thư Hoán mở lời, anh nhướn mày quan sát cô: “Wow, đáng vẻ hôm nay của em, có thể được chín mươi điểm đấy”.

Hiếm hoi lắm mới thấy anh có nhân tính như vậy, Thư Hoán bán tín bán nghi hỏi: “Cảm ơn nhiều... Có phải cao nhất là một trăm?”.

“Đúng thế. Quần áo giày dép đều do anh chọn, nên một trăm điểm, nhưng trừ mười điểm do người mặc.”

“...” Quả nhiên! ==

Sau khi đã kích cô xong, Từ Vĩ Trạch lại cười nói: “Anh phải đi ngân hàng, em đi cùng không? Hay là đợi anh về?”.

“A...”, Thư Hoán vội giải thích: “Em đến tìm anh trai anh”.

Từ Vĩ Trạch thu lại nụ cười: “Ồ?”.

“Em đến bàn việc quảng cáo với anh ấy.” Thư Hoán căng thẳng kéo gấu váy của mình, “Em thế này có ổn không? Anh nghĩ anh trai anh sẽ thích không?”.

Từ Vĩ Trạch cười cười: “Ổn lắm. Khẩu vị đàn ông đều gần như nhau”.

Lúc Thư Hoán vào văn phòng thì người đàn ông nghiêm khắc, trầm tĩnh ấy cũng ngẩng đầu lên khỏi đồng hồ tài liệu, bốn mắt nhìn nhau, dường như ánh mắt anh dừng lại ở cô một chút rồi mới lịch sự nhìn sang chỗ khác.

Thư Hoán cố gắng kiểm soát để mặt mình không đỏ lên một cách quá lộ liễu, giữ dáng vẻ phóng khoáng tự nhiên: “Em mang tài liệu cần thiết đến đây ạ”.

“Vắt vả rồi, mời ngồi.”

Thư Hoán ngồi xuống đối diện anh, tim vẫn đang đập thình thịch. Đáng vẻ của cô mà Từ Vĩ Kính đã thấy qua, ngoài tạo hình cao quý thất bại ở lần gặp mặt đầu tiên, bộ váy hai dây trẻ con ở lần gặp thứ hai, thì thường là ăn vận bình thường lúc còn ở nhà họ Từ và cả hình tượng đáng xấu hổ, quần áo xộc xệch, váy ngủ trùm lên đầu. Không cái nào có thể tự hào được.

Cô cũng mong có thể để anh nhìn thấy dáng vẻ nữ tính trưởng thành của mình.

Từ Vĩ Kính vẫn giữ được phong thái trầm tĩnh tự tin và lịch sự của mình, ngay cả đến gã công tử hào hoa giao thiệp rộng như Từ Vĩ Trạch cũng vì bộ quần áo này mà thích thú ngắm nhìn bộ ngực cô thêm một chút, nhưng ánh mắt của Từ Vĩ Kính chỉ khựng chế dừng lại ở phần vai cô trở lên. Thư Hoán thật sự không thể nhìn ra sự thay đổi cảm xúc nào trên gương mặt anh.

Đến khi bàn việc xong, thần sắc anh vẫn không chút thay đổi. Thư Hoán hoàn toàn mất tự tin, ủ rũ chuẩn bị thu dọn đồ đạc ra về, bỗng nghe anh nói: “Không còn sớm nữa, cùng ăn cơm nhé”.

Thư Hoán vội ngẩng lên: “Vâng ạ”.

Cô phản ứng quá nhanh khiến Từ Vĩ Kính hơi khựng lại rồi mới mỉm cười, hỏi: “Buổi tối cô muốn ăn gì?”.

“Ăn gì cũng được ạ!”

Quan trọng không phải ăn gì, mà là ăn với ai.

Từ Vĩ Kính gật đầu: “Món cá hôm đó cô làm rất ngon, hay là ăn cá?”.

Thư Hoán chỉ thấy tim bay hoa nở từng bùng. Ấn tượng cô để lại cho anh, ngoài “bạn gái của Vĩ Trạch” ra, cuối cùng đã có thêm “biết nấu món cá”.

Hai người lái xe đến quán Hồ Nam được bình chọn là ngon nhất trong thành phố. Do tác phong gallant của Từ Vĩ Kính nên đương nhiên phụ nữ sẽ chọn món trước. Thư Hoán lật thực đơn hồi lâu, do dự rồi chọn hai món đặc biệt nhất hôm nay do quán đề cử, sau đó giao lại cho Từ Vĩ Kính.

Từ Vĩ Kính chọn đầu cá hấp ớt, nạm bò om nôi đất, dọc mùng xào, canh cà chua trứng.

Những món này giống hệt mấy món tối hôm đó, Thư Hoán cố không để mình nghĩ quá nhiều, nhưng mặt cô vẫn đỏ bừng lên, chỉ có thể che giấu bằng cách uống một ngụm nước ép dưa hấu, rồi quạt quạt bằng tay than: “Nóng... nóng quá”.

Cô thật muốn học cách giữ vẻ bình thản không lộ cảm xúc như Từ Vĩ Kính.

Những món ăn đó đều được ướp gia vị đậm đà, rất dễ ăn với cơm, Thư Hoán không hề che giấu sức ăn của mình, ăn liền ba bát, cố nhiên bát trong quán rất nhỏ xinh nhưng chừng đó cũng gần bằng sức ăn của một người đàn ông như Từ Vĩ Kính.

Từ Vĩ Kính nhìn cô, nghiêm túc nói: “Lát nữa nhân viên phục vụ mang thức ăn tới sẽ cười cô đấy”.

Hiếm khi anh nói đùa, tuy khuôn mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc, hoàn toàn chẳng buồn cười nhưng Thư Hoán vẫn xúc động đến nổi luống cuống.

Nhìn thấy nhân viên phục vụ từ xa đang bê đĩa đầu cá hấp đến, Thư Hoán vội đặt ba cái bát của mình lên đồng bát của Từ Vĩ Kính, vội đẩy đến trước mặt anh.

Phục vụ mang thức ăn lên, nhìn chồng bát bầy cái trước mặt Từ Vĩ Kính, áo quần là lượt chỉnh tề, một cách khó hiểu, sau đó bỏ đi với vẻ mặt bàng hoàng.

“...” Từ Vĩ Kính liếc nhìn chồng bát, nói: “Cô rất thú vị”.

“A?”

“Vĩ Trạch ở bên cô mỗi ngày chắc chắn đều rất vui vẻ.” Từ Vĩ Kính nhìn cô, “Cảm ơn cô”.

Thư Hoán đỏ mặt. Tuy bị dính vào với Từ Vĩ Trạch khiến cô hơi buồn nhưng dù sao Từ Vĩ Kính cũng đã nhìn nhận cô. Có thể khiến anh vui, Thư Hoán rất sung sướng. Nếu được, cô nguyện mỗi ngày kể chuyện cười cho anh nghe, làm những chuyện mất mặt để anh cười.

Ăn xong, Từ Vĩ Kính lại nói: “Tôi đưa cô về nhé?”.

“Ồi...” Thư Hoán biết chỗ cô ở ngược hướng với nhà anh, cô đi taxi về nhà cũng chỉ mất ba, bốn mươi tệ thôi, còn Từ Vĩ Kính muốn đưa cô về phải đi rất xa, “Không cần đâu, em ngồi xe về cũng được, không tiện làm phiền anh”.

“Không sao, tối thế này để cô về một mình không an toàn.”

“Không đâu ạ, dạng người như em là an toàn nhất.”

Từ Vĩ Trạch thường xuyên chế giễu cô là với sắc đẹp của cô, cho dù nửa đêm ra ngoài đường thì chính những người đi đường mới không an toàn. Đương nhiên hồi còn sinh viên cô thực sự không biết trang điểm ăn diện, lại hơi mập nữa, suốt ngày với bộ dạng vệt con xấu xí, bị nói thế cũng đúng.

Từ Vĩ Kính nhìn cô: “Không an toàn. Cô rất xinh đẹp”.

Đến khi Thư Hoán về nhà rồi, mặt vẫn còn nóng ran, cô nghi ngờ mặt máu trên má mình đã bị vỡ lúc đó rồi.

Từ Vĩ Kính luôn bình tĩnh, không lộ cảm xúc, thái độ, nhưng lại có thể dễ dàng khơi dậy tình cảm mạnh mẽ của người khác. Anh không cần làm gì, cô cũng đã hoàn toàn say đắm rồi.

Từ cửa sổ nhìn theo xe Từ Vĩ Kính dần đi khuất, Thư Hoán đỏ bừng mặt ngã xuống giường, lấy cây bút hồng yêu quý của mình viết tên Từ Vĩ Kính lên phong thư hết lần này đến lần khác, vừa viết vừa nghĩ đó là những chữ đẹp nhất thế gian này, sau đó áp vào ngực.

Xấu hổ nhất là, cô còn hoàn toàn không biết mắc cỡ vì bộ dáng mê trai của mình.

12. Chương 23 - 24

Chương 23

Ôm phong thư hạnh phúc một lúc, cô bỗng nghe thấy tiếng chuông cửa, Thư Hoán nhảy xuống ra mở cửa, nhìn thấy người đứng ngoài, cô không hề bất ngờ, khách viếng thăm lúc nửa đêm chỉ có thể là người này.

“Lại đến chỗ em ăn khuya à? Anh đến đúng lúc đó, tối nay có món gà xào cay gói mang về đây.”

Từ Vĩ Trạch cũng không nói gì, chỉ đứng ở cửa, mỉm cười nhìn cô.

Vóc dáng anh cao ráo bảnh bao, lại mang vẻ đẹp trai bảnh sinh, vì hơi say nên ánh mắt có phần uể oải nhưng rất quyến rũ.

Thư Hoán hít hít mũi: “Hử? Anh uống rượu à?”

Từ Vĩ Trạch cười nói: “Vừa chạm ly với bạn một chút”.

Thư Hoán không nói gì, chỉ nhắc anh: “Đừng uống nhiều quá, sẽ béo phì làm ảnh hưởng đến dáng người của anh đó.”

Từ Vĩ Trạch nhướn mày: “Em quan tâm anh lắm à?”

“Đó là vốn liếng để anh cửa các cô em nóng bỏng mà. Ai lại thích đàn ông bụng bia chứ?”

Thư Hoán đến tủ lạnh lấy những thực phẩm gói mang về, suy nghĩ xem có nên hâm nóng lại không, hay rót cho anh một ly nước ấm thì tốt hơn. Lúc cô về phòng đã thấy Từ Vĩ Trạch đang nằm trên giường mình với vẻ khá là tự nhiên.

Đối với hành động thích xâm phạm chiếc giường đáng thương của cô, Thư Hoán đã quen, cô đặt hộp giấy và đưa lên đầu giường, đẩy đẩy anh: “Dậy ăn đi, cái này ngon lắm, em định làm bữa trưa ngày mai nhưng bây giờ lại béo anh rồi”.

Từ Vĩ Trạch không ngồi dậy mà chỉ đưa tay xuống dưới gối đầu, sờ thấy phong thư cô đã viết nguyệt ngoạc lên đó, lấy ra đưa đến trước mặt cô rồi nhướn mày: “Ha...”.

Thư Hoán lại đỏ bừng mặt, giơ tay ra cướp: “Tại sao lại lục lọi đồ đạc của em? Làm vậy nữa là em không cho anh ăn đâu!”.

Từ Vĩ Trạch thuận tay nắm lấy cổ tay cô, cười rồi kéo cô ngã lên người anh.

“Anh không muốn ăn cái đó.”

“Vậy anh muốn ăn gì? Muộn thế này rồi em không nấu cho anh đâu.” Haizzz, tuy nói thế nhưng nếu đại thiếu gia đã làm nũng thì cô cũng ngoan ngoãn chiều trứng ốp lết cho anh thôi.

Vừa nói xong, má Thư Hoán bỗng nhiên đau nhói.

Thư Hoán tức quá hét toáng lên: “Lại cắn em? Anh tuổi cẩu hả?”

Từ Vĩ Trạch ôm cô, cười nói: “Vì em trông rất ngon.”

Anh vẫn như xưa, vẫn đẹp trai phong tình. Nhưng dưới ánh đèn, khuôn mặt nhòa nhạt, ánh mắt long lanh, nụ cười mờ ám. Thư Hoán bỗng thấy anh có vẻ kỳ quặc.

“Dậy đi, anh hơi quá, uống say rồi không được nằm trên giường em.”

Thực ra hoàn toàn không phải thế, Từ Vĩ Trạch không say, người chỉ phảng phất hương rượu, hòa cùng một chút hương nước hoa. Không những không hơi mà còn khiến anh như biến thành một ly Martini vừa pha chế xong.

Thư Hoán bỗng có cảm giác bất an kỳ lạ, Từ Vĩ Trạch hôm nay so với mọi ngày, cứ thấy có chỗ nào đó rất khác.

“Mau dậy đi!”

Thư Hoán kéo tay anh định lôi anh ra khỏi giường. Nhìn vóc dáng anh cao gầy ngờ đâu lại nặng đến thế, hoặc có lẽ do sức cô đã yếu đi nhiều.

“Dậy đi, đồ heo này!!!”

Từ Vĩ Trạch cười nhìn cô, kéo mạnh tay, lôi cô vào lòng.

“Ghét anh uống rượu thế thì nấu canh già rượu cho anh đi.”

Thư Hoán bị anh ôm, nằm bò trên ngực anh, cảm nhận được sức mạnh từ cánh tay và lồng ngực anh, bỗng có phần hoảng loạn. Không đợi cô phản ứng, Từ Vĩ Trạch đã nhẹ nhàng lật người, đè cô xuống.

Và thế là ý đồ đã lộ rõ. Tuy Thư Hoán không tin nổi nhưng sức nặng của người đàn ông và sức mạnh của anh là chân thực, cô cảm nhận được dự vọng đầy ắp trong anh.

Thư Hoán hoảng loạn hỏi: “Anh định làm gì?”

Từ Vĩ Trạch không trả lời, gương mặt anh ghé sát, chớp mũi gần như chạm vào mũi cô, rồi anh ép đôi môi xuống.

Thư Hoán vội nghiêng đầu đi, nụ hôn ấy rơi xuống hõm cổ cô.

“Từ Vĩ Trạch, anh có ý gì hả?!”

Bị người đàn ông như Từ Vĩ Trạch quyến rũ, cô không hề cảm thấy sung sướng vui mừng, ngược lại có phần giận dữ.

Nếu anh muốn vui vẻ một lúc thì tìm ai cũng được, đừng tìm cô. Biết rõ cô tuyệt đối không muốn có tình một đêm với người khác, dù đói khát ăn tạp thế nào cũng không được ra tay với cô. Hay nói cách khác là dựa vào mối quan hệ mấy năm nay của họ, dù thế nào cô cũng phải được coi trọng hơn nửa thân dưới của anh chứ.

Từ Vĩ Trạch cũng không đòi hôn môi mà hôn lên má cô, rồi lúi xuống cắn nhẹ vào cổ cô. Thư Hoán cảm nhận được bàn tay anh đặt ở eo cô nhẹ nhàng trượt xuống dưới, sau đó luồn vào trong váy.

Thư Hoán suýt nữa nhảy dựng lên, chỉ bị anh sờ đến đùi, cô vùng vẫy đập đá lung tung như con thú nhỏ bị dọa, ra sức túm chặt lấy tay anh, không cho anh làm bậy: “Đồ khốn, muốn làm gì hả?! Anh điên rồi sao?”.

Cô dùng hai tay mới có thể miễn cưỡng giữ được một tay của Từ Vĩ Trạch, còn tay kia của anh nhẹ nhàng kéo váy cô xuống.

Thư Hoán hoảng hốt buông tay anh ra để che lấy cơ thể mình. Nhân cơ hội đó Từ Vĩ Trạch cuốn váy cô lên, bế cô lên eo mình, đặt cô đang chân ngồi trên người.

Không mấy cô gái kháng cự nổi ma lực của anh, đây là Từ Vĩ Trạch, có bao người muốn anh dụ dỗ mà còn không được, cho dù lúc ban đầu họ dè dặt nhưng đến bước này thì đa phần đều là nửa đưa đẩy nửa đồng ý. Nhưng Thư Hoán vẫn không ngừng vùng vẫy, chụp lấy gối đập vào người anh: “Anh cút đi! Đồ khốn này!”

Niềm vui thể xác chỉ là nhất thời, nông nổi, tổn thương sau này mới đáng sợ. Nếu vượt qua ranh giới này thì họ không thể làm bạn được nữa. Tình bạn không ai thay thế được của họ nếu chỉ vì chút kích thích mà bị phá hoại, thế thì cũng quá rẻ tiền.

Từ Vĩ Trạch vẫn mỉm cười nắm tay cô, kéo cô lại gần, định hôn cô. Thư Hoán sống chết cũng không chịu lãng phí nụ hôn đầu một cách lãng xẹt thế này, dù bị giữ chặt sau gáy cũng bám chặt môi, nhất quyết không cho anh được nước làm tới. Anh cũng không kiên quyết nữa, chỉ hôn lên mắt, chớp mũi và khước môi cô.

Thư Hoán ngửi thấy mùi rượu thoảng trong hơi thở anh, trong lúc vâng vát càng thấy vừa tức vừa hận, cô giữ thân như ngọc bao lâu nay mà lại rơi vào tay đối tượng uống rượu làm cản thể này, thật quá bị thảm rồi!

Từ Vĩ Trạch hôn đến ngực cô, Thư Hoán bị ôm chặt, không thoát ra được, lại ra sức đánh anh, chống cự kịch liệt: “Tránh ra! Đồ khốn! Tránh ra mau!”.

Bình thường Từ Vĩ Trạch cứ nói cô mạnh đến khác người, thực ra sức của anh mới mạnh kinh khủng, khiến cô hoàn toàn không chống cự nổi.

“Đừng xem em như loại người đó!”

Đây đúng là sự sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời cô, mà người sỉ nhục lại là Từ Vĩ Trạch.

Thư Hoán bỗng thấy muốn khóc. Thực sự bó tay, để Từ Vĩ Trạch muốn làm gì thì làm cũng được, việc này nói lớn cũng không, nhỏ cũng không, cô không thể làm gì anh được.

Nhưng anh khiến cô quá thất vọng.

Một số cô gái không để tâm đến chuyện tình một đêm, luôn có thái độ nhẹ nhàng “anh muốn, tôi chịu”. Nhưng cô không phải loại người đó, anh cũng hiểu, với cô ngay cả một nụ hôn cũng rất quan trọng. Như thế mà anh lại tùy tiện vì một phút vui vẻ của bản thân mà phá hoại cuộc đời cô, rốt cuộc anh là loại bạn gì đây?

Có lúc cô cũng nghi ngờ, Từ Vĩ Trạch, người bạn quan trọng nhất đáng tin nhất, có lẽ chỉ là sự ngoan cố, ảo tưởng của riêng cô mà thôi. Từ Vĩ Trạch căn bản không xem cô là gì cả.

Tuy không đến nỗi òa khóc nhưng Thư Hoán cũng gần như thế, vì buồn rầu nên cô không thể khống chế cảm xúc. Từ Vĩ Trạch chưa cởi hết quần áo của cô ra mà cô đã khóc đến nước mắt nước mũi đầm đìa.

“Gấu Hoán?”

Thư Hoán vốn không muốn nói gì với anh, nước mắt nước mũi nhạt nhòa, cô quyết tâm tuyệt giao với anh.

Từ Vĩ Trạch dừng tay, chỉ ôm cô, khẽ gọi: “Gấu Hoán...”.

Thư Hoán đẩy mạnh ngực anh: “Cút ra!”

“Xin lỗi, anh say rồi.”

Thư Hoán tức điên lên. Lý do rõ ràng nhất, tệ hại nhất thế gian này mà anh cũng vận dụng vào cô được.

“Anh cút ra cho tôi!”

Từ Vĩ Trạch nhìn cô: “Xin lỗi, Gấu Hoán”.

“Cút ra, cút ra!”

“Tại anh không tốt.”

“Cút ra ngay!”

Thư Hoán gắng sức đẩy Từ Vĩ Trạch ra, anh cũng không kháng cự, bị cô vừa cắn vừa đạp ra khỏi giường, sau đó bị đẩy ra phòng khách, rồi lại bị đẩy ra khỏi nhà.

“Sau này tôi không muốn thấy mặt anh nữa!”

“Gấu Hoán...”

Thư Hoán đóng sập cửa trước mặt anh.

Giờ phút cuối cùng lương tâm mới lên tiếng, nhưng cũng không thay đổi sự thật rằng anh là người rất tệ hại.

Chương 24

Thư Hoán không gặp Từ Vĩ Trạch, cũng không nghe điện thoại. Họ mới làm lành không lâu, quan hệ đã thay đổi và rơi xuống vực thẳm lạnh lẽo.

Tuy sự việc không đến mức chẳng thể cứu vãn, Từ Vĩ Trạch vẫn còn nhân tính mà dừng lại giữa chừng, nhưng chừng đó cũng đủ tạo nên vết nứt giữa hai người.

Đối với một công dân tốt luôn tuân thủ luật pháp, tránh xa tội phạm như cô mà nói, tội cưỡng dâm là đáng sợ nhất trong đời người, và nỗi đáng sợ ấy lại đến từ người bạn thân nhất của cô.

Thư Hoán cảm thấy mình càng ngày càng không thể hiểu nổi Từ Vĩ Trạch, chiến tranh lạnh giữa họ trong quãng thời gian này còn nhiều hơn mấy năm qua.

Cô đối với anh vẫn như cũ, không khác xưa. Nhưng anh tại sao lại thay đổi?

Cũng có thể cô chưa bao giờ hiểu được anh.

Chiếc váy bị xé rách ấy, Thư Hoán đã ném vào trong thùng rác, do bị ám ảnh tâm lý, thậm chí có một khoảng thời gian cô còn không muốn mặc váy nữa.

Hôm ấy phải đến công ty gặp Từ Vĩ Kính, Thư Hoán cũng chỉ mặc một chiếc quần jeans dài kín đáo và một chiếc áo pull có hình ngôi sao xanh trắng dài qua hông, đầu tóc cũng không tâm trạng nào để chải chuốt, chỉ buộc gọn lên, đội một chiếc mũ rộng vành, kéo sụp vành mũ xuống rồi lừ đừ khởi hành.

Cũng may lúc vào tòa nhà công ty không gặp người mà cô thấy ngại nhất, an toàn đến được văn phòng của Từ Vĩ Kính rồi, Thư Hoán thở phào nhẹ nhõm.

“Cô đến rồi à, ngồi đi.”

“Vâng...”

Khi nhìn gương mặt đẹp trai “cắm dục” của Từ Vĩ Kính, lần đầu tiên Thư Hoán không có cảm giác tim đập thình thịch. Cô lơ đãng như một cái cải thảo phơi khô, tế bào mê trai đã không còn hoạt động nữa.

Trước kia chỉ cần thấy Từ Vĩ Kính là cô đã vui lắm rồi, mọi phiền não đều ném ra sau lưng. Thế nhưng nếu tên của nỗi phiền muộn là “Từ Vĩ Trạch” thì ngay cả sức hấp dẫn to lớn như Từ Vĩ Kính cũng không giải quyết nổi.

Từ Vĩ Kính nhìn cô: “Cô và Vĩ Trạch sao vậy?”

Đúng là cái gì không muốn nhắc thì càng bị nhắc.

Có điều đến giờ, đối diện với anh, cô cũng chẳng còn gì khó nói nữa, cuối cùng có thể vứt bỏ cái gánh nặng “bạn gái giả mạo” này rồi. “Bọn em chia tay rồi.”

Tuy đối phương vẫn không biểu lộ chút cảm xúc nào nhưng Thư Hoán cũng cảm nhận được anh rất sung sướng.

“Tại sao?”

“...Tính...tính cách không hợp ạ.”

Chuyện Từ Vĩ Trạch suýt nữa hại mình, cô không kể lể và tố cáo với ai. Dù giận dữ thế nào thì cô cũng muốn giữ chút thể diện cho anh, chuyện này nói ra chung quy vẫn tổn hại hình tượng của anh mà.

Haizzzz, lúc này rồi mà vẫn còn suy nghĩ đến vấn đề hình tượng cho Từ Vĩ Trạch, cô quả là chẳng có chút nguyên tắc nào, kém cỏi quá. T__T

Từ Vĩ Kính cau mày: “Tuổi trẻ cãi nhau là chuyện thường, có vấn đề gì cãi nhau xong rồi cùng nhau nói cho rõ ràng, mọi chuyện cũng qua mà”.

“....”

“Dạo này Vĩ Trạch có vẻ trầm cảm.”

Haizzzz, cô cũng trầm cảm. T__T

Nhưng rốt cuộc là do lỗi của anh mà.

“Cô vẫn nên gặp nó một lần thì hơn.”

Thư Hoán khổ sở lắc đầu. Từ Vĩ Trạch không đến tìm cô, sao cô có thể đi tìm tội phạm chứ.

“Chuyện của hai người, tôi không có tư cách nhúng tay, nhưng thật sự phải chia tay sao?”

Haizzzz, chuyện này.....vốn dĩ họ đã chẳng phải là người yêu của nhau. T__T

Chỉ có điều bây giờ cả bạn bè bình thường cũng không thể. So với những người khác Từ Vĩ Trạch đối với cô thậm chí còn không có chút tôn trọng nào, điều đó khiến cô rất tổn thương.

Có lẽ định nghĩa về “bạn bè” của cô đối với Từ Vĩ Trạch quá cao, quá nghiêm khắc.

Cô cũng biết Từ Vĩ Trạch không có ác ý, anh chỉ là phong lưu vậ thôi, về mặt tình trường vẫn luôn là vô địch, mỗi đến tay thì gặp.

Đêm ấy đa phần hứng lên sau khi say, vừa hay cô lại ở đó, dù sao Thư Hoán cũng là một người con gái “điện nước đầy đủ”, anh tiện thể chơi với cô một lần mà thôi.

Vốn dĩ cô tự an ủi mình, nhưng sau đó lại cảm thấy buồn hơn. Thư Hoán chỉ “hức” một tiếng rồi ôm lấy mặt.

Ra khỏi công ty, Thư Hoán mới nhớ hôm nay cô không ăn mặc, trang điểm đẹp để gặp Từ Vĩ Kính. Cơ hội gặp nhau quý giá như thế, cô không ăn vận cho đàng hoàng để gặp anh thì thôi, tại sao lại mặc giống như nhân viên dọn dẹp vệ sinh vậy chứ?

Hơn nữa trước khi đi, hình như Từ Vĩ Kính còn hỏi cô có muốn ăn cơm cùng anh không, còn cô vì lơ đãng mà hồ hững từ chối mất!

Haizzzz, quả nhiên dù Từ Vĩ Trạch có ở trước mặt cô hay không thì anh vẫn là mối nguy hại! T_____T

...

Thư Hoán gục đầu ủ rũ đứng trước cửa tòa nhà một lúc. Đang giờ cao điểm nên phải kiên nhẫn chờ taxi, cũng tiện để cô thần thờ suy nghĩ. Ngơ ngẩn một hồi, cô thấy một chiếc xe chậm chậm dừng lại trước mặt.

“Thư tiểu thư.”

Là tài xế của nhà họ Từ. Thư Hoán giật mình, chào: “Chào chú Sái”.

Tài xế cười híp mắt, nói: “Thiếu gia bảo tôi đến đón cô, mời cô lên xe.”

Từ Vĩ Kính chu đáo ân cần đến vậy, Thư Hoán cũng ôm niềm cảm kích mà hưởng thụ vậy.

Trong lúc xe chạy, Thư Hoán cũng vẫn ngồi thần thờ trên ghế sau, đến khi xe dừng mới nhăn mày khổ não thò đầu ra ngoài cửa xe hỏi: “A, đến rồi sao?”

Trước mặt Thư Hoán không phải tòa nhà chung cư quen thuộc, mà là bồn phun nước trước cửa một nhà hàng.

“Ủa?”

“Đến rồi đấy, Thư tiểu thư.”

“Chẳng phải đưa cháu về nhà sao?”

“Không phải, nhị thiếu gia đã đặt chỗ rồi...”

Thư Hoán lập tức phản ứng gay gắt: “Chú Sái, chú đang đùa cháu sao?!”. Lúc này ậm ừ nói là “thiếu gia”, ông chú ấy cố tình hay sao?

Tài xế nói với vẻ vô tội: “Không đâu, tôi chỉ là người lái xe, tôi chỉ làm việc theo lời dặn của nhị thiếu gia...”.

Đến cũng đến rồi, có bữa cơm xin lỗi miễn phí không ăn cũng uống, Thư Hoán nghĩ thế rồi vào trong.

Ngồi xuống vị trí đã đặt trước mà nhân viên phục vụ dẫn đến, Thư Hoán nhìn quanh không thấy Từ Vĩ Trạch đâu, cô ngồi một lúc, dần dần cảm thấy hơi bất an.

Tuy người nói “Sau này không bao giờ muốn gặp anh nữa” là cô, người tức đến độ khóc òa cũng là cô nhưng nếu thật sự đường ai nấy đi, không bao giờ qua lại nữa, có lẽ cô sẽ còn khóc nhiều hơn.

Cô và Từ Vĩ Trạch đều là những người trưởng thành nhưng cách họ làm bạn cũng trẻ con không khác gì những cô bé cậ bé mầu giáo, vừa chiến tranh, vừa đấu khẩu, vừa làm lành, lại vừa giận dỗi.

Cô không ghét anh nhưng lại rất giận anh, chắc anh cũng quan tâm đến cô lắm nhưng lúc nào cũng chọc tức cô, đến nỗi cả hai đều không yên được, cứ như những người đang yêu nhau vậy.

Mười phút đã qua, Từ Vĩ Trạch vẫn chưa xuất hiện, Thư Hoán đợi đến nỗi mắt muốn đứng tròng.

Rốt cuộc tên đó đang nghĩ gì vậy, chẳng lẽ cho rằng mời cô ăn thì việc này có thể kết thúc sao?

...

Haizz, được thôi, nếu có thành ý khao cô một bữa hoành tráng thế này, cũng không phải không thể.

...

Nhưng muốn mời thì cũng phải lộ mặt trước chứ, ngay cả ăn cơm cũng bắt cô đợi, có giống thành ý muốn xin lỗi đâu. T___T

“Anh ơi, tôi muốn gọi món.”

Mặc kệ, ăn trước rồi tính, trước khi ăn xong mà Từ Vĩ Trạch vẫn không xuất hiện thì nhất định là chơi cô một vỏ rồi. T___T Chuyện này chẳng phải anh chưa từng làm.

Chọn món nui xào rẻ nhất, Thư Hoán bỗng thấy mình quá bi thảm. Cô quá dễ bị lừa phỉnh, lần nào Từ Vĩ Trạch có lỗi với cô, chỉ cần mời cô ăn gì thì mọi chuyện sẽ xong.

Hồi đại học, anh hại cô mất mặt trước anh chàng mà cô thầm yêu, dẫn đến thất tình, cách xin lỗi cũng chỉ là mời cô ăn thịt nướng. Còn tội lớn như chuyện mang tính cưỡng hiếp chưa thành này, quà tạ tội sau đó lại là mời cô ăn...không khí. Cô đúng là để mặc anh bắt nạt mình!

Chọn món xong, rất nhanh đã có người đến bên bàn nhưng không phải mang thức ăn đến mà là một người kéo violin, Thư Hoán còn đang thắc mắc thì người ấy đã du dương kéo đàn, đắm chìm vào kỹ thuật cao cấp xuất sắc của mình.

“Xin hỏi, nui xào của tôi đâu?”

“....”

Sau người kéo violin, lại có người mang đồ đến.

Thế nhưng vẫn không phải là nui xào của cô, mà là một bó hồng Champagne¹.

¹Xuất xứ từ Bulgaria, ý nghĩa là: Yêu em là hạnh phúc lớn lao nhất của anh, nhớ em là nỗi đau ngọt ngào nhất của anh, ở bên em là niềm tự hào nhất của anh, không có em, anh chỉ là con tàu mất phương hướng. Ngụ ý: anh chỉ chung thủy với em.

Rất nhiều hoa, nửa thân trên của người ấy bị bó hoa che khuất, đến nỗi cô phải khâm phục lực tay của anh ta.

Chỉ có điều, bó hoa cho ngày cưới này chẳng phải nên bày trước cửa nhà hàng sao?

“Gấu Hoán.”

Thư Hoán chờ người. Người ôm bó hoa to lại là Từ Vĩ Trạch.

“Hừm....à...món nui xào của em đâu?”

Đột nhiên Từ Vĩ Trạch quỳ một chân xuống trước mặt cô, khiến cô giật mình suýt đánh đổ ly trà: “Anh...anh làm gì thế?”.

13. Chương 25 - 26

Chương 25

“Xin em hãy tha thứ cho anh.”

Xin....lỗi thôi mà, có cần làm thế này không?

Đến nước này rồi làm sao Thư Hoán không chấp nhận lời xin lỗi của anh được, cô ở vào thế bất đắc dĩ, đành miễn cưỡng dung cánh tay gầy gò của mình để đón bó hoa to khủng bố kia.

Nặng...nặng chết được.

Trong nhà hàng bỗng vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Những thực khách trong nhà hàng đều ngỡ là cầu hôn thành công, ngoài việc vỗ tay nhiệt tình ra, còn lần lượt chúc mừng Từ Vĩ Trạch rất thành thực: “Chúc mừng anh”.

Từ Vĩ Trạch rất phong độ, mỉm cười đáp lại: “Cảm ơn, cảm ơn”.

Thư Hoán rất muốn cầm đĩa lên đập chết anh, cái tên này, tưởng mình đang đóng phim chắc?

Đóng phim xong, tiếp đó là Champagne, thức ăn, nến được thắp lên và cả âm nhạc nữa. Thư Hoán vẫn không có được món nui xào cô trông chờ này giờ, nhưng Từ Vĩ Trạch mỉm cười ngồi trước mặt, mặc một chiếc áo sơ mi trắng giản dị sạch sẽ, nụ cười dịu dàng, cô nghĩ lát nữa thôi mình sẽ tha thứ cho anh ngay.

Cô và Từ Vĩ Trạch là thế. Cho dù giận đến mức muốn xé nát anh ra nhưng hễ gặp mặt thì cô rất khó giận anh lâu.

“Anh thật sự rất chuyên nghiệp. Muốn xin lỗi cũng bắt em đợi lâu thế!”

Từ Vĩ Trạch sờ mũi: “Xin lỗi, anh cũng không ngờ hoa trong nhà hàng lại không đủ, đi khắp các cửa hàng trong thành phố mới mua đủ...”.

Thư Hoán đau lòng xót xa nhìn bó hoa to khủng bố đó: “Không cần nhiều thế này, tám hoặc mười bông là đủ, như thế lãng phí lắm”.

Từ Vĩ Trạch nhìn cô chân thành: “Anh muốn em hiểu thành ý của anh mà”.

Ăn cơm xong, hai người ra khỏi nhà hàng, cũng không ngồi xe mà cùng thả bộ đến công viên gần đó.

“Nói thật đó, Gấu Hoán, tối hôm ấy rất xin lỗi em.”

“Hừ! > <>

“Thấy em khóc, lúc ấy anh thật sự là...”

“Hừ! > <>

“Tại anh không tốt, anh uống say quá.”

“Cũng có say đến mức đó đâu!”. Có phải say khướt đâu chứ. Cô cực rằng lúc đó anh hoàn toàn biết rõ bản thân đang làm gì.

“Xin lỗi mà, anh nhất thời bị tình trùng xông não!”

Thư Hoán dạy dỗ một cách nghiêm khắc: “Cũng không thể ăn tạp như thế được, dù bông bột đến mấy cũng phải phân biệt rõ đối tượng chứ. Nếu không chẳng lẽ ngay cả anh trai anh đứng trước mặt, anh cũng dè ra à?”.

Từ Vĩ Trạch sờ sờ mũi: “Cái này à, để anh nghĩ thử...”.

Tuy những gì anh nói nghe có vẻ không hợp lý nhưng Thư Hoán cũng không muốn dẫn vật nữa. Cô nghĩ vẫn nên cùng Từ Vĩ Trạch quay về mối quan hệ đơn giản vui vẻ như trước kia sớm một chút thì hơn.

“Chuyện lần này bỏ qua. Nhưng em muốn anh tuyên bố ngay bây giờ rằng, anh tôn trọng em, xem trọng người bạn là em.”

Từ Vĩ Trạch ngoan ngoãn nói: “Anh rất tôn trọng em, cũng rất xem trọng em”..

Dám lược bỏ mấy từ. Nhưng thôi, cũng được.

“Lần sau nếu anh dám làm thế, em sẽ lấy dao ra đấy”.

“....”

“Chặt bỏ một ngón tay anh để anh tỉnh táo lại. Anh nghĩ gì thế hả?”

...

Không khí ban đêm rất trong lành, ánh đèn trong công viên rất đẹp, Thư Hoán đã hồi phục lại tâm trạng của mình, ngay cả bước chân cũng nhẹ nhàng hơn. Từ Vĩ Trạch cười đi bên cạnh, nhìn cô vui vẻ nhảy lên trên đường viên nhỏ hẹp men theo bãi cỏ, lúc cô đứng không vững liền đưa tay ra đỡ lấy cô.

Nhưng Thư Hoán cứ cảm thấy đằng sau nụ cười kia dường như anh có tâm sự trùng trùng.

Nhảy xuống khỏi đó, Thư Hoán liền hỏi: “Anh sao vậy?”.

“Hử? Không có gì.”

“Tâm trạng không vui thì cứ nói ra, không chừng em có thể giúp anh mà.”

Từ Vĩ Trạch nhìn cô, nhướn mày: “Ừ, quả thực em có thể giúp được anh”.

Thư Hoán vẫn dờ dẩn ngược mặt lên nhìn anh: “Thật không? Giúp thế nào?”.

Từ Vĩ Trạch cúi người xuống. Thư Hoán bỗng có dự cảm không lành, quả nhiên chưa đợi cô phản ứng, Từ Vĩ Trạch đã bất thành linh cấn một miếng thật mạnh lên má cô.

Thư Hoán đau quá hét toáng lên: “Lại thế! A a, tức chết mất! Anh là đồ biến thái, tại sao cứ thích cắn em thế hả?”.

Từ Vĩ Trạch cười nhìn cô, rồi nói: “Em cũng có thể cắn anh mà, mặt anh cũng cho em cắn đây, thích đánh cũng được.”

Để tránh anh lại giở trò lật lọng, lần này Thư Hoán bấu lấy cổ anh, kéo xuống, nhón chân lên, nhắm thẳng vào gò má anh.

Đang chuẩn bị dồn sức cắn một phát thì Từ Vĩ Trạch bất ngờ quay mặt lại.

Môi hai người suýt chút nữa thì chạm vào nhau. Thư Hoán “óá” lên một tiếng, giật bắn mình, cô còn tức tối đánh đấm anh loạn xạ: “A a, đồ biến thái, ác độc, lại thế!”.

Từ Vĩ Trạch cười, để mặc cô đánh mình, anh nói: “Có phải hôn được em rồi thì phải lấy thân thề hẹn không?”.

“Đương nhiên!” Nụ hôn của cô rất quý giá mà.

Gương mặt Từ Vĩ Trạch không còn nụ cười nhẹ nhàng, có phần uể oải nữa. Lúc này anh thu lại nụ cười, gương mặt lạnh lùng, nghiêm nghị gần như Từ Vĩ Kính.

Thư Hoán thấy Từ Vĩ Trạch cúi đầu xuống, gương mặt anh phóng to lên, cô bỗng thất hoảng hốt.

“Từ...”

Sau đó môi cô bị khóa chặt.

Thư Hoán dờ dẩn, bất động.

Cô cảm thấy đôi môi mềm mại mà mạnh mẽ, hơi nóng như cánh hoa đang bùng nổ là trải nghiệm chưa bao giờ có trong cuộc đời cô. Hàm răng bị tách ra nhẹ nhàng, sau đó đầu lưỡi anh luồn vào, giữ chặt lấy cô.

Trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng.

Nụ hôn này của Từ Vĩ Trạch kéo dài đến hai phút. Lúc hai đôi môi rời nhau, Thư Hoán vẫn dờ dẩn, cứng đờ người lúng túng, tay cũng không biết đặt ở đâu.

“Gấu Hoán?”

Thư Hoán dần hoàn hồn, lồng ngực phập phồng, mặt cũng đỏ bừng lên.

Từ Vĩ Trạch vuốt ve khuôn mặt cô: “Gấu Hoán?”.

Thư Hoán tức muốn chết đi, gờ tay đấm anh thùm thụp: “Đồ khốn, đồ khốn!!!”.

“Gấu Hoán...”

Thư Hoán muốn khóc: “Đã nói với anh rồi, đừng đùa với em! Mấy cô gái đợi anh hôn nhiều lắm, tại sao không đi tìm họ mà cứ lấy em ra làm trò đùa!!! Anh cứ thế này thì sẽ không hiểu được hai chữ ‘ng nghiêm túc’ viết thế nào đâu!”

Từ Vĩ Trạch để mặc cô dắm vào ngực mình, đột nhiên nói: “Nếu anh nghiêm túc thì sao?”

Thư Hoán sững sờ.

Gương mặt anh khuất trong bóng tối khiến cô cảm giác hư ảo kỳ diệu.

“Anh nghiêm túc đấy, Gấu Hoán.”

Giọng anh rất dịu dàng, thân thiết, không chân thực.

“Anh nghiêm túc đấy.”

Thư Hoán cứng người nhìn anh một lúc, sắc mặt dần từ đỏ chuyển sang tái.

Lúc Từ Vĩ Trạch đưa tay ra, cô bỗng đẩy mạnh anh như phải bóng, quay người chạy vào trong bóng tối.

Gấu ơi, giúp anh

Chương 26

Thư Hoán lại bắt đầu thời kì làm đà điểu.

Cô hoàn toàn không dám gặp Từ Vĩ Trạch, suốt ngày hoảng loạn nấu mình trong nhà, ngay cả xuống lầu mua bánh rán cũng không có gan. Từ Vĩ Trạch gọi điện đến, cô chỉ có thể nhét điện thoại xuống dưới chân, mặt mũi sần khổ ôm chăn đợi tiếng chuông ngừng.

Sau mấy lần anh cũng không gọi đến nữa.

Phản ứng của cô khi được người ta tỏ tình có thể nói là hèn nhát nhất. Cô đối xử thế với Từ Vĩ Trạch thật sự là rất không nể mặt.

Nhưng quả thật cô không có cách xử sự nào sáng suốt hơn. T__T

Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ nhận được lời tỏ tình của Từ Vĩ Trạch. Lời tỏ tình của anh, trong tình huống bình thường mà nói, đều rất quý giá nhưng đối với cô thì thực sự quá xa vời, hoàn toàn không phải chuyện đáng vui mừng.

Cảm giác ấy giống như đang đi trên đường thì trên trời bỗng rơi xuống một viên ngọc rất to, rất quý giá, nhưng bị thứ có kích cỡ lớn như vậy đập trúng đầu, cảm giác ấy không dễ chịu tí nào.

Từ Vĩ Trạch không nằm trong phạm vi đối tượng yêu đương của cô. Cho dù cô phát vận đào hoa đến mức được tất cả đàn ông trên thế giới săn đón, thì trong “tất cả” đó, cũng không thể có Từ Vĩ Trạch.

Thế nhưng Từ Vĩ Trạch lại tỏ tình với cô.

Chẳng có cảm giác chân thực nào. Cô cũng hy vọng đó không phải là thật.

Thế nhưng cảm giác “bị” hôn là chân thực, cô vẫn nhớ rõ cảm giác tiếp xúc với đầu lưỡi Từ Vĩ Trạch, kỹ thuật điêu luyện khiến đầu óc cô trống rỗng của anh.

Sau đó Thư Hoán chỉ có thể “hu” một tiếng rồi vùi mình vào chăn, hoàn toàn không thể đối diện với mọi thứ.

Thư Hoán trốn tránh suốt mười ngày. Cuối cùng vì trong tủ lạnh đã hết sạch lương thực, cứ trốn mãi sẽ chết đói nên cô bắt buộc đi phải ra ngoài mua thức ăn, khi đó cô lại không thể kiểm soát được mà nhớ đến Từ Vĩ Trạch.

Cô không có mặt mũi nào gọi điện cho Từ Vĩ Trạch, hoặc đến nhà họ Từ, nhưng không lúc nào cô không nghĩ đến “Không biết Từ Vĩ Trạch hiện giờ ra sao rồi”. Nếu có thể có cách nào đó để không cần đối diện với anh mà vẫn biết được tình trạng của anh thì tốt quá.

Thư Hoán mua trà sữa trân châu và bánh donuts, chậm chậm rảo bộ trong công viên. Khi tâm trạng sa sút đến công viên này là hay nhất, gió nhẹ mây trắng, trời xanh biếc thăm cỏ xanh rì, cây cối rậm rạp, hoa cỏ ngút ngàn, lại còn được thưởng thức cảnh đẹp miễn phí.

Khi Thư Hoán đến nơi mà cô hay dạo bộ thì trên chiếc ghế dài dưới gốc long não già đã có người ngồi.

Chàng trai với mái tóc đen ngồi tựa vào ghế, tay đút trong túi quần, duỗi thẳng chân, yên lặng ngồi thần thờ. Gương mặt nhìn nghiêng của anh đẹp một cách mờ ảo, không chân thực.

Thư Hoán chỉ thấy tim đập thành thịch, bất giác nắm chặt lấy túi bánh donuts trong tay.

“Từ Vĩ Trạch.”

Cô bỗng thấy buồn ghê gớm. Nghĩ đến việc mình đã làm anh tổn thương, cảm giác ấy còn tệ hơn khi anh bắt nạt cô nữa.

Cô đã quen với bộ dạng tươi cười của anh, cũng rất nhớ một Từ Vĩ Trạch tà ác luôn chọc cô tức đến phát điên. Còn một Từ Vĩ Trạch bị tổn thương, trầm lặng kia khiến lòng cô tràn ngập cảm giác tội lỗi.

Từ Vĩ Trạch quay sang, nhìn thẳng cô nhướn mày, nở một nụ cười vui sướng từ tận đáy lòng.

“Gấu Hoán.”

Thư Hoán đến trước mặt, anh ngẩng lên nhìn cô: “Anh cứ tưởng em không gặp anh nữa”.

Haizzz, cũng phải, nụ hôn đầu tội nghiệp của cô, tự nhiên vô duyên vô cớ...

Nhưng cú shock này quá lớn, so với lời tỏ tình của Từ Vĩ Trạch, chuyện mất đi nụ hôn đầu này cô đã không còn nghĩ đến nữa.

Thư Hoán ngồi xuống bên cạnh, mở túi ra đưa cho anh: “Có muốn ăn donuts không?”.

Từ Vĩ Trạch cười, cầm một cái. Khẩu vị hai người rất giống nhau, họ cùng thích donuts ở tiệm này.

“Chuyện đó... anh có thể nào đừng thích em không?”

Từ Vĩ Trạch nhướn mày, nhìn cô: “Tại sao lại đừng thích?”.

“Em có rất nhiều khuyết điểm. Em không có công việc ổn định, không có tiền tiết kiệm, không có khái niệm quản lý tài chính, lúc ngủ dậy em còn không gấp chăn, em rất lười, ăn cơm xong không thích rửa bát, em hay đi chân đất...”

Từ Vĩ Trạch mỉm cười nhìn cô: “Gấu Hoán, anh còn hiểu em hơn chính bản thân em”.

Đúng thế, ngay cả tư thế khó coi nhất mất mặt nhất của cô anh cũng đã nhìn hết, thế nên dù khuyết điểm thế nào anh cũng hiểu rõ. Anh bị chạm dây thần kinh nào hay sao ấy, nếu không làm sao thích cô được?

Thư Hoán đành nói: “Chắc chắn anh không nghiêm túc”.

“...”

“Thừa nhận đi, anh đùa phải không. Chẳng phải anh thích trêu chọc em nhất hay sao? Lần này cũng vậy chứ?”

“...”

Thư Hoán gần như van nài: “Nếu đùa thì anh cứ thừa nhận đi. Em cũng sẽ không trách anh đã hôn em đâu, chuyện đó bỏ qua, em cũng không tức giận đâu. Anh không cần vì sợ em giận mà phải nói là thích em.”

Từ Vĩ Trạch nhìn cô một lúc rồi cười cười: “Được thôi, anh đùa đấy”.

Thư Hoán thở phào, toàn thân nhẹ nhõm hẳn, nhưng lại bỗng có cảm giác hoảng hốt.

“Nếu điều đó có thể khiến em thấy nhẹ nhõm hơn.”

Thần kinh Thư Hoán lại căng lên, không nói được gì.

Từ Vĩ Trạch nhìn cô, vẫn nụ cười dịu dàng quen thuộc nhưng không hề có chút vui vẻ nào. So với lần gặp mặt trước, rõ ràng anh gầy đi nhiều.

“Căn bản là không thể, anh với em...” Thư Hoán hoàn toàn mất đi suy nghĩ, “Chẳng phải anh luôn xem em là con trai hay sao?”.

Từ Vĩ Trạch lại cười: “Em đây, em thật không hiểu đàn ông”.

“Em có gì là tốt đâu.” Thư Hoán khổ sở vô cùng, “Rốt cuộc anh thích em ở điểm nào. Sao tự dưng lại thích em, có phải gần đây trời quá nóng, anh nóng đến độ bất bình thường không?”.

Từ Vĩ Trạch cười: “Vậy anh có gì tốt nào? Anh cũng không nghĩ mình có lý do gì để người ta thích anh cả”.

“Chỉ ít... anh rất đẹp trai.”

Từ Vĩ Trạch cười to: “Cảm ơn em đã khen. Em cũng đẹp mà”.

Thư Hoán hoàn toàn lúng túng: “Nhưng, vẫn không đúng, anh nghĩ xem, anh đối xử với các cô gái kia rất tốt, suốt ngày tặng quà, mời họ ăn cái này chơi cái kia, sau đó chỉ biết bắt nạt em, ăn vụng đồ ăn của em, căn bản là rất khác nhau...”.

Giọng Từ Vĩ Trạch vừa gần vừa xa: “Nên em là đặc biệt. Em chưa bao giờ nhận ra sao?”.

“...”

“Bây giờ em đã hiểu chưa?”

Thư Hoán vui mặt vào lòng bàn tay, lắc đầu: “Xin lỗi, em...”.

Từ Vĩ Trạch xoa đầu cô: “Không sao”.

“...”

“Thực ra anh đã sớm biết là thế. Em không cần thấy áp lực.”

Ánh sáng xung quanh dần tắt, qua tán lá đã không còn nhìn thấy mặt trời nữa. Từ Vĩ Trạch đứng lên, lại rút tay vào túi quần, quay lại mỉm cười: “Mai gặp, Gấu Hoán”.

Thư Hoán không biết ngày mai mình có can đảm gặp anh hay không.

14. Chương 27 - 28

Chương 27

Buổi tối về nhà, trong lúc buồn bã, Thư Hoán lật album chụp hồi đại học ra, định tìm chút dấu vết chứng minh Từ Vĩ Trạch có tình cảm với cô.

Xem hết cả hai cuốn album, Thư Hoán hoàn toàn nhẹ nhõm, sự căng thẳng bức bối ban ngày đã không cánh mà bay.

Tình yêu của Từ Vĩ Trạch chẳng khác với mấy cơn cảm cúm, tuy lúc nào cũng có thể bị nhưng không lâu sau đã có thể trị dứt. Chỉ cần nhìn biểu hiện của anh trong các mối tình trước là rõ.

Trong mấy năm gần gũi anh thay không biết bao nhiêu là bạn gái, ai cũng thích, không thích thì sẽ không vùng tiền chi cho họ. Thế nhưng hạn sử dụng của từ “thích” đó đại khái cũng chỉ dài như hạn sử dụng của sữa chua trong tủ lạnh mà thôi.

Tình cảm với cô chắc chắn cũng thế. Tên này là dạng bông bột hời hợt, bây giờ đang là giao mùa, thời tiết nhạy cảm, anh đa sầu đa cảm một tí, có tình cảm kỳ quặc gì đó cũng là điều tự nhiên.

Thư Hoán suy nghĩ nghiêm túc cả buổi tối, kết luận rút ra là, chỉ cần giúp Từ Vĩ Trạch trị dứt cơn “cảm cúm” này, sự việc cũng sẽ qua, sau đó họ có thể trở lại làm những người bạn thân vô tư.

Quanh Từ Vĩ Trạch luôn có người đẹp vây kín, không hề thiếu. Nhưng Thư Hoán ngấm kỹ lại, dường như quãng thời gian gần đây Từ Vĩ Trạch đang trong trạng thái độc thân, thời kỳ cô đơn lần này dài đến bất thường.

Có lẽ do công việc bận rộn, không có cơ hội tiếp xúc với người đẹp nên mới nông nổi, đói khát đến độ ngay cả “cỏ gần hang” như cô cũng muốn ăn.

Thư Hoán rất sốt ruột, muốn anh trở về với thế giới đầy ắp người đẹp để tránh khô khan quá lâu, dẫn đến việc nhân sinh quan bị méo mó.

Những nơi người đẹp tụ tập cũng không khó tìm. Thư Hoán thường vào diễn đàn thời trang, vừa hay phải tổ chức bữa tiệc thời trang hằng năm (cũng tức là Home Party).

Đây chính là nơi để tìm người yêu, hơn nữa đa phần người tham gia đều là quý tộc độc thân. Mọi người có thể đưa bạn khác phái không có quan hệ mờ ám tới, giới thiệu ọi người, cung cấp nguồn “tài nguyên” thích hợp cho nhau. Đó cũng là mở rộng phạm vi giao tiếp, một cách thu hút thành viên mới cho diễn đàn.

Thư Hoán biết trong diễn đàn, những cô gái xinh đẹp gia thế tốt khá nhiều, nếu không phải là đại tiểu thư nhà giàu thì cũng là những MC các tiết mục thời trang và người mẫu.

Những buổi liên hoan trước đó cô không tham gia vì cô rất rụt rè, cũng không có gì để khoe khoang, ngay cả những tấm ảnh chụp tại các thành phố lớn ở nước ngoài cũng không có chữ đừng nói là ảnh chụp chung với những người nổi tiếng, chúng thuộc về những thành viên “không đẳng cấp” nên cô không muốn tham gia.

Nhưng lần này vì Từ Vĩ Trạch, cô dũng mãnh đăng ký, đề cử giúp Từ Vĩ Trạch một phen.

Thực ra cũng không phải là thổi phồng lên, chỉ kể thật sự về tài hoa, sự nghiệp, gia thế và những tấm ảnh đời thường cô chụp trộm anh, cũng có thể khiến những người có cặp mắt soi mói kén cá chọn canh cũng phải tìm đập thành thịch.

Khi nhận được lời mời tham gia liên hoan từ Thư Hoán, Từ Vĩ Trạch kinh ngạc nhưng sau đó cũng nhanh chóng nhận lời. Cho dù Thư Hoán cứ lảm nhảm dăn dò “Lúc đó nhớ phải ăn mặc đẹp trai vào, cố gắng đẹp trai nhé...” mãi, anh cũng kiên nhẫn cười và nhận lời.

Hôm liên hoan, Thư Hoán chỉ trang điểm qua loa, búi tóc thành một búi to, mang đôi sandal kết nơ màu trắng, chọn một chiếc váy búp bê đơn giản bằng lụa mỏng, trang sức cũng chỉ có hoa tai hình trái đào bằng acrylic, từ trên xuống dưới chẳng có gì nổi bật, chỉ cần đến lúc đó không quá xấu xí là được. Quan trọng vẫn là Từ Vĩ Trạch.

Lúc cô đi xuống lầu đã thấy xe Từ Vĩ Trạch đợi sẵn.

Từ Vĩ Trạch vốn dĩ đã rất đẹp trai, anh lại bỏ công ra chuẩn bị, vẽ chơi bởi phong tình được giấu đi, cơ thể vốn cao ráo vận thêm bộ âu phục cắt may thủ công có xuất xứ từ Savile Row, đẹp trai mà không hợm hĩnh, gọi cảm nhưng không kém phần đứng đắn, thực sự là anh tuần như ở một thế giới khác. Thư Hoán mừng rỡ vượt quá hy vọng, thật lòng tán dương anh: “Hôm nay anh đẹp trai quá!”.

Từ Vĩ Trạch cười nói: “Cảm ơn”.

Hai người đến bữa tiệc, viết tên lên tấm bảng ở cửa. Thư Hoán nhìn thấy chữ ký của mấy người đẹp nổi tiếng đã có ở trên đó thì càng vui sướng, vội vàng kéo Từ Vĩ Trạch vào trong.

Từ Vĩ Trạch vừa vào, tuy chỉ yên lặng đứng cạnh cô nhưng đã thu hút rất nhiều ánh nhìn, dù sao những anh chàng đẹp trai bao giờ cũng tỏa sáng.

Thư Hoán nhìn quanh một vòng, đánh giá sơ những anh chàng có mặt trong tối nay, cũng tức là xem xét tổng thể về đối thủ của Từ Vĩ Trạch.

Tuy những anh chàng đẹp trai có rất nhiều, nhưng nếu không dựa vào kiểu tóc che trán, che má, không dựa vào kính râm và trang sức để tôn đường nét, vào kính giãn tròn để làm mắt to ra, mũi cũng không gắp phụ kiện, mà chỉ xét về những anh chàng tuấn tú khỏe mạnh bẩm sinh không éo lá, thì đúng là trừ Từ Vĩ Trạch ra, không tìm thấy người thứ hai.

Thư Hoán vui như mở cờ trong bụng, đêm nay các thiếu nữ và phụ nữ xinh đẹp đều sẽ nghiêng ngả trước Từ Vĩ Trạch, không ai có thể nổi bật hơn anh.

Thư Hoán xúc động hỏi: “Thế nào, thế nào?”

Từ Vĩ Trạch nhướng mày, nhìn quanh: “Không tồi”.

Thư Hoán cũng biết anh đã dự rất nhiều bữa tiệc, sẽ không có cảm xúc đặc biệt với những cuộc liên hoan quy mô kiểu này, liền nhắc nhở anh: “Ý em là, những cô gái ở đây thế nào?”

“Hử?”

“Có phải là đều rất xinh đẹp, đặc biệt xinh đẹp không?”

Từ Vĩ Trạch nhìn ngó: “Cũng khá”.

Thư Hoán lên chỉ cho anh xem: “Người đó thì sao? Có phải là siêu đẹp?”

Đó là người mẫu chụp ảnh có chút tiếng tăm trong nghề với dáng vóc cao ráo mảnh mai, đường cong ngà ngọc, một đôi chân dài miên man, gương mặt xinh đẹp dịu dàng đến nỗi ai nhìn cũng yêu mến, Từ Vĩ Trạch đưa mắt nhìn sang, cô nàng cũng đáp lại bằng một nụ cười dịu dàng như nước.

“Cũng ổn.”

Thư Hoán rất kích động, nhiệt tình hỏi: “Đúng chứ đúng chứ, có phải là dạng anh thích nhất không?”

Từ Vĩ Trạch cúi đầu nhìn cô, cười nói: “Em muốn làm gì?”

Thư Hoán vừa định nói thì một cô nàng có thân hình bốc lửa, mái tóc xoăn như búp bê hoàn hảo, gương mặt nhỏ xinh, trang điểm với đôi mắt cực to ông ẹo đi tới, cười một cách đáng yêu với họ.

“Chị là Gấu Ơi Giúp Tôi đúng không, em nhận ra chị rồi, cả anh chàng đẹp trai mà chị nhắc tới nữa.”

Thư Hoán hoạt động trong diễn đàn không hề có tên tiếng Anh nghe cho oách. Nickname của cô trên mạng là “Gấu Ơi, Giúp Tôi” nghe rất đáng thương, quả thực là bị (đặc biệt chỉ Từ Vĩ Trạch) túm lấy bắt giúp đỡ quá nhiều, lúc đăng kí trong đầu chỉ có dư âm mấy chữ này, sau đó cái tên xui xẻo đã đeo đẳng cô suốt mấy năm qua như hình với bóng.

“Chào anh, em là Vivian.”

Từ Vĩ Trạch cũng lịch sự mỉm cười, bắt tay với cô nàng: “Anh là Từ Vĩ Trạch”.

Nhân lúc họ bắt tay hàn huyên, Thư Hoán nói: “Em đi lấy hai cái bánh tart trứng”, sau đó chuẩn vội đi.

Cô vẫn hơi lo rằng nếu mình có mặt ở đó sẽ ảnh hưởng đến việc Từ Vĩ Trạch tỏa sáng phát huy tài năng, thế là ăn liền ba cái bánh tart trứng, uống một ly martini táo rồi mới quay về quan sát tiến độ của Từ Vĩ Trạch.

Từ Vĩ Trạch vẫn đứng tại chỗ trò chuyện lịch sự những đối tượng đã đổi, lần này là một người đẹp trí thức, gương mặt có nét lai Bắc u, da trắng như tuyết.

Thư Hoán càng kích động, quả nhiên Từ Vĩ Trạch rất đào hoa, có lẽ qua đêm nay, lần “say nắng” này của anh sẽ được trị dứt.

Thấy cô đến, Từ Vĩ Trạch liền cười với người đẹp đó, lịch sự nói: “Bạn tôi đến rồi, xin thất lễ”.

Anh kéo cô xoay người rời đi, Thư Hoán đang hoan hỉ định hỏi thăm thì thấy sắc mặt anh đã sa sầm xuống với tốc độ nhanh nhất.

Thư Hoán giật thót mình trước sự thay đổi trong tích tắc ấy, còn chưa kịp nói gì thì Từ Vĩ Trạch đã sải bước thật nhanh ra ngoài cửa.

“Ủa, anh đi đâu thế?”

Từ Vĩ Trạch phớt lờ cô.

“Từ Vĩ Trạch, ời...”

Thư Hoán đành đuổi theo sau, đi như chạy theo anh ra cửa, cuống quýt hỏi: “Sao thế, tại sao tự nhiên lại không vui?”

“Em bảo anh tham gia liên hoan với em, là vì anh là người em không cần đến?”

Thư Hoán sững người: “Dạ?”

“Tối nay những chàng trai, cô gái được đưa đến đều là bị ‘bỏ rơi’, là tài nguyên để người khác lợi dụng, không phải à?”

“Không... không có chuyện đó đâu!”

Từ Vĩ Trạch cười cười: “Người ta nói với anh như thế. Còn khen rằng, không ngờ người đàn ông như anh lại bị bỏ rơi”.

“...”

“Nhờ em cả đấy.”

Giày của Thư Hoán không hợp để đi nhanh, Từ Vĩ Trạch càng đi càng gấp, cô chỉ có thể cố gắng đuổi theo, hoàn toàn hoảng hốt: “Em không biết, trước kia em chưa tham gia những buổi tiệc như thế này, hôm nay là lần đầu, em không biết lại có quy tắc này! Từ Vĩ Trạch, em không cố ý, sao em có thể đối xử với anh như thế, anh biết em rất quan tâm anh mà”.

Từ Vĩ Trạch dừng lại, quay người nhìn cô.

Thư Hoán hoảng loạn nói: “Em chỉ biết mọi người sẽ dẫn bạn bè khác giới có quan hệ trong sáng đến, tiện thể giúp nhau giới thiệu bạn. Em muốn giúp anh gặp những cô gái tốt hơn, sẽ có nhiều lựa chọn. Trong bao nhiêu cô gái đẹp độc thân ở đây, điều kiện lại rất tốt, sẽ có người hợp với anh”.

Từ Vĩ Trạch lại lạnh lùng nhìn cô, rồi quay lưng bỏ đi.

Thư Hoán hết cách níu kéo đành đuổi theo. Tới bãi đậu xe, Từ Vĩ Trạch mở cửa ngồi vào trong. Thư Hoán thấy anh giận như thế, rất lo lắng, cũng đành mặt dày, không đợi mời mà tự mở cửa, ngồi vào ghế phụ.

“Xin lỗi mà, Từ Vĩ Trạch.”

Từ Vĩ Trạch nhìn cô: “Xin lỗi cái gì?”

Thư Hoán lắp bắp một chút mới nói: “Em... em cũng không biết...”.

Đó là lời nói thật.

Nếu cô biết làm thế là có lỗi thì ngay từ ban đầu, cô đã không làm.

“Ngay cả lý do vì sao anh tức giận mà em cũng không biết?”

Thư Hoán chờ người trước cơn thịnh nộ của anh, chỉ có thể lắc đầu nguầy nguậy.

Từ Vĩ Trạch bỗng đập mạnh tay vào vô lăng khiến Thư Hoán giật mình sợ hãi, cô chưa bao giờ thấy Từ Vĩ Trạch nổi giận và xa lạ đến thế, trong một thoáng cả người cô co rúm lại.

“Tại sao lại giới thiệu bạn gái cho anh? Em tưởng những lời anh nói hôm đó đều là chuyện đùa à?”

Thư Hoán đã sợ đến đờ cả người, Từ Vĩ Trạch mà cô biết luôn mỉm cười, có một sự ranh mãnh khiến người ta phải thích thú, lúc tâm trạng anh sa sút nhiều nhất cũng chỉ cười mà không nói. Từ Vĩ Trạch đang sa sầm mặt, nổi giận đến mức trở nên lạnh lùng thế này, hoàn toàn vượt hẳn sự hiểu biết của cô.

“Không phải, em chỉ... em chỉ nghĩ, những lời anh nói thích em gì đó, chắc là một phút bốc đồng. Trước kia dù anh thích ai, chẳng phải đều chỉ được một thời gian rất ngắn hay sao?” Thư Hoán run run, “Nếu có cơ hội gặp những cô gái tốt hơn, anh sẽ phát hiện ra thực chất anh không hề thích em, không cần đợi đến sau này chia tay mới biết, như thế chẳng phải tốt hơn sao?”

“...”

“Từ Vĩ Trạch, em... em rất muốn làm bạn với anh như trước kia. Trước đây chẳng phải chúng ta rất tốt hay sao? Không còn... được như thế nữa ư?”

Từ Vĩ Trạch nhìn cô. Cơn tức giận giảm xuống, nhưng Thư Hoán cảm giác tâm trạng anh không hề chuyển biến tốt, vẫn như đang đè nén điều gì đó, không biết có phải do ảo giác của bản thân không mà cô cảm thấy dường như anh đang bị tổn thương.

“Từ Vĩ Trạch?”

“...”

Thư Hoán kéo tay anh: “Xin lỗi anh, Từ Vĩ Trạch, em nghĩ họ thật sự rất đẹp, nếu anh vẫn không thích thì...”

Từ Vĩ Trạch bỗng kéo mạnh cô lại.

Thư Hoán chưa kịp phản ứng thì đã bị anh ấn xuống đầu gối, mặt cắm xuống dưới. Không đợi cô hét lên, miệng đã “chát” một tiếng, ăn một cú đánh gọn ghẽ.

Thư Hoán đau điếng, đến khi Từ Vĩ Trạch giơ tay lên rồi hạ xuống, không nương tình đánh đến năm, sáu cái, cô mới òa khóc, nước mắt nước mũi chảy hết cả, không ngừng bật vã dưới tay anh: “Từ... Từ Vĩ Trạch! Anh... anh đừng làm vậy!”.

Từ Vĩ Trạch chỉ túm chặt cô, tiếp tục giơ tay lên như đang thi hành án phạt, đánh liên tiếp xuống miệng cô, mỗi cú đánh đều rất mạnh: “Anh không làm vậy, người làm vậy là em!”.

Thư Hoán chảy cả nước mắt, van xin: “Em... em không có... Đừng đánh nữa... Đau, đau quá... Từ Vĩ Trạch...”

Từ Vĩ Trạch không dừng tay: “Biết đau chưa hả?”.

Thư Hoán nằm bò trên chân anh, không nhúc nhích gì được, bị đánh một cách thô bạo, chỉ có thể nức nở: “Biết... biết rồi...”.

“Sau này còn dám giới thiệu bạn gái cho anh không?”

Thư Hoán đau không chịu nổi, nấc nghẹn nói: “Không... không dám nữa”.

Khi đó Từ Vĩ Trạch mới đặt cô ngồi trở lại ghế phụ, nhìn cô chùi nước mắt nước mũi, rồi rút khăn tay trong túi ra đưa cho cô, dịu giọng: “Cầm lấy”.

Như thế mới giống Từ Vĩ Trạch mà cô biết.

Lúc xe dừng lại dưới khu chung cư, Thư Hoán vẫn cầm khăn tay nước mắt lưng tròng. Cô tốt bụng giúp đỡ mà lại vừa bị mắng vừa bị đánh, trách móc thậm tệ, trong lòng không tìm được uất ức, mặt khác, khi Từ Vĩ Trạch cảm thấy bị sỉ nhục, cô cũng rất buồn.

Từ Vĩ Trạch thở dài.

“Được rồi, là anh không đúng, anh không nên mất kiểm chế.”

Thư Hoán sụt sịt: “Em, em chỉ...”.

“Anh hiểu.”

“Em... em không muốn...”

“Anh biết. Em vốn không muốn sỉ nhục anh, em chỉ muốn giúp anh.”

Thư Hoán gật đầu như thể không còn gì đồng ý hơn.

Từ Vĩ Trạch lại thở dài.

“Gấu Hoán, có việc này anh muốn em hiểu.”

Thư Hoán nước mắt nhòe nhoẹt nhìn anh.

“Anh không bắt em phải đón nhận anh.”

“ ... ”

“Nhưng lần này, em hoàn toàn không cần giúp anh. Anh xin em, đừng giúp anh.”

“ ... ”

“Bây giờ khác với hồi trước, em có hiểu không?”

Thư Hoán vẫn đang chờ đợi, Từ Vĩ Trạch đã mỉm cười an ủi, khoác vai cô rồi hôn nhẹ lên trán, sau đó buông cô ra, khẽ nói: “Lên lầu đi. Chúc ngủ ngon, Gấu Hoán”.

Thư Hoán về đến nhà, sực sật đi tắm, lúc quay đầu nhìn trong gương dấu ngón tay đã bắt đầu sưng lên trên người, “ngũ hành sơn” tầng tầng lớp lớp, đều do Từ Vĩ Trạch đánh mà ra.

Chắc Từ Vĩ Trạch phải giận lắm mới ra tay với cô mạnh như thế. Mà cô lại có thể khiến anh phần nộ đến vậy.

Thư Hoán lần đầu cảm nhận được sự chân thật trong lời tỏ tình của anh.

Nhưng cô không hề muốn vận đào hoa từ trên trời rơi xuống này. Trái tim con người yếu đuối và đáng quý, nếu có được nó thì phải trân trọng bảo vệ. Còn cô giờ đây không có khả năng ấy, trái tim của cô đã không còn ở trong lồng ngực mình nữa rồi.

Cuối cùng Thư Hoán bắt đầu thấy sợ hãi rằng sự việc đã mất kiểm soát và phát triển theo hướng mà cô chưa bao giờ ngờ tới và không muốn xảy ra nhất.

Chương 28

Hôm sau Thư Hoán nhận được điện thoại của Từ Vĩ Kính, anh rất khách sáo hẹn cô ra ngoài trò chuyện.

Từ Vĩ Kính tìm cô vì điều gì, trong lòng cô rất rõ. Bất cứ cuộc tiếp xúc nào giữa họ đều chỉ vì cô là “bạn gái” của em trai anh.

Thế nhưng thực tế cô không phải thế.

Nhưng Thư Hoán vẫn nhận lời ngay, vì cô đã yêu anh đến vô phương cứu chữa. Biết rõ lần hẹn này không phải là điều mình cần nhưng cô vẫn không thể từ chối.

Thư Hoán vẫn tốn rất nhiều thời gian để trang điểm, chải gọn mái tóc lên để lộ vầng trán sáng sủa, mái tóc dài uốn xoắn lộn to, thâm chiếc váy ôm sát người in hoa tím nhạt, giày cao gót pha lê màu tím violet, ngay cả dây chuyền cũng là màu tím, khiến da cô trắng hơn, tôn lên đôi chân thon dài, phần eo nhỏ xinh đến nỗi có thể ôm gọn được.

Như thế đương nhiên là không thích hợp với cô lắm, nhưng cô mong mình có thể khiến Từ Vĩ Kính cảm nhận được cô là một người độc lập, là một phụ nữ trưởng thành đủ để trò chuyện với anh.

Thư Hoán căng thẳng xuống lầu, lần này Từ Vĩ Kính đích thân đến đón cô, cô càng không dám chậm trễ, chỉ sợ dáng vẻ của mình khó coi. Bước xuống đến mười bậc thang mà Từ Vĩ Kính có thể nhìn thấy, cô càng đi chậm rãi từ tốn hơn.

Từ Vĩ Kính luôn nhìn theo cô, đến khi cô đến trước mặt, anh mới mở cửa xe giúp cô.

Thư Hoán hơi cúi người rồi ngồi vào trong, trong khoang xe rộng rãi, trên bàn đã bày sẵn rượu.

Chiếc xe khởi động, trong không gian khép kín di động ấy, chỉ còn có cô và Từ Vĩ Kính mặt đối mặt. Tài xế phía trước không thể nghe thấy họ nói gì.

Từ Vĩ Kính lịch sự rót cho cô ly rượu trước rồi hỏi: “Cô và Từ Vĩ Trạch, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”.

Thư Hoán ngẫm nghĩ rồi thận trọng trả lời: “Tính cách bọn em thực sự không hợp nhau, ở bên nhau không ổn...”.

“Xin cô hãy nói thật với tôi.”

Thư Hoán hạ quyết tâm, nhắm mắt, cúi người về phía trước, nói với tư thế xin lỗi: “Bọn em đã lừa dối anh”.

“Hử?”

“Em và Từ Vĩ Trạch, vốn dĩ không phải là người yêu của nhau.”

Từ Vĩ Kính nhìn cô.

Tim Thư Hoán vẫn đập thành thịch: “Em chỉ giúp Từ Vĩ Trạch lừa anh, để tránh cho anh ấy bắt anh đi xem mặt. Thực ra bọn em không hề quen nhau, chỉ là bạn bè khác giới bình thường...”

Từ Vĩ Kính vẫn không nói gì.

Trong sự im lặng đó, Thư Hoán đành gồng mình nói tiếp: “Bọn em không ác ý, chỉ muốn anh ấy có thời gian tự do vài năm nữa, anh ấy cũng còn trẻ, không muốn bị xếp đặt kết hôn quá sớm. Xin anh đừng giận Vĩ Trạch...”

Từ Vĩ Kính bỗng nói: “Anh biết”.

“A?”

“Anh biết em không phải là bạn gái của Từ Vĩ Trạch.”

Thư Hoán ngẩng đầu lên, mắt mở to nhìn anh.

“Ngay từ đầu, Vĩ Trạch đã nói cho anh biết.”

“Không phải là em và nó lừa anh...”, Từ Vĩ Kính nhìn cô, “Mà là nó và anh đang lừa em”.

“...”

“Vĩ Trạch yêu em, Thư Hoán.”

Thư Hoán lắc đầu lia lịa, cảm giác mơ hồ không chân thực lại quay về.

“Không đúng, lần đầu chúng ta gặp mặt, anh rõ ràng...”

“Phải, lần đó ấn tượng về em thực sự rất tệ. Vĩ Trạch cũng nói dối về gia thế và học lực của em. Nó lo lắng, rằng với tiêu chuẩn của anh, em không thể qua được.”

“...”

“Nhưng em đã qua.”

“...”

“Em là một cô gái rất tốt.”

Trong sự dờ dẩn của cô, giọng anh vẫn tiếp tục vang lên: “Tuy trước kia anh rất kiên trì, nhất thiết phải là một cô gái xuất sắc đủ tiêu chuẩn mới xứng với đứa em trai duy nhất của anh, trở thành vợ của nó. Nhưng em cũng có ưu điểm riêng của em, em lương thiện, nghiêm túc, kiên cường, khoan dung, rộng lượng, biết quan tâm đến người khác. Nét đáng yêu của em đã đủ với nó rồi. Em khiến nó rất hạnh phúc”.

Sự khẳng định chân thành của anh lại là lời khen cô đau lòng nhất.

“Anh cũng hy vọng em có thể khiến nó hạnh phúc mãi mãi.”

Thư Hoán chỉ thấy cổ họng thắt lại, cô biết lúc này không thích hợp để nói, càng không hợp để nói những lời ấy. Mắt cô đã bắt đầu mờ đi, gương mặt đẹp trai, thiếu cảm xúc của Từ Vĩ Kính cô không còn nhìn rõ được nữa, cô không kiểm soát được giọng mình.

“Nhưng, em thích anh.”

“...”

“Em thích anh, Từ Vĩ Kính”

“...”

“Em ...”

“ ... ”

“Chuyện này, anh cũng biết chứ?”

Rất lâu sau Từ Vĩ Kính mới mấp máy môi, trong nhịp tim gần như phá toang lồng ngực của Thư Hoán, anh chậm rãi nói: “Vĩ Trạch rất yêu em”.

Thư Hoán nắc nhen hỏi anh bằng chút can đảm còn sót lại: “Còn anh?”

Anh có một chút gì đó ... chỉ một chút... không...

Từ Vĩ Kính ngồi đối diện cô, im lặng tựa bức tường kiên cố, một lúc lâu sau mới nói: “Anh sẽ không làm chuyện khiến nó đau khổ”.

Thư Hoán rơi nước mắt, nhìn anh.

“Anh là anh trai của Vĩ Trạch, cũng không thể chấp nhận một cô gái khiến nó đau khổ.”

Thư Hoán thấy mọi vật đều nhạt nhòa, còn Từ Vĩ Kính không nhìn cô thêm lần nào nữa.

Lúc cô lau nước mắt, Từ Vĩ Kính bảo tài xế dừng xe.

“Anh xuống ở đây trước. Anh nhờ tài xế đưa em về.”

Thư Hoán đỏ hoe mắt, mở cửa bên cạnh mình, trước khi anh cử động, cô đã xuống trước.

“Thư Hoán!”

Cô có thể nghe thấy tiếng Từ Vĩ Kính gọi từ phía sau, khoảng cách giữa họ không đến hai bước nhưng ngay cả việc đưa tay ra kéo cô lại, anh cũng không làm.

Từ Vĩ Kính vẫn nhường xe lại cho cô. Tài xế rất kiên nhẫn lái xe đi theo cô một đoạn dài, mời cô lên xe nhưng Thư Hoán kiên quyết từ chối.

Cô không cần anh lịch sự, gallant, không cần sự chần chu quy tắc và sự tự chủ nguyên tắc của anh. Cô chỉ cần một chút chân tình, một chút bất quy tắc của anh. Chỉ cần anh đuổi theo kéo cô lại, cô sẽ nghe lời anh.

Thế nhưng không.

Đi một đoạn đường dài, trèo lên cầu thang khu chung cư, chân Thư Hoán đau đến nỗi không đứng thẳng được. Cô nhớ đến một câu trong truyện cổ tích, mỗi một bước đi của nàng tiên cá bé nhỏ đều như giẫm trên đầu dao nhọn.

Đáng đời cô. Từ Vĩ Kính vốn không quan tâm cô mặc gì, đi giày cao gót hay không, có đẹp không, về đến nhà mất bao lâu, nỗi khổ cô chịu đựng này hoàn toàn thừa thãi. Haizzz...

Dưới ánh đèn hành lang mờ, có một bóng người cao lớn đứng đợi trước cửa. Thư Hoán dừng lại, không đến gần.

Thấy cô, gương mặt chàng trai lại lộ ra lúm đồng tiền, mỉm cười nói “Sao muộn mới về nhà, em đi đâu vậy?”.

“Tránh ra.”

Từ Vĩ Trạch vẫn nhẫn nại: “Đừng thế mà, hôm qua so anh không tốt, anh không nên đánh em nặng như thế. Anh đã mua cheese cake mà em thích đây, có quả việt quất nữa. Nếu em còn giận thì có thể đánh lại anh”.

Thư Hoán mắt rưng rưng: “Tránh ra”.

Từ Vĩ Trạch cũng nhận ra điều kỳ lạ, anh không cười nữa, nghiêm túc hỏi: “Sao vậy? Em gặp chuyện gì?”.

Thư Hoán chỉ muốn khóc òa, trút hết nỗi thương tâm trên đường về nhà lên người anh. Từ Vĩ Trạch vừa đến gần cô đã đẩy mạnh anh ra: “Tránh ra, tránh ra! Tại sao anh lại theo đuổi em vào lúc này?!”.

“ ... ”

Thư Hoán đâm vào ngực anh: “Lúc nào cũng được, tại sao lại vào lúc này, tại sao lại cứ là em?”.

Từ Vĩ Trạch để mặc cô đánh đắm, chỉ nói: “Xin lỗi, anh không muốn khiến em áp lực. Hôm nay đến chỉ muốn mua bánh cho em”.

Bánh kem mềm mại vì không được giữ nên rơi xuống đất, nát tan.

Từ Vĩ Trạch nhìn cô: “Gấu Hoán...”.

Thư Hoán nắm chặt tay, nước mắt vẫn rưng rưng. Cô không dám nhận bất cứ thứ gì từ Từ Vĩ Trạch, nhưng gì cô nhận được từ anh, Từ Vĩ Kính tuyệt đối không chịu cho cô nữa.

Cái gọi là tình yêu của Từ Vĩ Trạch chẳng qua là thứ tình cảm ngắn ngủi, ngang ngược, muốn gì là làm. Còn cô lại phải trả giá quá đắt cho thứ tình cảm hời hợt đó.

“Em cũng không cần tình cảm của anh, anh mang về hết đi.” Thư Hoán nắc nhen, “Không có thứ gì rẻ hơn tình cảm của anh cả!”.

Từ Vĩ Trạch nhìn cô.

Trong bóng tối Thư Hoán không nhìn rõ vẻ mặt anh, chỉ thấy anh thở dài.

Từ Vĩ Trạch đi, cũng dọn dẹp sạch sẽ bánh kem rơi trên đất, giống như anh chưa từng đến.

Thư Hoán biết như thế là không công bằng với anh, nhưng Từ Vĩ Kính cũng không công bằng với cô.

Cô chẳng còn gì công bằng thừa lại từ ai đó để chia cho anh cả.

15. Chương 29 - 30

Chương 29

Lúc nhận được điện thoại của Từ Vĩ Kính, Thư Hoán không chút bất ngờ, cô biết anh lại vì Từ Vĩ Trạch nên mới làm thế. Tình cảm của anh em họ rất sâu đậm, chỉ cần Vĩ Trạch vui vẻ là anh có thể nhường hết mọi thứ Vĩ Trạch cần, những người khác có là gì, “thứ” như cô có là gì.

Cô quyết định sẽ không khuất phục. Không ai có thể cưỡng ép cô, cho dù là Từ Vĩ Kính cũng vậy.

Hai người gặp nhau trong quán café, Từ Vĩ Kính vẫn dáng vẻ nghiêm túc, đứng đắn, cô cũng buộc gọn tóc, mặc một bộ váy màu đen già dặn, ngồi đối diện anh trong một khí thế mạnh mẽ không gì khuất phục được.

“Vĩ Trạch dọn ra khỏi nhà rồi, mấy hôm nay nó ở khách sạn.”

Thư Hoán cắn môi, cô không thể xao động dưới áp lực của anh.

“Anh không hiểu vì sao em không chấp nhận Vĩ Trạch.”

Thư Hoán nhìn anh, mạnh mẽ nói: “Anh hiểu mà”.

Từ Vĩ Kính nhìn đi nơi khác, không nhìn thẳng vào cô.

“Anh không hợp với em.”

Thư Hoán phản kích: “Vậy em cũng không hợp với Vĩ Trạch”.

“Anh nói thật đấy.”

“Em cũng nói thật.”

Từ Vĩ Kính cau mày: “Anh không phải là lựa chọn tốt để làm người yêu, người chồng”.

“Vậy kiểu công tử đào hoa như Từ Vĩ Trạch lẽ nào lại hợp?”

“Nó thật lòng với em.”

“Em cũng thật lòng với anh.”

Từ Vĩ Kính nhìn cô rồi nói: “Chân tình của em đối với anh chuyển sang cho Từ Vĩ Trạch là được”.

“Vậy tại sao anh không thể biến chân tình của Vĩ Trạch thành của anh?”

Từ Vĩ Kính đứng phắt dậy, “Em lằng nhằng níu kéo cũng vô dụng”.

Thư Hoán cố kìm nước mắt: “Anh nghĩ em đối với anh là lằng nhằng níu kéo sao?”.

Ngay cả lòng tự trọng, cô cũng chẳng cần, cuối cùng chỉ đổi lại bốn chữ này của anh...

“Anh là anh của Vĩ Trạch, thế gian này, người nó tôn kính và tin tưởng nhất là anh.” Từ Vĩ Kính không nhìn cô, “Anh không thể làm chuyện có lỗi với nó”.

“Thế còn em?”

“...”

“Em như thế nào đều không nằm trong phạm vi suy nghĩ của anh sao?”

Lúc lên xe bus Thư Hoán đã khóc, cô thực sự không nhìn thấy hy vọng đâu cả. Cô không biết có phải Từ Vĩ Kính cũng hơi thích cô nhưng lại kiên quyết không cần cô hay không.

Thư Hoán nhìn bóng mình phản chiếu trên cửa kính xe, dáng vẻ u ám nước mắt đầm đìa, tóc tai rối bời, hai mắt sưng húp, hoàn toàn là một gương mặt thất tình đau khổ.

Thư Hoán ngồi chờ ở hàng ghế cuối cùng, khăn tay áp trên mặt, ngồi đến trạm cuối. Chú tài xế hiểu chuyện thấy cô khóc quá đau khổ nên cũng không nỡ đuổi xuống, sau đó cô lại ngồi trên chuyến xe đó quay về cũng bằng lộ trình cũ.

Lúc ngồi trên xe, cô gửi tin nhắn hỏi Từ Vĩ Kính.

“Nếu Từ Vĩ Trạch có được thứ anh ấy cần, thế thì em cũng có thể có được thứ em cần hay không?”

Anh không trả lời. Thư Hoán cũng thấy mình quá mệt mỏi, ngay cả bản thân cô cũng khinh bỉ bộ dạng thảm hại này, hướng hồ là Từ Vĩ Kính.

Khóc được một lúc, cô lại lau nước mắt gửi tin nhắn cho Từ Vĩ Trạch.

“Em muốn đến khách sạn tìm anh.”

Lần này cô nhận được câu trả lời rất nhanh.

“Anh xuống dưới đón em.”

Xuống xe, chần chờ một lúc, trời đã tối hẳn, Thư Hoán đứng thần thờ rất lâu ở bên kia đường đối diện khách sạn rồi mới quyết định qua đường.

Từ Vĩ Trạch đã ở đại sảnh đợi cô tự bao giờ, vừa thấy cô vào đã đứng lên đón. Bộ dạng thê thảm, mắt mũi sưng húp như con thỏ của cô khiến anh không khỏi bất ngờ, Từ Vĩ Trạch nâng gương mặt cô lên: “Em sao vậy?”.

Chớp mũi Thư Hoán đỏ ửng: “Không có...”.

Từ Vĩ Trạch nhìn rồi xoa đầu cô: “Lên trước đã, có chuyện gì từ từ hãy nói”.

Vào thang máy, Từ Vĩ Trạch quẹt thẻ, thang máy chậm chậm đi lên Thư Hoán mới nhìn rõ bộ dạng mình phản chiếu qua vách thang máy.

Chỉ cần khóc con người sẽ xấu đi mấy phần, cô khóc bây giờ, thật đúng là chẳng còn tí sắc đẹp nào.

Thư Hoán bỗng thấy luống cuống, ngay cả lòng tự tin của cô cũng chẳng còn.

Lúc cô định rút lui thì thang máy đã đến nơi, Thư Hoán đứng chờ ra hai giây, Từ Vĩ Trạch kéo tay cô: “Đi thôi”.

Thư Hoán hơi loạng choạng đi theo anh, đến khi vào phòng khách. Từ Vĩ Trạch ấn cô ngồi xuống giường, lấy lon trà trong tủ lạnh ra cho cô, sau đó quay người đi vào phòng tắm.

Thư Hoán nghe thấy tiếng nước chảy, lúc anh trở ra, trên tay là một chiếc khăn bông.

“Này, lau mặt đi.”

Thư Hoán vẫn chậm chạp cầm lon trà, Từ Vĩ Trạch một tay nâng mặt cô, một tay lau giúp cô: “Em thế này không giống Gấu Hoán tí nào, giống gấu mèo hơn”.

Lau sạch mặt mũi, Từ Vĩ Trạch vén gọn tóc cô lại: “Đến tìm anh có chuyện gì?”.

Thư Hoán nhìn gương mặt gần gũi, dịu dàng và rất đẹp trai của anh, bỗng nói với vẻ gần như thô bạo: “Chúng ta quen nhau đi”.

Từ Vĩ Trạch dừng tay, nhìn cô. Cô có thể thấy rõ vẻ kinh ngạc trong đáy mắt anh.

“Bây giờ chúng ta quen nhau đi. Đợi đến khi anh chơi chán rồi thì mau đá em đi, em có thể dễ bề ăn nói với anh trai anh hơn.”

“...”

“Đó chẳng phải là điều anh muốn hay sao?”

Từ Vĩ Trạch nhìn cô.

Thư Hoán cũng không biết với gương mặt mình lúc đó, lời nói của cô có hấp dẫn hay không, nhưng vẫn nói: “Anh cần gì em cũng cho, anh lấy đi”.

Từ Vĩ Trạch không hành động ngay, chỉ nhìn cô.

Rồi bỗng anh nghiêng răng, giơ tay tát cô.

Thư Hoán tối tăm mặt mũi đến vài phút, trong đầu cũng chẳng có màu sắc nào khác. Một cái tát bất ngờ không báo trước khiến cô hoàn toàn mù mẫn.

Trong lúc hoảng loạn cô chỉ biết mình đã có được câu từ chối.

Cô yêu Từ Vĩ Kính mà không dứt ra được, còn anh vì cô từ chối Từ Vĩ Trạch mà không tiếp nhận cô.

Cô chỉ còn nước làm thỏa mãn Từ Vĩ Trạch thì Từ Vĩ Kính mới vui vẻ chấp nhận cô, nhưng thuận theo Từ Vĩ Trạch thì cái giá phải trả là rời xa Từ Vĩ Kính. Đó là một câu đố không có lời giải.

Một vòng tròn luẩn quẩn, cô không ra nổi.

Suy nghĩ hiến thân nực cười của cô cũng là do bị bức bách. Lúc con người bị tình yêu bức vào đường cùng thì sẽ làm chuyện khờ dại.

Thế nhưng ngay cả Từ Vĩ Trạch cũng từ chối cô.

Thư Hoán chờ đến một lúc, khi tai không còn ong ong nữa, cô nói: “Em... em về đây”.

Từ Vĩ Trạch im lặng, thậm chí không nhìn cô.

Cô mù mẫn đứng lên mở cửa, Từ Vĩ Trạch cũng không giữ cô lại.

Cô tuyệt vọng. Cô yêu Từ Vĩ Kính như thế, chỉ cần một ánh nhìn của anh là toàn thân cô run rẩy. Thậm chí vì muốn có sự quan tâm của anh mà cô nguyện hy sinh thứ quý giá nhất của mình cho em trai yêu quý của anh.

Và bây giờ người đàn ông cô từng xem là bạn thân, lúc cô cần giúp đỡ nhất, thì anh đã đứng ở phía đối nghịch với cô.

Thư Hoán ra khỏi khách sạn, bên kia đường có một chiếc xe dừng ở đó. Cô nhận ra đó là xe của Từ Vĩ Kính.

Thư Hoán không hề tránh né, đi thẳng đến, Từ Vĩ Kính cũng đang đứng đó, vóc dáng cao lớn, đẹp trai và bình thản, lạnh lùng như một bức tượng tuyệt mỹ.

Trước mặt anh, Thư Hoán chỉ thấy mình thật bé nhỏ.

“Anh đến kiểm tra xem em có làm em trai anh hài lòng không chứ gì?”

Từ Vĩ Kính chỉ nhìn cô, gương mặt không chút cảm xúc.

Thư Hoán đỏ hoe mắt: “Xin lỗi, em không làm anh ấy hài lòng, anh ấy không chấp nhận. Và, tạm biệt”.

Từ Vĩ Kính bỗng cúi xuống, ôm lấy cô.

Thư Hoán không thể cử động. Đó là một cái ôm vượt ngoài sự mong đợi của cô.

Cánh tay, lồng ngực anh, lần đầu cô thấy gần gũi đến thế, gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ, cuối cùng đã không còn nằm trong quy phạm của anh.

Cô thút thít trong vòng tay mạnh mẽ của anh, những phút giây đó là khoảng thời gian đẹp nhất mà cô từng có.

Thế nhưng mấy phút sau, Từ Vĩ Kính buông cô ra, hạ giọng nói: “Lên xe đi”.

Gương mặt Thư Hoán vẫn còn ngân ngấn nước mắt, cô nhìn anh.

“Anh đưa em về.”

Cô trở lại với vẻ ngoan ngoãn nghe lời anh, mắt đỏ hoe bước vào xe.

Lần này Từ Vĩ Kính tự lái xe, không có tài xế, hai người ngồi cạnh nhau, im lặng và bình thản.

Chiếc xe dừng lại dưới tòa nhà chung cư, cả tòa nhà chẳng có lấy một ánh đèn, trong bóng tối chỉ có ánh sáng lờ mờ từ một vài căn hộ. Thư Hoán có phần ngạc nhiên.

Từ Vĩ Kính nhìn rồi nói: “Em ngồi đây, anh đi hỏi thử”, sau đó mở cửa xuống xe.

Thư Hoán ngả đầu vào cửa kính, thấy anh hỏi người quản lý, sau đó quay lại thật nhanh.

“Đường dây điện có vấn đề, đang sửa rồi, một lúc nữa sẽ có điện.”

“À, thế thì tốt quá.”

Từ Vĩ Kính nhìn cô, lại nhìn hành lang tối om, vẫn không chút cảm xúc: “Anh đưa em lên”.

“Cảm... cảm ơn anh.”

Từ Vĩ Kính đi cùng cô vào hành lang tối mịt rồi lên lầu, rất lịch sự đưa một tay đặt cách lưng cô khoảng mười centimet để phòng cô ngã.

Thư Hoán rất cảm kích sự ân cần mà cứng nhắc này của anh.

Lên lầu rồi, lần tìm chìa khóa mở cửa, trong phòng chỉ có ô cửa sổ là hắt vào chút ánh sáng lờ mờ. Từ Vĩ Kính theo sau cô vào trong, bấm công tắc đèn rồi đóng cửa hộ cô.

Trong bóng tối hai người có phần ngượng ngùng, vì sự căng thẳng đó mà im lặng một lúc. Cuối cùng Từ Vĩ Kính lên tiếng trước: “Anh nhớ em có nên”.

Thư Hoán vội đáp: “Vâng, hình như để trên kệ, em tìm thử”.

Lần mò giữa đống đồ linh tinh chất lên kệ một lúc lâu, khó khăn lắm Thư Hoán mới tìm thấy vật cần tìm, cô nghe Từ Vĩ Kính hỏi sau lưng, “Tìm thấy chưa?”, liền chụp lấy nó rồi quay lại. “Tìm...”.

Có lẽ trong bóng tối không thể xác định được khoảng cách nên Từ Vĩ Kính đứng gờ gần, lại cúi xuống vì muốn nhìn rõ kệ sách. Thư Hoán vừa quay người thì bất thần, khoảng cách giữa hai đôi môi họ chỉ không tới một centimet.

Cứng đờ người, cô thậm chí có thể cảm nhận được sự tê dại trên môi khi hơi thở anh phớt qua.

Trong bóng tối cũng không biết là ai chủ động, tóm lại là khoảng cách không đến một centimet đó bỗng biến mất.

Lúc hai đôi môi chạm nhau, trong tích tắc lưng như có dòng điện chạy qua, Thư Hoán đã run lấy bầy.

Sự tiếp xúc khiến cô run rẩy ấy không hề thoáng qua như cô e ngại, ngược lại còn nhanh chóng gia tăng, biến thành một nụ hôn cuồng nhiệt.

Môi lưỡi quấn vào nhau mãnh liệt ngoài sức tưởng tượng của cô, ban đầu Thư Hoán còn cố gắng nhón chân, ra sức ngẩng đầu lên, được hôn đến đầu óc quay cuồng. Sau đó Từ Vĩ Kính bế bổng cô lên, trong mơ màng cô ngồi hẳn lên bàn, tiếp tục hôn cuồng nhiệt.

Trong bóng tối Từ Vĩ Kính như hoàn toàn mất đi sự nghiêm khắc, mô phạm và bình thản của mình. Sự hoang dã được giấu kín của anh bùng nổ, tóm chặt lấy phần eo nhỏ bé của cô, hôn cô gần như thô bạo.

Thư Hoán gần như không kham nổi, trong tình cảm mạnh mẽ như cơn bão này, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng. Ngón tay Từ Vĩ Kính khẽ chạm vào cô là cô không thể suy nghĩ, chỉ có thể mặc cho anh dẫn dắt, giao phó toàn bộ cho anh.

Sau nụ hôn dài, Từ Vĩ Kính cúi xuống hôn cổ cô, sức mạnh hết như hút máu. Thư Hoán run rẩy cảm giác được môi và răng anh, trên dưới đều được bàn tay to lớn của anh ve vuốt, hoàn toàn phó mặc cho bàn tay anh, để anh hướng dẫn.

Ngón tay và đôi môi anh đi đến đâu cũng như đốt lửa, lúc nụ hôn rơi xuống ngực, toàn thân Thư Hoán run rẩy dữ dội, chỉ có thể hoảng loạn tóm chặt lấy tóc anh.

Váy bị cuốn lên eo, thứ suy nhất để che cơ thể cô, anh chỉ dùng một bàn tay để kéo xuống, Thư Hoán run rẩy, vẫn thấy thiếu cảm giác chân thực.

Cô lại có thể không hề kiêng kỵ mà ôm lấy anh, nằm trong tay và hôn anh. Ngay cả trong mơ cô cũng không dám mơ nhiều đến thế.

Phần đùi cảm nhận được hơi nóng từ lòng bàn tay anh, bị anh giữ chặt đến nỗi như mất đi sức lực. Từ Vĩ Kính tách đôi bàn chân của cô ra, len vào giữa hai chân cô, trong bóng tối cả hai đều không còn che giấu, chỉ còn lại hơi thở hỗn hển và nụ hôn nóng bỏng.

Thư Hoán nhắm chặt mắt có phần sợ hãi, rồi xung quanh như sáng bừng lên, sau đó động tác của người đàn ông cũng dừng lại.

Trong phòng đã sáng trưng. Đường điện đã sửa xong.

Chương 30

Thư Hoán lơ lơ mở mắt ra, ánh sáng bất ngờ ấy phải mất đến mấy giây cô mới thích ứng được.

Từ Vĩ Kính quần áo vẫn có thể xem là chỉnh tề, váy cô tuy xộc xệch, bị kéo đến eo nhưng dù sao vẫn còn ở trên người.

Trong bóng tối, cả hai có thể không cần giữ gìn, không cần dè dặt, bây giờ đã không thể.

Từ Vĩ Kính nhìn cô, gương mặt anh đã không còn dấu vết gì của dục vọng hoặc sự mất kiểm soát, mọi sự bình thản nghiêm nghị đều trở về trong khoảnh khắc bóng đêm tan biến, giống như chúng chưa bao giờ mất đi.

Hai người nhìn nhau trong ánh sáng tĩnh lặng đó, Từ Vĩ Kính buông cô ra, đứng thẳng lên, kéo lại váy cho cô rồi thì thầm: “Xin lỗi”.

Thư Hoán thấy mắt lại dâng đầy lệ.

“Anh chỉ có một đứa em trai là nó.”

“...”

“Anh không thể làm nó bị tổn thương.”

“...”

“Anh cũng không thể...đối xử với em tùy tiện như vậy...”

“...”

“Xin lỗi...”

Cô không muốn rơi nước mắt trước mặt Từ Vĩ Kính nhưng cô không thể kiềm chế. Sự bình tĩnh thực tế của anh có lẽ là trách nhiệm, nhưng đối với cô thì đó lại là sự tàn nhẫn dịu dàng.

...

Cuối cùng Từ Vĩ Kính vẫn đi, để lại cô và căn phòng ngập tràn ánh sáng.

Thư Hoán kéo váy lại, nhặt từng món đồ bị hất từ bàn xuống, đặt lại vị trí cũ.

Cô ngấm mình trong gương, vấy nhăn nhúm, đầu tóc rối tung, mắt đỏ sưng húp, dấu ngón tay trên gò má tái nhợt vẫn còn đó, trên cổ là những dấu hôn bỏ cuộc giữa chừng...

Cô cũng thấy bộ dạng của mình rất xấu xí. Mới chỉ mấy ngày ngắn ngủi, cuộc đời cô đã như tàu lượn siêu tốc, rẽ ngoặt trên cao với tốc độ kinh khủng, sau đó lại lao thẳng xuống dưới.

Cô vứt bỏ tự tôn, lấy hết dũng khí để tỏ tình với Từ Vĩ Kính, không chỉ một lần, mà cũng không được anh chấp nhận; hạ quyết tâm dâng hiến cho Từ Vĩ Trạch, cũng bị tát một cái; rồi cuối cùng thân mật với Từ Vĩ Kính như một giấc mơ, thế rồi anh dừng lại giữa chừng.

Thư Hoán nhìn người trong gương, bất giác đưa tay lên ôm lấy mặt. Cuộc đời cô từ đây chắc không còn gì hổ thẹn hơn nữa rồi.

Cô cũng không biết đã khiến bản thân mình tệ hại như thế nào, để phải chịu đựng sự ghê lạnh vứt bỏ như thế. Cô chẳng có chút hấp dẫn nào với bất kỳ ai.

Gương mặt thê thảm như vậy, thực sự là quá kinh khủng. Thư Hoán buồn bã tắm qua loa, muốn tẩy sạch những gì đã xảy ra trong ngày hôm nay, vừa tắm vừa không tìm được mà òa khóc một trận.

Gắng gượng chỉnh trang xong, cô vừa quần khăn tắm thì bỗng nghe thấy tiếng chuông cửa.

Không kiểu sao Thư Hoán lại nghĩ là Từ Vĩ Kính, không chần chừ gì, cũng không mặc thêm quần áo, mái tóc ướt đầm như rong biển buông xõa xuống vai, cô chân trần chạy ra mở cửa.

“Từ Vĩ...”

Bên ngoài là Từ Vĩ Trạch.

Thư Hoán nhìn thấy gương mặt đẹp trai tái nhợt của anh từ khe cửa rộng không đến hai mươi centimet, cơn bông bột ban đầu biến mất, ý thức mình chỉ quần qua loa chiếc khăn tắm đối diện với một người đàn ông trưởng thành thì thực là không ra thể thống gì, cô cũng ngại không mở hẳn cửa mà nấp sau cánh cửa.

“Gấu Hoán?”

Thư Hoán không còn mặt mũi nào gặp anh, chỉ có thể nhìn chân anh: “Có...có chuyện gì không?”

Từ Vĩ Trạch nhìn cô, dịu giọng: “Anh đến để xin lỗi em”.

Thư Hoán bỗng thấy chua xót, lại lúng túng, chỉ biết lấy chân trái cọ cọ vào chân phải.

“Lúc này anh không nên đánh em”.

Thư Hoán vội nói: “Không...không sao”. Cô chỉ mong anh đừng nhắc đến.

“Thực ra anh...”

Từ Vĩ Trạch bỗng im bặt, ánh nhìn của anh rơi xuống đôi vai trần đầy dấu hôn của cô, sau đó đưa tay đẩy cửa.

Sức Thư Hoán so với anh chỉ như châu chấu đá xe. Anh dễ dàng đẩy cửa ra, bước vào nhà.

Thư Hoán phòng thủ thất bại, luống cuống kêu lên: “Anh...anh làm gì thế?”

Nếu là Từ Vĩ Trạch thì dù sao lúc này cũng đã đến mức đó rồi, dù bây giờ lộ liễu thế này đối mặt với anh cũng không quá đáng lắm. Nhưng đối với Từ Vĩ Trạch, thực sự là cô quá ngại ngùng.

Từ Vĩ Trạch nhìn cô, cười nói: “Em xấu hổ cái gì?”.

“...”

“Cũng đúng, anh tôi vừa đi, em cũng vừa tắm xong, sau đó tôi lại đến.”

“...”

Từ Vĩ Trạch lại nhìn khắp nhà, sau đó nói bằng giọng gần như khen ngợi: “Vừa xong việc đã bảo anh tôi đi, còn có thể dọn dẹp sạch sẽ thế này, em đúng là lão luyện quá”.

Ý tứ trong lời anh nói quá rõ ràng, chẳng khác gì mắng thẳng vào mặt cô là kẻ dâm dăng. Đột nhiên Thư Hoán giận đến đỏ bừng mặt, cô có thể mắng lại anh nhưng cô bỗng mất đi ý muốn giải thích.

Một Từ Vĩ Trạch miệng lưỡi cay độc so với một Từ Vĩ Trạch tát cô lúc nãy, càng khiến cô thất vọng.

Cô không tỏ ra yếu đuối trước mặt một Từ Vĩ Trạch như thế, trừng mắt hỏi: “Thế thì sao?”.

Hai người nhìn nhau, cô cảm nhận được cơn thịnh nộ sắp bùng nổ từ anh, nhưng vài phút sau, anh lại cười khẩy: “Thế thì lúc nãy tôi không đáp ứng em đúng là không biết đường sướng rồi”.

“...”

“Tôi suy nghĩ nhiều thế để làm gì chứ, em nói có đúng không?”

Thư Hoán đỏ bừng mặt: “Mời anh về cho”.

Từ Vĩ Trạch chỉ cười cười, không làm gì.

Thư Hoán tức tối đẩy mạnh anh: “Anh cút đi!”.

Từ Vĩ Trạch lại cười khẩy, bỗng nhiên nắm chặt tay cô, thuận thế bế bổng cô lên. Thư Hoán sợ hãi, vùng vẫy trong lòng anh: “Anh làm trò gì thế hả!”.

Từ Vĩ Trạch không nói gì, chỉ lẳng lặng bế cô vào phòng ngủ, ném cô lên giường.

Lực ném không mạnh nhưng Thư Hoán nhất thời rối loạn, không thể tin được nên chỉ kịp giữ chặt khăn tắm để phòng bung ra, Từ Vĩ Trạch đặt hai tay ở hai bên người cô, cúi xuống.

Thư Hoán sợ đến mức không nói được gì, chỉ trừng mắt nhìn anh, toàn thân căng cứng nhìn anh chằm chằm, không dám chớp mắt.

Trong ánh mắt căng thẳng của cô, gương mặt đẹp trai không chút nụ cười của Từ Vĩ Trạch lớn dần lên mang một vẻ ngỗ ngược, sau đó anh hôn mạnh lên môi cô.

Đó là nụ hôn thứ ba cô có được trong đời, tuy đã trải qua hai lần nhưng vẫn không biết phải phản ứng thế nào, trong lúc cô còn đang rối loạn, đầu lưỡi anh khéo léo luồn vào.

Cô cảm nhận được sự khéo léo linh hoạt của Vĩ Trạch, khéo đến đáng sợ, một kiểu xâm chiếm mang tính quỷ quái khiến người ta sồn gai ốc.

Dù khờ khạo đến mấy, cô cũng biết sau nụ hôn đó là gì, chỉ có thể ra sức vùng vẫy dưới thân anh. Lúc này cô mới biết mình quá nhỏ bé, vận hết sức lực cũng không thể nhúc nhích được, chỉ có thể để mặc Từ Vĩ Trạch đè lên người.

Chỉ bằng một tay Từ Vĩ Trạch đã có thể giữ chặt hai tay cô, đẩy lên trên đầu, tay kia cởi khăn tắm ra.

Trong khoảnh khắc chiếc khăn rơi xuống, Thư Hoán đỏ bừng mặt, nước mắt dâng đầy, một lúc sau mới nức nở mắng: “Đồ khốn, Từ Vĩ Trạch, anh là đồ khốn...”.

16. Chương 31 - 32

Chương 31

Từ Vĩ Trạch lại cúi xuống hôn cô, chặn đứng cơn nức nở của cô.

Trong lúc hôn, áo sơ mi của anh đã cởi ra, sau đó là quần dài. Thư Hoán chưa bao giờ thấy dáng vẻ khác của anh ngoài lúc mặc quần áo, lần đầu thấy cơ thể trần nửa thân trên của anh, bờ vai rộng và những đường nét cơ bắp lạ lẫm khiến cô thấy áp lực và khủng hoảng vô cùng, cô càng ra sức dấn đá anh: “Tránh ra, anh tránh ra...”.

Từ Vĩ Trạch thuận thế nắm lấy hai chân trần của cô, tách ra, vòng qua eo anh.

Khi hai cơ thể trần trụi chạm vào nhau, toàn thân Thư Hoán căng cứng, giọng nói như mất đi, ngay cả chống cự cũng ngưng lại. Cô chỉ có thể nắm chặt vai anh, đầu móng tay bấm sâu vào da anh.

Từ Vĩ Trạch ôm eo cô, kéo vào sát anh. Thư Hoán không thể chống cự, chỉ có thể nghiêng chặt rằng, mắt càng lúc càng mở to, nước mắt nhanh chóng dâng đầy, giống như một con thú nhỏ bị ngược đãi.

Chỉ mấy chục giây sau, cô không nhịn nổi nữa, nức nở: “Từ...Từ Vĩ Trạch, em đau quá”. So với cơ thể anh, cô quả thực nhỏ bé quá.

Tuy Từ Vĩ Trạch là kẻ đầu sỏ gây nên, nhưng cô vẫn van xin anh theo bản năng, mắt rưng rưng, thì thào: “Em đau quá...em đau quá...Vĩ Trạch...em”.

Tiếng kêu của cô khiến anh gần như dừng ngay lại, anh ôm cô thở dốc một lúc rồi căng thẳng lần e dè hôn lên chóp mũi, mắt cô, khàn giọng nói: “Đau lắm ư...xin lỗi...”.

Thư Hoán cảm thấy dường như anh định chỉnh lại tư thế, như muốn bỏ cuộc. Nhưng vì cô quá đau và căng thẳng, bị chuột rút nghiêm trọng, hai người đều không thể nhúc nhích được.

Gương mặt điển trai của Từ Vĩ Trạch dần dần đầm mồ hôi, trước ánh mắt bất lực van xin của cô, anh hít thở, hạ giọng: “Xin lỗi, anh thế này cũng không có cách nào...”. Thư Hoán chỉ muốn khóc òa: “Em...em đau quá, anh...anh mau nghĩ cách để em không đau nữa đi, Từ Vĩ Trạch...”.

Anh đau xót, chỉ có thể nói: “Được được, ngoan, em hãy thả lỏng ra”.

Thư Hoán nức nở: “Em...em...”.

“Đừng sợ, hít thở, sau đó thả lỏng dần...ngoa...thả lỏng ra thì sẽ không đau...”

Một cảnh tượng kỳ quặc, theo lý thì kẻ phạm tội cương bức và người bị hại sẽ đối lập, đối đầu nhau. Nhưng “kẻ tội phạm” này không phải ai khác, mà là Từ Vĩ Trạch. Giữa họ không tồn tại quan hệ xấu nào, trong tiềm thức cô vẫn nghĩ Từ Vĩ Trạch sẽ không bao giờ hại mình.

Quá trình ấy vẫn chậm rãi đến mức đau đớn, Thư Hoán nước mắt đầm đìa, nấc nghẹn trong lòng anh, cố gắng thả lỏng.

Nhiệm vụ cấp bách là để bản thân không đau nữa, còn những thứ khác cô đã quên hết.

Từ Vĩ Trạch vuốt tóc và lưng cô, giọng anh như thôi miên, sự dịu dàng ma quái ấy lại quay về: “Ngoa, thả lỏng chút nữa, đừng sợ, không cần gồng lên, ngoan...”.

Một sự tin tưởng lạ lùng, Thư Hoán ngoan ngoãn làm theo, vừa sụt sịt mũi vừa cố gắng hít thở sâu để bình tĩnh lại, nước mắt lưng tròng, cánh tay túm chặt vai anh đến mức bị chuột rút cũng dần dần buông ra.

Từ Vĩ Trạch hôn cổ cô, cũng ôm chặt lấy cô từng chút một.

Sau khi ra sức thả lỏng, quả thực cô không còn đau nữa, cơ thể cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nhưng cô bỗng nhận ra, chính sự phối hợp thả lỏng của mình khiến Từ Vĩ Trạch hoàn toàn được nước lấn tới.

Thư Hoán khóc òa lên vì tức, đánh mạnh vào người anh: “Anh ra ngay, anh ra ngay! Đồ khốn, anh...”.

Nhưng đã không kịp. Căn bản là không thể dừng lại, Từ Vĩ Trạch mỗi lúc một tiến vào sâu hơn, rồi đổi tư thế, bế cô ngồi lên eo anh.

“Anh là đồ khốn! Hu hu hu...”

Từ Vĩ Trạch hôn lên môi cô, ôm chặt cô vào lòng trong tiếng nức nở.

...

Trời đã sáng hẳn. Lúc cần tỉnh thì cũng phải tỉnh, Thư Hoán vẫn còn vui mình vào trong chăn.

“Gấu Hoán...”

Không biết đây đã là lần thứ mấy trăm anh gọi cô. Cô có thể từ chối không nhìn Từ Vĩ Trạch nhưng vẫn nghe rõ tiếng anh gọi.

Mắt đã sưng húp không nhìn ra hình dạng gì, chuyện tối qua cô không muốn nghĩ đến nữa.

Sự việc bất ngờ chuyển biến đến bước này, cô cũng trở thành một người trong danh sách gặp gỡ thoáng qua dài dằng dặc của Từ Vĩ Trạch.

Cô vô cùng trân trọng giữ gìn cơ thể và tình cảm của mình, kết quả nhận được là một đáp án thê thảm vô cùng. Chỉ vì Từ Vĩ Trạch nhất thời nổi hứng, mà chúng đã bị mất đi một cách vô nghĩa.

Trình tiết gì đó, thực sự trong thời đại này đã không còn ý nghĩa gì nữa, chẳng ai còn xem nó ra gì. Nhưng cô vẫn rất buồn.

“Gấu Hoán...”

Thư Hoán nắc nhen, cuối cùng lên tiếng, giọng khàn đặc: “Kỷ lục của anh lại thêm một người, anh vui rồi chứ”.

Từ Vĩ Trạch im lặng, một lúc rồi thở dài: “Gấu Hoán”.

“Tránh ra!”

Cô vốn không muốn nhìn mặt anh nữa.

“Là lỗi của anh. Anh không nên nói những lời đó, càng không nên đối xử với em như thế. Anh xin lỗi.”

Câu này anh cũng lặp lại trên trăm lần rồi.

Thế nhưng kết quả của việc xem anh là bạn lại là bị cắn một cái quá đau. Xong việc rồi nói những lời dịu dàng này thì có tác dụng gì nữa?

Cô không cần lời xin lỗi của anh, anh cũng không thể vì luôn được cô tha thứ mà bất chấp tất cả làm cô tổn thương.

“Em đánh anh cũng được, lấy dao chém anh cũng được.”

Người rúc dưới chăn vẫn không động đậy, ngay cả ra tay đánh anh cô cũng không muốn nữa.

“Gấu Hoán.”

Thư Hoán mặc kệ anh. Từ Vĩ Trạch ngồi bên giường, đợi cô, đến khi trời lại tối sầm.

Từ Vĩ Trạch lại nói: “Suốt một ngày rồi, chắc em đói lắm, dậy ăn gì đó đi”.

Thư Hoán nhắm nghiền mắt, không nói tiếng nào.

“Anh gọi người mang đồ ăn đến, ăn chút salad hoa quả, uống một ít canh nhé?”

Từ trong chăn vang ra âm thanh gần như nức nở: “Cho người khác vào phòng, tôi sẽ chết cho anh xem”.

Từ Vĩ Trạch hoảng sợ: “Vậy anh xuống mua chút gì đó cho em, em muốn ăn gì?”.

“Tôi không ăn.”

Cô vừa dứt lời bụng đã sôi lên, âm thanh đáng xấu hổ.

Từ Vĩ Trạch liền đỡ dành cô bằng giọng dịu dàng: “Em đói rồi đấy”.

“...”

“Ăn một miếng bánh mocha nhé? Hay việt quất? Hoặc uống chocolate nóng, trà sữa?”

Thư Hoán im lặng một lúc rồi bỗng nhỏ giọng: “Tôi muốn ăn lẩu chua cay”.

Từ Vĩ Trạch ngẩn người: “Được”.

...

Quanh đây không bán món đó, Từ Vĩ Trạch lái xe đến một con phố khác, mới tìm thấy quán bán lẩu chua cay ngon.

Mà người ta không có tiền lệ bán mang về, trả tiền thêm cũng không được. Từ Vĩ Trạch phải tốn rất nhiều công sức mới mua về một bộ nồi nấu, cồn nấu, lại mang canh và đồ ăn dùng kèm gói lại, lái xe quay về.

Lúc lên tới nhà cô, Từ Vĩ Trạch mở cửa bằng chìa khóa cô để trên bàn. Trong phòng vẫn yên tĩnh như lúc anh đi, tối tăm, nhưng dường như bị thiếu mất gì đó.

“Gấu Hoán?”

Vẫn không có tiếng đáp lại. Trên giường tr trơn, một miếng sticker để trên giường, trên đó viết hai chữ “Tuyệt giao”.

Tuy sau sự kiện có thể cấu thành chức danh tội phạm này, anh lại có được một lời nhắn gần như ấu trĩ ấy, thực sự cũng hơi buồn cười.

Nhưng Từ Vĩ Trạch không cười nổi. Cô nói nghiêm túc.

Thư Hoán vác chiếc túi nhỏ mà cô đã thu vén vội vã những thứ quan trọng trong nhà, hướng tới bến xe. Vừa đi vừa khóc, cô vừa tức giận, vừa đau lòng.

Hồi còn học đại học, cô từng có một quyển vở do chính mình làm, từ bìa đến hoa văn bên trong đều do cô tự vẽ, hoàn toàn bằng thủ công, cô không nỡ dùng, cứ suy nghĩ xem nên viết nội dung gì thì thích hợp.

Kết quả là bị Từ Vĩ Trạch cướp lấy, vẽ linh tinh vào đó. Cô tức đến nỗi khóc suốt hai ngày, cả tuần không thèm nói chuyện với anh.

Tâm trạng của cô giờ đây còn tệ hơn lúc đó gấp trăm lần.

Nhưng sự phẫn nộ không lớn đến mức khiến cô đi tố cáo hành vi cưỡng hiếp của Từ Vĩ Trạch. Cô không muốn trừng phạt anh, dù sao đó cũng là Từ Vĩ Trạch, họ đã là bạn thân của nhau suốt năm năm, kiện cáo anh, cô không muốn!

Có điều cô không bao giờ muốn gặp anh nữa.

Đến bến xe đầu đường, đau lòng pha lẫn hoang mang, cô không nhớ ra được là phải đi đâu thì ổn nữa.

Người mà trong lòng cô muốn gặp nhất, có thể dựa dẫm được nhất trong lúc yếu đuối, là Từ Vĩ Kính. Nhưng cô không còn mặt mũi nào gặp anh.

Nếu người làm chuyện đó với cô là người khác thì còn đỡ, đằng này lại là em trai anh, như thế thì ngay cả Từ Vĩ Kính, cô cũng không thể nào đối mặt được.

Chiếc xe đầu tiên dừng ở bến vừa hay là chuyến xe đi đến sân bay, Thư Hoán chỉ chần chừ một lúc rồi lên xe theo những người khác.

Đến sân bay, cô nhìn bảng thông báo điện tử, mua vé chuyến bay gần nhất, dưới sự thúc giục của loa thông báo, cô hoang mang đi qua cửa kiểm soát, lên máy bay. Sau đó máy bay đóng cửa, lăn bánh trên đường băng, cất cánh.

Ngay cả thời gian suy nghĩ thận trọng cũng không có, cô đã rời khỏi thành phố này với tốc độ nhanh nhất.

Thực ra không suy nghĩ cũng tốt, cô đã mất đi công việc vừa có được ở nhà họ Từ, mất đi người bạn thân nhất, mất đi người cô thâm yêu, cũng mất đi thứ mà cô đã cố chấp giữ gìn bấy lâu.

Tất cả những gì mà cô đã cố gắng trong một thời gian rất dài mới có được và gìn giữ, trong một đêm đã mất hết.

Thư Hoán cuộn người trong tấm chăn len trên máy bay, vùi mặt xuống phía dưới.

Chương 32

Lúc máy bay hạ cánh thì đêm đã khuya. Thư Hoán theo dòng người ra khỏi máy bay, đến đại sảnh. Những người được đón đều ôm nhau, hoặc bắt tay, sau đó cùng rời đi; những người biết mình cần đi đâu cũng kéo va ly ra ngoài bắt taxi; chỉ có cô vẫn đang hoang mang khoác túi đứng trong sảnh.

Thư Hoán cầm bản đồ, tìm chỗ ngồi xuống, có phần thấp thỏm bất an. Cô vẫn chưa nghĩ ra phải tìm khách sạn thế nào, bản thân lại mù đường, ở một nơi xa lạ thế này cũng không dám đi lung tung.

Bụng đã đói lắm rồi, cả ngày cô không ăn gì. Thư Hoán ngồi lại sân bay ăn một bát mì thịt bò sáu mươi tám tệ vẫn đói, nhưng cô đã nghèo đến nỗi không dám gọi thêm nữa, thế là cô lại càng thêm bối rối.

Thư Hoán tiếp tục ngồi thẩn thờ, ngẩng lên nhìn tấm bảng điện tử lạnh lùng. Lúc quảng cáo hiện lên, cô bỗng nhớ ra Đoàn Kỳ Nhã ở thành phố này.

Số điện thoại Đoàn Kỳ Nhã để lại, cô vẫn luôn giữ gìn như vật báu, cô vẫn nghĩ Đoàn Kỳ Nhã công việc quá bận rộn, sẽ không có thời gian nói chuyện nên chưa bao giờ dám quấy rầy cô ấy.

Lúc này cô mang tâm trạng thử một lần cho biết, gọi vào số đó.

“Xin chào”.

Nghe được giọng nữ quen thuộc, dịu dàng luôn được lưu trong máy MP3 của mình, Thư Hoán nhất thời xúc động lại căng thẳng: “Chào...chào chị, em...em là Thư Hoán, a, chính là người ... người mà trước đây chị từng gặp ...”

Đối phương cười to: “Chị biết là em mà, trí nhớ của chị vẫn chưa tệ đến mức đó”.

Đoàn Kỳ Nhã nhớ, Thư Hoán cảm thấy muốn khóc.

“Nói ra thì, số điện thoại chị cho em lâu như thế mà vẫn là lần đầu em gọi nhỉ. Sao nào, có chuyện gì thế?”

“Em ... em vừa xuống máy bay, muốn hỏi một chút là quanh đây có khách sạn nào thích hợp không ...”

Đoàn Kỳ Nhã nói: “Wow, em đến T à?”.

“Vâng ...”

“Một mình sao, hay đi cùng Vĩ Trạch?”

Nghe thấy cái tên đó, Thư Hoán có phần buồn bã: “Một mình ạ ...”.

“À, muộn thế rồi em đừng đi lung tung thì hơn. Đợi một chút, khoảng nửa tiếng nữa chị sẽ đến đón em.”

Cúp máy rồi, Thư Hoán vẫn còn sung sướng. Cô chỉ muốn thử vận may, trò chuyện với Kỳ Nhã vài câu, trong lòng cũng có chút an ủi, nào ngờ lại được đích thân cô ấy đến đón.

Quả nhiên đứng ở cổng sân bay đợi một lúc trong bóng đêm đã có một chiếc xe màu đen lặng lẽ lướt đến gần, sau đó dừng trước mặt cô. Cửa xe mở ra, Thư Hoán nghe thấy bên trong gọi cô một tiếng bèn vội chui vào.

Đoàn Kỳ Nhã mặc một bộ váy đen hở vai, mắt to mày sáng, da trắng như tuyết, đôi chân thon dài tuyệt đẹp lộ ra, rất cá tính nhưng cũng không kém phần kiều diễm.

Thấy Thư Hoán ngồi vào xe, Đoàn Kỳ Nhã liền đưa cánh tay thon dài ra đóng cửa giúp cô, cười nói: “Dáng vẻ em đứng đợi thật là ngoan, giống như một con thú nhỏ đi lạc vậy. Vĩ Trạch sao nỡ để em ở ngoài một mình thế?”

Nhìn tận mắt thần tượng của mình lần nữa, Thư Hoán đã thấy vui bớt phần nửa nỗi buồn trước đó, trong tích tắc như quên hết những chuyện vừa xảy ra, mặt đỏ lên, lấp bắp: “Nhã.... Nhã... Nhã...”.

Cô “cục tác” một lúc lâu, Đoàn Kỳ Nhã lại nhìn cô: “Ôi, hình như em mặc đồ hơi nhiều, chỗ em lạnh lắm à?”

Phía dưới chiếc áo chiffon trắng của cô là một chiếc quần jeans ống đứng, bên ngoài là áo vest mỏng, trên cổ còn quấn thêm chiếc khăn len tự đan. Tuy là kiểu ăn mặc mùa hè nhưng quá kín đáo, ngoài tay và mặt ra thì không lộ thêm tí da thịt nào nữa.

Thư Hoán đành gật đầu: “Vâng”.

“Đúng rồi, sao lại bay khuya thế, đến chơi hả? Hay là vì công việc?”

Thư Hoán không biết nói dối, cũng chẳng thể giải thích, nên đành ậm ừ cho qua: “Đến. .. đến chơi ...”.

Thấy cô khó xử Đoạn Kỳ Nhã cũng hiểu ý không hỏi nữa, chỉ cười nói: “À, chị biết rồi, em đặc biệt đến đây thăm chị, nên Vĩ Trạch không đi cùng, cậu ta còn bận ở nhà ghen tuông chứ gì”.

Thư Hoán cảm kích sự thân thiện ân cần của Đoạn Kỳ Nhã từ tận đáy lòng. Kỳ Nhã quả nhiên là một người phụ nữ đẹp cả ngoại hình lẫn tâm hồn.

Có điều hề nhớ đến Từ Vĩ Trạch là Thư Hoán lại cảm thấy đau lòng. Tuy cô giận anh muốn chết, nhưng vẫn không thể không để tâm đến cảm xúc của anh.

Không biết bây giờ anh thế nào, sau khi về nhìn thấy tờ giấy đó, chắc anh rất buồn. Ít nhất thì phần lẩu chưa cay đó anh cũng không ăn nổi rồi.

Lúc này cô lại nhớ đến mọi ưu điểm của Từ Vĩ Trạch. Khi vừa tốt nghiệp cô chưa tìm được việc, tiền thuê nhà và ăn uống đều do Từ Vĩ Trạch cho cô “mượn” trước, mỗi tuần anh đều viện cớ mời cô đi ăn một lần. Nửa đêm cô bị đau dạ dày, chỉ một cú điện thoại thôi là anh đến còn nhanh hơn cả xe cấp cứu, bế cô chạy đến bệnh viện, ngồi suốt đêm trước giường bệnh, và luôn nắm lấy tay cô.

Hai chữ “tuyệt giao” cô viết trong nước mắt. Họ đã có tình cảm sâu đậm đến thế, đã từng là bạn bè không thể thiếu của nhau, tin tưởng lẫn nhau như người trong gia đình vậy.

Nhưng vẫn bị chính tay anh phá hoại hết.

Một chiếc khăn tay được đưa đến trước mặt cô, trong lúc cảm kích Thư Hoán cũng cảm thấy bản thân sắp mất mặt quá rồi, sau đó cô nghe Đoạn Kỳ Nhã nói với giọng như đang dỗ dành cún con: “Đến nhà chị nhé, có chocolate rất ngon đấy”.

Chiếc xe lái thẳng đến chỗ Đoạn Kỳ Nhã ở. Thư Hoán nắm hai tay lại, mang tâm trạng cảm ơn theo Kỳ Nhã vào tòa nhà chung cư, e dè thấp thỏm bước vào thang máy, sau đó rụt rè nhìn Đoạn Kỳ Nhã lấy chìa khóa ra mở cửa.

“Mời vào trong”.

Thư Hoán vội cởi giày ở bậc thềm, rồi dè dặt bước vào.

“Xin lỗi nhé, chị không dọn dẹp gì cả, đừng để tâm.”

Ánh đèn pha lê dịu dàng, phòng khách rộng rãi toàn màu trắng, sofa và thảm kiểu Anh đồng bộ, gối tựa vút lung tung, trên bàn uống nước đầy những tạp chí và đĩa nhạc, màn cửa ở khung cửa sổ lớn hé mở một nửa, tuy không thể gọi là ngăn nắp nhưng rất sạch sẽ.

Sự thoải mái như vậy lại khiến người ta thấy dễ chịu, nếu chỉ chu ngán nấp quá thì cô lại thấy căng thẳng tới mức ngồi cũng không dám ngồi.

Thư Hoán rụt rè ngồi ở một góc trên sofa, cảm ơn rồi rít và nhận trà hoa quả Kỳ Nhã rót cho, lúc này cô mới sực nhớ ra phải xin lỗi: “À, lúc nãy chắc chị đang bận mà còn đến đón em, liệu em có làm phiền chị không?”

Đoạn Kỳ Nhã cầm hộp chocolate, ngồi xuống: “Không đâu, ban nãy chị đang ở hộp đêm với bạn. Thực ra chơi mãi cũng chỉ có thế, đi nhiều cũng thấy chẳng ý nghĩa mấy”. Chuẩn bị chocolate xong, Kỳ Nhã rót hai ly rượu vang rồi nhìn cô: “Ừa, áo khoác và khăn choàng cổ của em vẫn chưa cởi ra, không nóng sao? “.

“A...”

“Lát nữa chị sẽ thay áo ngủ đó, trong nhà chị rất thoải mái. Ở độ cao này paparazzi không chụp được, em mặc bikini cũng không sao.”

Thư Hoán hơi ngượng ngùng, nhỏ giọng: “Em không nóng...”

Đoạn Kỳ Nhã nghiêng đầu vẻ nghi ngờ: “Hay là em vẫn để tâm đến chuyện đó? Chúng ta đều là phụ nữ, mặc ít một tí cũng không sao đâu”.

Thư Hoán càng ngại ngùng, chỉ đặt tay lên đầu gối, trên trán mồ hôi túa ra, nhú mày.

Đoạn Kỳ Nhã nhìn cô, hơi cau mày rồi bỗng đưa tay kéo khăn quàng cổ của cô xuống, trong lúc Thư Hoán đang sững sốt luống cuống, Kỳ Nhã lại cởi luôn áo khoác của Thư Hoán ra, sau đó trong tích tắc vẽ mặt trở nên nghiêm khắc.

“Em gặp phải chuyện đó rồi?”

Dấu vết Từ Vĩ Kính để lại cũng không đến nỗi nhưng Từ Vĩ Trạch lại giầy vò cô thêm lần nữa, trên dấu cũ còn có thêm dấu răng, từ cổ xuống ngực, không chừa tắc nào.

Thư Hoán giờ không còn đau, nhưng vết thương trong lòng lại bí khoét sâu thêm, nhớ lại mấy tiếng đồng hồ tối qua bị Từ Vĩ Trạch giầy vò, cô muốn khóc to lên.

“Chuyện lớn như vậy sao em không nói sớm? Em có biết càng để lâu càng nghiêm trọng không?”

Thư Hoán lại rưng rưng nước mắt, căng thẳng: “Em, em...”

“Báo cảnh sát chưa?”

Thư Hoán hoang mang lắc đầu.

“Vậy thì đi”. Đoạn Kỳ Nhã tỏ ra tức giận: “Loại người đó làm sao có thể dễ dàng tha thứ được? Em phải biết bảo vệ bản thân, không có gì phải sợ cả, luật sư thì chị sẽ mời cho em, bảo đảm sẽ kiện cho hấn phải cởi cả quần ra!”

Nghe bảo phải gặp nhau ở tòa và cả Từ Vĩ Trạch phải cởi quần, Thư Hoán khoát tay lia lịa: “Không ... không cần đâu ạ”.

Đoạn Kỳ Nhã cau mày: “Không phải chị trách em, nhưng những người yếu đuối như em quá nhiều nên mới khiến bọn đàn ông xấu xa kia làm vậy. Tại sao không kiện? Người bị hại chẳng có gì phải xấu hổ cả, chẳng lẽ em còn sợ bọn họ nhìn em bằng ánh mắt khinh bỉ?”

“Em ...em...”

Thư Hoán không biết phải giải thích làm sao. Cô không phải dạng cừ non để người ta bắt nạt, gặp kẻ quấy rối trên xe bus, tuy vóc dáng cô bé nhỏ nhưng cũng đánh cho hấn ta phải kêu lên oai oái vì đau, còn bẻ ngoặt tay hấn đè xuống sàn xe, khiến hấn khóc lóc cả xe đều nghe thấy.

Bạn thân Nhan Miêu của cô càng lợi hại hơn, túm cổ áo tên đó lôi xuống xe: “Muốn cùng tôi đến công ty gặp sếp của anh, báo ông ta biết anh là dân tộc trên xe bus không? Nếu không muốn thì đưa tiền đây!”. Sau đó họ còn có thể thu hoạch được mấy trăm tệ tiền trà nước.

Nhưng lần này không phải ai khác, mà là Vĩ Trạch. Anh khác những người khác.

Đoạn Kỳ Nhã thở dài: “Thôi, em cũng đừng để tâm. Đây là chuyện của em, nếu em không muốn thì chị sẽ không nhúng tay vào”.

“Xin..xin lỗi chị...”.

Tuy khiến thần tượng thất vọng, nhưng cô vẫn muốn bảo vệ Vĩ Trạch.

Trong lúc cả hai đều không biết nói gì thì điện thoại đổ chuông, Đoạn Kỳ Nhã tiện tay nghe máy: “A lô? Vĩ Trạch à, chuyện gì thế?”

Thư Hoán lập tức mở to mắt, cơ thể căng cứng.

“Thư Hoán?”, Đoạn Kỳ Nhã nghe thấy, hơi cau mày rồi quay lại. Thư Hoán vội ra sức khoát tay, ra hiệu với cô.

Cuối cùng Đoạn Kỳ Nhã nói: “Không, cô ấy không liên lạc với tôi”.

Thư Hoán thở phào.

Cúp máy rồi, Đoạn Kỳ Nhã nhìn cô, hỏi với vẻ khó tin: “Chẳng lẽ là Vĩ Trạch làm?”.

Thư Hoán bị chọc trúng chỗ đau, nước mắt lưng tròng: “Em..em...”.

Đoạn Kỳ Nhã nổi giận: “Đầu Vĩ Trạch có bị kẹp vào cửa không vậy? Chẳng ra thể thống gì, có còn là người không? Em là bạn gái cậu ta, nếu muốn thân mật thì có thể nói với em, sao có thể ...”

Thư Hoán đau buồn, nắc nghẹn nói: “Em..em không phải bạn gái anh ấy...Em, em chỉ giả làm bạn gái để lừa người nhà anh ấy. Sau đó cũng không biết vì sao mà anh ấy bỗng nhiên lại tỏ tình, đương nhiên là em từ chối, sau đó thì ...”

“...”

“Haizzz, thật ra anh ấy cũng không phải người xấu, chị cũng hiểu con người anh ấy mà...Có thể là chỉ vì...ôi...thực ra em, em cũng không biết...”

Lúc này còn nói tốt cho Vĩ Trạch, cô cũng thấy mình quá ngu ngốc. Nhưng ai bảo anh là Từ Vĩ Trạch chứ.

Đoạn Kỳ Nhã xoa đầu cô: “Chị hiểu, nên em mới không định kiện cậu ta? “

“Ừm, ôi ... Bọn em đã làm bạn thân bao năm... T_T”

Đoạn Kỳ Nhã nghĩ ngợi rồi nói: “Nếu đã thế thì chị cũng nói. Thực ra lúc đó thấy hai người, chị hoàn toàn không nghĩ là đang diễn kịch. Vĩ Trạch ở cạnh em rất tự nhiên, hai người trông rất hạnh phúc. Tại sao em không chấp nhận?”

Thư Hoán nước mắt lưng tròng, ngẫm nghĩ: “Bọn em luôn là...bạn tốt mà ...”

“Chỉ là bạn bè khác giới thì sẽ có khả năng phát triển thêm bước nữa ...”

“Không ...không được”. Thư Hoán vẫn nhe răng, “Thế cũng quá kỳ quặc. Em...em chưa bao giờ nằm trong phạm vi săn mồi của anh ấy, anh..anh ấy cũng thế. Chính là dạng...dạng không thể ăn...”.

Phát sinh quan hệ thân mật với Vĩ Trạch, cảm giác như loạn luân ấy.

Đoạn Kỳ Nhã ngập ngừng, nhưng cuối cùng vẫn nói: “Không thể tiếp nhận thì đừng miễn cưỡng. Cứ ở lại đây một thời gian để giải tỏa đi”.

“Vâng”

“Ở T này em không có chỗ ở đúng không?”

Thư Hoán gật đầu.

“Vậy ở luôn nhà chị nhé, chị có nhiều phòng lắm. Vị trí này muốn đi đâu cũng tiện, về độ an toàn cũng được bảo đảm”.

“A..”

“Chỉ có điều gần đây chị khá bận, không thể dẫn em đi chơi được, đợi qua giai đoạn này rồi chị sẽ giới thiệu mấy chỗ thú vị cho em”.

Thư Hoán sung sướng: “Không...không cần đâu ạ, như thế liệu có quá phiền cho chị...”

“Không đâu, lúc chúng ta ở nhà họ Từ cũng xem như đã ở cùng phòng, rất hợp nhau. Thói quen sinh hoạt của em cũng không khác với chị lắm, không cần lo.”

Thư Hoán cảm kích muốn rơi nước mắt.

“Hơn nữa tuy ở đây chị có thuê người quét dọn theo giờ, nhưng có thêm người giúp chị nấu cơm cũng hay lắm”.

17. Chương 33 - 34

Chương 33

Tính tình Thư Hoán vốn rất dễ chịu, chịu thương chịu khó, tuy thức khuya nhưng một mình ở trong phòng chẳng ảnh hưởng đến ai, hưởng hồ Đoạn Kỳ Nhã cũng có thói quen đi khuya, cuộc sống ở nhờ lại thuận lợi hơn cô nghĩ nhiều.

Lúc rời khỏi nhà, cô chỉ mang theo chứng minh nhân dân và tiền bạc, khi ấy không còn tâm trạng đâu mang theo laptop yêu quý, là “nồi cơm” của cô cả.

Đoạn Kỳ Nhã hào phóng chọn một chiếc trong số mấy chiếc máy tính của cô cho Thư Hoán mượn, nhưng phần mềm, tài liệu cần cho công việc đều phải download lại từ đầu, không thể bắt tay vào làm việc ngay được. Hơn nữa cảm hứng của cô gần như đã cạn kiệt, không thể nào thiết kế ra những hình tượng hạnh phúc đáng yêu được nữa.

Mất đi công cụ kiếm ăn, Thư Hoán trở thành cô bé ốc sên trong nhà Đoạn Kỳ Nhã, mỗi ngày làm việc nhà, mua thức ăn về nấu nướng, giặt giũ rửa bát. Thời gian còn lại thì xem ti vi, khâu cho Đoạn Kỳ Nhã mấy con gấu và thỏ có thể treo trên túi.

Sống cho qua ngày được một thời gian, bỗng một ngày nọ Kỳ Nhã hỏi cô: “Quãng thời gian này chắc em không có công việc nào khác đúng không?”

“Dạ, em rất rảnh rồi”.

“Tuy có hơi thất lễ nhưng chị vẫn muốn hỏi một chút, xem em có hứng thú không”.

Thư Hoán lập tức hứng chí, ngồi nghiêm chỉnh lại: “Có chuyện gì, chị cứ nói đi ạ!”

Đoạn Kỳ Nhã cười nói: “Gần đây chị khá bận, có một trợ lý lại xin nghỉ để kết hôn, công ty cần tìm một người thay thế. Vì trong thời gian ngắn nên chuyện nhân sự không muốn phiền toái, người lạ cũng không tiện. Thế nên chị muốn ...”

Thư Hoán lập tức ôm đúi Kỳ Nhã: “Được phục vụ chị là niềm vinh hạnh của em!”

*****< br=””>

Làm trợ lý cho Đoạn Kỳ Nhã là một công việc hoàn toàn mới, tâm trạng của Thư Hoán cũng thay đổi theo.

Mỗi ngày cô bê trà đưa nước, kiểm tra quần áo cần thay, nhớ lịch trình trong ngày, xách túi ... tuy công việc lật vạt chẳng có gì mới mẻ nhưng ...

Hồi học đại học những gì cô làm giúp Vi Trạch chẳng phải cũng gần giống thế này ư?

Hơn nữa bây giờ còn có tiền lương!

Trước mặt Đoạn Kỳ Nhã cô hoàn toàn chẳng có lòng tự tôn gì cả, lẻo đẻo theo đuôi suốt. Dưới sự chỉ dạy năm nào của Từ Vi Trạch, cô làm việc cũng có thể gọi là nhanh nhẹn ngăn nắp, công việc này rất thích hợp với cô. Hơn nữa lại có thể nhìn thấy con người và sự việc mới lạ, tuy bận rộn xoay như chong chóng nhưng cô cũng vẫn thấy vui.

Đoạn Kỳ Nhã đang quay quảng cáo, cô ngoan ngoãn cầm chai nước đã mua sẵn đứng đợi, sung sướng ngắm bóng lưng và đôi chân dài xinh đẹp ấy.

Lúc nghỉ ngơi, một vị quản lý cấp cao bên phía đối tác thờ ơ ngồi xuống cạnh cô: “Có nước uống không?”

Thư Hoán lấy một chai trong túi ra: “Có ạ”.

Đối phương nhận lấy, cười nói: “Cảm ơn, cô là nhân viên bán thời gian phải không? Học ở đại học nào thế?”

“...”

Vì công việc cô làm thường xuyên phải chạy lung tung nên không trang điểm, suốt ngày chỉ buộc tóc lên, mặc áo pull váy yếm, hoặc quần jeans dài, đeo chéo sau lưng một chiếc túi lớn, có vẻ rất trẻ con.

“Lát nữa có muốn cùng đi uống rượu không?”

“Ồ...”

Bỗng trên vai cô có một bàn tay đặt lên, giọng Đoàn Kỳ Nhã vang đến: “Làm gì thế, muốn bắt chuyện với Gấu Hoán của chúng tôi à?”

Đối phương cười ha hả, nói: “Không có, nói chuyện phiếm thôi”, sau đó lén lút bỏ đi.

Thư Hoán tuy làm việc lặt vặt nhưng cơ hội được bắt chuyện lại cao đến bất ngờ.

Vì đại mỹ nhân cao cấp như Đoàn Kỳ Nhã là ánh trăng nơi đáy nước, hoa tươi trong tấm kính, cao xa khó với, người bình thường còn không dám nghĩ đến, biết không có cơ hội nên không muốn bê mặt.

Còn những trợ lý như cô nếu có vài phần nhan sắc thì lại dễ dàng cửa đổ, những nam nghệ sĩ, nhân viên công tác cũng tiện thể nói chuyện phiếm dăm ba câu. Không có cá thì tôm cũng được.

“Mấy người đó tốt nhất là em cứ mặc kệ. Đừng khách sáo với bọn họ, cứ nói “không” là được”.

“Dạ...”

“Muốn quan tâm cũng phải tìm người tốt, như ...” Đoàn Kỳ Nhã hát cảm, chỉ người đàn ông vừa bước vào trường quay, “như thế đó”.

Thư Hoán lại lắp bắp, rối loạn: “Từ... Từ Diễm...”.

Ngôi sao lớn ấy cũng là ca sĩ như Đoàn Kỳ Nhã, hoặc có thể nói là còn nổi tiếng hơn cả Kỳ Nhã nữa. Lần đầu tiên Thư Hoán gặp người thật ở ngoài đời. Không cần qua ống kính, cũng chẳng có đèn đuốc, anh ta đã tỏa ánh hào quang, đẹp trai đến mức người ta muốn chết ngay. Có được gương mặt như thế, cả đời này còn cần phải lo nghĩ về cái ăn sao?

“Em có thể đến chụp ảnh chung với anh ta. Tuy tính tình anh ta rất xấu xa, nhưng mà, nể mặt chị, nếu em muốn chụp mấy tấm, ký tên, cũng chẳng vấn đề gì”.

Thư Hoán run lấy bầy cảm máy ảnh chạy đến.

Một lúc sau hứng chí quay lại: “Chụp được rồi chụp được rồi!”. Cuộc đời cô lại viên mãn nữa rồi.

Đoàn Kỳ Nhã cười, nhìn cô đang cúi đầu vừa xem máy ảnh vừa uống nước ngọt, hỏi: “Nhưng, em có biết không?”

“Dạ?”

“Từ Diễm và Từ Vĩ Trạch, là họ hàng đấy”.

Thư Hoán phun nước ngọt lên màn hình, sau đó vội vàng túm vạt áo pull lên lau máy ảnh.

Đoàn Kỳ Nhã vội xoa dịu: “Nhưng em đừng lo, họ không ở cùng một thành phố, lại ít liên lạc, anh ta cũng không biết em là ai”.

Thư Hoán thở phào nhẹ nhõm, tiện thể cũng suy đoán về nguồn gốc gene đẹp kinh khủng của nhà họ Từ.

Thế nhưng hễ nhắc đến Từ Vĩ Trạch, tâm trạng cô lại u ám. Tuy cố gắng không nghĩ đến và cũng đã chuyển sang thành phố khác, từ nhà thiết kế trở thành trợ lý, cô thật sự như đã tái sinh, nhưng buổi tối nằm ngủ cô vẫn mơ đến hai người ấy, sau đó choàng tỉnh rồi không ngủ được nữa.

Đâu phải cứ cố phớt lờ hiện thực thì nó sẽ biến mất đâu.

Cô nhớ thời gian tươi đẹp vui đùa cùng Từ Vĩ Trạch, cũng nhớ đến tâm trạng yêu đơn phương Từ Vĩ Kính.

Nhưng chuyện xảy ra đêm ấy, chỉ một nét bút thôi, đã vấy bẩn cả cảnh tượng tươi đẹp ấy rồi.

Đoạn Kỳ Nhã hỏi: “Em muốn biết tin tức gần đây của Vĩ Trạch không?”

Thư Hoán khổ sở vùi đầu vào cánh tay, lắc đầu.

“Chị hiểu em không muốn đối diện với cậu ta. Nhưng đêm nay chị muốn chat webcam nói vài chuyện, nếu em không ngại thì có thể ngồi cạnh xem”. Đoạn Kỳ Nhã cười nói, “Nếu ghét quá thì có thể ném cà chua thối vào màn hình”.

Buổi tối về đến nhà, Đoạn Kỳ Nhã mở máy tính, Thư Hoán ngồi một góc mà webcam không quay tới, có phần bất an.

“Ủa, sao Vĩ Trạch vẫn chưa online?”

Lại đợi khoảng mười phút, Đoạn Kỳ Nhã cũng nhản mặt: “Thôi, không đợi cậu ta nữa, em đi ngủ sớm đi”.

Thư Hoán đáp lại, khẽ thở phào, toàn thân nhẹ nhõm.

Máy tính bỗng “ding” một tiếng, khung chat cũng hiện ra, sau đó Thư Hoán bất ngờ nhìn thấy gương mặt đã lâu không gặp của Vĩ Trạch.

Trông anh có vẻ gầy đi nhưng vẫn rất đẹp trai, lúc không cười, thật sự rất giống Từ Vĩ Kính. Trong tích tắc Thư Hoán cảm thấy lòng dạ rối bời, biết rõ anh không nhìn thấy mình nhưng vẫn lấy gối che mặt theo bản năng, chỉ lộ ra đôi mắt.

Đoạn Kỳ Nhã không khách sáo, hỏi ngay: “Sao muộn thế, chẳng phải hẹn mười một giờ hay sao?”

“Xin lỗi, tôi vừa về”.

“Đêm hôm rồi còn bận gì?”

Gương mặt Từ Vĩ Trạch có vẻ mệt mỏi: “Vừa đi đến nhà một người bạn của Gấu Hoán. Cô ấy nói Gấu Hoán không có ở đó, tôi cứ nghĩ cô ấy lừa mình, nhưng đợi đến bây giờ thì có lẽ Gấu Hoán không ở đó thật”.

Đoạn Kỳ Nhã an ủi: “Thư Hoán cũng trưởng thành rồi, biết tự chăm sóc bản thân, cậu đừng lo”.

Từ Vĩ Trạch cười, lắc đầu: “Chị không hiểu đâu”.

Anh hơi nghiêng mặt, Thư Hoán hốt hoảng khi nhìn thấy vài vết thương hiện rõ trên đó. Đoạn Kỳ Nhã cũng hỏi: “Mặt cậu bị sao thế? Uống say nên ngã à?”

Từ Vĩ Trạch sờ mặt: “Chị nói cái này? Anh tôi đánh đấy. Không sao, đã hết sưng rồi. Ban đầu mới giống mặt heo”.

Đoạn Kỳ Nhã hỏi với vẻ khó tin: “Vĩ Kính lại nỡ đánh cậu sao?”

Vĩ Trạch cười khổ sở: “Là do tôi đáng bị thôi”.

“Anh em nhà cậu làm sao thế?”

Một lúc sau Từ Vĩ Trạch mới nói: “Không, là lỗi của tôi. Gấu Hoán bỏ nhà đi là vì... tôi đã cưỡng bức cô ấy”.

Đoạn Kỳ Nhã không nói gì, ngay cả Thư Hoán cũng bất ngờ trước sự thẳng thắn của anh.

“Tôi nghĩ, cô ấy không bao giờ tha thứ cho tôi nữa”.

Thư Hoán chỉ xấu hổ vùi mặt vào gối nhưng lại nghe thấy Từ Vĩ Trạch nói: “Tôi biết rõ người mà cô ấy thích là anh tôi”.

“...”

“Tôi làm thế, cũng là vì cuồng quá nên làm vậy thôi”.

Cuộc trò chuyện kết thúc, hai người trong phòng đều im lặng. Một lúc sau Đoạn Kỳ Nhã mới nhìn cô, đôi mắt to sáng, đen nhánh nhưng trong veo, trong tích tắc ánh mắt ấy như thể xuyên thấu Thư Hoán, khiến tâm tư giấu kín của cô bị phơi bày hết.

“Vậy nên, em không chịu chấp nhận Vĩ Trạch là vì Vĩ Kính?”

Thư Hoán ra sức lắc đầu theo bản năng.

Trước mặt Đoạn Kỳ Nhã, cô rất sợ phải thừa nhận. Cô quá sùng bái Kỳ Nhã, đến nỗi vô cùng sợ chuyện này, họ cùng thích một người đàn ông, và chuyện đó đã xảy ra rồi thì chẳng ai có thể tránh được rạn nứt.

Đoạn Kỳ Nhã nhìn cô rồi cười nói: “Cũng chẳng có gì, thích Vĩ Kính cũng là chuyện bình thường, anh ấy thu hút thể cơ mà”.

“....”

“Em thích anh ấy, chứng tỏ em cũng có mắt nhìn đấy”

Đoạn Kỳ Nhã đi tắm, Thư Hoán e dè đợi lấy quần áo cô ấy thay ra đem đi giặt. Cô không làm sai điều gì, nhưng lại cảm thấy mình yêu Vĩ Kính là rất có lỗi với Kỳ Nhã.

Chương 34

Hôm sau Thư Hoán vẫn làm việc, bận rộn tất tả, quay mòng mòng bên Đoạn Kỳ Nhã.

Lúc đó Đoạn Kỳ Nhã nhận một cuộc điện thoại, sau đó gọi cô: “Thư Hoán, em mua cơm hộp giúp chị nhé”.

“Ồ, vâng ạ.”

“Quán mà hôm trước chị đặt ấy, cơm gà, đùi gà phải mới rán nhé. Và cả quán bánh bao hấp mà chị hay ăn nữa, lấy một hộp nhé.”

Mua cơm hộp không phải việc của cô nhưng Thư Hoán vẫn vui vẻ thực hiện.

Đang giữa trưa nắng, cô không dám gọi taxi, tiền đi taxi không được thanh toán, chỉ có thể che nắng mà đứng đợi xe bus thôi.

Hai quán cách nhau khá xa, cũng không gần công ty nên tốn rất nhiều thời gian. Đến khi cô mua xong thì bánh bao đã nguội, đùi gà cũng không biết còn giòn hay không.

Để bảo đảm độ giòn của gà, Thư Hoán vận hết mười phần công lực bay vào phòng nghỉ của Đoạn Kỳ Nhã, một tay giao hộp cơm, thở hổn hển: “Em...em về rồi”.

Đoạn Kỳ Nhã cười: “Vất vả cho em quá, để ở đó đã”.

“Ừa?”

Cô tưởng Kỳ Nhã sẽ ăn ngay nên mới bảo cô đi mua gấp. Nhưng Thư Hoán cũng không nghĩ gì nhiều, đặt hộp cơm xuống rồi đến phòng trà lấy nước uống.

Lúc cầm ly nước đến gần cửa sổ, Thư Hoán nhìn thấy phía dưới có người ra khỏi cổng.

Vì xa quá nên cô chỉ có thể nhìn thấy áo sơ mi trắng của anh, trong thời tiết nóng nực, anh mặc áo vest khoác ngoài màu nhạt và cả ánh sáng lóe lên dưới nắng gắt của chiếc cúc áo nạm kim cương khi anh đưa tay lên.

Thư Hoán không nghĩ ngợi gì, chạy hai bước theo lối hành lang, nhìn chăm chăm anh vào trong xe, trong tích tắc tìm đập thành thịch, quay người định chạy vào thang máy.

Vừa được mấy bước thì nghe Đoạn Kỳ Nhã gọi cô phía sau: “Thư Hoán, sao vậy?”

Thư Hoán dừng chân, miễn cưỡng quay lại, lắp bắp: “Em...em hình như nhìn thấy...”.

“Hử? Nhìn thấy ai?”

Hình như cô nhìn thấy Từ Vĩ Kính. Cô không ngờ có thể gặp anh ở đây, có lẽ đó chỉ là ảo giác. Cô đã quá nhớ anh.

Thế nhưng đối mặt với Đoạn Kỳ Nhã, cô không thể nói nên lời. Cuộc đời cô vì mối tình đơn phương không có kết quả ấy đã trở nên rối rắm, cô sợ ngay cả sự thân thiết quý giá Đoạn Kỳ Nhã dành ình cũng biến mất.

Giữa hai người phụ nữ bỗng có một cảm xúc rất kỳ lạ. Đoạn Kỳ Nhã nhìn cô rồi cười: “Đúng rồi, chị muốn nói là vừa nhận được điện thoại, vị trợ lý trước của chị đã kết thúc kỳ nghỉ rồi”.

Thư Hoán không hề chuẩn bị tâm lý, dờ người: “A...”.

“Quãng thời gian này em vất vả rồi.”

Thư Hoán ngẩn ra một lúc rồi sợ hãi nói: “Vây...vây ngày mai, em...em không cần tới nữa sao?”.

“Cũng không phải, chỉ là không cần làm việc cho chị nữa.” Đoạn Kỳ Nhã cười nói, “Người giỏi giang như em, công ty rất cần mà. lát nữa em tìm gặp chị Fany, chị sẽ gọi điện thoại cho chị ấy, để chị ấy sắp xếp em làm trợ lý ột nghệ sĩ khác. Còn lại đều như cũ, em đừng lo”.

Đoạn Kỳ Nhã không đuổi cô đi, Thư Hoán thở phào, muốn nhảy lên vì vui sướng. Nếu mất đi cả Đoạn Kỳ Nhã, cô thật sự không biết phải làm sao nữa.

Lúc Thư Hoán mở cửa văn phòng thì chị Fany đang đau đầu nhức óc: “Lại đổi trợ lý, mới một tháng mà đã thay ba người, Tịch đại thiếu gia, rốt cuộc cậu muốn thế nào đây?”.

Người đàn ông ngồi trên sofa rất trẻ, gương mặt đẹp trai nhưng thiếu đứng đắn, lại có vẻ rất hư hỏng. Anh ta là ca sĩ thần tượng khá nổi tiếng gần đây, vừa ra mắt một album, Thư Hoán cũng nhớ tên anh ta nhưng không phải là fan.

“Tôi không cần gì cả, nhưng chị ghép tôi với những cô em Trư Bát Giới đó là sao?”

“Trợ lý chứ có phải bạn gái đâu, giỏi giang là được mà? Hơn nữa Tiểu Văn chỉ hơi mập một chút, làm gì khoa trương thế. Làm ơn đi thiếu gia, đừng khén chọn nữa.”

Tịch Đức vẫn thờ ơ nghịch chiếc bật lửa hàng hiệu của mình: “Dù sao trợ lý như thế tôi không thể nào chấp nhận, chị xem làm thế nào thì làm đi”.

Thư Hoán thấy tình huống như thế, vào không được mà lùi cũng chẳng xong, đứng ở cửa một lúc mới rụt rè nói: “Ồ...”.

Hai người cùng quay lại nhìn cô, Thư Hoán hơi ngại ngùng, đành nói: “Chị Fany, chị Kỳ Nhã bảo em đến tìm chị”.

Fany lau mồ hôi nói: “Ồ, em là Thư Hoán đúng không, trợ lý của Kỳ Nhã. Chị đang bận, chưa sắp xếp cho em được, em đợi chị tra thử...”.

Tịch Đức ngồi cạnh bỗng nói: “Cô ấy là trợ lý mới đến à? Vây thì càng hay, tôi đang định thay người”.

Thư Hoán và Fany đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn anh ta.

Thấy thái độ anh ta là đã tức muốn chết, đi theo anh ta mới lạ. Thư Hoán chưa kịp nói “không” thì chị Fany đã kéo cô ra hành lang bên ngoài.

“Được rồi, em làm ơn...”

Thư Hoán khó xử: “Dạng như anh ta...”.

“Haizzzz, chị cũng biết để em theo cậu ta là làm khó em. Nhưng mà, hiếm khi có người cậu ta ưng ý, dù sao cũng tốt hơn là bọn chị chọn trợ lý giúp cậu ta rồi sau đó lại thay người.”

“Nhưng...”

“Những cô gái khác chị không dám xếp cho cậu ta. Nhưng Kỳ Nhã nói em rất giỏi, lại thông minh, chị nghĩ nhất định em sẽ ứng phó được.”

“Em cũng không giỏi đến thế...”

Chị Fany nắm tay cô: “Giúp chị đi mà, xin em đấy. Chỉ mỗi chuyện của cậu ta mà đã lằng nhằng đến nỗi hôm nay chị không làm được việc khác rồi. Em cũng biết công việc chị rất nhiều, lát nữa còn phải đến nhà trẻ đón con, bà mẹ đơn thân vất vả lắm...”.

Thư Hoán đành nói: “Được, được ạ...”.

Tiếp nhận công việc kinh khủng này, Thư Hoán có phần bất an, không biết Tịch Đức đại thiếu gia sẽ chỉ trở sai khiến cô như thế nào.

E sợ trong lòng, Thư Hoán liền gọi điện cho Đoạn Kỳ Nhã, nói cho cô ấy biết bản thân đã bị sắp xếp làm việc dưới tay Tịch Đức.

Đoạn Kỳ Nhã nói: “Nếu đã nhận rồi thì cứ thử một ngày xem sao, không được thì lại đổi”.

Thư Hoán nghĩ cũng có lý, liền định thần lại, nghiêm túc làm hết việc trong nửa ngày hôm nay trước đã.

Cũng may Tịch Đức hòa nhã hơn cô nghĩ. Theo anh ta thu hình một tiết mục, ca sĩ thần tượng nổi tiếng nên stylist, người trang điểm và cả trợ thủ...ngồi đầy một xe. Thư Hoán nhìn ngó quanh quất, không tìm thấy chỗ nào trống, nghĩ nên đi xe bus cho xong, nào ngờ Tịch Đức chủ động gọi cô: “Ngồi đây đi, có chỗ trống”.

Thư Hoán ngồi cạnh anh ta, thực ra không có chỗ nào trống, chỉ là vóc dáng cô nhỏ bé có thể chen vào ngồi cạnh anh ta.

Có lẽ vì không gian chật hẹp nên đùi Tịch Đức áp sát cô, cánh tay cũng đặt sau lưng cô, Thư Hoán không quen ngồi gần người lạ thế này nhưng cũng không thể tỏ ra quá sợ hãi, dù sao hai người cùng ngồi một chỗ nên khó tránh khỏi đụng chạm, cô đành ngồi thẳng lưng lên.

“Người cô thơm thật.”

Thư Hoán không phản ứng kịp, chỉ “Ồ” một tiếng.

“Dùng nước hoa gì đó?”

Ngẩng lên nhìn nụ cười của công tử đào hoa Tịch Đức, Thư Hoán chỉ đáp gọn: “Tôi không dùng nước hoa”.

“Ồ, ra là hương thơm tự nhiên?”

“...”

...

Lúc tiết mục quay xong thì đã khuya rồi, Tịch Đức lại bắt đến bar uống vài ly, cuối cùng chỉ còn lại Thư Hoán và người quản lý nhần nại đi cùng anh ta.

Người quản lý là bất đắc dĩ, Thư Hoán cũng bất đắc dĩ. Cô là nhân viên mới ít kinh nghiệm nhất, những người khác kẻ thì trốn, người thoái thác, đương nhiên cô chỉ có thể gồng mình lên chịu đựng.

Còn trách nhiệm của người quản lý là kiểm chế anh ta: “Cậu bớt phóng túng chút đi, coi chừng bị chụp ảnh đấy. Cậu gây đủ chuyện phiền toái rồi, còn gây chuyện nữa thì chưa chắc công ty có thể ếm nhem giúp cậu được nữa đâu”.

Tịch Đức nóng nảy hất đầu: “Được rồi được rồi, phiền chết được, bây giờ tôi về nhà được chưa?”.

Người quản lý cũng không dám nổi giận với anh ta, nghe một cú điện thoại rồi bất lực nói: “Tôi có việc phải đi trước. Thư Hoán, cô vất vả rồi, cũng nên về sớm nghỉ ngơi nhé”.

Chào tạm biệt xong, Thư Hoán nhìn Tịch Đức lảo đảo đi đến chỗ đậu xe, vội hét: “Này, anh làm gì thế?”.

Tịch Đức quay lại nhìn cô, cười nói: “Lái xe về nhà, sao, không nỡ để tôi về hả?”.

Thư Hoán rất tức giận: “Anh uống say rồi, sao lái xe được?”. Anh ta say khướt như thế mà lái xe thì đúng là hung khí trên đường rồi.

“Sao không thể lái xe?”, Tịch Đức xoay xoay chìa khóa trong tay, “Cô xem thường kỹ thuật của tôi à?”.

“Anh có biết như thế là rất nguy hiểm không?” Thư Hoán không hề do dự bước lên, định giật lấy chìa khóa của anh ta, “Không thể lái xe, tôi giúp anh gọi taxi về”.

Cứ ngỡ với tính cách anh ta thì sẽ có một cuộc chiến giành co dữ dội, nào ngờ Tịch Đức lại nhận lời rất nhanh: “Không lái xe cũng được, nhưng cô phải đưa tôi về”.

“ ... ”

Tịch Đức cười nói: “Chẳng phải cô nói tôi uống say sao? Để một ngôi sao uống say tự ngồi xe về nhà, vậy cô còn làm trợ lý làm gì!”.

So với sự phiền phức anh ta có thể mang lại cho người đi đường khi lái xe, Thư Hoán cảm thấy cứ đưa anh ta về nhà thì hơn.

18. Chương 35 - 36

Chương 35

Lên xe rồi, Tịch Đức lại ra vẻ say xỉn, dựa vào người cô, bộ dạng rất yếu đuối. Thư Hoán bị đè nặng nhưng không đẩy ra được, đành bất lực chịu đựng sức nặng của anh ta.

Cũng may chiếc xe rất nhanh đã đến dưới tòa nhà chung cư của Tịch Đức, Thư Hoán cố sức lấy ví tiền ra, trả tiền xe, lấy hóa đơn để thanh toán lại với công ty, sau đó đẩy đẩy Tịch Đức: “Đến rồi, xuống xe thôi”.

Tịch Đức mở một mắt ra vẻ như rất say, cười nói: “Cô không đưa tôi lên lầu sao?”

“...Anh có phải là không có chân đâu, sao không đi một mình được?”

Trước đây của trước đây, có dạo Thư Hoán nghĩ rằng, chỉ cần là trai đẹp thì đều có thể trở thành đối tượng để mê mẩn. Nhưng Tịch Đức hoàn toàn phá hỏng niềm tin đó của cô. Nội tại của một người thật sự có thể ảnh hưởng đến sức hút từ vẻ ngoài của người đó.

Bị từ chối, Tịch Đức dựa vào ghế, duỗi thẳng chân ra: “Vậy tôi không đi. Tôi uống say rồi”.

“...” Thư Hoán không mặt dày như anh ta, trước khi tài xế lên tiếng mời họ xuống, cô đành gắng sức kéo anh ta, “Được thôi, tôi đưa anh lên trên. Phiền anh xuống xe đi.

Có thang máy nên quá trình đưa anh ta lên lầu nhanh chóng và tiện lợi hơn nhiều. Thư Hoán nhận chìa khóa, nhanh nhẹn mở cửa phòng, sau đó ném anh ta vào trong.

Trong tích tắc đó, Tịch Đức lại kéo tay cô mạnh đến nỗi Thư Hoán cũng loạng choạng mấy bước nhào vào trong phòng.

Tịch Đức cười đưa tay đóng cửa lại.

Thư Hoán nhìn anh ta, “Đến nhà rồi, không cần trợ lý nữa chứ?”

“Tôi khát quá, cô pha trà cho tôi”.

Thư Hoán cảnh giác nhưng không sợ hãi, chìa khóa vẫn nằm trong tay cô, cô không lo những trò vặt vãnh như khóa cửa lại.

Tuy cô khờ khạo nhưng không ngu ngốc, không hồ đồ đến độ chẳng chút phòng bị trước một người đàn ông xa lạ có sức mạnh như vậy. Trước khi lên lầu cô đã có ý thức bảo vệ. Cô biết dạng người như Tịch Đức không đứng đắn, cuộc sống riêng tư rất bừa bãi, mấy hôm ở công ty đã nghe rất nhiều scandal về anh ta.

Nhưng mới làm việc chung ngày đầu tiên mà đã cuống quýt gấp gáp như vậy, người bình thường phải dò xét mấy ngày rồi mới dám ra tay. Huống hồ gì cô dù sao cũng là trợ lý mà Đoàn Kỳ Nhã giới thiệu đến, muốn có suy nghĩ bậy bạ gì với cô thì phải vượt mặt nể mũi, người bình thường cũng không đến nỗi quá can rở.

“Pha trà rất dễ, anh tự làm đi. Tôi phải về nhà đây, Kỳ Nhã còn đang đợi tôi”. Cô nhắc cho anh ta nhớ rằng cô và Kỳ Nhã đang ở chung với nhau, cũng là cảnh báo cho anh ta biết đừng làm chuyện ngốc nghếch.

“Pha trà thôi mà, sao phải nhỏ mọn thế”

“ ... ”

“Vậy cô rót giúp tôi ly nước là được chứ gì. Đừng vô vị thế chứ, tôi rất muốn làm bạn với cô, cần gì phải thế?”

Thư Hoán nhìn anh ta, đặt chìa khóa vào túi rồi quay người đến máy nước rót cho anh ta ly nước.

Quay lại đưa ly cho anh ta, Tịch Đức không nhận lấy ngay mà chỉ quan sát cô từ trên xuống dưới: “Nhìn từ đằng sau hông cô cũng cong đấy nhỉ?”

Thư Hoán cố nhin cảm giác muốn đổ nước vào mũi anh ta, chỉ nói: “Cầm lấy nước đi. Tôi đi đây”.

Tịch Đức vẫn cười, đưa tay cầm ly nước.

Nhưng tay anh ta không cầm ly nước mà lại nắm cổ tay Thư Hoán, giọng điệu rất mờ ám: “Cô gầy thì gầy thật, nhưng ngực cũng khá to đấy chứ”.

“ ... ”

Thư Hoán không thể nhịn được, rút phắt tay lại, nhưng lại nghe thấy anh ta nói: “Này, cô muốn làm gì?”

Thư Hoán mù mờ không hiểu: “Gì mà tôi muốn làm gì, cái này phải hỏi anh chứ!”

Tịch Đức vẫn giữ chặt tay cô, cười nói: “Không phải tôi hỏi cô muốn làm gì, mà là hỏi, cô có muốn làm không?”

Lần này Thư Hoán không cho anh ta cơ hội, một tay túm chặt ngón tay cái của anh ta, bẻ quặt ra sau, Tịch Đức bị bất ngờ, đau quá buông tay ra. Thư Hoán nhanh nhẹn bẻ tay anh ta ra sau lưng, bắt anh ta quỳ xuống nền nhà.

“Lúc này anh nói gì hả? Có giỏi thì nói lại xem!”

Đối phương lập tức trở nên ngoan ngoãn, bộ dạng phong lưu bốn cột của công tử đào hoa lúc này đã biến mất sạch, đau đến mức hét lên, không ngừng van xin.

“Lần sau còn dám không?”

“Không dám nữa, không dám nữa”.

Tuy rất khinh bỉ anh ta nhưng Thư Hoán cũng phải tha mạng, buông anh ta ra.

Đến mức độ này cũng xem như hết cứu vãn rồi, Thư Hoán ra cửa, vừa đi vừa nghĩ xem ngày mai phải nói năng thế nào với chị Fany.

Vừa lấy chìa khóa ra, bỗng thấy phía trên bóng của cô in trên cánh cửa là một bóng đen khác to hơn.

Theo bản năng Thư Hoán tránh sang một bên mới không bị bóng đen đằng sau đánh trúng. Nhưng Tịch Đức vẫn túm được tóc cô, kéo mạnh ra sau.

“Con ranh chết tiệt, dám đánh tao à? Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt hả?”

Thư Hoán không ngờ anh ta lại ti tiện đến thế, nhất thời không đề phòng, bị anh ta kéo giật lại loạng choạng mấy bước, còn chưa kịp vùng ra thì mặt đã hứng trọn một cái tát. Cú đánh rất mạnh khiến cô ngã nhào xuống giường.

“Hỏi tao dám không à? Tao có gì mà không dám?”

Cái tát ấy thật sự rất mạnh, ít nhất trong một phút, Thư Hoán chỉ thấy mạch máu ở tai cô chạy rần rật, trong đầu không còn ý thức, mọi thứ đều tối đen.

Lúc cô tỉnh lại, mặt nóng rát lên vì đau, phát hiện mình đang nằm ngửa ra, áo đã bị kéo giật lên, còn Tịch Đức đang đè lên người cô, thô lỗ xé quần jeans của cô.

Thư Hoán hoảng loạn, tay cô không với tới ngọn đèn đầu giường. Dù sao Tịch Đức cũng là đàn ông, quần có khó cởi đến mấy thì sớm muộn gì hắn cũng kéo ra được, nếu điên lên, hắn lại tát một cái thì cô có thể ngất đi, không thể phản kháng gì được.

Thư Hoán bỗng nhận ra chùm chìa khóa trong tay. Cô nắm chặt, ra sức hất cánh tay, vung qua mặt tên kia.

Hắn ra rú lên một tiếng, buông cô ra ngay, đưa tay ôm lấy mặt. Lần này Thư Hoán không dám cho hắn cơ hội phản kích, bất chấp tất cả trèo đến đầu giường nhấc ngọn đèn bàn lên, đập túi bụi vào người hắn.

Tịch Đức vật lộn để đứng dậy giữa trận đòn của Thư Hoán, bấm chuông tường, sau đó kêu lên: “Bảo vệ, bảo vệ!”

Rất nhanh đã có mấy bảo vệ cao to phá cửa xông vào, Thư Hoán thở phào nhẹ nhõm, còn Tịch Đức một tay ôm vết thương trên mặt lại hét lên trước: “Bắt nó! Con điên này, nó tấn công tôi!”

Sự vô sỉ của hắn vượt quá sức tưởng tượng của cô, đến nỗi Thư Hoán chỉ có thể há hốc mồm.

Lúc bảo vệ vào, cô vẫn đang điên cuồng đánh anh ta, hơn nữa so với vết thương trên mặt cô thì vết máu vì bị chìa khóa cào xước trên mặt Tịch Đức càng đáng sợ hơn. Hai người bảo vệ không nói câu nào, túm chặt lấy cánh tay cô trước.

“Không phải thế, là hắn suýt cưỡng hiếp ...”

“Các anh đừng nghe cô ta, cô ta điên rồi! Con điên này là fan của tôi, suốt ngày tìm cách tiếp cận tôi, cô ta bị bệnh tâm thần đấy!”

“...” So về độ mặt dày thì Thư Hoán chịu thua hắn rồi.

Vì có bảo vệ ở đó, Tịch Đức không tiện trút hận lên người cô, đành hậm hực nói: “Bắt con điên này lại, nhốt vào đồn cảnh sát đi!”

Đến đồn cảnh sát, thấy bộ dạng tức tối của hắn, Thư Hoán biết sự việc không ổn rồi. Trên đường đi, cô gọi cho Đoạn Kỳ Nhã, Tịch Đức cũng biết nhưng hắn không hề đuối lý hay lo lắng, mà còn lớn tiếng chửi bới, như thể hắn là người bị hại, cô mới là tội phạm vậy.

Hai người cùng tranh chấp tố cáo, không có chứng cứ xác thực về việc xâm hại, nhưng chứng cứ về vết thương trên cơ thể thì có, viên cảnh sát trực ca đêm cũng rất bức bối.

Sau khi luật sư của Tịch Đức dẫn mấy người đàn ông vừa nhìn đã biết không mấy hòa nhã đến đồn cảnh sát, khoảng một phút sau, Thư Hoán cũng nghe thấy động tĩnh bên ngoài, giọng nữ và tiếng giày cao gót này cô rất quen thuộc.

Thư Hoán bỗng có cảm giác yên lòng, đỏ hoe mắt, quay lại gọi: “Kỳ Nhã!”

Người đẩy cửa bước vào thở hổn hển, sắc mặt tái nhợt đích thực là Đoạn Kỳ Nhã, sau lưng cô còn một người đàn ông nữa.

Người ấy vóc dáng cao lớn, mặc áo vest và sơ mi mà cô nhìn thấy buổi sáng, không chút biểu cảm, chỉ khi đẩy cửa bước vào, ánh mắt dừng lại trên gương mặt cô.

Vừa thấy bộ dạng cô, sắc mặt Đoạn Kỳ Nhã đã thay đổi, nâng mặt cô lên: “Em không sao chứ? Em bị...”

Mắt Thư Hoán rưng rưng: “Không sao ạ”

“Mắt em sưng thế này rồi, không sao thật chứ?”

Thư Hoán kìm nước mắt, lắc đầu: “Em đã đánh lại rồi”

Nếu thật sự xét về vết thương trên mặt thì đúng là không thể nói ai thua thiệt hơn ai.

Đoạn Kỳ Nhã ôm cô: “Em đừng khóc, bây giờ không cần sợ nữa, có bọn chị đây, em đừng lo”.

Thư Hoán sụt sịt, không tìm được nước mắt. Nếu chỉ có Đoạn Kỳ Nhã, cô có thể nhẹ nhõm, tâm trạng cũng khá hơn, nhưng vừa thấy Từ Vĩ Kính, cô như mất đi sự kiểm soát.

Nỗi sợ hãi sau khi suýt bị xâm hại, cơn đau khi bị đánh, nỗi uất ức khi bị oan uổng, cơn khủng hoảng khi một mình đối mặt với tất cả và cả sự luống cuống khi gặp Từ Vĩ Kính trong lúc thâm trầm nhất, thêm vào đó là sự yếu đuối bất ngờ, Thư Hoán không kiềm chế được mà khóc nức lên.

Đoạn Kỳ Nhã vừa tức vừa lo: “Tịch Đức, rốt cuộc cậu đã làm gì cô ấy?”

“Tôi làm gì à? Chị phải hỏi cô ta đã làm gì tôi mới đúng. Con ranh chết tiệt ấy đã phá hoại gương mặt tôi, chị bị mù hay sao mà không thấy?”

Viên cảnh sát đau đầu, đứng lên khuyên giải: “Các vị, đã ghi chép xong rồi, các vị muốn tranh chấp gì thì mời ra ngoài giải quyết. Có gì thì từ từ nói”.

Trước mặt những bảo vệ có bộ dạng như xã hội đen của hủn ta, viên cảnh sát mới vào nghề này cũng bó tay. Thư Hoán không muốn ở lại đây nữa, ra hiệu muốn về, Đoạn Kỳ Nhã liền ôm vai cô, tất cả đều ra khỏi đồn cảnh sát.

Viên cảnh sát tiễn mấy vị “môn thần [1]” này về xong thì thở phào nhẹ nhõm. Còn hai nhóm người ra đến ngoài liền bắt đầu tranh chấp.

[1] Môn thần tức ông thiện, ông ác có hình dáng dữ tợn mà chúng ta vẫn gặp trước cửa đình, đền hoặc chùa.

“Sao, các người muốn về thế này hả?”

Thư Hoán lau nước mắt, trừng mắt: “Vậy anh còn muốn gì?”

Gò má, sống mũi Tịch Đức đều bị chìa khóa cào cho rướm máu, hủn ta nghiêng răng nghiêng lợi trông càng đáng sợ hơn, gầm lên với Thư Hoán: “Con ranh chết tiệt, tao nói ày biết, mặt tao có làm sao thì tao sẽ rạch nát mặt mày”.

Thấy hủn ta huênh hoang như thế, Đoạn Kỳ Nhã giận dữ nói: “Cậu đừng quá đáng! Tự làm tự chịu! Vết thương cõn con này có là gì, bọn tôi nhất định đòi lại công bằng!”

“Công bằng? Tôi không công bằng chỗ nào?” Tịch Đức cười nói, “Đoạn Kỳ Nhã, chị đừng tưởng chị nổi tiếng rồi chảnh chọe, chị là cái thá gì? Trước mặt bố nuôi tôi, chị cũng chỉ là thế này thôi!”

Hủn ta đưa ngón giữa lên, khinh khỉnh: “Các người đợi mà xem!”

Từ Vĩ Kính gọi điện xong, bỏ di động vào túi quần, sau đó quay lại hỏi: “Bố nuôi cậu là ai?”

Trước đó anh không hề nói với bọn chúng câu nào, vừa lên tiếng, giọng nói không có gì khác lạ nhưng xung quanh bỗng yên tĩnh hẳn, nhất thời không ai dám lên tiếng, mọi người đều nhìn về phía anh.

Một lúc sau, Tịch Đức mới “xùy” một tiếng: “Mày là ai?”

Từ Vĩ Kính nhìn hủn, nói: “Cậu không xứng để biết”.

Giọng anh không có ý mỉa mai, chỉ như đang nghiêm túc tường thuật một sự thật. Nhưng điều đó còn khiến hủn thẹn quá hóa giận hơn cả việc bị sỉ nhục.

Tịch Đức điên lên, cười khẩy: “Mẹ kiếp mày hù dọa ai? Bây giờ tao cho chúng “làm thật” hai con ranh này, xem mày vênh vào cái khí gì!”

Thư Hoán bắt giắc rùng mình, tay chân đều lạnh cóng. Đối phương có mấy tên bảo vệ như hùm như hổ, còn họ chỉ có Từ Vĩ Kính.

Cho dù Từ Vĩ Kính đánh được thì với quân địch như vậy, cũng khó có được kỳ tích, bên họ quá yếu thế.

Từ Vĩ Kính lại nhìn hủn, bình thản: “Thử xem”

“...”

“Cậu cứ thử đi rồi ngày mai thành phố T này sẽ không có cậu nữa”.

Tịch Đức không dám “thử”, trước tình huống đã nắm chắc phần thắng này, hắn ta lại không dám hành động. Ba người lên xe an toàn, bỏ đi.

Xe chạy xa rồi, Thư Hoán vẫn thấy tay rịn mồ hôi, toàn thân lạnh ngắt.

Cô biết Từ Vĩ Kính có một địa vị nhất định, nhưng dù thế nào đây cũng không phải địa bàn của anh, đến thành phố T này, mãnh long cũng chẳng bằng giun đất.

Hậu thuẫn của Tịch Đức cô đã nghe nói trong những buổi trà dư tửu hậu của mọi người, đại khái cũng biết là rất khó đụng đến. Bình thường hắn đã có thanh thế, lại thêm sự hậu thuẫn của xã hội đen thì khó phải nói, vì thế rất huênh hoang hợm hĩnh, mọi người phải nể vì hắn. Rất nhiều người phải chịu ầm ỨC vì hắn nhưng chưa có ai dám tìm hắn để tính sổ. Trước kia có mấy MC đùa cợt hắn vài câu trong tiết mục truyền hình, hôm sau đã bị đánh thê thảm, cả nửa tháng cũng không đi làm nổi.

Loại người đó có thù tất báo, hễ bị chọc giận thì gì hắn cũng làm được. Nếu vì chuyện của cô mà liên lụy đến Đoạn Kỳ Nhã, thậm chí Từ Vĩ Kính, cô thật sợ....

“Từ Vĩ Kính...”

“Hử?”

“Tịch Đức hắn... loại người ấy rất thù dai, liệu hắn có làm hại anh chị ...”

Từ Vĩ Kính nói: “Em đừng lo”.

“...”

“Anh sẽ xử lý”.

Chương 36

Về đến nhà Đoạn Kỳ Nhã thì trời đã sáng. Thư Hoán tắm rửa, uống sữa nóng Đoạn Kỳ Nhã đưa, chui vào chăn lơ mơ ngủ thiếp đi.

Chắc vì trong sữa có thuốc nên giấc ngủ ấy cho dù có ngon hay không thì cũng rất sâu và dài. Lúc tỉnh dậy đã là buổi chiều, Thư Hoán mơ màng xuống giường, chờ đến một lúc mới nhớ ra phải đi tắm, liền chui vào nhà vệ sinh.

Cô nhìn thấy mặt mình, cú bạt tai đó quả rất nặng, da mặt cô vốn mỏng, mạch máu bây giờ đã nổi cả lên, sau khi bớt sưng thì nửa mặt đã chuyển thành tím bầm, trông vừa đáng thương vừa đáng sợ.

Thư Hoán ôm mặt. Cô không ngờ mình lại gặp Từ Vĩ Kính trong tình trạng khó coi thế này.

Cầm túi đá ra ngoài phòng khách ngồi, vừa nghĩ lại cô đã rưng rưng nước mắt. Bỗng Thư Hoán nghe thấy tiếng ổ khóa chuyển động, sau đó Từ Vĩ Kính đẩy cửa đi vào.

Thấy vẻ mặt cô, Từ Vĩ Kính giải thích: “Hôm nay Kỳ Nhã có việc không bỏ được, đành để em ở nhà một mình. Anh làm việc xong đến đây xem thế nào”.

Thư Hoán cũng không biết phải nói gì với anh, cầm túi đá mà ủ rừ cụp mắt xuống.

Một lúc sau lại nghe Từ Vĩ Kính nói: “Em thực sự không sao chứ? Hắn có làm gì em...”.

Thư Hoán vội lắc đầu: “Không có thật mà. Tuy em bị đánh nhưng cũng không để hắn lợi dụng”.

Nói ra thì cô cũng phải cảm ơn quần jeans ống đứng đã mua trên mạng. Tuy kiểu dáng đẹp, xứng với giá tiền, nhưng cúc cài quá nhỏ, khóa kéo cũng rất khó kéo, hơn nữa chất vải cũng ít đàn hồi. Đến cô mặc vào phải ít nhất mười phút thì không nói, đằng này một người đàn ông sức lực hơn cô gấp mấy lần mà nhất thời cũng không làm gì được nó, một sản phẩm không tốt, thế mà lại rất bán chạy, ai cũng đánh giá 100 điểm.

Từ Vĩ Kính nhìn cô. Cô cứ ngỡ anh sẽ nói: “Thế thì tốt”. Nhưng lời anh nói lại là: “Xem như hắn may mắn”.

“ ... ”

Từ Vĩ Kính vẫn bình thản: “Anh sẽ không tha thứ cho bất kỳ ai làm chuyện đó với em nữa”.

Anh nói “nữa”, đương nhiên là chỉ Từ Vĩ Trạch. Nhớ đến chuyện đó, Thư Hoán thấy rất đau lòng, định lấy túi đá che mặt lại.

“Đúng rồi, lát nữa anh đưa em ra ngoài, gặp bác anh.”

“A?”

“Chuyện này phải phiền đến bác, cũng nên đến gặp. Hơn nữa trước khi đi em cũng phải bớt thời gian nghe lời xin lỗi của tên Tịnh Đức đó.”

Tuy anh nói rất tự nhiên, đơn giản như thể lát nữa cô sẽ nhận một chiếc bánh rán vậy, nhưng đến khi Thư Hoán bước vào phòng khách hào hoa nhà họ Từ vẫn cảm thấy thấp thỏm không yên.

Loại người như Tịnh Đức liệu trong đầu có lẽ nghĩa liêm sỉ và biết xin lỗi hay không? Tên đó nói dối không chớp mắt, chẳng hề có chút thành ý, hoàn toàn không có đạo đức, không gây phiền phức cho họ là đã may lắm rồi.

Trong phòng khách rộng rãi có mấy người đã ở đó, ngay cả cưỡi Thư Hoán cũng thấy đau, chỉ rụt dè, cố lấy hết can đảm để quan sát họ.

Trong đó có người đàn ông trung niên đẹp trai và đường bệ, dáng vẻ khiến người ta cảm thấy sợ hãi nhưng dung mạo lại hòa nhã thân thiện. Chỉ gương mặt thôi đã dễ dàng đoán ra là họ hàng với Từ Vĩ Kính, có thể nói ông là phiên bản Từ Vĩ Kính đã chỉnh sửa lại. Và còn một người nữa, đó là Từ Diễm.

Lúc này Thư Hoán mới nhớ ra, Đoạn Kỳ Nhã từng nói rằng Từ Diễm là họ hàng của họ. Nhưng khi ấy cô không nghĩ nhiều, dù sao thì định nghĩa từ “họ hàng” rất rộng, nếu không thì từ dung mạo cũng có thể đoán ra họ có cùng huyết thống.

Người đàn ông trung niên vốn đang mỉm cười, khi nhìn rõ bộ mặt Thư Hoán thì lấp tức cau mày: “Sao thành ra thế này?”

Thư Hoán lo lắng thấp thỏm, cô cũng biết dáng vẻ mình thế này rất mất mặt, căn bản là rất khó coi.

“Vĩ Kính, thằng bé này, không phải bác trách con, nhưng con làm bác thất vọng quá.”

Thư Hoán khiếp sợ, gần như không ngẩng mặt lên nổi.

“Con để cho con dâu nhà họ Từ chúng ta bị người ta ức hiếp thành ra thế này ư?”

“ ... ”

“Con làm việc kiểu gì thế?”

Không đợi Thư Hoán hoàn hồn, Từ Vĩ Kính đã lên tiếng nhận lỗi: “Lỗi của con, con đã sơ suất”.

“Đây là Thư Hoán, đây là bác anh, Từ Triết Nam. Hai cậu em họ của anh, Từ Nhiên, Từ Diễm.”

Nhà họ Từ xưa nay vốn dương thịnh âm suy, thế hệ trưởng bối của Từ Triết Nam chỉ có hai anh em, không có chị em gái. Đến đời Từ Triết Nam, hai anh em thành gia lập thất, con của họ vẫn là hai anh em trai, không có chị em gái.

Đáng thương cho người làm cha chỉ mong ước được bế con gái lên đùi dạy từng chữ, thế là “hệ thống” chỉ có con trai, không có con gái này mới khao khát đến phát điên lên. Đời này mà không có thú vui dỗ dành cháu gái để hưởng thụ nữa thì đúng là người già lệ rơi hai hàng mắt.

Mà vợ của họ hoặc sớm qua đời, hoặc thường xuyên đi nơi khác, không hay về nhà. Lần nào tụ tập ăn cơm, cả bàn toàn đàn ông, ngay cả mèo trong nhà cũng là mèo đực, nhìn là thấy buồn lòng.

Đời con sau này cũng vì nguyên nhân này nợ để thoái thác không kết hôn, Không biết đến ngày nào tháng nào mới được nhìn thấy con gái trong nhà, cả bóng dáng cháu gái nữa, người già thực sự khao khát đến cô đơn.

Hiếm hoi lắm mới nghe nói có cô cháu dâu tương lai, tuy còn xa hơn “con dâu” mình nhưng đã rất tốt rồi. Hai anh em Từ Triết Nam tình cảm rất tốt, con trai đôi bên cũng không khác gì con trai mình.

Nghe nói Từ Vĩ Kính muốn đưa cô đến gặp cả nhà, bác Từ cả tối qua rất sung sướng, suy đoán rất nhiều về lần gặp đầu tiên, thậm chí cả viễn cảnh hạnh phúc được ôm cháu trong tương lai không xa cũng tưởng tượng ra nữa.

Chỉ không đoán được là, vừa gặp mặt thì đã thấy một bên mặt cháu dâu bị tím bầm.

Thế là mặt ông cũng sa sầm theo.

“Nào nào, đến đây cho bác xem. Sau này con cũng gọi bác là bác, đừng khách sáo.” Từ Triết Nam vội vẫy tay bảo Thư Hoán ngồi cạnh, chăm chú xem vết thương trên mặt cô.

Xem xét xong, ông không tránh khỏi xót xa nhưng tình cảm của người cha với con gái, giận dữ: “Trời ơi, ra nông nổi thế này! Sao lại nở mạnh như vậy! Ai dám đánh con thế này! Rốt cuộc có chuyện gì, con nói cho bác nghe xem!”.

Thư Hoán đành kể qua loa mọi việc, đương nhiên bỏ qua chi tiết Tịch Đức mĩa mai và sỉ nhục cô.

Bác Từ vẫn giận đến độ suýt chút nữa thì ngất đi, nói: “Cái người nhà họ Tịch ấy, bảo bọn họ đừng đến nữa, ta không muốn gặp họ”.

“Ừm...”

“Bọn họ mở miệng ra đã không có thành ý, chỉ nói là mạo phạm cháu dâu tương lai. Hai chữ mạo phạm đó, nhẹ cũng là mạo phạm, đến nước này rồi vẫn gọi là mạo phạm sao? Chuyện này khỏi bàn nữa, không thừa thời gian.”

Bác Từ rất giận dữ, hậu quả rất nghiêm trọng.

Cha nuôi của Tịch Đức dẫn mấy người đứng ngoài đợi, nhưng bị từ chối không tiếp, bẽ mặt quá nên cứ van xin bốn, năm lần, mãi đến tối mới được vào.

Tịch Đức không còn vẻ huênh hoang như trước, mặt mũi tím bầm, sưng vù, không dám nhìn thẳng vào Thư Hoán chứ đừng nói là mở miệng nói gì. Thế là cha nuôi hấn đánh vào gáy hấn một phát, lực tay rất mạnh.

“Thằng khốn gây chuyện lớn như thế, còn không mau xin lỗi!”

Tịch Đức bị ăn cú đánh đó, “phịch” một tiếng quỳ xuống trước mặt cô, sau đó nghiêng răng nói: “Xin... xin lỗi”.

Thư Hoán sợ đến nỗi suýt nữa lăn từ trên ghế xuống. Lời xin lỗi cô cần là lời xin lỗi chính thức và hứa không bao giờ tái phạm là được. Cô đâu cần đến độ quỳ xuống khoa trương như thế này.

Hoàn hồn lại, cô vội vã chối từ: “Không cần, không cần! Anh đứng lên đi!”.

Bác Từ nói: “Cô bé nói không cần, các người về hết đi”.

Mặt Tịch Đức tái nhợt, không còn giống như mặt người sống nữa, cha nuôi hấn lập tức đánh hấn một cái nữa: “Mày ngốc hử thằng kia! Mày tưởng chỉ cần quỳ xuống là hết chuyện à! Nhanh lên!”

Tịch Đức bị đánh, đành chống hai tay xuống đất, dập đầu với cô.

Thư Hoán gần như ngất xỉu, chỉ muốn bỏ chạy nên khoát tay rồi rít: “Không cần đâu, thực sự không cần mà!”.

Tịch Đức ngẩng lên nhìn cô, sắc mặt hoàn toàn xám ngoét.

Từ Triết Nam nói: “Thư Hoán nói không cần kiểu xin lỗi này của cậu, cậu tự xem làm thế nào đi”.

Cha nuôi Tịch Đức cười gượng gạo: “Từ tiên sinh, thằng bé này không hiểu chuyện, không biết mình đã gây họa, ở nhà tôi đã thay ngài giáo huấn nó rồi, trên người nó không còn chỗ nào lành lặn cả. Trừng phạt nó thế nào cũng được, chỉ cần cho nó một cơ hội. Hay là ngài ...”.

Từ Triết Nam nói: “Cũng được, cháu dâu ta là một người mềm lòng, ta cũng không muốn xử chuyện này quá tuyệt tình, tránh để cho cô bé khó xử. Phần nào của cậu gây chuyện thì để cậu ta cắt phần đó đi”.

Tịch Đức vẫn quỳ, dao đưa đến trước mặt hắn, hắn cũng cầm lấy thật: Thư Hoán đã hết vía, hồn phách bay mất, vội vàng ngăn hắn lại, nói: “Không cần...”.

Nhìn ánh mắt u ám của hắn, Thư Hoán bỗng hiểu ra.

“Không cần”, trong trường hợp này có nghĩa là “vẫn chưa đủ”. Càng nói “không cần” thì đối phương càng tuyệt vọng.

Không muốn sự việc lớn thêm, Thư Hoán đành nói nhanh: “Cái này con không cần, anh ta có mất tay chân cũng vô ích với con”.

Bác Từ nghĩ ngợi: “Cũng phải, vậy con thích thế nào, nói cho bác nghe”.

Đầu Thư Hoán đã trống rỗng, rồi bởi nên chỉ có thể nói: “Thế thì để anh ta làm việc giúp con trong một tháng là được”.

Từ Triết Nam cau mày ngẫm nghĩ: “Thế thì quá nhẹ nhàng rồi”.

“...”

“Nhưng nếu thời gian quá dài, có lẽ con nhìn thấy hắn cũng thấy phiền, vẫn cứ theo ý con vậy.”

Tịch Đức thở phào như trút được gánh nặng, gục xuống tại chỗ không dám nhúc nhích.

Từ Triết Nam nói: “Con ấy à, dễ mềm lòng quá. Nhưng như thế cũng tốt, con gái mà”. Sau đó ông nhanh chóng chìm vào thế giới ảo tưởng “nuôi con gái quả nhiên khác với con trai” của mình.

Thư Hoán cũng toát mồ hôi đầy lưng, cô không phải người thù dai, làm sao chịu nổi cảnh này. Hơn nữa kẻ đáng hận đến vậy, khi tỏ ra đáng thương thì cô vẫn thấy thương hại một cách bản năng.

Nhưng nếu không vì cô quen biết Từ Vĩ Kính và trưởng bối như Từ Triết Nam thì không biết sẽ thế nào nữa, chưa biết chừng vừa ra ngoài đã bị tạt axit, hoặc hậu quả thảm hơn cũng có thể xảy ra.

Tên khốn ác độc huênh hoang Tịch Đức quả thực cần phải có người ác hơn trừng trị hắn, nếu không thì không có cách nào khiến hắn sợ cả. Cô cũng chỉ bớt tỏ ra thông cảm với hắn thôi.

19. Chương 37 - 38

Chương 37

Hành hạ một lúc xong, tiễn vị khách chân đã mềm nhũn kia đi, bác Từ thở dài, nói với vẻ tiếc nuối: “Đáng lẽ phải tiễn thẳng nhóc đó rồi mới cho đi được”.

Thư Hoán rùng mình. Còn bác Từ vẫn hòa nhã: “Nhưng con mềm lòng như thế chắc cũng không muốn nhìn thấy cảnh máu me đâu. Giáo huấn nhẹ nhàng là được”.

“...”

“Đúng rồi, con muốn khi nào mới gả vào nhà họ Từ vậy?”

“...” Chủ đề chuyển nhanh quá.

“Đừng trách bác quá sốt ruột, mọi người thực sự rất muốn có cháu bé rồi.”

“...”

“Từ Diễn thì bác không nói nó nữa, dù sao bác cũng chẳng hy vọng được gì ở nó.” Từ Triết Nam càng nói càng nổi giận. “Chê đàn ông nhà bác còn chưa đủ nhiều hay sao”.

Từ Diễn ngồi đối diện nhướng mày, uống một ngụm trà.

“Từ Nhiên thì chỉ lo công việc, hoàn toàn không dă động gì đến chuyện kết hôn. Cả hai đứa đều kém cỏi.”
Bác Từ ngoài đau lòng ra thì còn tràn ngập niềm mong đợi, nhấn mạnh, “Thư Hoán à, đến khi con gả vào nhà bác, lúc rảnh rỗi thì bớt chút thời gian sinh thêm nhiều con gái nhé, đừng sinh con trai...”.

“ ... ”

Nãy giờ Từ Nhiên không nói gì bỗng ho một tiếng như cảm thấy mắt mắt. Từ Diễn cũng đặt ly trà xuống, nghiêm túc nói: “Bố, bố đang cố tình dọa cho người ta sợ bỏ chạy đấy ạ?”.

Thư Hoán đã đỏ mặt tía tai, choáng váng đến độ không ngẩng đầu lên nói.

Sau đó Từ Diễn nhìn cô, nói với vẻ trịnh trọng: “Trọng trách sinh con nối dõi tông đường phải nhờ em rồi! Đương nhiên tốt nhất là sinh nhiều vào, sẽ có nhiều lợi ích lắm, đến lúc đó thì cân nhắc cho anh một đứa nhé. Con trai hay con gái đều được, anh không kén chọn”.

“ ... ”

Quả là bố con.

“Đúng rồi, Vĩ Kính, bao giờ Thư Hoán gả vào nhà chúng ta, hai đứa có kế hoạch chưa?”.

Thư Hoán bỗng đỏ cả mặt, toàn thân như bốc lửa.

Sau đó cô nghe Từ Vĩ Kính nói: “Có kế hoạch rồi, nhưng cụ thể phải đợi Vĩ Trạch và cô ấy bàn bạc với nhau”.

Thư Hoán bỗng ngẩng phắt lên, nhìn anh.

Bác Từ vẫn nói: “Cũng phải, chuyện người trẻ, bác muốn gấp cũng không được”.

“Ngày mai con đưa Thư Hoán về. Đợi Vĩ Trạch và cô ấy có tin tức gì, nhất định sẽ thông báo cho bác biết ngay.”

Sau đó bọn họ còn nói những gì nữa, Thư Hoán hoàn toàn không nghe thấy. Cô như đang mơ, giấc mơ Từ Vĩ Kính giới thiệu với trường bối rằng cô là vợ anh.

Mà mở mắt ra thức dậy, anh đứng trước mặt cô nhưng lại giữ một khoảng cách với cô.

Con dâu tương lai nhà họ Từ, đó chỉ là để đòi lại công bằng cho cô, tạm thời cho cô mượn thân phận. Hơn nữa còn với danh nghĩa Từ Vĩ Trạch.

Giống như cô từng giúp Từ Vĩ Trạch, bây giờ thân phận ấy giúp lại cô. Đến khi vở kịch này hạ màn, cô coi nó ra, giữa họ vẫn không có gì dính líu.

Ra khỏi nhà họ Từ, Từ Vĩ Kính đưa cô về khách sạn.

“Sáng sớm mai bay, tối nay em không cần về chỗ Kỳ Nhã nữa. Anh đặt thêm một phòng cho em.”

Thư Hoán không nói gì, chỉ nhìn ngón tay mình.

Từ Vĩ Kính cúi đầu nhìn cô: “Vĩ Trạch rất lo cho em”.

Thư Hoán thấy nước mắt đang dâng lên.

“Anh mong em có thể tha thứ cho nó.”

“ ... ”

“Về với anh đi.”

Thư Hoán nổi giận, ra sức đánh anh: “Em không về! Anh tránh ra, tránh ra!”.

Từ Vĩ Kính bỗng ôm chầm lấy cô, Thư Hoán chỉ thấy xương cốt mình như gãy rời. Nhưng chỗ đau của cô không phải ở đó.

“Anh xin em...”

Mặt cô áp vào lồng ngực anh, nghe nhịp tim anh đang đập.

“Anh thực sự không thể, xin em hiểu...”

Cô cảm nhận được sức mạnh cực hạn của vòng tay anh và cả sự nhẫn nại nữa.

Thư Hoán nức nghen. Cô bỗng hiểu ra, cô đã hết hy vọng.

Thực ra Từ Vĩ Kính thật lòng thích cô, đã thích đến mức không còn phát triển được nữa. Dù cô có lẩn cấn mãi giữa anh cũng vô ích.

Anh có thể làm nhiều việc vì cô, đối xử với cô tốt hơn bất kỳ ai. Thậm chí trên thế gian này không có người đàn ông nào chăm sóc, bảo vệ cô, bỏ ra rất nhiều thứ vì cô lại không đụng đến một ngón tay nào của cô mà không cần báo đáp như Từ Vĩ Kính.

Nhưng anh sẽ không lấy cô làm vợ.

Tình cảm của anh, cho dù mãnh liệt đến mấy thì cũng không bao giờ bằng được trách nhiệm làm anh của anh, không bằng được tình cảm anh em với Từ Vĩ Trạch, thậm chí không bằng được rất nhiều thứ.

Anh không chọn cô, có lẽ có ngàn vạn điều bất đắc dĩ. Nhưng tóm lại không phải vì điều gì khác, chỉ là vì không thể.

Có lẽ anh yêu cô, nhưng trong thế giới của anh, tình yêu không phải thứ quan trọng nhất.

Cuộc đời anh không đơn giản như cô, anh không thể bất chấp mọi thứ để mong cầu một mối tình. Anh đã cho cô tất cả những thứ anh có thể cho. Còn cô vẫn cố chấp, miễn cưỡng anh như vậy.

Thư Hoán nức nở, cuối cùng không giằng co nữa, chỉ ôm lấy anh.

Trong nỗi tuyệt vọng khi đã hiểu ra mọi thứ, cô cũng bất đắc dĩ tỉnh lại khỏi giấc mộng thiếu nữ của mình.

Sáng sớm hôm sau, Thư Hoán vai khoác túi, theo Từ Vĩ Kính lên máy bay.

Cô không khóc cũng không phá rối, chỉ dờ dẫm nhìn về phía trước bằng đôi mắt to khác thường bởi sự mệt mỏi mấy ngày nay. Mấy chục phút sau đó, cô rũ rượi ngồi trong vòng tay Từ Vĩ Kính. Anh đắp chăn cho cô, nắm lấy tay cô.

Đó là sự dịu dàng nhất mà anh cho phép bản thân mang lại cho cô.

Máy bay đã hạ cánh, chậm chậm dừng lại, hai người họ tự động tách ra. Thư Hoán không còn cảm thấy ảm ức hay không cam tâm nữa, cô theo sau Từ Vĩ Kính, nhìn bóng dáng cao lớn của anh.

Anh vẫn rất mạnh mẽ, nhưng cô đã không còn vì sự mạnh mẽ ấy mà cố chấp muốn trở thành gánh nặng cho anh.

Tình yêu không liên quan đến dục vọng của anh đã khiến cô trưởng thành hơn chỉ trong một đêm.

Trong sảnh đợi sân bay trong nước, Từ Vĩ Trạch đang đứng đợi họ. Rất lâu rồi Thư Hoán không gặp anh, khi chưa kịp nhìn rõ mặt anh cô đã lúng túng, không biết làm gì.

Sau đó khoảng cách mỗi lúc một gần hơn, bốn mắt họ nhìn nhau. Trong sự ngượng ngập lạ lùng ấy, Từ Vĩ Trạch rụt rè cười trước: “Hi...”.

Anh vẫn đẹp trai như ngày nào, vết thương trên mặt đã biến mất như chưa từng có. Còn cô sau bao nhiêu chuyện xảy ra, cũng đã có thể không so đo việc đêm ấy xảy ra nữa.

Trong tích tắc, Thư Hoán cũng cảm thấy rất bình tĩnh, cô cũng nở nụ cười đáp lại: “Từ Vĩ Trạch”.

Cô đã từng đau lòng, phẫn nộ nhưng không hận anh. Giữa họ khó mà có cảm xúc xấu về nhau, cho dù có thì cũng dần dần tan biến theo thời gian. Thực ra anh vẫn là người cô quan tâm nhất.

“Em chịu quay về là tốt rồi”, Từ Vĩ Trạch để lộ lúm đồng tiền trên má, “Anh rất lo cho em”.

Sự lo lắng của anh là thật lòng. Anh cũng có thể là người duy nhất yêu cô chân thành.

“Anh không mong em tha thứ cho anh nhưng hy vọng em có thể cho anh cơ hội bù đắp.” Từ Vĩ Trạch xoa đầu cô, “Còn nữa, em đừng cảm thấy áp lực. Anh sẽ không cưỡng ép em phải đón nhận anh nữa”.

Thư Hoán ngẩng lên nhìn anh: “Hử?”

Từ Vĩ Trạch cười, nhìn cô: “Anh có bạn gái rồi”.

Thư Hoán nhìn anh. Nụ cười của anh bỗng có phần xa lạ, đến nỗi bắt giác cô chớp mắt một cái.

Sau đó nhìn kỹ lại mới nhận ra đó vẫn là Từ Vĩ Trạch. Anh vốn dĩ là thế.

Chỉ là bản thân cô vì một số việc mà có ảo giác khác về anh nên mới cảm thấy bất ngờ như vậy.

“Chúc mừng anh nhé.”

Từ Vĩ Trạch lại cười: “Đừng khách sáo. Thế nào, có phải nhẹ nhõm hơn nhiều không?”.

Thư Hoán cũng gật đầu.

Chương 38

Từ thành phố T trở về, cuộc sống của Thư Hoán cũng bắt đầu trở về quỹ đạo. Cô từ bỏ Từ Vĩ Kính, cũng trở lại bạn bình thường với Từ Vĩ Trạch.

Bao sóng gió thăng trầm trong mấy tháng như một giấc mộng. Tỉnh dậy rồi thì mọi thứ đã qua. Hồi tưởng hay truy cứu hoàn toàn là vô nghĩa.

Hiện thực là bản vẽ cứ cách ngày phải giao, là hóa đơn hàng tháng được gửi đến, là dẫu tây giảm nửa giá thành mua được, là ly mỹ tôm khi thức đêm. Rất tầm thường nhưng thực tế.

Tuy cũng có lúc ngủ không được.

Nhan Miêu bắt đầu tìm bạn trai cho cô, lúc nào cũng nói rằng: “Công ty bọn tớ vừa có một chủ quán mới đến, vừa cao to vừa đẹp trai, có hai căn nhà nữa!” hoặc “Em họ của đồng nghiệp tớ là giáo viên dạy thể dục thẩm mỹ, thu nhập ổn định, tính cách lại tốt...”

Thư Hoán đành khổ sở vùi mặt vào gối, chặn tiếng gáo thét của mình: “Tớ không cần, tớ không cần đàn ông!”

“Đi đi mà, đừng ở nhà mãi thế, rất hại cho bản thân. Tớ giới thiệu đàn ông tốt cho cậu.”

“Tớ thật sự không cần đàn ông mà.”

Cô không đói khát đến thế. “Không có được Từ Vĩ Kính thì chấp nhận Từ Vĩ Trạch, ngay cả Từ Vĩ Trạch cũng không có thì mau ra ngoài đường kéo một người về lấp chỗ trống”, đó là lý giải và nỗi lo tự biên tự diễn của Nhan Miêu.

Nhan Miêu có ý tốt, sợ cô cảm thấy đau buồn sau những chuyện xảy ra, mong có thể làm gì đó bù đắp cho cô,

Nhưng trên thực tế thì đúng là không cần thiết. Những người đàn ông tốt mà Nhan Miêu giới thiệu cô đều không cần, một mình cô cũng rất ổn rồi.

Cuộc sống bình thản trôi đi, thỉnh thoảng cũng có những chuyện vui vẻ.

Sinh nhật Đoạn Kỳ Nhã trùng với thời gian công tác ở thành phố S nên tiệc chúc mừng cũng tổ chức ở S. Về địa điểm thì không có lựa chọn nào tốt hơn họ Từ.

Thư Hoán cũng rất vinh hạnh nhận được thiệp mời với tư cách là fan trung thành, cô mang theo món quà đã lựa chọn kỹ lưỡng.

Lâu rồi Thư Hoán không có nhiệt tình ăn diện trang điểm, ngày nào cũng quần jeans và áo pull gấu hoặc mè, đeo kính cận, tóc luôn buộc hờ sau gáy bộ dạng như thể chưa tỉnh ngủ.

Nhưng dù gì cũng là tiệc mừng sinh nhật Đoạn Kỳ Nhã, cô vẫn phải phấn chấn, vui vẻ mà tham gia, không thể mặt mày xám xịt, ủ rũ làm người ta bị ám vận xui xẻo được.

Thư Hoán từ bỏ quần jeans, mặc một bộ váy bằng lụa tơ tằm màu trắng, vạt áo dài đến đầu gối thêu đầy ha, mái tóc đen dày cũng búi thành búi to, lại đeo thêm hoa tai màu hồng và mấy thứ trang sức khác. Rất nhẹ nhàng, thanh lịch trong thời tiết cuối hạ nhưng cũng không quá nổi bật.

Đến nơi, Thư Hoán lập tức hối hận vì mình đã sơ suất khi tối nay chọn giày đế bằng.

Đến tham gia tiệc sinh nhật có rất nhiều bạn bè Đoàn Kỳ Nhã là người mẫu đến chung vui, đứng giữa một đám người ai cũng cao ráo, ngay cả Đoàn Kỳ Nhã cũng bắt ép mình phải mang đôi giày cao gót 10 phân. Đàn ông thì khỏi phải nói. Thư Hoán đứng giữa mọi người chỉ có thể giữ tư thế ngẩng cao đầu, cảm giác như mình là người tí hon vậy.

Khó khăn lắm Đoàn Kỳ Nhã mới nhìn thấy cô chìm ngấm trong đám đông, cười và tiến lại.

Thư Hoán lập tức trình diễn bộ mặt si mê, đắm đuối nhìn. Hôm nay Đoàn Kỳ Nhã rất đẹp, bộ váy Chanel hở vai tôn lên những đường cong hoàn mỹ, tai và cổ cô đều đeo trang sức rất đẹp, kiêu diễm sinh động nhưng không thiếu phần cao quý.

Đến trước mặt cô, Đoàn Kỳ Nhã cúi đầu nói: “Woa, tối nay em đáng yêu quá”.

Vóc dáng Thư Hoán rất nhỏ bé, gương mặt cũng chỉ to bằng bàn tay, mái tóc đen dày được kẹp bằng một chiếc kẹp hoa sơn trà, không hề tầm thường chút nào mà ngược lại trông rất ngọt ngào xinh xắn, giống như cô bé tí hon đứng trên đóa hoa trong truyện cổ tích vậy.

Nhưng cảm giác bị cúi nhìn thật khiến cô bé tí hon đau khổ, Thư Hoán đành ngẩng cao đầu, đưa quà lên: “Sinh ... nhật vui vẻ...”

Đoàn Kỳ Nhã cười đón lấy: ” Cảm ơn ”

“...T_T”

Khoảng cách chiều cao này đúng là quái bi ai.

“Phải để Vĩ Trạch đến xem, nhất định cậu ta rất thích em thế này.”

“....Haizzzz.....T_T”

Thôi bỏ đi, khoảng cách hơn ba mươi centimet với Từ Vĩ Trạch, không có giày cao gót, cô thật chẳng có tí tôn nghiêm nào.

Đến ngồi nói chuyện dưới đình nghỉ mát bên cạnh hồ với Đoàn Kỳ Nhã, Thư Hoán vô tình quay lại, thấy Từ Vĩ Kính đang bước đến. Anh vẫn mặc áo sơ mi, âu phục trắng thớm, đứng đắn, nghiêm túc đến độ không giống như đang tham gia bữa tiệc.

Bữa tiệc ngoài trời về đêm rất sôi động, anh ăn mặc như vậy lại không đổ chút mồ hôi nào, chắc cũng khó tìm được người thứ hai. Bất cứ lúc nào anh cũng có một vẻ đẹp nghiêm nghị, gần như là “tự ngược đãi” mình.

Từ Vĩ Kính cầm trên tay hai ly rượu, một ly đưa cho Đoàn Kỳ Nhã, còn ly kia đưa cho Thư Hoán.

Thư Hoán ngẩng lên nhìn anh, anh cũng nhìn cô: “Tối nay em rất xinh”.

“Cảm... cảm ơn.”

Đoàn Kỳ Nhã nhướn mày nhìn anh, Từ Vĩ Kính cũng nhìn lại cô, lịch sự nói: ” Em cũng rất đẹp.”

Thư Hoán ngại ngần cầm chặt ly rượu. Nhan sắc cô còn không bằng một phần ba Đoàn Kỳ Nhã, vóc dáng lại bé nhỏ, chứ đừng nói đến sự khác biệt giữa đôi hoa tai trị giá hai mươi tệ của cô và đôi hoa tai nạm kim cương Cartier của Đoàn Kỳ Nhã.

Đứng cạnh Đoàn Kỳ Nhã, cô hoàn toàn là người vô hình. Cũng chỉ có Từ Vĩ Kính mới nhìn thấy cô.

Từ Vĩ Kính đi rồi, Kỳ Nhã lại nhướn mày, đưa ly rượu lên môi, hớp nhẹ một hớp rồi cười nói: “Thực ra từ lâu chị đã nhận ra”.

“Gì ạ?”

“Vĩ Kính có tình cảm với em.”

Thư Hoán hoàn toàn bất ngờ, đỏ bừng mặt, luống cuống, “Em, em và Từ Vĩ Kính không... Bọn... bọn em cũng không...”

Đoạn Kỳ Nhã lại cười cười: “Nên chị ra sức tác hợp em và Vĩ Trạch, tất cả những việc chị đã làm, đều là do ích kỷ”.

“... ”

“Thực ra lúc em làm trợ lý cho chị, chị cũng tìm cơ hội để trút bức dọc lên người em.”

Cô... hoàn toàn... không nhận ra.

“Chị Fany bảo em đi theo Tịch Đức, chị biết rõ là không tốt, có khả năng sẽ xảy ra chuyện nhưng chị không ngăn cản em ngay.”

“... ”

“Xin lỗi em, thực ra chị cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường ích kỷ, xấu xa.” Đoạn Kỳ Nhã nhìn cô, “Thế này đã khiến em vỡ mộng chưa?”.

Thư Hoán muốn khóc, cô chỉ có thể lắc đầu. Kỳ Nhã thẳng thắn như thế khiến cô không hề cảm thấy cô ti tiện. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng Kỳ Nhã có bất cứ điểm nào khiến mình vỡ mộng cả.

“Chị biết rõ Tịch Đức là người như thế nào, cũng biết một cô gái như em nhất định sẽ bị hấn quấy rối, nhưng ngay cả một câu nhắc nhở em mà chị cũng không nói.” Đoạn Kỳ Nhã hít một hơi, ngẩng lên, như đang nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời, “Cũng may em không sao, em còn mạnh mẽ giỏi giang hơn bề ngoài của mình, nên xem như chị cũng không đến nỗi phải ân hận quá . Nếu không thì...”.

“... ”

“Thực ra chị không đủ tư cách là thần tượng của em.”

Thư Hoán vội lắc đầu thật mạnh: “Chị mãi mãi là thần tượng của em! T_T chị là người phụ nữ tuyệt nhất.”

Đoạn Kỳ Nhã dùng tay đỡ trán, cười nói: “Haizzzzz, fan đúng là mù quáng mà”.

Một lúc sau, Đoạn Kỳ Nhã lại nói: “Kỳ thực, lòng đổ kị của phụ nữ rất đáng sợ. Về chuyện này, chị vốn dĩ làm những chuyện xấu xa hơn, nhưng cũng may là không”.

“... ”

” Chị nghĩ đó là sức mạnh đặc biệt của em cũng nên. Chẳng biết có phải vì em gốc đến nỗi khiến người ta không nhẫn tâm hay không nữa“, Đoạn Kỳ Nhã cười nói, ”Chị vui, cuối cùng chị đã không làm những chuyện quá ti tiện, quá xấu xa, không sa đọa thành một ả đàn bà độc ác. Cũng phải cảm ơn em. Em khiến người ta phát huy mặt lương thiện của mình”

Có không? Cô chưa bao giờ nghĩ mình có sức mạnh gì. Ví như Từ Vĩ Trạch, sao cô cứ thấy mình luôn khiến anh phát huy mặt xấu ra nhỉ?

20. Chương 39 - 40

Chương 39

Hai người lặng lẽ ngồi một lúc Thư Hoán thì thầm: “Xin lỗi”

Đoạn Kỳ Nhã cười phá lên: “Tại sao em lại xin lỗi chị?”

“Em không nên có suy nghĩ đó với Từ Vĩ Kính ...”

Kỳ Nhã cười lớn: “Em đây, đúng là dễ bắt nạt quá. Anh ấy có thuộc về chị đâu, ai cũng có quyền tự do yêu anh ấy mà.”

“Nhưng, như thế thì...” Cùng yêu người, đó vốn là công cụ sắc bén phá hoại tình bạn.

Đoạn Kỳ Nhã lại cười: “Chị hiểu ý em. Phải, tuy ngoài miệng chị nói có vẻ phóng khoáng, nhưng trên thực tế, chị cũng vì chuyện này mà có ác ý với em.”

“Có điều chị đã nghĩ thông suốt rồi.” Đoạn Kỳ Nhã cười, đặt tay lên ghế, hơi ngửa người ra sau, “Không còn lén lút đồ kỵ với em, không còn ôm hận trong lòng, cảm giác này nhẹ nhõm thật. Cảm giác như được tự do ấy”.

Thư Hoán mắt rưng rưng nhìn cô, Đoạn Kỳ Nhã đưa tay xoa đầu Thư Hoán: “Tuy chị không phải người tốt đẹp gì, nhưng chí ít chị thật lòng chúc phúc cho em, chúc em và Vĩ Trạch hạnh phúc. Không phải là có ý gì khác đâu”.

Được Kỳ Nhã chúc phúc như thế, Thư Hoán ngại ngùng nói: “Chuyện đó, chị... chị hiểu lắm rồi, Vĩ Trạch đã có bạn gái mới rồi”.

Đoạn Kỳ Nhã như bất ngờ, mở to mắt: “Hả? Sao thế được?”

Thấy Kỳ Nhã sững sốt, Thư Hoán có phần luống cuống: “Anh ấy...anh ấy luôn thế mà. Lúc anh ấy tỏ tình là em đã biết hạn sử dụng rồi. Anh ấy chỉ bùng bột nhất thời thôi”.

“Vậy em chẳng phải là đã...”

Thư Hoán vội nói: “Em không sao, em vốn thích làm bạn với anh ấy hơn. Hơn nữa bọn em rất thân nhau lại biết rõ anh ấy là công tử đào hoa, nên em đã chuẩn bị tâm lý rồi.”

Đoạn Kỳ Nhã cau mày, nghiêm khắc nói: “Nhưng như thế thì thật quá đáng”.

Thư Hoán vẫn biện bạch thay anh: “Không có đâu...”.

“Em là cô gái bảo thủ mà. Nếu chị không nhầm thì trước khi cậu ta bức em, chắc em chưa...”

Thư Hoán vội khoát tay lia lịa: “A, cái đó...không quan trọng. Em... cả đời này sớm muộn gì cũng phải thoát khỏi thân phận đó. Mà thời đại này chuyện đó cũng chẳng sao ạ.”

Nếu bắt Từ Vĩ Trạch phải chịu trách nhiệm với mỗi một cô gái, cho dù anh có làm tăng ca cả đời cũng không đủ.

Cô cũng chẳng có gì đau buồn, thương xót ình, cô đã là một phụ nữ độc lập của thời đại mới, chẳng sao hết!

“Gấu Hoán, trong vườn bắt đầu tiệc BBQ rồi, em không ăn à?”

Thư Hoán quay lại, thấy Từ Vĩ Trạch đứng ngoài đình, mỉm cười nhìn cô. Bên cạnh là một người đẹp lai với thân hình bốc lửa đang khoát tay anh, cô gái ấy vô cùng xinh đẹp, dù là dáng người hay gương mặt, Thư Hoán cũng không thể nào sánh được.

Thư Hoán vội nhảy xuống, chỉnh lại chiếc váy không hề gọi cảm của mình, hoảng hốt: “Em... em đi ngay”

Đoạn Kỳ Nhã cũng không nói gì nữa, chỉ vỗ vỗ vai cô an ủi.

Bữa tiệc kết thúc, Thư Hoán tự gọi xe về nhà trước.

Cô biết anh em nhà họ Từ vì lịch sự sẽ bảo lái xe đưa cô về, nhưng đêm nay khách quá đông, tài xế rất mệt, cô là khách mời duy nhất mang giày đế bằng đến tham gia, không cần thêm gánh nặng cho họ làm gì.

Tuy Đoạn Kỳ Nhã cho rằng Từ Vĩ Trạch thay lòng đổi dạ nhanh như thế rất có lỗi với cô, nhưng bản thân cô lại nghĩ vậy cũng tốt. Nếu họ thật sự tiến triển thêm, đa phần sẽ nghĩ thâm rằng. “Không có được anh trai thì em trai cũng tạm.”

Hiểu lắm kiểu “rút lui và đòi cái khác”, đối với cô và Từ Vĩ Trạch đều là một sự sỉ nhục. Cô biết mình tuyệt đối không phải loại người đó, càng không muốn khiến Từ Vĩ Trạch bị xem là vật thể thân.

Cũng may Từ Vĩ Trạch hoàn toàn không phải người hay u buồn, anh ham chơi lại mau quên, đã không còn để tâm đến chút sóng gió xảy ra với cô từ lâu rồi. Thư Hoán cũng nghĩ thái độ của anh như thế là rất tốt, bản thân nên học tập anh.

So với sự phóng khoáng của Từ Vĩ Trạch, cô thật sự chán ghét và khinh bỉ bản thân khi nghe anh nói “anh có bạn gái rồi” mà lại cảm thấy tim đập mạnh.

Thư Hoán tắm rửa xong, lúc ra ngoài mới thấy di động có mấy cuộc gọi nhỡ, cô mở ra xem, đều là từ Từ Vĩ Trạch gọi.

Đang lúc do dự không biết có nên gọi lại hay không thì di động lại đổ chuông, Thư Hoán nhìn cái tên quen thuộc đang nhấp nháy, cắn môi rồi bấm nút nghe.

“Hi, anh đây.”

“Vâng.”

Lâu rồi họ không gọi điện thoại cho nhau, tuy rằng làm bạn lại nhưng cô không còn chủ động liên lạc với anh nữa. như thể cô đã mất đi tư cách ấy. Còn Từ Vĩ Trạch chắc do bận nên cũng không đến quấy rầy cô vì đủ chuyện vặt vãnh như trước kia nữa.

“Sao em về trước thế, không đợi xe đưa về?”

“Không cần đâu, chỉ có mấy tài xế, tối nay họ bận lắm rồi. Tự em về cũng tiện mà.”

“Anh có thể đưa em về.”

“... Anh phải đưa bạn gái về chứ.”

Từ Vĩ Trạch trầm tư một lúc cười nói: “Cũng đúng. Tối nay có vui không?”

“Vâng, rất vui.”

“Nhưng hình như em không ăn uống mấy, không hợp khẩu vị sao?”

Xem kiểu nói khách sáo kia, anh làm gì có thời gian mà để ý xem cô ăn nhiều hay ít.

“Không, em chỉ bận nói chuyện nên quên ăn thôi.”

“Bây giờ muộn quá rồi, có đói không? Hay anh mua đồ ăn khuya mang đến nhé?”

Thư Hoán vội nói: “Không cần đâu”.

Đêm hôm khuya khoắt còn mang thức ăn đến, làm như họ rất thân mật không bằng. Kiểu mờ ám này căn bản không cần thiết.

Không còn gì để nói nữa, một lúc sau Từ Vĩ Trạch bỗng lên tiếng: “Đúng rồi, bây giờ anh không theo đuổi em nữa, vậy em và anh của anh, không nghĩ đến chuyện bắt đầu sao?”

“...” không còn hứng thú với cô, nhưng vì là bạn bè lâu năm, lại cần xử lý tốt hậu quả nên nhét luôn cô cho Từ Vĩ Kính chứ gì?

Thư Hoán đành nói: “Bọn em không thể”.

“Tại sao?”

Thư Hoán không có tâm trạng nào giải thích, chỉ miễn cưỡng ậm ừ: “Anh trai anh sẽ không cần em đâu.”

Anh lại im lặng rồi nói: “Anh thấy anh trai anh rất thích em. Hay là anh hỏi thử giúp em nhé?”

“...”

“Thực ra có lúc anh ấy rất cố chấp, không nghĩ thoáng được, anh khuyên thử, biết đâu sẽ nghĩ thông.”

Thư Hoán bỗng thấy xấu hổ, bị anh bắt ép tìm đối tượng khác, ngay cả cô cũng cảm thấy bản thân thừa thãi. Cô muốn nói với anh rằng đừng quá hồ thẹn, càng đừng vì nhất thời bỗng bột mà chịu trách nhiệm, giúp cô tìm chốn đi về. Nhưng điện thoại cầm trên tay mãi vẫn không nói được.

“Chuyện tối hôm ấy, anh thật sự xin lỗi.”

“...”

“Anh rất hối hận. Nếu anh chưa làm gì thì tốt rồi. Xin lỗi, Gấu Hoán.”

Cuối cùng Thư Hoán nói: “Em... em đi ngủ đây”.

Bên kia khựng lại rồi nói: “Chúc ngủ ngon, Gấu Hoán”.

Thư Hoán tắt đèn, chui vào chăn. Cả buổi tối cô trùm chăn kín đầu.

Chương 40

Sáng ngủ dậy, mắt sưng to như quả đào, mà chẳng có lý do. Thư Hoán cũng không biết vì sao lại thế, cô cảm ghét tâm trạng đau lòng vô cớ này của chính mình quá.

Từ Vĩ Trạch tốt bụng muốn tìm người yêu giúp cô, dù sao cũng là biểu hiện của tình bạn và trách nhiệm hiếm có ở anh, tại sao cô phải thấy chua xót chứ.

Nhưng dù đau buồn đến mấy, hôm nay cô vẫn có việc quan trọng cần làm.

Tiệc liên hoan bạn học đại học của cô lần đầu tổ chức ở thành phố S. Trước kia đều luân phiên tổ chức ở những thành phố khác, với chỗ ở của cô thì không thể tham gia được lần nào, hiếm hoi lắm mới tổ chức ở đây, lần này bắt buộc phải tham gia.

Học viện Thư Hoán từng học vốn nữ nhiều nam ít, với chất lượng và số lượng mỹ nữ cộng thêm danh tiếng có sẵn, luôn luôn chiếm vị trí số một trong bảng xếp hạng các trường đại học. Trong buổi liên hoan toàn thấy những cô gái xinh đẹp rực rỡ, không ai giống ai, người thì có sự nghiệp thành công, người thì trở thành những bà nội trợ hạnh phúc, nhưng mấy năm họ đã có thêm vẻ chín chắn quyến rũ hơn.

Mọi người đều đã qua cái tuổi đỏ mặt xấu hổ vì một chuyện cười bậy bạ, chủ đề trò chuyện không kiêng kỵ gì, mấy chai rượu đã hết, không khí bắt đầu náo nhiệt.

“Tớ không nhận lời cầu hôn của bạn trai, tuy anh ấy rất tốt, đẹp trai giàu có, nhưng trên giường thì đúng là... hoàn toàn không hợp.”

“Chị đây là người ngoài cuộc, chỉ có thể nói, chuyện này cậu phải suy nghĩ kỹ, không thể xem là trò đùa. Việc này rất quan trọng.”

“Haizzzzz, tớ hiểu chuyện này thật sự rất đau đầu.”

Mọi người chuyển sang thảo luận về vấn đề sex chiếm vị trí nào trong hôn nhân, sau đó không biết ai cảm khái một câu: “Haizzz, nhớ lại thì, trong đời trải nghiệm tuyệt vời nhất chính là....”

Mấy người đều dị khẩu đồng thanh: “Từ Vĩ Trạch!”

Mấy người đẹp năm nào còn tranh cãi ghen tuông với nhau, bây giờ đều là quá khứ, ai cũng có người yêu hoặc chồng, nhớ lại chuyện cũ cũng chỉ là cảm thấy vậy thôi, hơn nữa còn bình phẩm rất hào hứng: “Anh ấy đúng là rất lợi hại”.

“Anh ấy có thể xem là báu vật chứ?”

“Điều kiện bẩm sinh đã tốt, kỹ thuật lại còn cao siêu.”

Thư Hoán ôm chai rượu, ngồi một mình mà mặt đỏ tía tai, hơi run rẩy.

Đến khi cuộc vui cạn hứng thì đã về khuya. Tiệc cũng tàn, mọi người ôm nhau từ biệt, sau đó ai nấy ra về.

Từ Vĩ Trạch mở cửa xe, cười nói với cô: “Anh tiện đường qua đây, nhớ mọi người tụ tập chỗ này nên nán lại một chút để đưa em về nhà”.

“...”

“Họp mặt bạn cũ thế nào? Vui không?”

Màu đỏ trên khuôn mặt Thư Hoán chưa tan, một lúc sau cô mới nói: “Mọi người đều khen anh”.

“Ừa?” Từ Vĩ Trạch hơi bất ngờ, “Khen anh cái gì? Anh có cùng lớp với các em đâu”.

“Hi! Từ Vĩ Trạch!”

Hai người cũng nhìn về phía tiếng cười nói phát ra. Cô gái xinh đẹp đang chuyển choáng say kia là một trong những cô bạn gái cũ của anh, vô cùng xinh đẹp, tính cách rất nồng nhiệt, bạo dạn, hồi học đại học cô là nữ hoàng quán bar. Thư Hoán thậm chí còn nhớ quá trình quen nhau oanh liệt của họ hồi đó.

Người đẹp tiến đến, mắt mơ màng nhìn anh, cười: “Đúng là anh thật, anh vẫn đẹp trai như xưa”.

Từ Vĩ Trạch cũng cười: “Em cũng vẫn xinh đẹp. Mấy năm rồi không gặp, dạo này khỏe chứ?”

“Rất khỏe, em đã kết hôn rồi, chồng em rất yêu em”

“Chúc mừng.”

“Nhưng nói thật là em vẫn không thể quên được anh. Em có rất nhiều bạn trai nhưng trên giường thì chẳng có ai bằng anh. Anh đúng là người đàn ông tuyệt vời nhất mà em từng trải nghiệm.”

Từ Vĩ Trạch vô cùng ngượng ngùng trước lời khen lộ liễu này, anh nhìn Thư Hoán rồi nhìn cô ta, đành nói: “Em say rồi, gọi xe về với bạn đi. Bọn anh đi đây, sau này liên lạc”.

“Ừ, lát chồng em đến đón.” Người đẹp nhìn họ, lại nói: “Ừa, đúng rồi, hai người là bạn sao? Woa, tình bạn lâu bền thật...”

Từ Vĩ Trạch nói: “Thực ra bọn anh đã...”

Thư Hoán điên cuồng hét lên: “Anh câm miệng!”

Từ Vĩ Trạch im lặng, nhìn cô.

Thư Hoán không nhìn anh, chỉ nói với bạn: “Xin lỗi mình về trước, tạm biệt”, rồi quay người vội vã bỏ đi.

Thư Hoán loạng choạng trên đôi giày cao gót một quãng đường khá dài, Từ Vĩ Trạch theo sát cô, không nói câu nào.

Tuy đã kìm nén hết mức nhưng nước mắt cô vẫn trào ra. Cô vẫn không thể tha thứ cho sự hời hợt của anh với cô, căn bản cô không thể quên một cách nhẹ nhõm như anh, cô không cách nào không để tâm đến chuyện đó.

“Gấu Hoán...”

“....”

“Gấu Hoán, em về với anh đi, có gì cần nói thì lên xe...”

Anh vừa chạm vào cánh tay cô, Thư Hoán đã hất mạnh ra như phải bỏng, sau đó đập anh bằng túi xách của mình: “Tại sao đối xử với tôi như thế? Tại sao?!”

“Gấu Hoán...”

“Tại sao anh lại biến tôi thành một trong số họ? Có mấy người đó rồi, chẳng lẽ anh còn chưa đủ oai phong hay sao? Tại sao lại biến tôi...”

“Gấu Hoán, am nghe anh nói...”

“Tôi ghét anh nhất, anh đi chết đi!”

Từ Vĩ Trạch vẫn giữ lấy cô: “Gấu Hoán...”.

21. Chương 41 - 42

Chương 41

Cảm xúc chán ghét chính bản thân mình của Thư Hoán đã đạt đến đỉnh điểm trong mấy ngày qua.

Cô chưa bao giờ ghét bản thân mình như bây giờ, cũng không dám tưởng tượng rằng mình lại nói những lời đó với Từ Vĩ Trạch. Trước giờ cô rất quan tâm đến tâm trạng của anh, cho dù lúc tức giận nhất cũng chỉ

mắng anh một từ lặp đi lặp lại là “đồ khốn”. Cô không biết chính mình đã xảy ra chuyện gì, sao lại trở nên mất kiểm soát và cảm phẫn đến thế, chẳng lẽ là do men rượu?

Tình sử của Từ Vĩ Trạch đâu phải cô biết mới lần đầu đâu, huống hồ anh dù phong lưu đến mấy thì cũng chẳng liên quan gì đến cô. Cô không có tư cách gì để sỉ nhục mắng mỏ anh như thế.

Nhưng xin lỗi Từ Vĩ Trạch thì Thư Hoán vẫn không làm. Nói lời xin lỗi không khó, với tính khí dễ chịu của anh, có lẽ sẽ tha thứ cho cô ngay. Nhưng sau này họ sẽ ra sao?

Chỉ cần tâm trạng kỳ cục đó của cô chưa biến mất hẳn, chưa làm rõ tật xấu đó rút cuộc là từ đâu mà ra thì chưa biết chừng đến lúc nào đó, cô lại mất bình tĩnh, nói những lời tổn thương hơn với Từ Vĩ Trạch.

Lúc đó cô không thể làm bạn với Từ Vĩ Trạch suôn sẻ được nữa. T__T

Chuyện hợp tác với công ty của nhà họ Từ, sau khi cô trở về thành phố T vẫn tiếp tục. Vì công việc hiếm có này, Thư Hoán cứ ôm một đồng tài liệu lớn nhỏ chạy đến Từ thị.

Bây giờ cô đã có thể đối mặt với Từ Vĩ Kính bằng tâm trạng thoải mái và sáng suốt rồi. Từ Vĩ Kính vẫn rất tốt, sự ngưỡng mộ rụt rè của cô dành cho anh mãi mãi không thay đổi, giống như đối với Đoạn Kỳ Nhã, cô đặt anh ở vị trí cao nhất, không cho phép mình chạm tới.

Chỉ có điều trong sự ngưỡng mộ đó, tình cảm khiến cô đau lòng khổ sở, dần vệt mắt ngủ nay đã biến mất.

Một ví dụ ngược lại với tình cảm đẹp đẽ đó chính là Từ Vĩ Trạch. Hề nhớ đến cái tên ấy là Thư Hoán lại thấy mây mù vùn vù trên đầu, nặng nề đến mức vai cô như muốn trĩu xuống.

Mấy hôm nay ngày nào cô cũng mơ thấy ác mộng liên quan đến Từ Vĩ Trạch. Lúc thì anh cười khẩy bỏ đi, lúc thì cô ngã lăn xuống cầu thang trước mặt Từ Vĩ Trạch.

Cũng may cô không gặp Từ Vĩ Trạch, dù sao giấc mơ tệ hại đến mấy cũng chỉ là giấc mơ.

Hôm đó Thư Hoán bàn bạc xong công việc thì đã hết giờ làm việc, Từ Vĩ Kính có một cuộc họp gấp, một mình cô đi vào thang máy về nhà.

Thang máy xuống được hai tầng thì dừng lại, cửa mở ra, sau đó người bước vào không phải ai khác, mà là nhân vật chính trong cơn ác mộng của cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Thư Hoán cứng đờ người. Từ Vĩ Trạch vẫn cười và gật đầu trước, xem như chào hỏi, Thư Hoán cũng gượng đáp lại bằng một vẻ mặt miễn cưỡng có thể xem là mỉm cười. Hai người đều không nói gì, chỉ đứng mỗi người một góc trong thang máy.

Thang máy xuống được mấy tầng thì bỗng nhiên bản hiển thị điện tử ngừng lại. Hai người đều không chú ý đến, mấy giây sau cửa vẫn không tự động mở ra.

Lại mấy chục giây sau, thang máy lặng phắc, Thư Hoán hiểu ra, bất giác dựa sát lưng vào vách thang máy: “Thang máy...bị...bị hỏng sao?”.

Từ Vĩ Trạch cũng đặt tay lên cửa, mở thử để chắc chắn là không mở được, rồi bấm vào nút báo động, sau đó quay lại nói: “Đừng lo, không sao đâu, sẽ có người đến sửa nhanh thôi”.

Đó là lần trò chuyện đầu tiên của họ trong quãng thời gian này. Có Từ Vĩ Trạch ở đây, Thư Hoán cũng không thấy sợ hãi nhiều nữa.

Sự ngưng ngừng từ lúc anh bước vào thang máy dần phai nhạt nhưng họ vẫn không biết nhưng họ vẫn không biết nên nói gì và ai nói thì sẽ thích hợp hơn.

Hai người vẫn đứng cách xa nhau một khoảng, sau đó Từ Vĩ Trạch lên tiếng trước: “Xin lỗi, Gấu Hoán”.

“...”

“Anh biết chuyện đó không thể cứ nói xin lỗi là có thể tha thứ. Nếu có thể, anh hy vọng anh em hãy để anh bù đắp cho em.”

Thư Hoán lắc đầu, cô rất hối hận về sự mất bình tĩnh hôm đó của mình. Thực sự không nên, cô đã nói sẽ tha thứ cho anh nhưng lại lòi chuyện cũ ra, rõ ràng là lằng nhằng.

Chắc vì cô thích anh nên mới không thể nào cười phóng khoáng cho qua, không thể đối mặt với sự thật bi thảm rằng anh đối với cô chỉ là một phút “bồng bột”.

Nghĩ đến chuyện bản thân đã thích Từ Vĩ Trạch, Thư Hoán như bị sét đánh giữa trời quang, trong tích tắc mọi thứ đều xám xịt.

Suy nghĩ đó còn khiến cô tuyệt vọng hơn gấp chục lần so với việc không thể ở cạch Từ Vĩ Kính, nhất thời Thư Hoán chỉ biết lúi vào một góc thật xa, quay lưng lại với anh.

Sau đó cô nghe Từ Vĩ Trạch hạ giọng: “Em đừng lo, anh sẽ không làm gì em đâu”.

“Em...em đâu có lo lắng.”

Cô cũng hiểu rất rõ, tuy Từ Vĩ Trạch là công tử đào hoa nhưng trong chuyện tình cảm anh rất rõ ràng, kết thúc mối tình này rồi mới bắt đầu một mối tình khác, không có kiểu bắt cả hai tay. Chỉ cần vẫn còn đang yêu nhau thì dù bất kỳ tình huống gì, anh tuyệt đối sẽ không ra tay với người khác.

Thư Hoán ngồi xuống một lúc, thang máy vẫn không nhúc nhích. Sự thật rằng Từ Vĩ Trạch đang đứng phí sau không những không khiến cô yên tâm, ngược lại càng làm cô hoảng loạn, rối bời hơn.

Cô dần dần cảm thấy da đầu gột gột đau nhói. Cơn đau lâu rồi không thấy, đau như bị đinh đóng vào đầu, lại quay về. Thư Hoán biết đó là do tâm trạng quá căng thẳng mới dẫn đến đau nửa đầu như thế, nhưng dù gì đi nữa cũng không thể thả lỏng được, chỉ có thể ôm đầu nhăn nhó.

“Gấu Hoán?” Từ Vĩ Trạch đặt tay lên vai cô rồi nhanh chóng rút lại, giữ một khoảng cách nhất định, anh hỏi: “Em không sao chứ?”.

Trước kia anh chưa bao giờ quan tâm đến chuyện tiếp xúc cơ thể, còn bây giờ lại rất dè dặt.

Có lẽ anh rất thích người bạn gái hiện tại.

Thư Hoán đáp nhỏ, “Không sao”, rồi áp mặt vào vách thang máy, lặng lẽ ngồi trong góc. Cô cũng phải chủ động trách né anh.

Trong im lặng, Thư Hoán đang cố gắng giáo huấn bản thân, cô không thể thích Từ Vĩ Trạch, nhất định là ảo giác.

Cô và anh xưa nay là bạn bè thân thuộc như người trong gia đình, vượt cả giới tính, hai người đối với nhau mà nói, chắc chắn thuộc dạng “không thể ăn được”.

Còn nguyên nhân tâm trạng cô khó hồi phục thì chắc vì chuyện đêm đó là lần đầu tiên trong đời, chưa biết chừng cũng là lần cuối cùng, mà lại phát sinh trong tình huống ấy, nên cô chắc chắn sẽ ghi nhớ. Nhất định là không có nguyên nhân nào khác ngoài nó rồi.

Còn về Từ Vĩ Trạch, chưa biết chừng anh đã có không một ngàn lần thì cũng tám trăm lần làm chuyện đó, sao có ấn tượng với cô cơ chứ.

Tập trung tinh thần tự giải thích ình xong, thang máy bỗng lắc mạnh. Thư Hoán chưa kịp phản ứng thì cảm giác chao đảo do thang máy rơi nhanh xuống khiến cô hét lên một tiếng.

Trong khoảng khắc đó Từ Vĩ Trạch đã ôm lấy cô.

Thang máy rơi xuống khoảng một, hai giây rồi sau đó dừng lại. Thư Hoán vẫn chưa hoàn hồn, chỉ nắm chặt lấy ngực áo người ấy, không nói nổi câu nào.

“Đừng sợ.” Đầu cô được anh xoa nhẹ, “Có anh đây, không sao đâu”.

Thư Hoán nằm trong vòng tay anh, hơi run lên, cô sợ đến nỗi suýt chút nữa thì khóc thét lên.

Nhưng cánh tay Từ Vĩ Trạch ấm áp mạnh mẽ, lồng ngực rắn chắc đáng để dựa vào, cô còn nghe thấy tiếng nhịp tim của anh khiến mình yên tâm, ổn định lại.

Tuy biết rằng nếu thang máy mà rơi xuống từ độ cao hai mươi mấy tầng thế này thì có Từ Vĩ Trạch ở đây cũng vô dụng, dù anh có lợi hại đến mấy cũng không thể đối phó được với sự cố này, cô vẫn sẽ biến thành một đồng thịt xấu xí nhưng cô lại không còn thấy sợ hãi nữa.

Cô dựa sát vào người Vĩ Trạch theo bản năng, như một con gấu koala, không động đậy, cũng không dám buông anh ra, chỉ sợ một khi buông tay thì sẽ phát sinh chuyện gì đó rất đáng sợ.

Một giọng nam dịu dàng vang lên: “Gấu Hoán”.

Vì sợ hãi nên Thư Hoán úp mặt vào ngực anh, chỉ phát ra âm thanh mơ hồ: “Ừm”.

“Có phải em vẫn còn giận anh?”

Một lúc sau, Thư Hoán lặng lẽ lắc đầu.

“Vậy có ghét anh không?”

Thư Hoán lại lắc đầu.

Mỗi lần cô lắc đầu lại như dụi vào ngực anh, dụi mấy lần xong, cảm thấy hình như anh có vẻ thiếu tự nhiên, Thư Hoán cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Dù thế nào đi nữa thì Từ Vĩ Trạch cũng là một chàng trai khỏe mạnh, cô dụi vào ngực người ta thế này đúng là khiêu khích, thật là không có tự trọng.

Để chứng minh mình không có bất kỳ động cơ mờ ám nào, Thư Hoán vội ngẩng lên khỏi ngực anh.

Từ Vĩ Trạch đang cúi đầu nhìn cô, cô ngẩng đầu lên mà không báo trước, mũi hai người bỗng chạm vào nhau.

Trong mấy giây, cô và anh đều không nhúc nhích, chỉ duy trì tư thế gần gũi như vậy. Thư Hoán cảm nhận hơi thở thơm mát của anh, hơi ấm từ cơ thể anh, và cả sự quyến rũ từ đôi môi gợi cảm của anh.

Thư Hoán căng thẳng đến mức không dám động đậy, trong khoảnh khắc ấy, cô cứ ngỡ rằng Từ Vĩ Trạch sẽ cúi xuống hôn mình.

Nhưng không. Từ Vĩ Trạch quay đi, ngồi thẳng lưng lên, ánh mắt vượt qua đỉnh đầu cô, nói với vẻ bình tĩnh và khách sáo: “Xin lỗi”.

Thư Hoán vội cúi xuống: “Không...không sao”.

Tự hoang tưởng cũng không phải chuyện mất mặt lắm, mà chuyện mất mặt thật sự là cô không chủ động tránh đi, lại còn tỏ ra rất mong đợi nữa chứ.

Từ Vĩ Trạch như cũng ngạc nhiên vì phản ứng bất ngờ đó của cô, với trí thông minh của anh thì sớm muộn gì cũng hiểu ra thôi.

Chấn động của thang máy lúc nãy chắc là do phía dưới đang tu sửa, năm phút sau cuối cùng mọi thứ đã bình thường trở lại. Thang máy an toàn “hạ cánh” xuống đất, cửa từ từ mở ra.

Thư Hoán không dám chậm trễ một giây nào, chạy vội ra khỏi đó như bỏ trốn, để lại Từ Vĩ Trạch phía sau.

Những người tụ tập bên ngoài chỉ nghĩ là cô quá hoảng sợ nên cũng thông cảm nhường đường, giữ lại chút tự trọng cho cô. Từ Vĩ Trạch, cô không còn mặt mũi nào gặp anh nữa rồi.

Chương 42

Hôm sau Từ Vĩ Trạch đã gọi điện đến trước.

Tuy Thư Hoán còn xấu hổ nhưng vẫn rất vui vì sự chủ động của anh. Từ Vĩ Trạch đã tìm đến cô chứ không tránh né, dù sao đó cũng là chuyện tốt.

Khách sáo mấy câu an ủi hỏi thăm lẫn nhau vì sự cố thang máy lần trước, Thư Hoán vẫn thấy tim đập thình thịch, Từ Vĩ Trạch lại lên tiếng nói rõ ý đồ thật sự của mình.

“Gấu Hoán, ngày mai là sinh nhật cô gái mà anh thích, em làm bánh kem giúp anh được không?”

“...” Quá đáng thật.

“Anh biết em có lò nướng, giúp anh làm một cái nhé.”

Thư Hoán đành nói: “Sao không đi mua, không có tiền thì em mua cho anh là được”.

“Tự làm thì đặc biệt hơn.”

“Nhưng...có phải anh tự làm đâu.”

“Em cứ xem như làm việc thiện thay anh đi.”

“Nhưng em...”

“Giúp anh đi mà, Gấu Hoán.”

Thư Hoán ôm một bụng ấm ức. Cái tên thấy gái quên bạn này, ngay cả sinh nhật cô mà cũng quên, lại bắt cô làm bánh cho. Đúng là đồ vô lương tâm siêu cấp!

Hơn nữa, muốn ngấm bảo cô hãy bỏ cuộc đi thì cũng đâu cần phải làm tới mức đó. Cô vẫn nhớ rõ anh đã có bạn gái, hoàn toàn không có ý nghĩ gì khác, đâu cần anh nhắc nhở cô.

Nhưng anh đã nhờ vả rồi, cô chỉ có thể nhận lời: “Được thôi...”.

Tuy có hơi tức tối nhưng đành vậy. Từ Vĩ Trạch thường xuyên như thế. Trước kia anh vẫn thích bắt nạt cô, ép cô giúp anh cái này cái kia. Cô đã quen lâu rồi.

Cô không có tư cách đau lòng hay buồn bã, lại càng sợ bị người khác nhận ra rằng cô đang buồn. Đau lòng vì anh chàng công tử đào hoa như Từ Vĩ Trạch thì đúng là mất mặt.

Thư Hoán ra ngoài mua trứng gà tươi, sữa tươi, bột làm bánh và cả những thứ cần thiết như hoa quả... Tuy lúc đi ngang tiệm bánh kem, cô đã đứng một lúc lâu, do dự không biết có nên đặt một cái để ứng phó với Từ Vĩ Trạch không, nhưng cuối cùng cô vẫn gục đầu bỏ đi.

Đã nhận lời giúp người ta thì phải nghiêm chỉnh thực hiện, đó đã là bản năng của cô.

So với sự buồn bực khi bị bắt làm bánh kem cho bạn gái anh, Thư Hoán càng mong có thể nhanh chóng giải thoát bản thân khỏi cảm xúc kì quặc mà mình dành cho Từ Vĩ Trạch.

Cô nghĩ chắc chắn do gần đây bản thân trải qua quá nhiều sóng gió, tâm tư rối loạn mới có ảo giác rằng cô thích Từ Vĩ Trạch.

Nhất định không phải là thích thật sự, chỉ là nhất thời thấy dựa dẫm vào bạn bè mà thôi.

Để tránh cho bản thân rơi vào tình trạng đáng thương, tâm tình méo mó, Thư Hoán quyết định niệm một trăm lần câu “Tôi chẳng thích Từ Vĩ Trạch tí nào”, rồi sau sẽ khá hơn thôi, có thể trở lại với tình trạng khỏe mạnh, tích cực như xưa.

Thế nhưng niệm xong cả trăm lần cho ngày hôm nay, vẫn chẳng thấy có hiệu quả gì cả. Thư Hoán nằm bò ra sofa, lấy gối chụp lên đầu, đau khổ lật sách dạy nướng bánh, muốn tìm một kiểu bánh kem thích hợp.

Lật được một nửa thì điện thoại reo vang, lần này là Nhan Miêu.

“Hoán Hoán, tối nay bọn mình có hội họp, muốn đi không? Có hàng tốt đây.”

Haizzz, gì mà hàng tốt với hàng xấu, đối với cô cũng như nhau cả thôi.

Nhưng cô cũng biết Nhan Miêu hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện như thế, sở dĩ gần đây nhanh nhay như vậy hoàn toàn là vì cô.

“Được thôi, tớ đi là được mà.”

Nhan Miêu rất vui mừng: “Thật không? Nhớ nhé, tối nay mặc đẹp một chút, đừng trễ con quá, giờ hẹn là...”.

Cuối cùng cô cũng chấp nhận sự giới thiệu nhiệt tình của Nhan Miêu, sau đó đứng lên nướng bánh cho bạn gái Từ Vĩ Trạch một cái cheese cake.

Thư Hoán dùng kem và nước chanh để làm kem chua, trong thời gian đợi nó đông lại, cô lại lấy kem và phô mai đã đông trong tủ lạnh ra, thêm hai thìa sữa chua và một ít đường cát, đun cách thủy cho tan ra.

Lấy máy đánh trứng đánh cho hỗn hợp này thành chất lỏng sền sệt, không còn lợn cợn nữa, cô lần lượt cho thêm bốn quả trứng gà tươi vào, mỗi lần cho đều đánh thật kỹ. Sau cùng thêm một lần kem vào rồi đánh đều.

Chừng đó mới chỉ là phần kem phủ mà thôi.

Sau đó Thư Hoán phải kiên nhẫn chia kem ra làm ba cho vào bột, cố gắng khuấy đều. Ngoài ra còn phải đánh lòng trắng trứng nổi bọt lên, chia làm ba cho thêm đường và tinh bột ngô vào lại, lại chia thành phẩm ra làm ba rồi cho vào hỗn hợp lúc này.

Đến khi làm xong công đoạn đó thì tay thư Hoán đã mỏi nhừ đến nỗi không nhấc lên nổi.

Cũng may những việc còn lại không cần trộn khuấy gì nữa, cô làm nóng lò nướng trước rồi lấy khuôn bánh cất ở ngăn lạnh cuối cùng trong tủ lạnh ra.

Trước đó Thư Hoán đã đặt sẵn những vụn nhỏ chocolate vào đó, cả bơ đã tan chảy để làm đáy bánh. Hiện tại đã đông lại khá, cô đổ phần kem bánh lên, đặt vào tầng thứ hai từ dưới lên của lò nướng, ngăn dưới cùng đặt một khay nước rồi nướng một lúc.

Chỉ nội việc cho bánh vào lò nướng, sau khi nướng xong lấy ra cũng đã mất một giờ đồng hồ, rồi còn phải đợi hai mươi phút cho bánh nguội, lại đổ thêm lớp kem lên, tiếp tục cho vào lò nướng.

Khi bánh nguội hẳn nữa, đặt vào tủ lạnh cho đông lại thì trời đã tối.

Thư Hoán mệt mỏi muốn đứt hơi.

Ngày mai còn phải phủ kem, trang trí hoa quả và viết chữ. Sau cùng còn phải cho vào hộp gói lại. Bánh kem mình vất vả làm ra mà người ăn nó lại chả có quan hệ gì với cô

Cô hoàn toàn không vui sướng gì, cũng rất mệt nhưng dù sao thì cũng nên để cho cô gái nhận được quà sinh nhật có tâm trạng tốt là được.

Chỉ ít thì hôm đó, trên thế gian cũng có một người mừng sinh nhật trong vui vẻ.

Thư Hoán cởi tạp dề, tắm rửa qua loa rồi trang điểm ăn mặc cho có.

Tuy Nhan Miêu nhắc cô phải ăn mặc gợi cảm một chút nhưng những chiếc váy ôm ngực ôm hông, với bộ dạng một đến cúi gập cả lưng của cô thì quả thực không thể gắng gượng nổi.

Thế nên cô tìm một bộ váy chiffon có thắt nơ bướm ngang eo, mang một đôi giày đế bằng mềm mại để tiện việc đi bộ, ngay cả tóc cũng chưa kịp uốn thì đã phải đi ngay cho kịp hẹn.

Nhan Miêu vừa thấy cô đã ra sức nháy mắt, sau đó nhân cơ hội thì thảo với cô: “Chẳng phải đã bảo cậu nhớ mang giày cao gót, ăn mặc xinh đẹp hơn sao? Cậu thế này thì chỉ có thể gặp phải ông chú quái dị thích trẻ con thôi!”.

Cho dù là ông chú quái dị cũng vô tư. Dù sao sau này hai người nếu có ở bên nhau thật, thì đối phương sớm hay muộn gì cũng sẽ nhìn thấy chiều cao thật sự của cô, nhìn thấy bộ dạng không trang điểm, tóc tai bờm xờm lại còn đeo kính của cô, nhìn thấy dung nhan thô kệch do thức khuya quá độ thậm chí cả vòng eo một ngày nào đó sẽ mập lên của cô.

Chỉ cho họ thấy một bộ mặt đẹp đẽ nhất của mình thì có tác dụng gì?

Chỉ khi quen với dung mạo xấu xí nhất của bạn mà vẫn yêu bạn, đó mới đúng là người bạn cần.

Người từng thấy bộ dạng mập nhất xấu nhất hồi học đại học của cô, từng thấy bộ dạng xấu xí, gương mặt sưng húp vì thức trắng đêm của cô, từng thấy bộ dạng đau ốm đến mức tiêu tụy, hoàn toàn mất hẳn dáng vẻ ban đầu của cô, mà vẫn nói “Anh nghiêm túc đấy”, có lẽ chỉ có Từ Vĩ Trạch mà thôi.

Chỉ tiếc là sự nghiêm túc của anh... hạn sử dụng quá ngắn ngủi.

22. Chương 43 - 44

Chương 43

Nơi đó ngoài Nhan Miêu và cô ra, còn có hai cô gái và bốn người đàn ông khác, số người vừa đủ để bắt cặp, mọi người vừa ăn uống rồi đi KTV.

Các cô gái có thể gọi là thanh tú, các chàng trai đều khá là nho nhã, không khí tương đối vui vẻ. Chủ động ngồi cạnh Thư Hoán là một chàng luật sư khoảng 30 tuổi, vóc dáng khá cao, gương mặt điển trai, đeo kính, nho nhã lịch sự, nói chuyện khá thú vị khiến những người xung quanh cứ cười mãi.

Nhan Miêu thì thầm bên tai cô: “Trông anh ta có vẻ rất thích cậu.”

“Thế...thế à?” Người ta vừa cao vừa đẹp trai, lại thành công trong sự nghiệp, Thư Hoán cũng cảm thấy vui mừng.

“Lát nữa kết thúc, cậu đừng đi nhanh quá, chắc anh ta sẽ đề nghị đưa cậu về đó.”

“Cậu cũng nghĩ nhiều quá rồi đấy...”

Anh chàng kia lại gần, mỉm cười hỏi: “Hai cô đang thì thầm gì đấy?”

Thư Hoán còn đang ngại ngùng thì Nhan Miêu đã nhanh chóng đáp lại: “Ngày mai là sinh nhật Thư Hoán, bọn em đang bàn bạc xem nên tổ chức thế nào.”

Người đó nhướn mày, nói với Thư Hoán: “Ồ, ngày mai là sinh nhật em?”

“Vâng...vâng ạ.”

“Vậy không biết mai em định tổ chức như thế nào?”

Không đợi Thư Hoán mở miệng, Nhan Miêu đã cướp lời: “Vẫn chưa chắc chắn ạ, bọn em vốn định cùng nhau ăn mừng mà mai em lại có việc, không có thời gian đi cùng bạn ấy. Em đang đau đầu đây.”

Eo bị Nhan Miêu khê nhéo một cái, để tránh bị bạn phàn nàn, Thư Hoán liền nuốt tiếng kêu đau vào bụng.

Anh chàng kia nhìn Thư Hoán nói: “Thế không biết anh có vinh hạnh được mời em đi ăn, chúc mừng sinh nhật em không?”

Ngón tay Nhan Miêu càn ra sức, Thư Hoán đành cúi đầu trước bạo lực, cúi đầu đáp: “Vâng...thật cảm ơn anh nhiều.”

Tối đó đúng là anh chàng luật sư đưa cô về thật, thiện cảm của anh ta dành cho cô rất rõ ràng, không hề có ý định che giấu. Thư Hoán mơ hồ nghĩ, vận đào hoa của mình chẳng lẽ đã nở thật? Người này chính là người cô đang đợi chăng?

“Nhất định là thế rồi.” Lúc nửa đêm, Nhan Miêu gọi điện tới đã nói “Tất nhiên là anh ta rồi. Người vừa đẹp trai lại lăm lăm tiền, vừa lãng mạn lại thú vị, người như thế là hàng hiếm đấy. Tổ nghe ngóng giúp cậu rồi, anh ấy không quan tâm bạn gái có nghề nghiệp không ổn định đâu, nói chỉ cần tình cảm ổn định là được, anh ấy cam tâm tình nguyện nuôi cậu...”

Tuy Nhan Miêu xác định người mà anh chàng luật sư muốn tiến tới là mình, nhưng Thư Hoán vẫn không có tí cảm giác chân thực nào.

Hôm sau thức dậy, Thư Hoán nhìn lịch, hôm nay đã là sinh nhật cô.

Cô lấy bánh kem ra khỏi tủ lạnh, mở màng bọc ra, vì hôm trước đã trải một lớp giấy dầu xung quanh nên bánh kem không bị dính vào giấy bọc, lúc lấy ra rất đẹp và nguyên vẹn. Sau đó Thư Hoán chăm chú trang trí, vẽ trái tim hình chocolate, rắc bột cacao, rồi lại đặt chiếc bánh vào hộp, thật nơ cẩn thận.

Ngón tay dính một ít kem, Thư Hoán đưa lên miệng nếm thử, rất ngon.

Cô gái mà Từ Vĩ Trạch thích khi nhận được một chiếc cheese cake chất lượng thế này, chắc sẽ rất vui.

Không biết vì sao, cô lại không muốn gặp Từ Vĩ Trạch, liền gọi nhân viên chuyển phát nhanh đến chuyển cho anh.

Bánh kem được gửi đi không lâu sau thì vị luật sư kia đã đến đón cô đi hẹn hò. Lần này Thư Hoán cũng chịu khó trang điểm một chút, mái tóc xoắn dài, váy ôm sát hở vai màu hoa hồng, phần eo là một chiếc thắt lưng bướm màu trắng bạc, giày cao gót cùng màu, túi xách trắng. Quả nhiên đối phương khi thấy cô đã tỏ ra rất sung sướng: “Hôm nay em rất đẹp.”

Bất đắc dĩ cô phải cố gắng để mình trở nên lộng lẫy, hẹn hò mà cũng giống như tham gia phỏng vấn xin việc vậy.

Luật sư Đồng Phương đưa cô đi dạo một vòng trước, tặng quà rồi hai người cùng đi ăn ở một nhà hàng Pháp rất lãng mạn, sau đó đến rạp chiếu phim xem một bộ phim mới, tất cả đều rất thuận lợi.

Là một người đàn ông chín chắn thành công, anh ta khá vui vẻ thú vị, lại còn ga lăng. Thư Hoán cũng nghĩ liệu mình còn gặp được người tốt hơn anh ta không?

Có lẽ như Nhan Miêu nói, cô phải nắm bắt cơ hội này, phát triển sớm theo tự nhiên với một người đàn ông thích hợp, đừng nghĩ đến những cái khác nữa.

Hẹn hò xong, Đồng Phương lái xe đưa cô về. Lúc đến chung cư, Thư Hoán chúc anh ngủ ngon, lúc định xuống xe thì Đồng Phương cười và kéo cô lại

“Hôm nay ở cạnh em anh rất vui.”

Thư Hoán ngẩn người rồi nói: “Cảm ơn, em cũng vậy.”

Sau đó, Đồng Phương ghé sát mặt lại. Thư Hoán giật bắn mình, chỉ kịp nghiêng đầu sang, đôi môi ấy chỉ chạm vào gò má cô.

Hai người tách ra, Thư Hoán vừa kinh ngạc vừa ngượng ngùng, đành xấu hổ nói: “Xin...xin lỗi”

Dù sao mới là lần thứ hai gặp mặt, chưa nắm tay mà đã hôn nhau. Không biết có phải là do nhịp sống của con người dần trở nên gấp gáp, hay là do cô đã lạc hậu mất rồi.

Đối phương cười nói: “Không sao. Em rất truyền thống mà. Rất tốt, anh thích.”

Thư Hoán cũng chỉ có thể cười. Mở cửa xe, anh ta nói: “Anh đưa em lên nhé?”

“Ừm”

“Gấu Hoán”

Thư Hoán chợt sững người, lúc này cô mới nhận ra trong bóng đêm còn có một chiếc xe khác. Từ Vĩ Trạch bước xuống, đứng chỉ cách cô chỉ mấy bước.

Bất giác Thư Hoán cũng bước về phía anh hai bước “Sao anh lại đến đây?”

Từ Vĩ Trạch cười nói: “Hôm nay là sinh nhật em mà.”

Thư Hoán haòn toàn bất ngờ, ngẩn người, nhất thời không biết làm sao, một lúc sau mới nhìn anh, nói: “Thế quà của em đâu?”

Từ Vĩ Trạch đang định mở miệng thì một bàn tay đặt lên vai cô, giọng Đồng Phương vang lên: “Vị này là?”

Thư Hoán quay lại nhìn đối tượng hẹn hò, rồi lại nhìn Từ Vĩ Trạch, đành nói: “Đây là bạn em”

“Hân hạnh”

Đồng Phương phong độ chìa tay ra, Từ Vĩ Trạch khựng lại một giây rồi cũng bắt tay anh ta, rồi nghe anh ta giới thiệu: “Tôi là bạn trai Thư Hoán”

Thư Hoán rất ngượng ngùng. Anh ta xác định quá nhanh, cô không theo kịp. Nhưng người ta đã nói thế thì không thể làm mất mặt anh ta được, huống hồ gì cô cũng đang suy nghĩ xem có nên quen nhau thật không.

Từ Vĩ Trạch nhìn cô, bỗng cười nói: “Đúng rồi, nói đến quà tặng, anh chưa kịp chuẩn bị, chỉ tiện đường đến đây. Ngày mai bù cho em nhé.”

Thư Hoán “ồ” lên một tiếng, tuy đã quen với sự vô tâm của anh nhưng cô vẫn có chút thất vọng, đành nói “Không sao đâu”. Anh còn nhớ đến chúc mừng cô là tốt lắm rồi.

Từ Vĩ Trạch nhìn cô, hạ giọng “Xin lỗi”

Nhìn ánh mắt dịu dàng của anh, trong lòng Thư Hoán bỗng dâng lên một nỗi buồn vô cớ: “Không có gì. Em...em lên đây.Chúc anh ngủ ngon”

“Chúc ngủ ngon, Gấu Hoán”

Chương 44

Về đến nhà, Thư Hoán liền gọi điện cho Nhan Miêu, thật thà khai báo tiến trình buổi hò hẹn hôm nay. Cuộc hẹn vào ngày sinh nhật khiến Nhan Miêu như nghe thấy tiếng chuông ngân vang báo hiệu hôn lễ vậy, tỏ ra rất kích động, dành cả một tiếng để ra sức tác hợp cho cô và Đồng Phương.

Thư Hoán cũng nghĩ, nếu muốn nghiêm túc phát triển mối quan hệ này thì bản thân không được nghĩ linh tinh nữa. Cô phải hạ quyết tâm chinh đốn lại tình cảm kỳ quặc của mình với Từ Vĩ Trạch mới được.

Vừa kết thúc cuộc gọi với Nhan Miêu, bỏ di động ra khỏi tai thì thứ đồ điện tử đang phát nóng ấy lại reo vang trong tay cô.

Thư Hoán hơi bất ngờ, nhìn cái tên đang nhấp nháy rồi nghe máy.

“Wow, này giờ máy cứ bận suốt.” Từ Vĩ Trạch như đang dò đoán “Vừa chia tay đã gọi lâu như thế; tình cảm hai người tốt thật”.

Thư Hoán cũng không biết có cần giải thích không, chỉ ậm ừ qua loa rồi hỏi: “Anh có chuyện gì không?”.

Đầu bên kia ngừng lại rồi cười nói: “Cũng không có gì, chỉ muốn hỏi một chút là em thích quà gì?”.

“... Sao cũng được mà ”

Hai người lại im lặng rồi Từ Vĩ Trạch nói: “Đúng rồi, bạn trai của em sao anh thấy quen thế nhỉ. Anh ta tên gì? Làm nghề gì? Em quen lâu chưa? Biết rõ gia cảnh anh ta không?”.

Thư Hoán hồ hững để mặc anh tra xét hộ khẩu: “Anh ấy tên Đồng Phương, làm nghề luật sư. Anh có muốn hỏi tài sản của anh ấy không?”.

“... Xin lỗi, anh chỉ mong có thể hiểu thêm về người em sắp quen”

Một lúc sau Thư Hoán mới nói: “Từ Vĩ Trạch”.

“Hử?”

“Chuyện đó em đã tha thứ cho anh rồi, anh không cần phải lo lắng cho đời sống tình cảm của em đâu. Thật đấy”

Cúp máy xong, Thư Hoán liền nhét di động xuống dưới gối.

Hôm sau Đồng Phương lại hẹn cô ra ngoài ăn cơm, uống trà. Quán ăn ngoài trời có hàng cây, thảm cỏ bao bọc, ánh nắng cũng không gay gắt lắm, chỗ ngồi lại được bóng râm che mát, đúng là một chỗ mát mẻ khoáng đạt.

Dưới khung cảnh như vậy, vị cay nồng của món ăn Thái cũng có phong vị khác hẳn, Thư Hoán ngồi sâu vào trong sofa, dựa vào gối ôm, hớp ngụm canh Tom Yum Kum.

Đến khi cô ăn xong tôm trong món canh, ngẩng lên thì nhìn thấy hai người đàn ông cao to được phục vụ dẫn vào. Thư Hoán và một người trong đó nhìn nhau, đối phương liền cười: “Hi, Gấu Hoán”.

Thư Hoán thấy mặt anh, bất giác hoảng hốt, đành đáp lại “Trùng hợp thật..”.

“Ừ, anh vừa đi đánh golf với bạn về, tiện đường qua đây ăn cơm.”

“Còn em đi một mình à? Hay chúng ta...”

“A, không phải, em..”

Đồng Phương lúc này vừa ra ngoài nghe điện thoại đang cười và quay về, vừa chào Từ Vĩ Trạch vừa nói với Thư Hoán: “Xin lỗi em, công việc hơi nhiều nên ăn cơm cũng không yên nữa”. Rồi anh ta ngồi xuống, tỉ mỉ gấp một miếng cà ri cua cho cô.

Từ Vĩ Trạch thấy anh ta, cười cười hỏi thăm Đồng Phương khách sáo mấy câu, rồi cùng bạn đến một chỗ gần đó.

Thư Hoán nhìn đối tượng hẹn hò ngồi đối diện mình, Cô thấy anh ta chẳng có gì là không tốt, ít nhất thì đã quá đủ để xứng với cô. Tuy thỉnh thoảng phải đi nhà vệ sinh, hoặc ra ngoài gọi điện, đáng vẻ rất bận rộn vì công việc.

Trời dần tối hẳn, đèn trong quán cũng bật lên, cảnh vật tựa bức tranh sơn dầu. Mọi người thong thả dùng bữa trong sự yên tĩnh tràn ngập ánh đèn, không khí êm ả, mọi người cũng hạ thấp giọng khi nói chuyện giống như đang thì thầm tâm sự với những gốc cây vậy.

Vì thế khi một giọng nữ cao chót vót vút lên ai nấy đều chú ý.

“Họ Đồng kia!”

Thư Hoán còn chưa nhận ra người cô ta gọi là ai thì tiếng giày cao gót đã nện đến trước mặt cô. Người đàn ông ngồi đối diện cũng lộ vẻ hoảng loạn thất sắc.

“Oánh, em...”

“Chẳng phải anh nói tăng ca sao? Tăng ca ở đây hả?”

Đồng Phương đứng lên, vội giữ lấy vai cô gái kia: “To tiếng thế làm gì, không sợ người ta cười cho à. Tăng ca xong cũng phải ăn cơm chứ, em theo anh đến đây..”

“Anh đừng có viện cớ đuổi tôi!” Cô gái hất tay anh ta ra “Hôm nay đã bị tôi bắt quả tang rồi, tôi phải hỏi cho ra nhẽ!”

“Cái gì mà hỏi cho ra nhẽ, em đang gây sự vô lý đấy!”

Thư Hoán còn đang ngậm nĩa trong miệng, chờ dẫn nhìn người vừa đến và đối tượng hẹn hò của cô nín thở chờ đợi.

“Tôi hỏi anh, cô ta là ai?”

Ngón tay cô ta chỉ thẳng vào mũi Thư Hoán nhưng cô vẫn chờ đợi.

Đồng Phương vội nắm tay cô gái tên Oánh kia, khuyên nhủ: “Chỉ là bạn thôi, em cuống cái gì”.

“Bạn bè kiểu gì thế hả? Bạn bè gì mà anh phải dẫn cô ta đến quán ăn cao cấp thế này? Còn tôi? Bao lâu rồi anh không dẫn tôi đi đâu hả?”

Thư Hoán đã phản ứng lại, nhìn anh ta: “Đây... là bạn gái anh?”. Cô đã gặp phải phiên bản thực sự của kẻ bắt cá hai tay rồi sao?

Cô ta càng kích động hơn: “Bạn gái cái gì? Chúng tôi đã kết hôn hai năm rồi! Họ Đồng kia, anh làm trò gì thế hả? Rốt cuộc anh nói gì về tôi với người ta hả?”.

Đồng Phương toát mồ hôi hột, cô ta vẫn chỉ trích: “Không có tôi thì liệu anh có được địa vị như ngày hôm nay không? Không có tôi, anh có học xong môn Pháp luật của anh không? Chẳng phải anh toàn dựa hơi bố tôi mới được hợp tác làm ăn hay sao? Đợi tôi về báo bố tôi, xem sau này anh lấy đâu ra tiền để mời hồ ly tinh ăn cơm!”.

Đồng Phương ngượng ngùng rồi bỗng nói: “Em à, không liên quan đến anh, cô ta bám theo anh đấy!”.

Thư Hoán tròn mắt.

Hắn ta tránh ánh mắt cô, quay sang xoa dịu vợ mình: “Thật đấy, anh một lòng một dạ với em, làm sao có chuyện này được!”

Không đợi Thư Hoán mở miệng, người phụ nữ đang cầm phần kia đã tiến lên một bước, tát cô một cái nổ đom đóm mắt.

Thư Hoán không hề phòng bị, hứng trọn cái bạt tai đó, đầu óc trống rỗng, chỉ đưa tay lên che mặt theo bản năng, mặt cô vừa đỏ vừa tái, không thể nói gì được.

“Hay lắm, con hồ ly tình này, dám dụ dỗ chồng người khác, muốn chết hả con kia...”

Người trong quán ăn đều quay ra nhìn họ, mọi người đều thấy rõ, nghe rõ, chăm chú theo dõi cảnh đánh ghen đó, sau đó chỉ chỉ trỏ trỏ.

Mặt Đồng Phương tái nhợt đứng bên cạnh, không dám ngăn cản, để mặc ả ta mắng nhiếc Thư Hoán: “Ăn mặc thế này, nhìn đã biết chẳng ra sao. Tiện nhân như mày có bám theo người ta cũng chẳng ai cần!”

Thư Hoán không bao giờ nghĩ rằng mình lại gặp phải chuyện này, càng không ngờ đối tượng hẹn hò tích cực của cô giờ đây lại trở thành một thằng hèn, đổ hết lỗi cho cô, cô không thể làm gì được.

Cảm nhận ánh nhìn của Vĩ Trạch, trong đầu cô vang lên một tiếng “đùng”, rồi bời. Giữa tiếng mắng mỏ của vợ Đồng Phương, cô hoàn toàn không có cơ hội để biện bạch, càng không thể so đo cái tát oan uổng ấy, chỉ có thể đứng đờ ra, cảm lấy túi của mình rồi vội vã rời khỏi chỗ đó.

Cô ả vẫn chửi với theo sau, trong lúc bối rối, Thư Hoán suýt nữa thì ngã nhào. Cả đời này cô chưa bao giờ thê thảm như vậy, đầu tóc rối bời, giày cao gót cũng gãy, mọi thứ đều trở nên nhòa nhạt.

“Thư Hoán”

Thư Hoán đã tử nhục đến độ đỏ bừng mặt, nghe tiếng Vĩ Trạch gọi lại càng cảm thấy không thể chịu nổi, cô ôm mặt, chỉ mong anh không thấy bộ dạng này của mình.

Chỉ mấy bước chân Từ Vĩ Trạch đã đuổi kịp cô, giữ chặt lấy cô. Anh quá mạnh mẽ, gần như bế bổng cô lên, ôm chặt cô vào lòng.

Mặt cô áp vào lồng ngực anh, nước mắt nhoe nhoẹt không thấy gì, cô mặc kệ mascara của mình đã lem luốc hết cả.

Sau đó cô nghe Từ Vĩ Trạch nói rõ ràng trên đỉnh đầu; “Để tôi đánh chính lại, đây là vị hôn thê của tôi, không có quan hệ gì với người đàn ông kia cả”,

Bốn bề bỗng im phăng phắc, không một tiếng động, ngay cả Thư Hoán cũng đờ người ra, nước mắt tự nhiên ngừng chảy.

23. Chương 45 - 46

Chương 45

Từ Vĩ Trạch cúi xuống lau nước mắt cho cô và vẫn ôm lấy cô như thế, anh nói với ả đàn bà kia: “Chị này, tôi hiểu tâm trạng của chị, nhưng xin chị nghĩ cho kỹ, cô ấy có bạn trai như tôi rồi có cần thiết phải dụ dỗ chồng chị không?”.

Lúc Từ Vĩ Trạch cười nói, Thư Hoán luôn cảm thấy không đáng tin nhưng chỉ cần anh không cười thì rất nghiêm túc và đáng sợ.

Huống hồ anh đứng đó chính là chứng cứ xác thực nhất, Đồng Phương tuy cũng đẹp trai nhưng muốn so sánh với anh thì đứng là không có cửa!

Mọi người đều vỡ lẽ, bắt đầu xì xầm bàn tán, vẻ phẫn nộ trên gương mặt ả đàn bà kia cũng chuyển sang hoài nghi.

“Đều do chồng chị cứ bám theo cô ấy nên cô ấy mới phải ra ngoài ăn cơm với anh ta, chính thức nói rõ. Nếu không làm sao tôi có mặt ở đây?”

“Sự mất kiểm chế của chị, chúng tôi có thể hiểu nhưng chị hãy xin lỗi Thư Hoán đi. Cô ấy vô tội. Tôi cũng không thể tha thứ cho kẻ nào dám sỉ nhục và khiến vị hôn thê của tôi chịu oan.”

Thư Hoán ngượng ngùng cắn môi, cô được anh ôm chặt, nước mắt vẫn đọng trên khuôn mặt nhưng ánh mắt mọi người nhìn cô đã chuyển từ khinh bỉ sang cảm thông và ngưỡng mộ.

“Còn về tên khốn kiếp này...” Từ Vĩ Trạch ngừng lại rồi bất ngờ đâm thật mạnh vào mặt hắn ta, Đồng Phương không tránh kịp, “rầm” một tiếng ngã nhào xuống đất.

Đây là cao trào trong vở náo kịch này, dồn dập liên tục. Mọi người có mặt ở đó đều say mê theo dõi, tỏ ra rất hào hứng, Giày Thư Hoán đã hỏng, cũng bị sái chân rồi, không đi được, đang khó xử thì Từ Vĩ Trạch không chút do dự bế bổng cô lên, mọi người vỗ tay khen ngợi.

Mọi chuyện kết thúc một cách cực kỳ vui vẻ. Thư Hoán ngồi trong xe, mắt đã đỏ hoe, tai đỏ bừng lên.

“Không sao chứ?”

Thư Hoán sụt sịt, lắc đầu: “Không...sao. Cảm ơn anh...”

Từ Vĩ Trạch xoa đầu cô: “Việc anh phải làm mà”

“Cũng... cũng may có anh giải vây giúp em, còn nói dối vì em..”

Từ Vĩ Trạch mỉm cười: “Không có gì”.

So với chuyện bị người khác chê cười, Thư Hoán sợ bị Từ Vĩ Trạch hiểu nhầm hơn, chỉ có thể vừa nắc nhen vừa giải thích: “Em... thật sự không biết, anh ta... lại có vợ rồi. Em... bọn em gặp nhau trong buổi liên hoan làm quen, anh ta...”. Từ Vĩ Trạch choàng vai cô đỡ dành, đặt cằm mình lên lên đỉnh đầu cô: “Anh biết. Em là người thế nào mà anh còn không rõ hay sao?”.

Thư Hoán vẫn cực kỳ hổ thẹn, nhe răng: “Anh...không cười em chứ, vì em... lại mắc lừa bởi một tên đàn ông như thế..”.

Còn tưởng mình đã gặp được một người đàn ông “siêu kinh tế” còn sót lại nữa chứ, kết quả là cô mù mắt rồi, suýt chút nữa thì trở thành kẻ thứ ba. Cho dù có bị người khác chê cười thì cũng đáng đời cô.

Từ Vĩ Trạch vỗ nhẹ lưng cô, đưa khăn tay ra cho cô lau nước mũi: “Sao lại thế được?”.

Trên đường về Từ Vĩ Trạch còn mua một lon café lạnh, áp lên mắt cô, rồi đưa cô đến bệnh viện khám.

Thư Hoán cảm thấy vết thương này mà đi khám thì đúng là chuyện bé xé ra to, nhưng anh không cho phép cô từ chối, bế thẳng cô vào trong.

Kết quả bị bà bác sĩ lớn tuổi mắng một trận: “Chân thì không sao, nhưng đánh người là thế nào hả? Một cô bé thế này mà cậu cũng ra tay được à? Có giận dữ nhau thì cũng đừng tát người ta chứ, cẩn thận bạn gái cậu bỏ chạy bây giờ!”.

Từ Vĩ Trạch cười rất hiền lành lương thiện, cũng không giải thích. Thư Hoán gục đầu, cô vốn không phải bạn gái anh, bạn gái anh là một người khác mà.

Anh chu đáo ân cần như thế cũng chỉ là trợn tình trợn nghĩa với bạn bè mà thôi, không hề có ý gì khác, người ta có thể hiểu nhầm, nhưng cô thì không thể.

Cô về đến nhà cũng là do Vĩ Trạch nghĩa khí bế cô lên. So với sức của anh thì cân nặng của cô dường như không là gì.

Nhưng nếu thế thì cái người trước kia lúc nào cũng nói “Em còn có thể nặng hơn tí nữa không?”, “Em nhẹ như bông gòn, nhưng vẫn có thể chết chìm”... là ai chứ?

Tận đến lúc về nhà, Thư Hoán vẫn đoán mò không biết liệu Từ Vĩ Trạch có nhân lúc cô không phòng bị, đùa dai mà ném cô xuống đất như ném bao cát không. Kết quả là không, cô được đặt lên sofa an toàn. Tên này hôm nay dịu dàng đến không thể hiểu nổi.

Từ Vĩ Trạch quỳ xuống trước mặt cô, đặt chân cô lên đầu gối mình, giúp cô chườm đá lạnh rồi hỏi. “Mặt còn đau không?”.

Thư Hoán lắc đầu.

Cảm giác đau thì có thể bỏ qua, nhưng rõ ràng vẫn sưng. Lon café kia đã hết lạnh từ lâu, Từ Vĩ Trạch lấy mấy viên đá còn lại trong tủ lạnh cho cô chườm mặt, sau đó nâng mặt cô lên, cau mày nói: “Chỉ đắp hẩn một cái đúng là lời cho hẩn quá”.

Dường như hai người gần nhau quá, ngón tay anh hơi lạnh do cầm đá, nhưng sự đụng chạm mát lạnh của đầu ngón tay lại khiến gò má Thư Hoán nóng bừng.

Để giết ngay mầm mống suy nghĩ lung tung, Thư Hoán nói: “Này, anh cũng đừng quên là mình đã từng đánh em đấy.”

Hơn nữa sau khi bị anh tát một cái đầu tiên, cuộc đời cô như mở ra cánh cửa bị tát tai vậy, cứ bị đánh liên tục.

Từ Vĩ Trạch ngượng ngùng: “Xin lỗi em. Lần đó do anh sai. Em đánh lại đi. Có thể đánh lại gấp mười lần, miễn là em vui vẻ.”

Thư Hoán lẩm bẩm: “Không thêm”.

Từ Vĩ Trạch tỏ ra nghiêm túc: “Nếu em sợ tay đau thì anh tự đánh, em đếm là được”.

Có cần tự ngược đãi bản thân mình đến vậy không.

“Gấu Hoán, chuyện anh hối hận nhất chính là đã đánh em.”

Tên này lại nữa rồi, tưởng nhìn bằng ánh mắt đó, nói bằng giọng đó thì người ta sẽ hoa mắt chóng mặt hay sao?

Thư Hoán cố gắng không nhìn vào mắt anh để tránh bị thôi miên. Làm sao lại có người đàn ông có đôi mắt đẹp và “đa tình” đến thế cơ chứ?

Tuy Thư Hoán tránh ánh mắt anh nhưng vẫn thấy hoảng loạn: “Không... không sao...”.

“Em cho anh cơ hội bù đắp nhé, anh nói thật đấy.”

Thư Hoán có vẻ buồn bã: “Em đã không trách anh từ lâu rồi, muộn rồi, anh mau về đi, không bạn gái anh lại lo lắng”.

Cổ không dám nhận sự dịu dàng của anh. Đối với anh đó chỉ là bù đắp, là nghĩa khí nhưng cô không thể thân nhiên đón nhận, sẽ không kim được mà suy nghĩ nhiều.

“Mau đi đi, muộn thế này còn ở nhà người con gái khác, anh và tên họ Đồng kia cũng chẳng khác gì nhau.”

“Gấu Hoán...”

“Đi đi, đi đi.”

Đuối anh đi rồi, Thư Hoán cảm thấy sự việc thực sự quá tồi tệ.

Bị Đồng Phương lừa dối, ngoài hối hận và giận dữ ra thì cô không còn cảm giác nào khác. Còn nghĩ đến Từ Vĩ Trạch đã có bạn gái, lòng ngực cô rất đau, cả đêm chui vào chăn cũng không ngủ nổi, hôm sau thức dậy mắt sưng húp như quả hồ đào.

Mọi lời giải thích cho thứ cảm xúc lạ lùng ấy, thực ra chỉ là lừa mình dối người. Cô đã thật sự thích Từ Vĩ Trạch mất rồi.

Từ Vĩ Trạch không phải dạng đàn ông hư hỏng vô nguyên tắc, mà bản thân cô tuyệt đối cũng không làm những chuyện mất mặt như dụ dỗ bạn trai người khác, phá hoại tình cảm gia đình người ta...

Bây giờ khả năng duy nhất cô mong đợi là Từ Vĩ Trạch theo thói quen cũ, chia tay với bạn gái hiện giờ vì một nguyên do nào đó, có thời gian độc thân thì cô mới có gan tỏ tình với anh.

Hơn nữa liệu có thành công hay không thì cô không biết. Cho dù thành công, tình cảm của họ duy trì được bao lâu thì cô cũng vẫn mù mờ.

Chương 46

Chuyện lớn tiếp theo trong tháng này đúng là sinh nhật Tiêu Biệt Nam, bạn chung của cả hai. Tiêu Biệt Nam có mở quán bar, tiệc mừng đương nhiên không thể làm lợi cho kẻ khác mà tổ chức ngay tại quán của mình.

Thư Hoán cũng được mời vốn dĩ với tình trạng đi chăm phẩy của cô hiện giờ thì hoàn toàn có thể không cần đến, tặng quà là đã đủ thành ý rồi, nhưng cô có nỗi khổ riêng nên bắt buộc phải đi,

Tuy mấy hôm nay Từ Vĩ Trạch vì nghĩa khí với bạn bè phải chăm nom người ốm, thường xuyên đến nhà cô, mang thuốc và đồ ăn đến, nhưng cô cũng biết bộ dạng mình ở nhà, chân mang dép lê, áo ngủ rộng thùng thình, mặt mày phờ phạc, lại thêm bông mắt do ngủ không đủ, không chừng Từ Vĩ Trạch đã quên mất chuyện thật ra cô cũng vẫn là một người phụ nữ rồi.

Thư Hoán thấy nhân cơ hội này cũng nên ăn diện một chút, cho ra vẻ phụ nữ một chút để Từ Vĩ Trạch chú ý đến mình, chí ít cũng có ấn tượng “Gấu Hoán cũng là phụ nữ chứ”. Nếu không, cho dù anh có thay bạn gái thì e rằng, ngay cả cơ hội tỏ tình cũng quên không cho cô mà nhảy ngay sang người tiếp theo mất thôi.

Vì để thích hợp với không khí quán bar mà Thư Hoán chọn một bộ váy màu xanh lục đậm trễ ngực, hở lưng, tóc búi cao, cài thêm một chiếc nơ cùng màu cùng chất liệu, phối với hoa tai, rồi lại nén đau nhét chân vào giày cao gót bằng da màu xanh lục nhạt hở mũi.

Từ Vĩ Trạch lên lầu đón cô, vừa nhìn thấy đã cười: “Wow, người tàn tật còn cố gắng diễn xuất thế này, chẳng lẽ em yêu thầm Tiêu Biệt Nam?”.

Chỉ sai ba chữ nữa thôi không là bị anh nói đúng hết rồi.

Khi hai người đến nơi thì âm nhạc trong quán vẫn là những giai điệu êm ả, chưa ồn ào lắm, nhưng người đã đến khá đông. Tiêu Biệt Nam đứng sau quầy bar đang trò chuyện với những người bạn đến trước. Thư Hoán được Từ Vĩ Trạch bế đặt xuống ghế ngồi cạnh, đón lấy ly Long Island Iced Tea anh đưa cho cô.

Bartender đang chuẩn bị cho công việc bận rộn sắp tới, Tiêu Biệt Nam đích thân pha rượu cocktail cho bạn bè, luôn tay luôn chân, vừa làm vừa nói chuyện phiếm: “Vĩ Trạch, dạo này đúng là hiền lành lương thiện, không mấy khi đến quán bar cho tôi được nữa”.

Bạn bên cạnh cũng nói: “Còn nữa, cho dù có đến cậu ta cũng chẳng quan tâm tới mấy cô em nữa. Gái cũng không thèm, đúng là rửa tay gác kiếm, nương nhờ cửa Phật”.

Từ Vĩ Trạch có vẻ ngại ngùng: “Mấy người các cậu...”.

“Lần nào tôi gọi điện cho cậu ta thì cậu ta cũng nấu cháo điện thoại với con gái, một người đàn ông mà lấy đầu ra làm thứ để nói thế không biết.”

“Trước kia có bạn gái cũng đâu thấy cậu ta như vậy. Lần này nhất định là có vấn đề.”

Tiêu Biệt Nam bỗng nói: “Các vị, muốn nghe tôi tiết lộ không?”.

“Gì chứ?”

“Tôi có người bạn dạo gần đây muốn cầu hôn với bạn gái, tôi tham mưu cho cậu ta, cùng đến Tiffany mua nhẫn. Sau đó nhân viên nói, kiểu này rất đẹp, mà Từ thiếu gia cũng vừa đặt một đôi...”

Từ Vĩ Trạch then quá hóa giận: “Tiêu Biệt Nam!”.

“Không muốn tôi nói ra thì cậu mau khai đi!”

Mọi người ồn ào: “Cả nhẫn cầu hôn cũng mua rồi à? Chuyện lớn như thế mà chẳng hé lộ tí gì cả”.

“Thư Hoán, cậu ta có nói cho em biết không?”

Thư Hoán không nói được gì, chỉ lắc đầu.

Mọi người xuyết xoa: “Đúng là chó không sủa là chó cắn người”.

“Công phu bảo mật còn ghê gớm hơn Cục công an nữa.”

“Bao giờ tổ chức tiệc chia tay đời độc thân đây?”

Từ Vĩ Trạch chỉ cười cười: “Không có đâu”.

“Này, chẳng lẽ cậu định bỏ luôn tiệc chia tay à?”

Từ Vĩ Trạch đáp: “Nhấn chỉ là do tôi không kìm nổi mà mua thôi, căn bản không tặng được. Thực ra đến nay cô ấy còn chưa chấp nhận tôi, chứ đừng nói là cầu hôn”.

Mọi người đều sững sốt, tỏ ra không tin: “Sao có thể, có cô gái nào khó cửa thế?”.

“Không phải là khó cửa.” Từ Vĩ Trạch cười nói, “Là một cô gái rất nhu mì. Nhưng thực ra càng nhu mì thì càng khó xác định được là rốt cuộc cô ấy chỉ muốn làm bạn hay muốn ở bên nhau. Các cậu cũng hiểu mà.”

Xem ra anh có vẻ bị tổn thương tình cảm thật.

Thế là đám bạn bè vô nguyên tắc đó đều tỏ ra thông cảm, bàn lùi: “Thôi, nếu không được thì bỏ đi. Cậu là Từ Vĩ Trạch mà, còn sợ không gặp được người nào tốt hơn sao? Danh sách các hot girl trong tay Tiêu Biệt Nam, ít nhất cũng dài cả tá, không đủ cho cậu chọn à”.

Từ Vĩ Trạch cười cười: “Không cần, tôi chỉ cần cô ấy. Tuy không biết phải mất bao lâu mới theo đuổi được nhưng tôi vẫn sẽ nhẫn nại chờ đợi”.

Thư Hoán không thể ngồi thêm nữa. Cô thấy cuộc đời mình đã chấm dứt tại đây, không bao giờ còn có tương lai.

Cô không biết phải làm gì trong sự hoảng loạn này, chỉ thấy nhất định phải giữ khoảng cách với Từ Vĩ Trạch.

Lỡ bản thân không kiểm soát được mà làm những việc bỉ ổi như tỏ tình thì chắc chắn Từ Vĩ Trạch sẽ rất khó xử.

Anh ấy sắp kết hôn rồi, mà mày còn có suy nghĩ linh tinh đó nữa thì có còn là người hay không?

“A, em bỗng nhớ ra có chút việc chưa làm, em muốn về trước. Mọi người chơi vui vẻ nhé, Biệt Nam, chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

Từ Vĩ Trạch cũng đứng lên theo: “Chuyện gì mà gấp thế? Anh đưa em về nhé!”.

“Không cần đâu, em tự gọi xe được. Các anh chơi vui nhé.”

Từ Vĩ Trạch nhìn cô: “Anh có thể đưa em về rồi quay lại”.

Thư Hoán đành nói: “Chắc không phải anh sợ thắm vấn nên nhân cơ hội chuồn đi đấy chứ”.

Quả nhiên mọi người lập tức xúm vào giữ anh lại “Không nói rõ đã muốn chạy, đâu dễ thế!”.

Trên đường về nhà, không biết vì sao mà cơn đau ở chân Thư Hoán vốn đã đỡ bây giờ còn đau hơn gấp bội khiến cô đi không vững nữa.

Nhưng Thư Hoán lại thấy mừng vì điều này, bởi tài xế taxi quan tâm hỏi, “Cô gái, cô bị sao thế?”, cô có thể vừa lau nước mắt nước mũi vừa nói, “Chân tôi đau quá”, mà không cần viện cớ khác.

Thư Hoán xách giày, chân trần loạng choạng bò lên lầu, lần mò tìm chìa khóa mở cửa trong nước mắt nhoe nhoẹt, cô đã hạ quyết tâm phải tìm một nơi để trốn tránh một thời gian. Nếu có thể tránh xa nỗi phiền toái mang tên Từ Vĩ Trạch kia, chưa biết chừng cô có thể xóa sạch những tình cảm dư thừa của mình. Giống như ngắt mạng internet rồi diệt virus ấy tính vậy.

Khi không còn làm phiền đến bất kỳ ai nữa, lúc đó cô sẽ quay về, chắc vẫn kịp tham gia hôn lễ của Từ Vĩ Trạch.

Nhưng cô cũng không biết phải đi đâu nữa. Lên mạng tìm loạn xạ trên các diễn đàn du lịch và trang web hàng không, tình cờ cô nhìn thấy vé giá rẻ đi Campuchia. Giá rẻ đến mức rơi nước mắt, vừa rẻ vừa đủ xa, chi phí ăn ở cũng không cao, cô không do dự gì mà đặt ngay.

Thư Hoán không dám chậm trễ thêm ngày nào nữa. Vì nếu cô không đoán nhầm thì ngày mai Từ Vĩ Trạch lại tốt bụng đến thăm, mang đồ ăn sáng hoặc trưa cho cô. Còn cô chỉ cần nhìn thấy anh thêm lần nữa thì sẽ không kiểm soát được mà làm chuyện bê mặt trước anh.

Việc đặt phòng khách sạn thích hợp đã khiến cô mất rất nhiều thời gian, sau đó là thu dọn hành lý. Thư Hoán khập khiễng ra ra vào vào, vừa chùi nước mắt vừa nhét đầy một va ly những thứ linh tinh, sau đó cô nghe thấy tiếng chuông cửa.

Cô mở cửa ra, bên ngoài là Từ Vĩ Trạch.

24. Chương 47 - 48

Chương 47

Thư Hoán lúng túng, bộ váy này của cô nếu không có giày cao gót thì chân chỉ ngấn một mẩu thôi, chưa kể đến gương mặt lem nhem của cô. Cô không ngờ trước khi đi còn không có cơ hội để lại ấn tượng tốt cho Từ Vĩ Trạch nữa.

Anh vốn đang cười, định nói gì đó, thấy gương mặt như mèo của cô rồi lại nhìn vào trong, nụ cười vụt tắt, nói với vẻ ngạc nhiên: “Muộn thế này rồi, em định đi đâu?”

“Không... không có, ngày mai...”

“Đi đâu?”

“Campuchia...”

“Ừa, đến đó làm gì?”

“Có Angkor Wat.”

Cũng được xem là đối đáp trôi chảy. Từ Vĩ Trạch không hỏi nữa, chỉ cười cười: “Sao đi du lịch cũng không nói cho anh biết? Gần đây anh cũng rảnh, cùng đi chẳng phải cũng sẽ tiện hơn hay sao?”

“Em thích đi một mình hơn.”

Từ Vĩ Trạch nhìn cô, rồi cười đưa tay định đặt lên vai cô. Nhưng ngón tay chỉ hơi chạm vào người, Thư Hoán như phải bỏng, tránh ra ngay.

Hành động đó khiến cô cũng thấy hối hận. Đặt tay lên vai vốn là động tác rất tự nhiên của hai người, cô đã phản ứng quá đáng.

Nhưng từ khi không thể trốn tránh sự thực rằng cô đã thích anh thì mọi thứ anh làm, cô đều trở nên đặc biệt nhạy cảm. Đừng nói là tiếp xúc cơ thể, mà ngay cả nhìn mắt anh, ngửi thấy hương bạc hà trên người anh là cô đã như mất hồn. Tự như mắc phải một loại bệnh kỳ quái không có thuốc chữa vậy.

Tay Từ Vĩ Trạch ngượng ngùng dừng lại hai giây trong không trung rồi rút lại, sau đó anh cười cười: “Gấu Hoán, sao anh thấy như em đang trốn tránh anh?”

Thư Hoán như ăn trộm bị bắt quả tang, lập tức hoảng hốt: “Làm gì có...”

“Vậy tối nay sao em đến bar rồi không chơi gì mà vội đi ngay?”

“... Em sợ nhớ ra phải về thu dọn đồ đạc nên...”

Từ Vĩ Trạch im lặng rồi bỗng nói: “Em ngẩng đầu lên nhìn anh”.

Thư Hoán hoảng hồn, bướng bỉnh cuối đầu thấp xuống. Với tâm trạng hiện nay, chỉ cần nhìn vào mắt anh thì mọi thứ sẽ bị anh nhìn ra, như thế thì cô sẽ hổ thẹn đến mức không muốn làm người nữa.

Tay anh bỗng vươn ra, giữ lấy mặt cô. Thư Hoán không thể kháng cự lại bàn tay anh.

“Có phải em...”

“Em ghét anh nhất!”

Trong lúc cùng đường, chỉ có nói câu ấy mới giữ lại chút tự tôn cho cô.

Từ Vĩ Trạch nhìn cô rồi mới cười nói: “Anh lại làm chuyện gì khiến em ghét sao?”.

Thư Hoán chẳng còn cách nào khác, chỉ đành khuyu xuống thăm, quay lưng lại với anh.

Từ Vĩ Trạch thử xoa đầu cô.

Sự vuốt ve dịu dàng ấy cho cô chút can đảm cuối cùng. Thư Hoán lẩm bẩm nói qua kẽ ngón tay: “Em... anh...”.

“Gì thế?”

“Em thích anh...”

Quả nhiên đáp lại cô là sự im lặng. Cô không nhìn thẳng vào mặt anh, đúng là quá tốt.

“Tuy trong lòng anh đã có người yêu mến nhưng... cô ấy vẫn chưa nhận lời yêu anh, anh có thể suy nghĩ đến em không?”

Đó là những lời phải dùng hết can đảm mới nói ra được, bao nhiêu rụt rè, xấu hổ, cô đều bắt chấp.

“Tuy em không thể so sánh với cô ấy, nhưng, em...” Cô cũng không biết bản thân có ưu điểm gì hơn người nữa, “Em thích anh hơn cô ấy...”.

Lời này nói ra thì ngay cả bản thân cô cũng thấy vô vọng. Cô chỉ có điểm này thắng được cô gái ấy.

Nếu bị từ chối thì dù sao vé máy bay ngày mai đã mua rồi, cô có thể chạy mất tăm tích trong chốc lát. Biến mất khỏi anh một thời gian, đến khi anh quên hết những chuyện nực cười về cô thì cô mới có thể quay lại.

Từ Vĩ Trạch mãi cũng không làm gì, chỉ dịu dàng xoa đầu cô.

Nghĩ đến sự dịu dàng này là thương hại, nước mắt Thư Hoán không kìm nổi nữa. Sau đó cô nghe anh nói: “Anh rất bất ngờ”.

Tuy là một câu trả lời kỳ quặc nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với “xin lỗi”.

“Anh không cảm nhận thấy em thích anh.”

Thế ư? Nói thế thì nỗi đau, sự kiên nhẫn và sự che giấu của cô cuối cùng đã không lãng phí.

“Anh nghĩ, liệu em có nhầm lẫn không, thực ra em đối với anh chỉ là tình cảm bạn bè, nhất thời tưởng lầm là một thứ gì đó...”

Câu này nghe quen quá.

Nhưng không còn tâm trạng nghĩ nữa, Thư Hoán lắc đầu nguầy nguậy.

“Không phải tình bạn à?”

Thư Hoán lại lắc đầu.

Giọng anh có vẻ khổ sở: “Nhưng anh thật sự không cảm thấy. Gấu Hoán, có phải em đang đùa anh không?”.

Thư Hoán đành chùi sạch nước mắt nước mũi vào tay, ngẩng lên, đôi mắt sưng như quả hồ đào biểu thị sự thành thật với anh.

“Em có thể chứng minh với anh về chữ ‘thích’ của em không?”

Thư Hoán đứng lên, đổ hoe mắt cổ kiễng chân, Từ Vĩ Trạch cũng biết phối hợp mà cúi đầu xuống, lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, tuy chỉ có hai giây.

“Chỉ thế thôi sao?”

Cái... cái gì mà “chỉ thế thôi”... T__T

Cả đời cô, đến tay đàn ông cũng chưa chủ động nắm chứ đừng nói là ra sức hôn, với cô đó là một chuyện dũng cảm hiếm hoi trong đời.

Từ Vĩ Trạch sờ môi, có vẻ suy nghĩ: “Vẫn không có cảm giác là được thích”.

“...”

“Anh và cô gái kia cũng đã hôn nhau, hơn nữa còn nhiều hơn thế này, mà ngay cả bước cuối cùng cũng làm rồi.”

Haizzz, cô... cô và anh cũng thế mà. Tuy chỉ có một lần. Nhưng chắc là anh đã quên rồi.

“Nếu em chỉ thế này thì anh nghĩ anh bó tay.”

Sự vô tình của anh dịu dàng và khách sáo quá.

“Em... em” Cô có thể làm nhiều hơn, chẳng hạn như chủ động hiến thân gì đó, chưa biết chừng Vĩ Trạch vì cảm động sẽ suy nghĩ đến cô. Cô thích anh đến thế, từ bỏ tự tôn cũng có thể làm được.

Nhưng tình cảm giành giật được liệu có đáng tin?

“Thôi... vậy, em... em chỉ nói đùa, xin anh đừng quan tâm.” Là do cô không tự lượng sức, “Anh... anh về đi”.

“Này.”

Nghe giọng Từ Vĩ Trạch có vẻ thất vọng: “Cô bé này đúng là... sao không mắc câu chứ?”.

Thư Hoán vẫn chưa phản ứng kịp. Hoàn toàn mù mờ, chỉ nhòe nhoẹt nước mắt nhìn anh.

“Phải thế nào thì em mới chủ động cởi quần áo anh đây?”

“...”

“Người anh yêu, em nghĩ là ai?”

“...”

Bị anh nâng mặt lên, nhìn vẻ mặt và nghe giọng anh, Thư Hoán đỡ người.

Từ Vĩ Trạch nghiêng răng nhéo má cô: “Em cũng không nghĩ xem anh còn quen cô gái nào mà lại có sinh nhật vào ngày hôm đó nữa à?”.

Thư Hoán dần dần vỡ lẽ: “Anh... anh...”.

“Tất nhiên, anh nhờ em làm bánh kem thì cũng hơi tranh thủ, lợi dụng. Sau này anh sẽ thay đổi, cần bao nhiêu bánh kem anh cũng cung cấp không hạn chế số lượng.”

“Anh... anh...”

“Nhưng dù sao em cũng phải chủ động hơn chứ, đã ra hiệu đến nước này rồi, hiếm khi anh chiếm thế thượng phong, em không thể để anh vui hơn được sao? Thịt đã dâng tận miệng, em không thể đi thêm một bước, dứt cho anh được hả?”

Thư Hoán vừa định nói thì môi đã bị khóa chặt. Trong mấy phút đó, cô không nhúc nhích nổi. Lần thứ tư được hôn, trước Từ Vĩ Trạch, cô vẫn không có chút sức kháng cự nào, chỉ mặc anh đẩy răng ra, đầu lưỡi khéo léo lách vào, chạm vào cô, sau đó quần quýt sâu hơn. Sức mạnh và hơi ấm của đôi môi ấy và cả sự quần quýt của lưỡi đều khiến cô run rẩy không ngừng.

Lần này cô hoàn toàn bị hôn đến choáng váng xây xẩm, ngay cả váy bị cởi ra từ lúc nào cũng không biết. Môi và tay anh như có ma lực, vuốt ve cô có phần thô bạo, cô không thể suy nghĩ chứ đừng nói là phản kháng.

Đến khi bị Từ Vĩ Trạch đặt lên giường, nhìn anh cởi áo, ý thức ra mình đã rơi vào trạng thái “mặc người ăn thịt”, Thư Hoán ra sức giãy giụa như dê con sắp bị sói xơi tái, cố gắng trốn tránh chuyện tiếp theo đó: “Từ... Từ Vĩ Trạch, em vẫn còn điều muốn nói, anh... anh đừng làm vậy...”.

Chương 48

Từ Vĩ Trạch vẫn làm vậy, mà còn làm đến mấy lần.

Khi cô tỉnh dậy trong sự xấu hổ và cơn đau khắp cơ thể, mặt trời đã ló dạng. Thời tiết đẹp đến khó tin, ánh nắng chiếu qua khung cửa khiến gian phòng tràn ngập ánh sáng. Thư Hoán chỉ có thể bắt lực vùi mặt vào trong chăn, cuộn tròn người vào đó, nhất quyết không ra.

Từ Vĩ Trạch vừa đưa một tay ra, cô đã đánh anh túi bụi, anh đành hiền lành chịu đựng, dỗ dành: “Ngoan nào, Gấu Hoán...”

“Tránh ra, anh là đồ khốn!”

Từ Vĩ Trạch chỉ có thể mặc cô xả giận, ôm cô vào lòng: “Ừ, là lỗi của anh, anh là kẻ xấu. Chúng ta đi tắm nhé!”

Nhớ đến tối qua bị đùa giỡn, Thư Hoán rất đau khổ: “Anh cút ngay. Đồ lừa đảo! Đồ cầm thú!”

Từ Vĩ Trạch lại không hề cảm thấy áy náy mà lại trông rất vui vẻ, chấp nhận hết: “Ừ, anh là cầm thú, ngoan nào Gấu Hoán...”

Thư Hoán xấu hổ rúc vào trong chăn, Từ Vĩ Trạch đành ôm cả đồng lòng nhùng nhằng đó lên.

“Chúng ta quen nhau nhé, Gấu Hoán”

Làm... làm gì có ai làm bậy rồi còn bàn bạc đến việc quen nhau đâu?

“Em không thêm.”

Chăn bị kéo ra, Thư Hoán nước mắt lưng tròng nhìn vào đôi mắt chân thành của anh.

“Tại sao?”

Thư Hoán cắn môi không nói.

“Cho dù bây giờ em vẫn chưa thích anh lắm, chỉ cần em thích một chút thôi, chúng ta cũng có thể bắt đầu từ từ. Anh có thể chờ.”

“...”

“Chẳng lẽ không thích chút nào à?”

Thư Hoán dần đỏ mặt, mắt rưng rưng: “Anh... cơ thể anh xấu quá!”

Từ Vĩ Trạch dở khóc dở cười: “Hử? Em đúng là người đầu tiên nói thế đấy.”

Vóc dáng anh cao lớn, tay chân dài, hoàn toàn so sánh với siêu mẫu, làm gì có bộ phận nào kém sắc đâu.

“Thì xấu chứ sao, cơ thể đàn ông khó coi quá! T__T”

Tuy Thư Hoán đã lớn, kiến thức cũng không phải không có, mà còn tự cho là phong phú nữa, nhưng khi đối diện với “vật thật” ở ngoài đời thì cho dù không phải là lần đầu tiên cũng vẫn khiến cô khiếp đảm. Cơ thể anh đúng là hung khí, đây ắp tính tấn công mạnh mẽ.

Từ Vĩ Trạch sờ sờ mũi: “Cơ thể đàn ông đều như thế.... Những người khác chỉ xấu hơn anh thôi, nên em cứ chọn anh đi.”

“Vậy em không cần đàn ông nữa.T__T”

“Thật không cần à? Chẳng lẽ anh chưa làm em lên đỉnh...”

Thư Hoán lấy gối úp lên mặt anh khiến anh không nói được nữa.

Từ Vĩ Trạch cười, gỡ gối ra, sau đó nắm lấy tay cô, ôm cô vào lòng khiến chiếc chăn cứ từ từ trượt xuống trong sự giằng co giãy dụa của cô.

“Anh thấy chúng ta vô cùng ăn ý mà, em tuyệt đến nỗi anh không ngừng lại được, Hơn nữa, lúc đó nghe giọng em, sao giống...”

“Anh còn dám nói!”

“Ban đầu em nói ‘đừng’, nhưng về sau cứ ôm lấy anh, còn nói là...”

Thư Hoán tức muốn khóc: “Em... em không có nói, anh đúng là đồ mặt dày!”

“Anh nói thật mà. Em không thấy kĩ thuật của anh rất...”

“Đừng nói nữa mà!T_T” Thật không lọt tai nổi.

Đối với cô, mức độ đó quá khoa trương, chưa chính thức quen nhau mà đã làm hết rồi. Cô muốn quen nhau nhưng lại không có quan hệ gì đến thể xác, chỉ ít ban đầu cũng là tình cảm trong sáng chứ.

Thành ra thế này, tuy có vẻ Tử Vi Trạch thích cô thật đấy, nhưng cái “thích” này chẳng có cảm giác an toàn chút nào cả.

Cuối cùng Tử Vi Trạch cũng tha cho cô, không bức cô nữa, chỉ hôn lên trán cô: “Ngoan, dù sao đi nữa em cũng phải tắm đã, chắc không đến nỗi muốn ở trên giường cả ngày chứ.”

Thư Hoán một tay giữ khư khư chiếc chăn hộ thân, một tay đẩy anh ra: “Em có chân, anh tránh ra.”

Tử Vi Trạch ngoan ngoãn buông tay, Thư Hoán quần trong chăn cố gắng bò xuống giường hệt như một con sâu róm, suýt nữa thì ngã sấp mặt, Tử Vi Trạch thuận thế đón lấy, sau đó bế thẳng cô vào phòng tắm.

“Quần chăn thế này làm sao tắm? Ngoan buông tay ra.”

“Anh... anh làm gì thế! Đồ... đồ khốn, ban ngày ban mặt, anh... anh lại...”

Một tiếng đồng hồ sau khi được bế ra khỏi phòng tắm, Thư Hoán càng rữ rượi hơn, nước mắt lưng tròng: “Anh... anh là đồ khốn...”

Cô để mặc anh ăn thịt, bị bắt nạt đến mức không đáp trả lại được.

“Ngoan nào, đừng giận nữa.”

Thư Hoán lấy áo choàng che mặt.

“Anh thật lòng muốn giúp em tắm thôi, nhưng... anh là đàn ông khỏe mạnh, lại rất yêu em nên cơ bản...”

T_T Ban ngày ban mặt thế này, để cô đi chết đi cho rồi.

Lần này dù thế nào đi nữa, cô cũng trốn trong chăn không chịu ra. Tử Vi Trạch dỗ dành một lúc lâu mà cô vẫn không chịu nhúc nhích cứ như rùa ruột cổ.

Tử Vi Trạch bỗng nói: “Đúng rồi Gấu Hoán, chẳng phải em muốn đi Campuchia sao?”

Đống chăn đó như động đậy một chút.

“Vé máy bay là hôm nay phải không? Bây giờ? Liệu có kịp không?”

“...”

“Nếu là vé giá rẻ thì không thể đổi cũng không thể trả lại được, vậy không lấy lại được tiền rồi.”

“...”

“Vé máy bay có thể bỏ qua, còn khách sạn em đã đặt à? Tiền đặt cọc chắc không thể trả lại rồi.”

Một phút sau, Thư Hoán bò ra khỏi chăn, giữ chặt áo choàng tắm, tai và mặt đều đỏ bừng: “Em... em muốn thay quần áo, anh quay người... không anh đi ra ngoài!”

“Anh nhìn thấy rồi...” Tử Vi Trạch đỡ lại một cái gối, “Thôi được, anh ra ngoài là ok chứ gì, ngoan, đừng giận nữa.”

Khi Thư Hoán chậm chạp ra khỏi phòng ngủ với cách mặc an toàn là quần jeans và áo pull dài, Tử Vi Trạch cũng không rảnh rồi, anh đang chiên hai quả trứng ốp lếp cho cô, nướng bánh mì và hâm lại sữa.

“Nào, ăn gì trước đi, nếu không lát nữa ngồi xe đến sân bay sẽ khó chịu đấy.”

Thư Hoán ngồi xuống ẩm ức ăn sáng. Bị giày vò quá đáng, Tử Vi Trạch cũng không làm gì mà cô cũng căng thẳng: “Anh đừng đến đây.T_T”

Tử Vĩ Trạch nhìn cô, vẫn là nụ cười dịu dàng: “Ừ, anh không đến. Không phải lúc nào anh cũng nổi cơn thú tính đâu, em đừng sợ quá!”

Thư Hoán cũng thấy anh dường như có phần bị tổn thương. Cô thích anh, nhưng...

“Anh... cái đó... có thể nào... nhỏ một chút không?”

Tử Vĩ Trạch phun trà, sau đó cười nói: “Cảm ơn.”

Thư Hoán then quá hóa giận, mắt rưng rưng: “Em có nói khen anh đâu!T_T”

Nụ cười của Tử Vĩ Trạch càng ngày càng rạng rỡ: “Anh biết, đó là lỗi của anh!”

Thư Hoán gần như sụp sụp: “Em... em phải đi tìm anh trai anh!”

Tử Vĩ Trạch sờ sờ mũi: “Wow, một câu của em cùng lúc làm đả thương hai anh em anh đấy.”

“...”

“Vừa phản bội anh, vừa tỏ ý kích thước của anh ấy rất an toàn...”

Thư Hoán tức muốn chết, nước mắt đầm đìa: “Anh... anh là đồ lưu manh, cút đi...”

25. Chương 49 - 50

Chương 49

Ăn sáng xong, Thư Hoán mất đồ hoe kéo hành lý ra cửa.

“Gấu Hoán anh đi cùng em nhé?”

“Đừng mơ!”

“Nhưng một mình em đi xa, anh không yên tâm. Bây giờ chắc em cũng biết, đàn ông đáng sợ thế nào rồi chứ?” Lúc anh nói còn chỉ vào mũi mình mà không hề xấu hổ.

“...” Còn phải nói sao.

“Đàn ông xa lạ ở nơi xa lạ thì càng đáng sợ. Một cô gái đơn độc như em đi xa thật không an toàn. Thế này đi, em đợi một chút, đưa lịch trình cho anh, anh mua thêm một vé rồi chúng ta cùng đi nghỉ mát. Xem như quà bồi thường nhé.”

Thế là Thư Hoán hoàn toàn mù mẫm. Một mình ra nước ngoài cô cũng thấy sợ hãi, huống hồ chân vẫn còn đau, cơ thể lại mệt rã rời, ngay cả sức để mở nắp chai nước cô còn không có. Có Tử Vĩ Trạch bên cạnh sẽ an toàn hơn nhiều, thế là Thư Hoán cũng ngầm đồng ý cho anh mua vé máy bay.

Đến khi cả hai ra sân bay, lên máy bay rồi, Thư Hoán nghi ngờ hỏi: “Tại sao lại là hạng VIP?”

“Vì may mắn, ghế hết rồi, họ giúp chúng ta tăng hạng miễn phí”

Thư Hoán “ồ” lên một tiếng vẫn rất sung sướng. Lên được hạng VIP miễn phí là chuyện tốt, cô chỉ nghe nói qua chứ không ngờ sẽ đến lượt mình.

Thật sự quá mệt, suốt chặng đường Thư Hoán ngủ trong vòng tay Tử Vĩ Trạch, ngay cả bữa ăn trên máy bay cũng do anh đút cho. Cũng may hạng VIP ngoài họ ra thì không còn ai, không sợ bị cười nhạo.

Chuyến bay này lâu đến bất ngờ, giữa đường còn chuyển máy bay một lần, Thư Hoán nhớ là phải chuyển ở Hồng Kông nhưng nơi cô đặt chân xuống lại là Singapore. Tuy nghi ngờ nhưng Tử Vĩ Trạch đã đảm bảo “Máy bay sẽ không bay nhầm nơi đâu, nhất định là em nhớ sai rồi”, lại thêm sức cảm dỗ của cửa hàng miễn thuế ở sân bay, cô cũng quên luôn chút nghi ngờ đó.

Đến nơi thì đã mười giờ tối, Thư Hoán ngô nghê rời khỏi máy bay, tuy cô không có cảm giác về phương hướng, địa lý cũng rất tệ, tiếng Anh lại không giỏi nhưng cô cũng cảm thấy, hình như là...

“Sân bay Malé?”

Từ Vĩ Trạch giả vờ không có gì xảy ra, ngó dáo dạt xung quanh.

“Thư Hoán tức muốn điên: “Tại sao lại đến Maldives, Campuchia của em đâu?”

Từ Vĩ Trạch sờ mũi: “Ừa, chắc chúng ta lên nhầm máy bay rồi”

Thư Hoán tức phát khóc: “Nói bậy! Anh là đồ lừa đảo! Vậy... vé máy bay rồi chỗ ăn ở của em thì sao? Anh trả vé máy bay cho em, trả tiền đặt cọc lại cho em!”

Từ Vĩ Trạch dỗ dành: “Được, được, được, lát nữa anh sẽ đền cho em”

Đêm đã khuya cũng chẳng thể nghỉ được gì, sân bay Malé nằm trên một đảo nhỏ, bốn bề quanh quẽ, muốn quay về trừ khi cô mọc thêm cánh.

Đã có nhân viên khách sạn đợi họ ở sân bay, Thư Hoán đành đi theo, lên thuyền Dolnis, rời khỏi sân bay, đến khách sạn trên đảo qua đêm trước, ngày mai nghỉ cách khác.

Tối đó Từ Vĩ Trạch lại rất đàng hoàng, chỉ nằm ngủ trên giường với cô, ôm cả cô lẫn chăn, không bắt nạt gì cô cả.

Thư Hoán mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi trong lòng anh, lại còn nằm mơ, mơ thấy gì cô không nhớ nhưng cảm giác dường như rất vui.

Hôm sau cô thức dậy trong cảm giác nghẹt thở do bị anh nhéo mũi, Thư Hoán không phản kháng trước hành động vô lương tâm ấy, chỉ ăn qua loa điểm tâm, Trời vẫn còn tối, cô bị lôi ra ngoài, lên máy bay hướng tới đảo Hilton.

Thư Hoán vốn mơ mơ màng màng, vì đeo tay nghe máy bay phát nên dù tiếng động cơ có ầm ầm cũng vẫn thấy buồn ngủ kinh khủng. Thế nhưng vừa nhìn thấy cảnh sắc phía dưới, cô đã tỉnh hẳn.

Đó là màu xanh đại dương mà cô chưa bao giờ nhìn thấy, qua cửa sổ máy bay có thể nhìn rõ mặt biển xanh ngọc mỗi lúc một xa, nhưng không hề biến mất, đủ mọi loại màu xanh từ nhạt đến đậm trải dài ngút tầm mắt, bát ngát vô tận. Đến độ cao cao nhất, Ấn Độ Dương như một mảng lông thiên nga màu xanh, hàng ngàn đảo san hô nằm rải rác, được một màu xanh như ngọc lục bảo bao bọc. Đó là một vẻ đẹp mà không từ ngữ nào miêu tả được.

Trong tích tắc Thư Hoán đã thấy mình như có thể bay, trong cảnh thần tiên như hư như thực này, cô quên hết những bực bội trước đây, vui sướng đến độ cứ kéo tay Từ Vĩ Trạch nói: “Anh nhìn kìa, nhìn kìa!”

Cũng không biết Từ Vĩ Trạch có nghe thấy hay không, chỉ mỉm cười đưa tay ôm lấy cô.

Xuống sân bay đã có nhân viên khách sạn đến đón, là một người trẻ tuổi có nụ cười đáng yêu. Hai người cũng chỉ có mỗi va li hành lý của Thư Hoán nên có thể gọi là khá nhẹ nhàng.

Khách sạn Hilton trên Malé lúc trước đúng là vừa nhỏ vừa đắt, nội thất với bữa sáng thật không xứng với số tiền bỏ ra, chắc chỉ có công tử như Từ Vĩ Trạch mới cảm thấy ở đó tốt hơn là ngủ qua đêm tại sân bay.

Nên cho dù đã nghe danh khách sạn Hilton từ lâu nhưng Thư Hoán cũng không thấy mong chờ gì, cô vốn nghĩ rằng chắc cũng chẳng hơn nhau bao nhiêu đâu, chỉ biết lừa tiền thiên hạ. Dù sao cô cũng không phải người kén chọn, tạm bợ cũng có thể ở được, chỉ cần đừng quá đắt.

Thế nhưng ngoài bãi cát trắng và rừng cây, trời biển bao la xanh biếc trên đảo ra thì mọi nơi ở trên đảo đều vượt xa dự đoán của cô.

Biệt thự khá rộng, gấp bốn, năm lần, căn hộ chung cư nhỏ của cô, ước tính khoảng hai, ba trăm mét vuông, vừa có đình phía trước vừa có sân phía sau, rất có ấn tượng xa hoa và sang trọng.

Hai cánh cửa một dẫn ra rừng cây, một đưa đến bãi cát. Rừng cây xanh um rậm rạp dưới ánh nắng rực rỡ tôn vinh vẻ đẹp của bãi cát trắng, tất cả trở nên tươi mới hơn bao giờ hết.

Từ căn phòng đặc biệt đến bãi cát trắng trong sân, từ vòi phun ở bể rửa tay đến bồn tắm trong nhà, phòng tắm lộ thiên, đến những mỹ phẩm cho nhà tắm đều được trang bị đầy đủ khiến Thư Hoán cảm thấy mới lạ và tò mò vô cùng.

Đến khi vào phòng ngủ, nhìn hoa tươi và khăn lông được gấp gọn trên giường, lại có chữ “Happy Honeymoon”, Thư Hoán bỗng có cảm giác mãnh liệt là mình bị lừa.

“Khoan, khoan đã, cái gì mà tuần trăng mật? Em... em và anh có phải là...”

Từ Vĩ Trạch tỏ ra vô tội: “Đâu có, anh chỉ báo vậy thôi, như thế có thể có champagne và bánh kem miễn phí. Bánh kem miễn phí đấy, em không thích sao?”

“Thế... thế à?”

Ngẫm nghĩ lại, rồi nhìn thêm lượt nữa, Thư Hoán nhận ra điều khác lạ: “Tại sao chỉ có một phòng ngủ? Anh... đồ lừa đảo..”

Từ Vĩ Trạch lại càng tỏ ra vô tội: “Anh sẽ không làm gì em đâu. Chẳng phải em muốn tiết kiệm sao? Hai người ở một phòng là vừa đẹp mà”

“...”

“Hơn nữa bây giờ muốn đặt phòng ngay căn bản là không thể”

“...”

“Còn nữa, tiền phòng mỗi đêm một ngàn ba trăm đô, thêm mười phần trăm phí phục vụ, em có chắc mình muốn ở hai phòng không?”

Thư Hoán đành ngậm ngùi chấp nhận. Biết giá phòng rồi làm sao cô ngủ được nữa, cô vẫn không nở đốt tiền.

“Anh đảm bảo” Từ Vĩ Trạch lại đưa tay lên thề, “Chỉ cần em không muốn, anh nhất định sẽ không làm chuyện không quân tử đâu”.

Chương 50

Tuy cô thích Từ Vĩ Trạch như thế, lại quen với việc bị anh bắt nạt, theo lý thì không nên quá so đo, nhưng lần này anh tốt bụng đi du lịch cùng cô, vốn dĩ là để bù đắp tội lỗi anh đã gây ra hôm đó. Kết quả là không những cô bị đổi lịch trình tuyến bay, mà còn tiếp tục bị anh ăn thịt thêm mấy ngày nữa, chẳng phải quá bi thảm hay sao?

Đêm trước ngủ không ngon nên Thư Hoán tắm rửa qua loa rồi mặc nguyên quần áo ngồi gật gù trên sofa.

Lúc tỉnh lại thì đã chạng vạng, Từ Vĩ Trạch đang ngồi trên sofa nhìn cô cười, đưa cho cô một ly nước hoa quả: “Tỉnh ngủ chưa? Ra ngoài đi dạo nhé”.

Ra khỏi phòng, nhìn trời xanh biển biếc bên ngoài, Thư Hoán “wow” một tiếng rồi chạy chân trần trên bãi cát, mọi chuyện đều ném hết ra sau.

Khu resort Hilton còn bao gồm hai quần đảo nhỏ gần nhau, hai hòn đảo tràn ngập cảnh sắc ngoài này so với những khách sạn nghỉ mát khác cũng khá đặc biệt. Một cây cầu dài bắc ngang qua mặt nước xanh ngọc nối liền hai hòn đảo lại với nhau.

Khi máy bay hạ cánh cũng là hạ cánh trên đường băng ở cây cầu này. Lúc đó chưa kịp nhìn rõ, lần này Thư Hoán chạy lên cầu, cầu đã sáng đèn soi tỏ quần thể san hô màu sắc sỡ dưới nước và cả những con cá nhiệt đới đang bơi lội tung tăng, thậm chí nếu may mắn họ còn có thể nhìn thấy một con cá mặt quỷ rất to nữa.

Cô say sưa ngắm nhìn đến nỗi mặt đỏ bừng bừng, cầm máy ảnh chụp lia lịa. Từ Vĩ Trạch đi theo sau, nói bằng giọng như ru ngủ: “Nếu muốn nhìn rõ hơn thì ngày mai chúng ta đi lặn nhé”.

Thư Hoán dao động bởi đề nghị tuyệt vời đó nhưng lại giằng co đấu tranh với hiện thực rằng: “Nhưng em không mang đồ bơi, hơn nữa...”. Mặc đồ bơi trước mặt anh thì quá nguy hiểm rồi?

“Chuyện này không cần lo.”

“Nhưng em...”

Từ Vĩ Trạch cúi xuống nhìn đồng hồ: “Cứ thế nhé. Đúng rồi, anh đã đặt tiệc BBQ trên cát, cũng sắp đến giờ rồi, chắc em đói phải không?”

Vừa nghe có món nướng, cơn đói vì bỏ qua bữa sáng và bữa trưa khiến Thư Hoán quên hết mọi thứ, tưởng tượng về món hải sản nướng khiến cô quên mất điều nguy hiểm khi mặc đồ bơi.

Ánh mặt trời nhạt dần, bữa tiệc đồ nướng buổi tối trên bãi cát đã bắt đầu, trên ngọn lửa bập bùng thịt cá tôm mực, cả cua ghẹ, rau các loại đầy ắp, đang tỏa hương thơm phức.

Một con tôm hùm bình thường có bạn gan đến mấy cũng phải cần đến n người cùng ăn mới đáng đồng tiền, bây giờ chỉ cắt ra làm hai rồi nướng luôn, tiếng lách tách của thịt tôm hùm trên lửa than hồng thực sự là một cảm giác xa xỉ.

Thư Hoán nuốt nước bọt liên tục, trong vô thức biết được bữa ăn này thu của mỗi người một trăm năm mươi đô, cô thấy như sét đánh giữa trời quang, càng cảm thấy nếu không ra sức ăn thì có lỗi với ví tiền quá, cô lập tức ăn như hùm như hổ, sò huyết và champagne uống liên tục.

Với vóc dáng nhỏ bé của cô mà cũng một mình ăn hết hai con tôm hùm và một đám cua lớn có thể xem là công lực mạnh mẽ lắm rồi, chỉ là vẫn còn cách quá xa mức ăn cho hòa vốn, hơn nữa cô đã bắt cần mà uống say mất rồi.

Thấy hai mắt cô mơ màng, Từ Vĩ Trạch định đứng lên đi cùng cô về phòng, Thư Hoán vội giữ anh lại: “Không, không được, anh chưa ăn được bao nhiêu, phải ăn cho hết tiền mới được về.”

Tuy bước chân loạng choạng nhưng cô vẫn có thể về bằng sức của mình. Vào biệt thự, bốn bề vắng lặng, trong tiếng côn trùng nỉ non cũng chỉ có một mình cô, hơi men bốc lên khiến cô bạo gan hơn hẳn.

Từ lúc bước vào cô cứ ấn tượng mãi về phòng tắm bên ngoài. Phòng tắm lộ thiên gọi lên một cảnh tượng như giấc mộng, chỉ có tiên nữ của rừng trong truyện cổ tích mới có thể hưởng thụ sự xa xỉ, được tắm nude giữa rừng cây mà không dợ bị ai nhìn trộm.

Thư Hoán lão đảo tiền đến. Tính riêng tư tuyệt đối của khách sạn khiến cô yên tâm, ngoài đám côn trùng ra thì giữa trời và đất hầu như chỉ còn lại một sinh vật duy nhất là cô.

Thư Hoán cởi quần áo, nhắm mắt lại dưới làn nước phun ra từ vòi hoa sen, nhanh chóng bị niềm hạnh phúc tự do bao bọc.

Không biết cô đã tắm bao lâu rồi, chỉ lặng yên đứng đó cho nước bao phủ toàn thân cũng là chuyện rất dễ khiến người ta mê đắm. Thư Hoán choáng say, đến khi cảm thấy đứng không vững nữa mới quay người đi.

Không biết Từ Vĩ Trạch đã về từ lúc nào, đang khoanh tay trước ngực, nghiêng người tựa vào cửa nhìn cô, gương mặt cười mà như không cười.

Trong lúc say Thư Hoán cũng quên cả xấu hổ, chỉ quan tâm đến việc quan trọng nhất: “Anh... anh đã ăn đủ vốn chưa?”

Từ Vĩ Trạch cười nói: “Em tắm lâu quá rồi, cẩn thận cảm lạnh, về ngủ nhé”. Sau đó anh tắt nước, cầm khăn bông quần người giúp cô rồi định bế cô về phòng.

“Em... em không về.” Tuy đã uống say nhưng trong tiềm thức, Thư Hoán cũng biết đi về nhất định sẽ gặp xui xẻo, nơi chỉ có một chiếc giường là nơi rất nguy hiểm.

Từ Vĩ Trạch nhướng mày: “Vậy muốn ở đây à?”

Thư Hoán lơ đãng, không biết “ở đây” cụ thể là chỉ gì, dù sao cũng không phải là về phòng ngủ với anh.

Sau đó Thư Hoán cảm thấy Từ Vĩ Trạch bế mình lên. Anh mạnh mẽ vô cùng, dễ dàng bế cô lên trước ngực như bế một con thú nhỏ, hôn cô đầy vẻ dụ dỗ: “Em không nói ‘không’, xem như đồng ý rồi nhé”.

Ủa? Không cái gì? Đồng ý cái gì?

Nụ hôn từ chóp mũi xuống đến môi, sau đó càng lúc càng sâu hơn, tràn ngập mùi vị tình dục. Thư Hoán choáng váng, cô hoàn toàn không thể nào kháng cự được hormone của Từ Vĩ Trạch, lúc được anh hôn chỉ có thể để mặc anh lèo lái.

Cho đến khi khăn tắm rơi xuống đất, hồi chuông cảnh báo chậm chạp mới miễn cưỡng vang lên trong đầu cô. Thế nhưng Từ Vĩ Trạch đã bịt kín môi, cả người cô mềm nhũn, không thể giãy giụa nổi, chỉ phát ra tiếng rên rỉ như mèo kêu, sau đó hai chân bị tách ra, run rẩy dựa vào tường.

OoO

Hôm sau lúc Thư Hoán tỉnh dậy thì đã bị ăn thịt đến mấy lần, cô tức đến hét lên oai oái, ra sức đánh đấm người đàn ông đang ôm lấy mình: “Tránh ra, tránh ra, anh là đồ khốn, nhân lúc người ta...”

“Gấu Hoán...”

Thư Hoán vừa tức vừa xấu hổ, cầm gối đè lên anh, sau đó túm lấy quần áo mặc vào, lao ra cửa, “Em muốn về nhà!”

Thế nhưng đang ở trên đảo, phải đáp máy bay mới đi được, cô có giậm chân tức tối bên bờ biển cũng vô ích.

“Được rồi, được rồi, là anh không đúng.” Từ Vĩ Trạch đuổi theo phía sau, vẫn nhận hết lỗi về mình, không hề dằn dẩy trách nhiệm, “Anh là đồ khốn, anh thừa nước đục thả câu, em thích trừng phạt anh thế nào cũng được”.

“T_T Tránh ra!”, trừng phạt anh cũng không phải chuyện tốt.

“Hôm qua sợ em mới đến không thích nghi, sẽ bực mình vì sóng biển quá ồn nên anh mới đặt biệt thự trên bãi biển. Tiếp đó chúng ta sẽ ở nhà trên biển, em không muốn ngắm thử nhà trên biển là thế nào sao?”

“...”

“Tuy rằng những nơi khác cũng có, nhưng ở đây mới là chính tông đấy. Còn sàn thủy tinh nữa, có thể nhìn thấy cá và rùa trong nước, ngay cả Baby Shark cũng có cơ hội thấy đấy. Em không muốn thử một lần à?”

“Buổi trưa anh đã đặt chỗ trong một nhà hàng thủy tạ, cho dù không muốn qua đêm, em cũng có thể ăn trưa. Đây là nhà hàng duy nhất trên thế giới, lúc ăn em có thể nhìn thấy đàn cá bơi trên đỉnh đầu...”

“...”

Lại... lại bị mắc câu rồi.

26. Chương 51 - 52

Chương 51

Thực ra Thư Hoán chỉ tức một lúc thôi, ở nơi này, con người rất khó nổi giận hoặc buồn bã, biển và bãi cát đều đẹp một vẻ đẹp trong sáng, đẹp đến mức không thể bực bội nổi.

Đến khi no bụng ở nhà hàng dưới, ngắm nhìn đàn cá và san hô trong nước rồi nhìn lên thấy nhân viên đang cho cá ăn, Thư Hoán lại vui vẻ trở lại.

Sau khi lên bờ thì biệt thự đã đổi thành nhà trên nước. Thư Hoán vào nhà ăn hết hai quả chôm chôm, rồi hào hứng nằm bò trên mặt sàn thủy tinh trong suốt để nhìn đàn cá bên dưới.

“Từ Vĩ Trạch, nhìn này, nhìn này, có cá thật đấy!”, Thư Hoán reo lên đầy phấn khích.

“A, a, cá này có phải cá heo không?!”

Từ Vĩ Trạch đứng sau lưng cô, nhìn tư thế nằm bò ra của cô và cười nói: “Nếu muốn nhìn rõ hơn thì lát nữa đi lặn, anh chọn đồ bơi giúp em rồi”.

Thư Hoán cảm ơn sự chu đáo của anh nhưng khi nhận đồ bơi thì mặt cô đỏ bừng lên: “Em... em không mặc đâu!”

Từ Vĩ Trạch tỏ ra vô tội: “Anh chỉ nghĩ nó rất đẹp nên mới mua...”

“Em không mặc, muốn mặc thì anh tự đi mà mặc! >.<>

Từ Vĩ Trạch sờ sờ mũi: “Nhét vào vừa thì anh cũng muốn thử để khỏi lãng phí. Bộ này cũng không tốn lắm, chỉ có hai trăm đô, em không thích, vậy thì chỉ có thể...”

Thư Hoán xót tiền đành ngậm ngùi mặc vào. Lúc từ phòng ngủ bước ra cô vẫn xấu hổ, tuy đồ bơi thật sự rất đẹp, tôn lên bộ ngực đẹp, eo thon và đôi chân dài của cô nhưng cô vẫn cảm thấy mặc đồ lót còn an toàn hơn bộ này.

Từ Vĩ Trạch ngắm cô rồi nở nụ cười mê người: “Lại đây, anh giúp em bôi kem chống nắng, nếu không lát nữa sẽ bỏng da đấy”.

Trước khi đi, cô cũng cẩn thận bôi kem chống nắng chuyên dụng SPF50, nhưng chỉ hơi bất cẩn không kịp thời bôi thêm mà trên cánh tay đã có vết cháy nắng nhẹ.

Lần này xuống nước càng không thể qua loa đại khái, cô đành nằm bò lên sàn, để Từ Vĩ Trạch bôi kem chống nắng Annessa lên lưng giúp.

Chỉ tiếc là, chưa kịp đợi kem chống nắng phát huy tác dụng, Từ Vĩ Trạch đã viện cớ “bôi phải chu đáo”, kéo luôn chiếc quần nhỏ kia xuống.

Những gì Thư Hoán gặp sau đó không nghĩ cũng biết, dưới cơ thể Từ Vĩ Trạch, thật sự là cô để mặc anh muốn làm gì thì làm, ngay cả mọi phản ứng của cô đều nằm trong sự kiểm soát của anh.

Xong việc, Thư Hoán lại tức giận cầm gối đánh anh loạn xạ. Từ Vĩ Trạch vẫn ôm lấy cô ngoan ngoãn chịu trận, đến khi cô mệt rồi thì kéo gối ra, vừa cười vừa hôn cô: “Lát nữa chúng ra đi lặn nhé. Trong nước là ngắm san hô thì tuyệt đẹp, em có thể chụp hình nữa”.

Bản lĩnh lớn nhất của anh không phải là dỗ dành cô để anh tận hưởng, mà là sau khi ăn no nê xong, chỉ trong vòng nửa tiếng đã hoàn toàn chuyển hướng sự chú ý của cô.

Thư Hoán đi ra mà lòng đầy ảm ức, mang trang bị lặn vào, lóng ngóng theo bậc cầu thang ngoài ban công để xuống nước.

Chỉ một việc nho nhỏ là có thể đi thẳng từ phòng ra cầu thang là có thể xuống nước cũng đủ khiến tâm trạng cô vui hơn hẳn rồi.

Sau đó Thư Hoán ngụp hẳn đầu xuống nước, tuy đã sẵn sàng nhưng vẫn hơi sợ hãi, chần chừ không dám mở mắt ra.

Từ Vĩ Trạch đỡ lấy eo cô. Cảm nhận sức mạnh đáng tin cậy của bàn tay ấy, Thư Hoán mới có can đảm mở mắt ra. Những đàn cá và san hô đủ màu sắc trước mắt khiến tâm trạng cô trong tích tắc như sáng bừng lên.

Nhìn gương mặt Từ Vĩ Trạch trong nước, cô bỗng thấy cô có rất nhiều thứ muốn chia sẻ với anh, chẳng hạn bơi qua đàn rùa biển, đàn cá nhiệt đới cô không rõ tên và rất nhiều những cảm xúc khác nhưng không thể nói ra thành lời trong nước được.

Còn Từ Vĩ Trạch như nhìn thấu tâm tư cô, nắm lấy tay cô thật chặt.

Tối đó hai người đến Koko Grill ăn tối, Thư Hoán không hỏi đến giá tiền nữa, cô bị Từ Vĩ Trạch bắt nạt quá nhiều, có thời gian không bị bắt nạt thì mau mau hưởng thụ đã rồi tính sau.

Ăn sushi cá sống, tôm hùm, thị bò sống ướp trong sốt cà ri, thịt bò xào, cá tươi phơi khô, những món bánh ngọt và cả một nồi canh cá, nước hoa quả tươi, Thư Hoán sắp không cử động được nữa.

Sau đó nhân viên còn khá nhiệt tình, mang đến phần ăn hoa quả tuần trăng mật kèm theo lời chúc phúc.
==

Khi ở trong nước, Thư Hoán cảm thấy cả thế giới này chỉ cần có cô và Từ Vĩ Trạch ở bên nhau là đủ. Còn lúc bị lời chúc hoang đường “Happy Honeymoon” làm cho luống cuống và cả lúc về đến ngôi nhà trên nước,

bị Từ Vĩ Trạch bế bổng lên, cưỡng ép cô cùng “đi tắm”, Thư Hoán lại tức đến nỗi chỉ muốn cắn anh mấy cái.

Tên này không thể bớt làm cô phải đi qua đi lại nhiều lần giữa thiên đường và địa ngục hay sao?

OoO

Từ ngày thứ ba trên đảo, Thư Hoán bị cuộc sống lúc thì sung sướng lúc thì phần nộ giày vò đến nỗi giá trị quan cũng đảo lộn, thôi thì cứ để sóng cuốn trôi cô đi cho xong.

Buổi tối Từ Vĩ Trạch ngồi trong bồn tắm xả đầy nước và cánh hoa hồng, mỉm cười đầy quyến rũ gọi cô lại, Thư Hoán cũng cắn răng, cởi khăn tắm ra và tiến đến.

Thực ra Từ Vĩ Trạch rất hiểu nhược điểm con người. Thế mạnh của anh là có chừng mực, anh có thể nhìn ra cô không phải là không muốn thân mật với anh mà chỉ là không dám, nên mới to gan “cưỡng ép” cô, mới muốn làm gì thì làm.

Ở đây cảm giác như đang ở một góc của thiên đường, ở nơi thế ngoại đào biên, cuối cùng cô cũng vứt bỏ sự e ngại rụt rè của mình, trở nên bạo dạn như anh, thử thách thần và thành thật với bản thân mình hơn.

Sự si mê của cô với Từ Vĩ Trạch, phản ứng cơ thể của cô, sớm muộn cũng bị anh phát hiện, che giấu và kháng cự chỉ một thân.

Dù sao ở đây thứ không quan trọng nhất là thời gian, thứ dễ dàng quên nhất là chuyện thể tục. Chỉ có cảnh đẹp và tình cảm nồng cháy như đêm tân hôn, chẳng có gì để lo ngại và nghi ngờ cả.

Hai đảo thường yên tĩnh đến mức khiến người ta ngệt thở, chỉ có tiếng sóng biển xa xăm và tiếng chim hải âu bay ngoài xa thì thoảng vang lên.

Hai người sống trong vẻ đẹp mà ngay cả ống kính máy ảnh cũng không thể nắm bắt được, cùng nằm trên chiếc ghế dài để phơi nắng, trên người là một quyển sách, tỉnh thoảng mơ màng chìm vào giấc ngủ, thỉnh thoảng lại buông thả để thân mật, thế là hết một buổi chiều.

OoO

Đến lúc phải quay về, bất đắc dĩ Thư Hoán phải trở về hiện thực từ mộng cảnh xa vời, bắt đầu cảm thấy xấu hổ, thậm chí sợ hãi vô cùng vì những chuyện đã xảy ra trong quãng thời gian này.

Nhìn Từ Vĩ Trạch đã giúp mình thu dọn hành lý xong, cũng đến lúc phải trả phòng, Thư Hoán càng thêm phiền muộn, rúc vào trong chăn: “Em... em không về đâu”.

“Sao thế?” Từ Vĩ Trạch ôm cô dỗ dành, lời cô ra, “Nếu em thích thì một thời gian sau có thể quay lại, nhưng vẫn phải quay về chứ”.

Thư Hoán rúc vào trong chăn: “Anh để em chết trên đảo này là được”.

Sở dĩ cô không dám thân mật với Từ Vĩ Trạch là vì, cô đã cùng anh đi đến mối quan hệ thể xác phóng túng này một cách quá sớm như thế.

Như thế giống như trong một thời gian ngắn, cô đã bị anh thăm dò đến nỗi không còn bí mật nào nữa, không có gì mới mẻ để nói. Mà điều đáng sợ nhất trong tình yêu là sau khi cao trào qua đi là giai đoạn tuột dốc.

Nếu trước đó có nền móng tình cảm thì cho dù không có cảm giác mới mẻ nhưng cả hai cũng vẫn ở bên nhau.

Nhưng còn cô và Từ Vĩ Trạch, chỉ trong mấy phút sau khi cô tổ tình, ngay cả thời gian để thăng thần bày tỏ tình cảm cũng không có, đã lập tức phát triển đến quan hệ thể xác rồi.

Sau đó là mười ngày trên đảo thì khỏi phải nói. Ngoài câu cá, lặn, xem cá heo ra... thời gian dài dằng dặc còn lại, cô không thể nói rằng ngoài chuyện thân mật ra, họ còn làm được gì khác.

Cô rất sợ Từ Vĩ Trạch “no”.

Ở góc thiên đường Maldives, đương nhiên mọi thứ đều tuyệt, tất cả những thứ đẹp nhất thuần túy nhất cô có thể rút ra đều cạn kiệt ở đây cả.

Một khi quay về thế giới hiện thực, không biết cô còn lại gì.

Tâm trạng cô vẫn dừng lại trong niềm hạnh phúc chỉ có anh và cô, không hề có gánh nặng gì, nhưng Từ Vĩ Trạch thì khác.

Chương 52

Thế nhưng Thư Hoán cố sống cố chết không nhúc nhích thế nào thì vẫn không chống cự nổi Từ Vĩ Trạch vác cô lên vai.

Bị vác suốt quãng đường đến sân bay Thư Hoán không còn mặt mũi nào. Lúc làm thủ tục hải quan cô không ngừng vật lộn, Từ Vĩ Trạch cười và nói một tràng, đối phương cũng nở nụ cười, gật đầu rồi cho qua.

Cái tên Từ Vĩ Trạch này, rốt cuộc là có gương mặt mang sức thuyết phục lớn đến thế nào chứ?

Lúc lên máy bay rồi, Thư Hoán cũng đành khuất phục, hỏi anh: “Lúc này anh nói gì với họ thế?”. Bao nhiêu người nhìn một người đang ông vác một cô gái như thế mà chẳng ai giải cứu, ngay cả hải quan cũng không ngăn cản!

Từ Vĩ Trạch cười nói: “Anh nói chúng tôi vừa hưởng tuần trăng mật về, cô dâu nhỏ bé của tôi đang giận hờn”.

Tên này đúng là trơ trên thật.

Từ Vĩ Trạch lại hôn cô: “Họ còn khen em xinh đẹp nữa đấy”.

Rõ ràng là mắt cô sưng lên như quả hồ đào, kiểu nói khách sáo đó mà anh cũng chịu nghe à!

OoO

Họ rời khỏi Maldives lúc đêm khuya, khi về đến thành phố S thì đã là buổi chiều.

Sự mệt mỏi khi đi đường dài khiến hai người đều rã rời, Từ Vĩ Trạch đưa cô đến chung cư, đứng ở cửa hôn cô: “Nghỉ ngơi đi nhé”.

“Vâng.”

Hai người nhìn nhau, Từ Vĩ Trạch lại nói: “Em...”

Thư Hoán đợi, có vẻ căng thẳng.

Từ Vĩ Trạch xoa đầu cô: “Mai anh lại đến thăm em”.

Thư Hoán hơi thất vọng, nhưng cũng chỉ trấn tĩnh “vâng” một tiếng.

Buổi tối cô nghe điện thoại của Nhan Miêu. Đã mười ngày kể từ khi cô bị “bắt cóc”, khi ở trên đảo Từ Vĩ Trạch rảnh rỗi còn viết một tấm bưu thiếp. Người nhận được tấm bưu thiếp đó thì chỉ cần nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết là giữa họ xảy ra chuyện gì.

Nhan Miêu hỏi ngay: “Từ Vĩ Trạch đã cầu hôn cậu chưa?”

Thư Hoán hơi ngượng ngùng: “... Làm... làm gì có”.

“Ừa, hai người đi Maldives chẳng lẽ không phải là hưởng tuần trăng mật sao? Không có nhẫn thì có gì?”

“... Không phải tuần trăng mật, chỉ là đi nghỉ mát bình thường thôi mà. Cậu đừng nghĩ nhiều quá.”

“Này, trước khi đính hôn đã sống... ừm, coi như là sống chung đi, đó đâu phải tác phong của cậu.”

“Tớ... tớ cũng không có cách nào...”

“Có điều chưa biết chừng do anh ấy nhất thời quên mất, ngày mai sẽ đến cầu hôn cậu thì sao?”

Tiêu Biệt Nam nói Từ Vĩ Trạch đã mua nhẫn. Thư Hoán cũng quên bằng mất chuyện này, cô thậm chí, không biết bao giờ mình sẽ nhận được nó đây.

Dọn dẹp phòng ốc, hành lý và làm vệ sinh cá nhân xong thì đã khuya, cô thấp thỏm nghĩ, không chừng ngày mai mình có thể nhận được nó thật thì sao?

Nhưng hôm sau cô không nhận được, hôm sau nữa vẫn không, một tuần sau cũng không... Mãi về sau, lại càng không.

Chiếc nhẫn đó như biến mất trong không khí.

Thực ra Thư Hoán cũng hiểu càng đợi thì càng vô vọng, nếu Từ Vĩ Trạch muốn đưa cho cô thì đã lấy ra từ lâu.

Có lẽ là sau khi thử cảm giác mới lạ, anh đã mất đi sự bồn bộn đó cũng nên.

Từ sau khi về lại thành phố S, Từ Vĩ Trạch không còn thân mật với cô nữa. Tuy hai người vẫn hẹn hò, nắm tay, hôn nhau... nhưng những chuyện đại loại như nắm bắt tất cả cơ hội để bế cô lên giường như hồi nghỉ mát thì không xảy ra.

Cô nghĩ, không chừng Từ Vĩ Trạch đã ăn no thật rồi.

Cô quá hiểu anh, niềm ham thích đối với một người, một món ăn của anh, theo như biểu hiện mấy hôm nay thì về cơ bản là đã no nê rồi.

Tình cảm của họ đã bị đốt cháy quá độ trong mấy hôm đó rồi. Ngọn lửa tình cảm tuy trông thì rất nồng nàn nhưng thật ra nó cũng chỉ có thể cháy trong một giới hạn nhất định mà thôi, tựa như dòng nước nếu chảy nhỏ thì còn có hy vọng chảy mãi nhưng nếu như chảy mạnh mẽ ồ ạt thì chỉ trong thoáng chốc đã không còn gì.

Nhiên liệu của anh chắc đã đốt hết, chỉ còn lại của cô mà thôi.

OoO

Thư Hoán bỗng ý thức được, chu kỳ sinh lý tháng này của mình hình như không đúng. Trước khi cô không quan tâm đến chuyện này, bởi dù sao cô cũng chỉ ở trong nhà, lúc nào cũng có thể đối phó nên chưa bao giờ lưu tâm tính toán.

Nhưng lần này cô lại lưu ý một cách cực kỳ nhạy cảm, cũng rất sợ sự kỳ lạ này.

Cô cũng không phải là không có kiến thức cơ bản. Khoảng thời gian ấy cô và Từ Vĩ Trạch có bao nhiêu lần như thế, không biết anh nghĩ thế nào, nhưng dù sao cũng chẳng có lần nào họ dùng biện pháp an toàn.

Xong việc phải uống thuốc tránh thai gì đó cô cũng biết, nhưng một là cô không giỏi tiếng Anh, nếu phải nhờ Từ Vĩ Trạch thì xấu hổ quá, hai là với mức độ thân mật dày đặc của họ thì cần bản thuốc cũng không có tác dụng.

Khi ấy cô còn có thể lừa mình dối người mà trốn tránh hiện thực, dù sao cũng ở nơi khác, chuyện không lành có thể tạm thời ném đi, nhưng bây giờ thì không thể không nghĩ tới.

Nếu sắp đến lúc Từ Vĩ Trạch đề nghị chia tay mà xảy ra chuyện này thì đúng là thảm quá.

Thư Hoán tự mua que thử thai, thử trong nhà, sau đó cả đêm không ngủ được. Hôm sau vì chưa chắc chắn lắm nên cô đến bệnh viện.

Lúc ra khỏi cổng bệnh viện, ánh mặt trời gay gắt khiến Thư Hoán choáng váng, cô không biết phải làm sao nữa.

Nhưng nghĩ lại thì sự việc vẫn chưa tệ đến thế, bây giờ dù gì cô vẫn đang quen Từ Vĩ Trạch. Cũng có thể anh sẽ rất vui thì sao? Haizzz... Tuy khả năng này không lớn nhưng ít nhất cũng có, cô nên lạc quan hơn.

Hoặc là, tình huống xấu nhất, cô gạt bỏ sinh mệnh bé nhỏ trên người mình đi. Cũng chẳng phải chuyện phiền toái gì, chỉ cần uống thuốc thì nó sẽ tự chết đi.

Thư Hoàn nghĩ mà muốn khóc, một mình cô đi khám, một mình đi lấy kết quả, một mình về nhà, trong lòng rất sợ hãi, nhưng nỗi buồn còn nhiều hơn.

Nghĩ cả một đêm, hôm sau Thư Hoán lấy hết can đảm gọi điện thoại cho Từ Vĩ Trạch, sau đó mới đến nhà tìm anh.

Thấy cô đến Từ Vĩ Trạch mỉm cười, trong sự hiểu biết của Thư Hoán thì vẻ mặt anh chắc thuộc về trạng thái vui sướng, cánh tay ôm cô cũng rất mạnh mẽ.

“Hôm nay làm sao thế, có chuyện gì mà tìm anh gấp vậy?”

Thư Hoán đang bất an, nghe anh hỏi vậy thì vội nói: “A? Anh có việc bận sao? Em làm phiền anh ư?”

“Đâu có.” Từ Vĩ Trạch cười ôm chặt eo cô, “Chỉ cảm thấy hơi bất ngờ. Lâu rồi em không chủ động tìm anh”.

Cô quá lo sợ, mỗi một câu nói của anh cô đều suy nghĩ xem có ám hiệu gì trong đó không, để chắc chắn mình có nên nói hay không.

Từ Vĩ Trạch nhìn vào mắt cô: “Sao vậy, có chuyện gì cần nói à?”

Thư Hoán không dám lắc đầu. cũng không dám gật đầu.

“Chuyện quan trọng?”

“...”

Từ Vĩ Trạch nhìn cô rồi hờn lên chớp mũi cô, cười nói: “Nếu thấy không thích hợp thì đừng nói, chưa biết chừng mấy hôm nữa tâm trạng sẽ khác”.

Thư Hoán không biết có phải là anh đã phát giác ra điều gì không, nhưng như thế thì cô càng không thể nói được.

Trong lúc cô đang chần chừ thì thấy quản gia Vương bước vào, Thư Hoán và ông nhìn nhau, quản gia Vương có vẻ khó xử.

Từ Vĩ Trạch nói: “Bác nói đi”.

“Nhị thiếu gia, có một người phụ nữ muốn gặp cậu. Không biết cậu có tiện...”

Từ Vĩ Trạch vẫn thản nhiên ôm cô: “Không sao, cứ mời khách vào đi”.

OoO

Người kia vừa vào, Thư Hoán bắt giác mở to mắt.

Đó là một phụ nữ rất đẹp, tóc búi cao, một chiếc trâm bạc cài lệch nhưng không què mùa mà có một nét đẹp cổ điển. Trên người cô ta là một bộ xường xám cách tân, khuôn ngực đầy đặn, phần eo nhìn chính diện thì thấy vẫn thon gọn nhưng phần bụng nhô cao lên thì ai cũng biết là đã có chuyện gì xảy ra.

Thư Hoán im lặng. Cô chỉ có thể tự an ủi, chưa biết chừng cô ta đến tìm Từ Vĩ Trạch là vì chuyện khác chứ chưa chắc là giống cô...

Từ Vĩ Trạch ngăn người rồi nói, “Đường Tiểu Vi, lâu quá không gặp”.

Cô gái tỏ ra khá phóng khoáng: “Phải, chỉ ít cũng bảy, tám tháng rồi nhỉ?”

“Em đến tìm anh có việc gì không?”

“Ban đầu em không định tìm anh, anh cũng biết cá tính của em mà.” Đường Tiểu Vi rá ngạo nghệ, không chịu thua ai, “Nhưng em sắp sinh rồi, trước khi sinh em thấy hơi buồn bực nên muốn tìm bố nó, xin bố nó chịu trách nhiệm.”

Thư Hoán đã không nhúc nhích gì nổi.

“...”

Từ Vĩ Trạch buông tay, đứng lên, sắc mặt hơi sa sầm: “Tiểu Vi, em nhầm rồi, con của em không thể là của anh.”

Cô gái nhăn mày: “Dù sao anh cũng là đàn ông, có cần nhất gan thế không? Chuyện đã làm cũng không dám nhận?”

Từ Vĩ Trạch nhìn cô: “Anh không như thế nhưng đó không thể là con anh”.

Thư Hoán đỡ đỡ, quá đột ngột, một người phụ nữ cũng mang thai con của Vĩ Trạch xuất hiện khiến cô luống cuống, không biết phải làm gì.

Đường Tiểu Vi không hề bị shock, chỉ cười khẩy, “Em muốn biết xem, liệu có phải chỉ mình em tìm đến đây, hay là người khác cũng giống em, vừa mở miệng đã vị anh đuổi ra khỏi cửa?”

Từ Vĩ Trạch không hề do dự: “Họ đều không thể có con với anh. Em thì càng không thể”.

“Tốt thôi, bây giờ anh cứ nói thể, em cũng bó tay. Vậy có cần đợi em sinh con xong, xét nghiệm AND thì anh sẽ nhận?”

Thư Hoán nhìn cô ta, cố gắng kiểm soát bản thân nhưng mọi thứ trước mắt ngày càng nhòa nhạt.

Từ Vĩ Trạch bỗng nghiêng rằng: “Cho dù là con anh, anh cũng sẽ không nhận.”

Trong thoáng chốc Thư Hoán bỗng thấy tuyệt vọng. Trước khi Đường Tiểu Vi có phản ứng, cô đã lấy hết sức mình, tát anh một cái.

27. Chương 53 - 54

Chương 53

Ra khỏi nhà họ Từ hai tiếng đồng hồ rồi, Thư Hoán vẫn đứng dưới hơi lạnh tỏa ra của cửa hàng tiện lợi 7 – 11, trong lòng rối bời.

Sau khi tát Vĩ Trạch, sự hỗn loạn xảy ra không cần nói cũng biết. Khi anh định giữ cô lại cô đã tát anh thêm cái nữa, rồi nói những lời rất khó nghe.

Bây giờ Từ Vĩ Trạch chắc rất hận cô, nhưng dù sao cũng chẳng có gì khác nhau, chia tay chỉ là chuyện một sớm một chiều.

Thư Hoán cầm một túi nho khô lên, sau đó nhìn thấy Đường Tiểu Vi.

Cô ta rất nổi bật, là người phụ nữ mang thai đẹp nhất mà Thư Hoán từng gặp, dù bụng đã to nhưng vẫn xinh đẹp kiều diễm, hơn nữa còn rất ngạo nghễ, tỏ ra không cần ai cả.

Nhưng một người mang chiếc bụng to như thế, dù sao cũng rất đau khổ.

Đường Tiểu Vi đứng trước máy bán nước một lúc nhưng cuối cùng không lấy gì cả, sau đó cầm tạp chí đến thẳng quầy thanh toán. Lúc móc ví tiền ra, một tờ tiền rơi xuống, cô ta còn không thể cúi xuống nhặt, chỉ cau mày rồi định bỏ đi.

Thư Hoán bước đến cúi xuống nhặt giúp rồi đưa cho cô ta: “Tiền của cô”.

Đường Tiểu Vi nhìn cô nhưng cũng không tỏ ra thân thiện: “Cảm ơn”.

“Lúc này cô định uống nước phải không? Cần cái nào, tôi lấy cho”, phụ nữ có thai đúng là vất vả.

Đường Tiểu Vi nhìn cô: “Cô cũng thật là...”.

“Tôi cũng định mua mà, tiện thôi”.

“Bên dưới, ngoài cùng bên trái”.

Thư Hoán lấy nước, tính tiền xong rồi lại hỏi: “Cô ở đâu? Tôi đưa cô về”.

Đường Tiểu Vi không chút nể mặt: “Cô không nhầm đấy chứ? Tôi không phải đối tượng để cô kết bạn”.

Thư Hoán cũng thấy mình giống Thánh Mẫu quá. Nhưng lúc này đây, cùng là phụ nữ, cô vẫn cảm thấy cô ta rất vất vả.

“Tôi hy vọng cô hiểu rõ, lập trường của cô và tôi đang đối lập với nhau”.

Thư Hoán gục đầu ủ rũ, thở dài: “Haizzz...”.

Cũng chẳng có gì để đối lập hay không, chẳng qua là người phụ nữ đã bị Từ Vĩ Trạch bỏ rơi và người phụ nữ Vĩ Trạch sắp bỏ rơi mà thôi.

“Tôi không muốn làm bạn với cô, càng không muốn cô giúp đỡ, cô cũng đừng có làm những điều kỳ quặc”.

Thư Hoán buồn bã nói: “Tôi... tôi biết!”.

Hơn nữa Đường Tiểu Vi và Từ Vĩ Trạch đã là chuyện quá khứ, lâu hơn khi cô và Vĩ Trạch quen nhau nhiều, căn bản không thể tính là ngoại tình, cô không thể đối xử với cô ta bằng cảm xúc khi đối xử với kẻ thứ ba được.

Đứa con người khác đang mang trong bụng và con yêu của bạn là của cùng một người, cho dù hai người có đối lập nhau nhưng cũng đều đáng thương như nhau.

Nhìn Đường Tiểu Vi, cô như nhìn thấy chính mình trong tương lai vậy.

Tên quỷ đào hoa mà chịu trách nhiệm với cô mới lạ. Tương lai đối với cô có lẽ cũng là những câu từ cũ: “Không thể là con tôi!”.

Haizzz.

Cô cảm hận bản thân mình lúc đó, yếu đuối không chống lại được cảm dỗ, bị Từ Vĩ Trạch được nước làm tới, lại còn ôm ấp hy vọng với anh.

Thư Hoán lại buồn bực nói: “Cô rất lợi hại nhưng bây giờ cô không phải chỉ có một mình, đứa bé nhất định phải có sự bảo vệ chăm sóc kỹ lưỡng nhất. Tình trạng cơ thể cô hiện giờ phải có người chăm sóc chứ”.

Cô chỉ cần nghĩ đến chuyện một mình vắc bụng bầu để chờ sinh là đã thấy áp lực khó mà chịu đựng được. Tuy Đường Tiểu Vi có vẻ rất độc lập, làm việc nhanh nhẹn, còn mạnh mẽ hơn đàn ông bình thường nhưng phụ nữ dù có mạnh mẽ đến mấy thì lúc này đây cũng rất yếu đuối, đều cần có người bên cạnh, chí ít là một người bạn.

“Một mình cô đến thành phố S này sao? Ở đây có người thân hay bạn bè không?”

Đường Tiểu Vi chỉ đáp ngắn gọn: “Ừ. Không có”.

Thư Hoán bỗng thấy cô ta thật kiên cường: “Một mình ở đây liệu có tiện không, nhà họ Từ sẽ sắp xếp giúp cô chứ?”.

“Từ Vĩ Kính định cung cấp chỗ ở và phục vụ nhưng cái tôi cần không phải điều đó, tôi có đến đây để lừa đảo đâu. Từ Vĩ Trạch không nhận thì chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Vây, hay... hay cứ để tôi đưa cô về nhé.”

Thư Hoán cũng không định giả vờ làm người tốt, dù sao sau này cô cũng sẽ không qua lại với Đường Tiểu Vi. Đối với Từ Vĩ Trạch thì cũng kết thúc rồi, làm người tốt cũng chẳng được lợi lộc gì.

Chỉ là thấy Đường Tiểu Vi mang bụng bầu to như thế, lúc nào cũng có thể trở dạ, mà ở đây lại không có bạn bè hay người thân, cô bất giác thấy rất lo, không cách nào khoanh tay thờ ơ được.

Đường Tiểu Vi ở khách sạn Westin nổi tiếng, ngay gần đó. Thư Hoán đưa cô ta về, lên lầu theo, thấy cô ta vào phòng an toàn mới thở dài nhẹ nhõm hơn.

Đường Tiểu Vi cũng không phải kẻ bất lịch sự, nếu người ta đã đưa mình về phòng rồi thì cô ta cũng nói: “Tôi hơi khó chịu trong người, cô cứ ngồi đi, uống gì thì đến tủ lạnh lấy nhé”.

Thư Hoán đáp lại, thấy Đường Tiểu Vi nghe điện thoại, nói nửa chừng thì một chiếc di động khác reo vang, thế là lại nghe, hai bên lần lượt, hình như là nói chuyện công việc.

Đến lúc này rồi còn bận rộn và giỏi giang như thế, Thư Hoán vừa khâm phục vừa cảm khái.

Đợi cô ta cúp máy, Thư Hoán hỏi: “Lúc này rồi mà cô cũng không nhích ghế ngồi sao?”.

Đường Tiểu Vi nói: “Công ty quảng cáo của tôi có một số việc vẫn cần tôi ra tay”.

Thư Hoán càng nhìn càng thấy cô ta đúng là một mẫu phụ nữ xuất sắc, xinh đẹp và trí tuệ, tính cách lại mạnh mẽ kiên cường, đúng là mục tiêu để cô phấn đấu. Đến cả người phụ nữ tốt như thế mà Từ Vĩ Trạch vẫn không cần.

Đến lúc sắp phải ra về, Thư Hoán nói: “Đúng rồi, đây là số điện thoại của tôi, nếu cô cần gì thì gọi cho tôi nhé, tôi khá là rảnh rồi”.

Đường Tiểu Vi nhìn cô vẻ khó hiểu, nhưng vẫn nói: “Biết rồi”.

Thư Hoán đang định quay đi thì thấy cô ta đứng lên, cô vội nói: “Không cần tiễn, cô cứ nghỉ ngơi đi”.

Đường Tiểu Vi lườm cô: “Ai nói tiễn cô, tôi chỉ định rót ly nước”.

Thư Hoán hơi ngượng: “Ồ, vậy... để tôi giúp cô”.

Rồi Thư Hoán cầm bình nước trên bàn, rót một ly đưa cho cô ta.

Ngón tay vừa rời khỏi ly nước, Thư Hoán liền nghe tiếng động lạ, sau đó cô cảm thấy chân mình bị ướt.

Nhưng chiếc ly rõ ràng vẫn ở trong tay Đường Tiểu Vi, nước không hề sánh ra ngoài.

Thư Hoán bỗng đờ người, không nhúc nhích nổi.

“Cô... cô... nước ối... vỡ... vỡ rồi...”

Đường Tiểu Vi cũng không nhúc nhích, vẻ mặt khó coi: “Tôi biết, cô có cần phải nói không?”.

Sắc mặt Thư Hoán tái nhợt: “Cô đợi đó, đừng sợ, tôi gọi xe ngay, cô đừng sợ nhé...”

Đường Tiểu Vi nói: “Này, người sợ là cô đấy chứ?”.

Thư Hoán phát huy uy lực siêu mạnh, nhanh chóng gọi được taxi, hai người thuận lợi đến được bệnh viện rồi thì Đường Tiểu Vi đã không kìm nổi mà luôn miệng kêu đau.

Làm thủ tục xong xuôi, Thư Hoán cứ luynes quynh đứng ngồi không yên bên cạnh cô ta, mắt rưng rưng, bàn tay ký tên cứ run lên bần bật.

Đường Tiểu Vi lườm cô, nghiêng răng: “Người sắp sinh là tôi, người đau cũng là tôi, cô khóc cái nỗi gì?”.

Thư Hoán sụt sịt: “Tôi... tôi thấy cô đau như thế...”.

“...”

Đường Tiểu Vi được đưa vào phòng sinh, y tá hỏi: “Bố đứa bé đâu?”.

“...”

Hai người nhìn nhau, không biết trả lời thế nào.

Y tá nhìn Thư Hoán nắm tay chặt tay sản phụ, cũng nhìn hai người bằng ánh mắt thông cảm và khoan dung: “Ồ, hai người phải cố lên nhé”.

“...”

Trong quá trình sinh Thư Hoán được phép ở cạnh, để Đường Tiểu Vi nắm chặt tay cô. Sau đó cô lại được chứng kiến sự kiên cường của Đường Tiểu Vi, người phụ nữ này ngay cả kêu đau cũng kiềm chế rất nhiều so với những người khác, hơn nữa tinh thần luôn trong trạng thái tỉnh táo.

Nhưng dù là vậy, Thư Hoán cũng căng thẳng sợ hãi đến độ nước mắt cứ rơi không ngừng, khóc còn ghê gớm hơn cả sản phụ, người ta chưa sinh xong mà mắt cô đã sưng húp rồi.

Sau đó cô vô cùng may mắn được trở thành người đầu tiên nhìn thấy đứa bé ngoài bác sĩ và y tá. Tiếng khóc oe oe của đứa trẻ vang lên, cô thấy nhẹ nhõm hẳn, người như rũ ra, chỉ có thể nấc nghẹn: “Đường Tiểu Vi, cô... cô tuyệt lắm...”.

Chương 54

Khi cậu bé con hiếu động mạnh khỏe được quần khăn xong, đặt cạnh người Tiểu Vi, Thư Hoán hưng phấn đến độ mặt đỏ bừng: “Cô nhìn này, con của cô đáng yêu quá!”.

“...”

“Cô thật vĩ đại, cô là người mẹ vĩ đại nhất!”

“... Tại sao cô còn vui hơn cả tôi chứ?”

Mắt Thư Hoán vẫn sưng húp: “Nhưng đúng là đáng yêu thật mà, cô nhìn này”.

Trẻ sơ sinh vẫn chưa thể nói được là có đẹp hay không, nhưng chỉ nhìn tay chân thon dài, ngũ quan sáng sủa của đứa bé là có thể liên tưởng đến gene của bố mẹ, chắc chắn sẽ là một cậu bé đẹp trai.

Đường Tiểu Vi cũng ôm lấy cậu nhóc, cúi xuống nhìn. Thực sự là một cảnh tượng lung linh, gương mặt Tiểu Vi hơi phồng lên nhưng vẫn cực kỳ xinh đẹp, khi nhìn đứa trẻ trông cô như vừa bước ra từ tranh sơn dầu vậy.

Đường Tiểu Vi không chịu được nữa mà hỏi Thư Hoán: “Này, tôi hỏi, cô cứ khóc cái gì thế? ==|||”.

Thư Hoán hít hít mũi: “Tôi... tôi chỉ thấy cảm động quá...”.

“...”

Đường Tiểu Vi tiếp tục quay đi về như không chịu đựng được, một lúc sau cô ta bỗng nói: “Cảm ơn cô”.

“Hả?”

Giọng điệu cô ta tuy không nhiệt tình, nhưng vẫn rất chân thành.

“Tôi không ngờ lại được cô chăm sóc.”

Thư Hoán chùi nước mắt nước mũi: “Đừng nói thế, chúng ta đều là phụ nữ, bình thường cũng sẽ giúp mà”.

Đường Tiểu Vi nói: “Ai bảo thế? Nếu là tôi, tôi sẽ đẩy cô từ trên cầu thang xuống”.

“..”

T_T Chắc cô ấy chỉ đùa thôi.

Một lúc sau, Thư Hoán lại hỏi: “Cô có muốn ăn gì không, tôi mua cho”.

Đường Tiểu Vi suy nghĩ, hơi nghiêng đầu, lại nói với vẻ ngây thơ: “Kem”.

Thư Hoán vội khoát tay: “Không được, sinh xong phải ăn đồ nóng, tắm bổ, tôi hầm gà cho cô nhé? Hay cô muốn ăn canh cá?”.

“... Cô tưởng là cô là bố đứa trẻ thật đấy à?”

Hình như.... Chuyện cảm động đến mức khóc ròng, sau đó còn lảng xảng thăm hỏi, đưa trà rót nước, tất cả đều là công việc chồng sản phụ làm. Kết quả đều do cô làm cả.

“...” Tốt thôi, cô cũng thừa nhận số mình là số đàn ông.

Dù sao đi nữa, hình như hai người họ có thể làm bạn, Thư Hoán ở bên cô ta, còn cô ta trò chuyện với cô theo kiểu đối phó, chẳng chút dè dặt.

“Cô có muốn thông báo cho người nhà không? Họ sẽ vui mừng chạy đến thăm đứa trẻ chứ?”

“Cả nhà tôi đã di dân sang Canada lâu rồi, sau đó tôi sang New York học đại học, mở công ty, ít khi liên lạc với gia đình. Noel năm ngoái cái nhau với mẹ tôi, đến giờ vẫn chưa gọi điện thoại.”

“Á, vậy cô ở một mình, có thai đến bây giờ là mấy tháng rồi, liệu có mệt không?”

“Cũng chẳng có gì, rất nhiều việc có bạn giúp tôi xử lý. Hơn nữa mang thai cũng chẳng có gì to tát, hai tháng rưỡi đầu chuyển văn phòng, tôi không yên tâm việc trang trí còn tự chọn đồ, tự gắn đèn chùm nữa. Sau đó vẫn đi bar, uống rượu kết bạn, rất tự do.”

Thư Hoán giật mình: “Thế... Thế thì qua nguy hiểm! Thời kỳ đầu mà mang vác vật nặng, trèo cao và cả... cả uống bia rượu, rất có khả năng sẽ bị sảy thai đó. Haizzz, cô đúng là to gan...”

“Thế có là gì, ban đầu tôi còn tưởng mình phát phì, uống thuốc giảm béo nữa mà.”

Thư Hoán mặt trắng bệch: “Cái gì?! Không thể, những loại thuốc như giảm béo đều ảnh hưởng nghiêm trọng đến đứa bé đó! Cũng may không sao, bác sỹ nói các chỉ số của nó đều rất tốt...”

Đường Tiểu Vi bỗng nhảy cảm nhìn cô: “Sao cô biết nhiều thế?”

“Hả?”

“Về những chuyện cần chú ý trong thời kỳ đầu mang thai?”

Thư Hoán hoảng hốt: “À, không... không có gì, chẳng phải nó là kiến thức sơ đẳng hay sao?”

“Không, trước khi tôi biết mình mang thai thì căn bản không rõ những chuyện này.”

“...”

“Chẳng lẽ...”, Đường Tiểu Vi nhìn cô, “Cô cũng mang thai rồi?”

Thư Hoán vốn không giỏi nói dối, bị ánh mắt đầy cường ép của Tiểu Vi nhìn thẳng, cô càng không biết phải nói sao.

Nhất thời chỉ muốn khóc to lên.

Từ Vĩ Trạch chết tiệt, kẻ thù của phụ nữ, mối họa của toàn dân!

Bị Đường Tiểu Vi nhìn mình bằng ánh mắt đồng cảm, Thư Hoán càng đau buồn, gạt nước mắt nói: “Đừng nhìn tôi như thế, tôi không sao”.

Đường Tiểu Vi nói: “Tôi kiến nghị cô nên tìm Từ Vĩ Trạch mà nói rõ”.

“Có cần không? T__T”

“Hôm đó anh ta tỏ ra rất vô tình với tôi nhưng với cô thì khác. Không chừng anh ta sẽ rất vui.”

“T__T Làm sao được?”

“Không đấu tranh thì cũng nhân lúc này đòi lại công bằng.”

“Thôi bỏ đi.”

“Đừng nhút nhát thế, sợ thua thiệt thì tôi đi với cô, trong đàm phán tôi chưa chịu thua bao giờ.”

“Haizzz...”

Không phải cô không dám nói, cô chỉ không muốn xem đứa trẻ là quân cờ giữa cô và Từ Vĩ Trạch mà thôi.

Lúc rời bệnh viện thì trời đã tối, Thư Hoán bất ngờ nhìn thấy Từ Vĩ Trạch.

Sau khi Đường Tiểu Vi mẹ tròn con vuông, cô cũng xem như có thời gian nghỉ ngơi, liền gọi cho anh, nói anh đến thăm đứa trẻ.

Còn bây giờ thấy anh đến thật, ngoài việc cảm thấy an ủi ra, cô lại thấy có chút bối rối, hỗn loạn.

“Anh... anh đến thăm đứa bé à?”

Từ Vĩ Trạch đáp: “Không, anh đến tìm em”.

“... Anh vô tình quá”.

“Về phía Đường Tiểu Vi, bọn anh sẽ sắp xếp người chăm sóc, để cô ấy có chế độ nghỉ ngơi tốt nhất, lát nữa anh trai anh sẽ đến thăm cô ấy. Là bạn bè thì tình nghĩa thế này đã đủ rồi. Nhưng giờ đây anh đang quen em, chuyện với những phụ nữ khác thì anh sẽ tránh, thế nên anh sẽ không đến thăm cô ấy.”

“...”

“Cho dù em nghĩ anh vô tình cũng không sao, còn hơn là đa tình với những người khác.”

Thư Hoán chỉ đỏ hoe mắt nhìn anh.

Từ Vĩ Trạch dịu giọng: “Lên xe đi, Gấu Hoán”.

Thư Hoán lên xe. Ở mức độ nào đó mà nói thì Từ Vĩ Trạch đúng là người đàn ông tốt, tình cảm rõ ràng.

Không thể nói anh vô tình, anh làm việc vẫn rất có tình nghĩa; chỉ có điều là anh không cho phép mình có chút không gian mờ ám nào với đối tượng mà anh không chấp nhận, thực ra cũng chính là tôn trọng và bảo vệ người bạn gái mà anh đang quen.

Chỉ là, nghĩ rằng sau này mình cũng sẽ trở thành đối tượng bị ngăn cách với cuộc sống của anh, không có được chút tình cảm nào từ anh, trong lòng Thư Hoán vẫn rất buồn.

Chuyện cô cũng có thai như Đường Tiểu Vi, cô vẫn không muốn nói cho anh biết.

Nếu giữa hai người cần một đứa con để kết nối với nhau thì quá bi thảm. Càng bi thảm hơn là rất có thể Từ Vĩ Trạch sẽ có phản ứng. Nghĩ đến việc tương lai mình sẽ không thể nào gắng gượng được, không thể nào mạnh mẽ, không cách nào cách xa anh được, đến lúc đó nếu bị anh bỏ rơi, phải khóc lóc van xin anh chịu trách nhiệm với đứa bé thì đúng là...

Cô không thể chấp nhận bản thân yếu đuối như thế.

Cần cắt thì phải cắt, tránh sảy một đi không trở lại.

Từ Vĩ Trạch đưa cô về chung cư, Thư Hoán nói: “Chúng ta chia tay đi”.

Động tác của anh ngừng lại đột ngột: “Gấu Hoán?”.

“Sau khi chia tay vẫn có thể làm bạn, dù sao trước nay chúng ta vẫn luôn là bạn...”

Từ Vĩ Trạch cắt ngang: “Em đang vì chuyện của Đường Tiểu Vi?”.

Thư Hoán cũng không phủ nhận. Coi như là đúng vậy đi. T_T

Từ Đường Tiểu Vi, cô có thể nhìn thấy vết xe đổ.

Từ Vĩ Trạch nhăn nheo giải thích: “Anh đã nói đứa bé đó không phải con của anh, anh không chạm đến cô ấy, là do cô ấy hiểu lầm. Hơn nữa đó là trước lúc anh tỏ tình với em, thậm chí còn trước khi anh nhờ em giả làm bạn gái. Sao có thể xem là anh ngoại tình được?”.

Haizzz, đương nhiên. Nói đúng ra thì anh không làm sai. Nhưng nếu sau này anh cũng nói về cô như thế với bạn gái tiếp theo thì cô phải làm sao?

Đường Tiểu Vi mạnh mẽ hơn cô nhiều, dù là cá tính hay năng lực đều vượt xa cô, thế mà một mình đối mặt với mọi chuyện đã rất vất vả rồi, nữa là cô. Đến lúc đó không biết cô sẽ đau lòng đến mức nào.

“Dù sao sớm muộn gì chúng ta cũng chia tay, chi bằng nhân lúc này chia tay luôn đi.”

Sắc mặt Từ Vĩ Trạch rất xấu: “Thế nào là nhân lúc này?”.

Thư Hoán cũng không tránh né: “Em hỏi anh, anh có bạn gái dài nhất là bao lâu?”.

Từ Vĩ Trạch ngần người, sau đó cau mày: “Anh có thể không trả lời không?”.

Thư Hoán như muốn khóc: “Dù anh không trả lời, em cũng biết. Nhiều nhất là ba tháng, ngắn nhất là một tuần.”

Từ Vĩ Trạch ngượng ngùng: “Gấu Hoán...”

Thư Hoán hạ quyết tâm: “Thế nên chúng ta cũng sắp rồi phải không, có lẽ chỉ là chuyện ngày một ngày hai thôi, để em nói thay anh vậy.”

Từ Vĩ Trạch bỗng nhìn chằm chằm, ánh mắt rất dữ dội.

Thư Hoán chưa kịp đoán ý anh thì Từ Vĩ Trạch đã bế thốc cô lên, đặt cô lên bàn rồi kéo mạnh váy cô.

Thư Hoán cảm nhận được sức mạnh của anh, cô sợ hãi giãy giụa.

Cưỡng bức gì đó chỉ là chuyện nhỏ, cô cũng không nghĩ rằng Từ Vĩ Trạch làm tổn thương mình. Nhưng vấn đề là anh đang phát điên, vô cùng thô bạo, chỉ sợ sau lần này, thân phận “mẹ tương lai” của cô cũng biến mất.

Như thế thật quá bi thảm, tuy cô rất giận mình tự dưng lại đem áp lực này vào người, hối hận vì sao lúc đầu không phòng tránh, nhưng một khi đã xác định có rồi thì cho dù những ngày tháng phải làm bà mẹ đơn thân về sau có vất vả mấy, cô cũng không thể không yêu thương nó.

Nhưng chuyện này cô không thể nói ra, chỉ có thể ra sức chống cự: “Anh tránh ra, tránh ra!”

Từ Vĩ Trạch bịt miệng cô, ôm lấy lưng cô, ép cô về phía mình. Anh mạnh mẽ vô cùng, cô không thể kháng cự.

Trong lúc luống cuống, Thư Hoán vớ lấy lọ hoa trên bàn, không nghĩ gì mà đập vào đầu anh.

Tuy Từ Vĩ Trạch đã nghiêng đầu tránh theo bản năng nhưng lọ hoa vẫn đập trúng vào trán anh.

Đòn tấn công này khiến anh sững sờ, dừng lại, dờ ra không làm gì cả.

Một lúc lâu sau anh mới buông cô ra, nói: “Xin lỗi”.

Sau đó anh đưa tay lên chùi trán một cái rồi lặng lẽ bỏ đi với vết thương đang chảy máu.

28. Chương 55 - 56 (hoàn)

Chương 55

Thư Hoán ngồi trên bàn, khóc một trận dữ dội, cô rất lo cho vết thương của Từ Vĩ Trạch, nhưng lại không dám đuổi theo.

Đến tận khi trời sáng, Thư Hoán mới do dự gọi điện cho Từ Vĩ Kính.

“A, em trai anh... anh ấy... vẫn ổn chứ?”

“Trán Vĩ Trạch không sao, băng bó lại thôi.”

“Vâng...”

“Nhưng nó rất buồn. Thư Hoán, anh hiểu tâm trạng em, nhưng lần này em quá nghiêm khắc với nó rồi. Dù sao cũng là chuyện quá khứ, không phải là chuyện nó có thể kiểm soát được. Dù nó có lỗi cũng không đến mức...”

“Em... em biết...”

“Tuy nó làm ẩu nhưng cũng không muốn em bị tổn thương. Còn em lại đánh nó.”

Cô biết, nhưng cô lại càng sợ làm tổn thương đến một sinh mạng vô cùng yếu ớt khác. T_T

Nếu lúc này cô chia tay Từ Vĩ Trạch thì sinh mạng bé nhỏ chưa thành hình kia là thứ duy nhất mà cô có được.

“Vĩ Trạch cả đêm không ngủ. Nếu có thể, anh hy vọng em đến thăm nó.”

“Em...”

“Anh hiểu, nó sử dụng bạo lực với em là lỗi của nó, dù sao anh cũng không nên ép em làm chuyện em không muốn. Chỉ là bây giờ nó rất đau khổ, người làm anh này cũng chỉ có thể nhờ cậy em.”

Thư Hoán vác cặp mắt thâm quầng đi mua thức ăn, nấu canh cho Đường Tiểu Vi rồi mang đến bệnh viện.

Quả nhiên bên cạnh Đường Tiểu Vi có thêm y tá cao cấp, họ đã mua thức ăn cho cô ta nhưng cũng may cô nàng vẫn có thể ăn hết món canh cá chép của cô. Thấy bộ dạng như vậy, Đường Tiểu Vi cau mày: “Cô sao vậy? Trông rũ rượi thế?”

“Hả?”

Chuyện cô mang thai chỉ có Đường Tiểu Vi biết, theo bản năng cô cũng xem cô ta là đối tượng tâm sự ngoài Nhan Miêu ra, do dự một lúc rồi Thư Hoán vẫn thành thực nói: “Tôi... tôi qua đã đề nghị chia tay với Vĩ Trạch”.

“Hả?”

“Tôi nghĩ đau một lần rồi thôi, chia tay sớm cũng đỡ phải sau này buồn bã.”

Đường Tiểu Vi nhìn cô vẻ khó tin: “Cô đúng là... Lúc này mà cô không giành lấy anh ấy, đòi chia tay làm gì?”

Haizzz, đúng là người có tính cách khác nhau thì hành động cũng khác nhau.

“Dạng công tử đào hoa như Vĩ Trạch, cô cũng biết đấy. Nếu chỉ nhờ cái thai này thì dù bây giờ tôi có thể giữ được anh ấy lại một chốc một lát, chia tay cũng là chuyện sớm muộn phải xảy ra thôi. Tôi nghĩ khả năng chịu đựng của tôi giờ vẫn ổn nhưng nếu kéo dài đến sau này thì chắc chắn sẽ rất đau lòng. Nên...”

Đường Tiểu Vi lắc đầu: “Cô ngốc chết đi được. Mong rằng tôi uống canh cô nấu sẽ không bị nhiễm IQ thấp như cô”.

Mang canh cho Đường Tiểu Vi xong lại ngồi cạnh cô ta một lúc, thăm đứa bé, thấy Tiểu Vi có vẻ buồn ngủ, Thư Hoán liền đứng lên ra về.

Ra ngoài bệnh viện, cô suy nghĩ mãi rồi vẫn ngồi xe đến nhà họ Từ.

Cô không thể dứt khoát như Từ Vĩ Trạch, tuy đã chắc sẽ chia tay nhưng cô vẫn muốn nói rõ với anh, cô không ghét anh, cũng chẳng trách anh, chia tay là vì chính cô, mong anh đừng bận tâm.

Cứ nghĩ đến chuyện Từ Vĩ Trạch đang đau buồn vì bị bỏ rơi, lại thêm chuyện bạn gái đánh bị thương là cô đã thấy xót xa.

Đến nhà họ Từ, Thư Hoán chậm chậm đi vào trong, còn chưa đến gian nhà chính cô đã thấy Từ Vĩ Kính ra cổng, dường như là muốn đi đâu đó. Nhìn thấy cô từ xa, anh đứng lại.

Thư Hoán bước nhanh đến, dừng lại trước mặt anh, hỏi: “A, anh định đi đâu sao?”

Từ Vĩ Kính chỉ cúi đầu nghiêm khắc nhìn cô: “Em đến đúng lúc quá, anh đang định tìm em”.

“A...”

Thư Hoán thấp thỏm theo anh vào nhà, ngồi rong phòng khách. Từ Vĩ Kính rót trà cho cô sau đó nói: “Thư Hoán anh mong em nói thật với anh”.

“Vâng”.

“Lúc này anh nhận được điện thoại của Đường Tiểu Vi”

“A?”

“Cô ấy nói, em mang thai rồi.”

Thư Hoán sững sốt suốt đánh đổ ly trà trong tay.

Từ Vĩ Kính càng nghiêm khắc: “Có thật không?”

Bỗng nhiên Đường Tiểu Vi lại giở chiêu này, Thư Hoán hoàn toàn luống cuống: “Em, em...”.

“Em có con với Vĩ Trạch? Chuyện lớn như thế tại sao không nói sớm? Em không nói cho nó biết, sao nó hiểu được nó đã làm gì?”

“Không, không được nói cho anh ấy biết.” Thư Hoán rối bời, mắt đỏ hoe, ôm lấy đầu tuyệt vọng. “Anh cũng biết anh ấy...”

“Vĩ Trạch chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm.”

Thư Hoán sứt sứt, lắc đầu: “Vô... vô ích. Anh ấy chỉ là bông bột nhất thời, không thể ổn định đâu. Em cũng không nghĩ sẽ lâu dài được, em đã chuẩn bị tâm lý rồi, dễ hợp dễ tan...”.

“...”

“Bây giờ tự nhiên có chuyện này, cứ như dùng đứa trẻ buộc chặt anh ấy vậy, như thế thì em quá bi thảm rồi. T_T Anh cũng thấy anh ấy đối xử với Đường Tiểu Vi thế nào rồi đó, em có cần thử thêm lần nữa không?”

“Thư Hoán...”

“Vốn dĩ đó là sự cố, không chỉ là trách nhiệm của anh ấy. Xin anh đừng nói cho anh ấy biết, cứ thuận theo tự nhiên đi. Xin anh, để lại cho em chút sĩ diện được không. T_T”

“Thư Hoán...”

“Hơn nữa một mình em cũng có thể nuôi đứa bé mà. Em... em cũng có thu nhập, bạn em sẽ giúp đỡ. Anh đừng lo. Em cũng sẽ không làm gánh nặng thêm cho các anh...”

“Gấu Hoán?”

Thư Hoán suýt nhảy dựng lên, vội ngẩng đầu, Từ Vĩ Trạch đang đứng ở đầu cầu thang nhìn cô, sau lưng là quần gia Vương: “Anh...”

Lần này xong rồi, “bí mật” của cô đã trở thành bí mật mà ai cũng biết. Thư Hoán chỉ muốn bỏ chạy, cô không muốn thấy vở bi kịch hôm đó lại tiếp diễn.

Từ Vĩ Trạch sải bước đến gần, gương mặt vẫn giữ vẻ sững sốt như bị sét đánh:

“Em cũng có thai rồi?”

“Cũng” cái đầu anh. T_T

Thư Hoán hổ thẹn đứng dậy: “Em đi đây, mọi người cứ trò chuyện”.

“Khoan.” Từ Vĩ Trạch ôm ngang eo cô, để mặc cô vùng vẫy, “Gấu Hoán, trong bụng em chẳng phải có đứa bé sao?”.

Thư Hoán lâm vào đường cùng, đỏ hoe mắt nói: “Tránh ra, tránh ra, nó... nó không phải con anh!”.

Từ Vĩ Trạch không buông tay: “Không phải của anh thì là của ai?”.

Thư Hoán đành chỉ bừa: “Không chừng là của người đó!”.

Từ Vĩ Kính “phụt” một tiếng, phun nước trà ra, miễn cưỡng không chế vẻ mặt mình.

Quần gia Vương run rẩy: “Thư tiểu thư à...”.

“T_T Xin lỗi cháu chỉ tiện miệng, không có ý đó thật. Đương nhiên bác vô tội...”

Quần gia Vương gần như lệ tuôn ngàn hàng: “Không... sao... ”.

Từ Vĩ Trạch nhìn cô với vẻ “chứng cứ đã rõ”, cô có thể nhìn thấy động tác nghiêng răng rất khê của anh.

Thư Hoán gấp gấp nói: “Dù sao cũng chẳng liên quan đến anh. anh đừng nghĩ nhiều. Anh không cần chịu trách nhiệm, em cũng không trối buộc anh. anh cứ tiếp tục phong lưu đi. Yên tâm, em sẽ không xuất hiện cùng đứa bé trước mặt các anh nhưng nếu anh muốn thăm thì em cũng có thể đồng ý...”.

Không đợi cô nói dứt, Từ Vĩ Trạch đã bế cô lên, xoay một vòng, sau đó áp mặt vào bụng cô.

“Ở đây có gấu con.”

Vẻ mặt anh như si mê mù mịt.

Thư Hoán chưa hoàn hồn bởi cảm giác sợ hãi khi bị bế bổng lên, thì đã bị ôm ngang người, sau đó Từ Vĩ Trạch bế cô ra ngoài.

“Anh... anh định đi đâu?”

“Đương nhiên là đi kết hôn.”

Cái... cái gì... làm gì có chuyện bừa bãi như thế?

“Đã nói không cần anh chịu trách nhiệm mà. T_T”

Sợ nhất là màn này. Cái gọi là mẹ giàu vì con, cột chặt đàn ông, họ không biết rằng đó chính là tăng thêm gánh nặng cho cả hai. Tình cảm không thể gượng ép, miễn cưỡng không hạnh phúc, vì đứa trẻ mà ở cạnh nhau, tương lai cũng sẽ gần mặt cách lòng.

Từ Vĩ Trạch cúi xuống nhìn cô, gần giọng: “Là anh muốn chịu trách nhiệm, được chưa?”

“...”

“Anh nói cho em biết, anh đeo bám em chắc rồi. Con cũng đã có, em muốn đá anh à? Em dám làm gì sau này anh sẽ mang con bỏ nhà đi.”

Làm gì mà tự dưng diễn vai ông chồng bị vợ hành hạ thế. T_T

“Xin anh đừng đùa! Chuyện này phiền anh đừng đùa giỡn nữa có được không? T_T”

Từ Vĩ Trạch đến bên đình nghỉ mát, buông Thư Hoán không ngừng giãy giụa xuống, nhìn vào mắt cô: “Anh đang nghiêm túc”.

“...”

“Anh nghiêm túc đấy, Gấu Hoán”.

“Lừa... lừa đảo, nếu trước đó anh có ý định này thì đã sớm...”

Từ Vĩ Trạch cười khở sở: “Anh cũng giống em, rất sợ bị từ chối mà!”

“...”

“Anh không dùng cảm như em nghĩ đâu, Gấu Hoán.”

“...”

“Cho dù ngày nào anh cũng mang nhẫn bên mình nhưng cũng không có can đảm mà dễ dàng nói ra câu ấy.”

“...”

“Lỡ em không chịu thì anh phải làm sao?”

Thư Hoán nhìn anh, gương mặt anh rất dịu dàng, lần đầu có vẻ mặt yếu đuối đến thế.

Những ngón tay đang cầm tay cô hơi run run.

“Nhưng lần này thì khác, đây là cơ hội của anh, cho dù có phải dùng con gấu con cột chặt em, anh cũng phải nắm bắt cơ hội này.”

“...”

“Em có hiểu không Gấu Hoán?”

Chương 56

Mấy hôm sau Đường Tiểu Vi ra viện, ôm đứa bé tới nhà họ Từ. Vừa gặp, cô ta cũng không tỏ ra giả tạo, chỉ nói ngắn gọn: “Tôi nhầm lẫn, không phải con của Vĩ Trạch.”

Thư Hoán đã chuẩn bị tâm lý, chỉ không ngờ có việc này nên há miệng lắp bắp: “Hả?”

“Tạo nên phiền phức thế này, tôi rất xin lỗi”.

“Nhưng, nhưng... sao cô biết...”

Có xét nghiệm ADN đâu.

Đường Tiểu Vi cũng không nói nhiều, chỉ cho cô xem bé trai đáng yêu trong bọc. Đứa bé mở mắt ra, đó là một đôi mắt rất đẹp... màu xanh nhạt.

Thư Hoán càng sửng sốt: “Con... con... con lai sao?”

Từ Vĩ Trạch là người da vàng chính gốc, Đường Tiểu Vi cũng là người đẹp có nét đẹp cổ điển đậm chất Trung Quốc. Nếu là con hai người thì không thể nào sinh ra đứa con như thế này được.

Từ Vĩ Trạch lại không hề tỏ ra kích động, lại nói: “Anh đã nói từ đầu đó không thể là con anh. Lần đó anh vốn không đụng đến em”.

“Được rồi, em trách nhầm anh. Nhưng bây giờ em đã biết rồi, em phải về bóp chết tên khốn kia.”

“Uhm...”

“Còn tên khốn nào thì...” Đường Tiểu Vi liếc nhìn anh, “Anh cũng biết phải không, tại sao không nói với em? Các anh là bạn bè nên bao che cho nhau đúng không?”.

Từ Vĩ Trạch tỏ ra vô tội: “Oan uổng quá Bao đại nhân, trước đó anh cũng không biết. Bây giờ thì anh đã hiểu...”

“Nhưng đứa bé còn nhỏ quá, bây giờ bắt nó đi máy bay lâu như thế cũng không được, em phải đợi một thời gian nữa mới quay về. Nếu không thì hai người có thể tìm giúp em một cô bảo mẫu thích hợp chăm sóc nó mấy ngày không?”

Anh em nhà họ Từ nhìn nhau, sau đó Từ Vĩ Kính nói: “Chuyện này để tôi lo, tìm được người thích hợp sẽ báo cho cô biết, nhưng vẫn cần cô xem thử, nếu thấy tin được thì hãy giao phó.”

Thư Hoán trầm nghĩ, bây giờ họ sẽ quay sang thông báo cho người bạn kia để anh ta nhanh chóng tìm cách giữ lại mạng sống chăng? Vậy cô có cần đứng cùng chiến tuyến với Đường Tiểu Vi không?

Buổi tối Thư Hoán lại bị ép ở lại nhà họ Từ qua đêm. Nhưng bây giờ cô không cần lo Từ Vĩ Trạch sẽ làm chuyện gì vô quy tắc nên cô rất yên tâm.

Nhưng buổi tối khi Từ Vĩ Trạch trèo lên giường cô, giẫy vò cô tới nửa tiếng, Thư Hoán mới vừa hối hận vừa tức tối nhận ra rằng, thì ra “vô quy tắc” có rất nhiều cách chứ không chỉ có loại mà cô nghĩ tới.

Nằm bò trên ngực Từ Vĩ Trạch, nghe nhịp tim của anh, Thư Hoán không kìm được hỏi: “Chuyện đó... tại sao từ khi Maldives về, thái độ của anh với em lại thay đổi nhiều như thế?”.

Từ Vĩ Trạch nghịch nghịch ngón tay cô: “Hử, có không, anh thấy cũng vậy mà.”

“Có mà.”

“Ừ, chỗ nào?”

Thư Hoán khó mà mở miệng: “Chính là... ừ... lúc trên đảo... anh ...với em cứ... ưm...”.

“Với em thế nào?”

“Chính là... chính là...”

“Là thế nào, em phải nói cụ thể thì anh mới biết chứ.”

Nhìn vẻ mặt nửa cười nửa không của anh, Thư Hoán mới biết mình bị chơi xỏ, chụp lấy gối đập anh: “Anh là đồ khốn!”

Từ Vĩ Trạch giữ tay cô, cười và hôn lên chóp mũi cô, “Được rồi được rồi, đừng giận mà. Vì sau khi anh về, kể mọi việc cho anh trai nghe, anh ấy rất giận, nghĩ rằng anh quá cảm thú...”

Thư Hoán thẹn quá hóa giận: “Này... anh... anh nói với anh ấy chuyện gì?!”

Từ Vĩ Trạch an ủi: “Chỉ có chuyện quan trọng, à... đương nhiên cũng không quan trọng mấy...”

Thư Hoán lập tức chặn trùm lên đầu. Sau này trước mặt Từ Vĩ Kính, cô còn làm người thế nào nữa chứ?

Từ Vĩ Trạch lại bình thản ôm lấy đồng chăn xấu hổ đó: “Anh trai anh đã dạy dỗ rằng, như thế sẽ tỏ ra giống như chỉ ham muốn xác thịt, không có tình yêu vậy, càng không tôn trọng em. Nên bắt anh phải tìm lại, không thể chỉ lo cho cảm nhận của mình, phải quan tâm đến tâm trạng của em.”

“ ... ”

“Nhưng em phải tin anh, tuy anh ham muốn xác thịt rất nhiều, nhưng tình yêu của anh còn lớn hơn”.

Thư Hoán ủ rũ: “Thực ra em cũng nghĩ...”.

“Sao?”

“Người ta đều yêu nhau rất lâu rồi mới bắt đầu... ừm... thân mật. Liệu chúng ta có nhanh quá không? Chẳng có nền tảng tình cảm, cũng không có thời kì yêu nhau trong sáng...”

Chăn bị kéo ra, Thư Hoán nhìn thấy gương mặt đỏ khốc đỏ cười của Từ Vĩ Trạch.

“Không có nền tảng tình cảm?”

“Ừm...”

“Vậy em nghĩ mấy năm trước chúng ta làm gì?”

Hôm sau trong vườn hoa, Thư Hoán gặp Từ Vĩ Kính.

“Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

“Bánh đính hôn đã chọn chưa?”

“Dạ vẫn... chưa.”

Mười mấy loại bánh ngọt của mười mấy tiệm khác nhau được mang đến, cô đã nếm thử đến nỗi chẳng phân biệt được nữa rồi. Chỉ riêng đính hôn mà cũng phiền toái quá.

Từ Vĩ Kính dịu dàng: “Cứ từ từ chọn, em có thể so sánh mấy cửa hàng, chọn đến khi thích nhất thì thôi.”

Những lời giấu trong lòng đã lâu, lúc này Thư Hoán vẫn buột miệng hỏi: “Bánh kem là thế, còn người thì sao?”

“ ... ”

“Thực ra anh cũng biết, ban đầu người em thích nhất...”

Từ Vĩ Kính nhìn cô: “Anh biết Vĩ Trạch yêu em, còn anh không thể tranh giành với đứa em trai duy nhất”.

“Nên anh đã nhường em cho anh ấy?”

“Không, là chính em đã chọn nó.”

Thư Hoán mắt hơi hoe đỏ, nhìn anh.

“Có lẽ một lúc nào đó em nghĩ anh tốt hơn Vĩ Trạch, nhưng khi em thực sự ở bên anh rồi, em sẽ nhận ra Vĩ Trạch người thích hợp nhất với em, còn anh không bằng nó.”

“ ... ”

“Nên anh tình nguyện để em giữ mãi cảm giác này.”

“ ... ”

“Thứ tốt nhất chính là thứ mà ta không có được.”

Phải, những ảo tưởng đẹp đẽ chính bởi ta không thể thực hiện được, và cũng chỉ có giữ khoảng cách với nó nên nó mới mãi không bị hao mòn.

Từ Vĩ Kính cúi xuống, hôn lên mu bàn tay cô...

Lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ dịu dàng này của anh.

“Chúc hai em hạnh phúc.”

Thư Hoán bỗng dừng muốn khóc.

Thực ra cô cũng hiểu, cô xem Từ Vĩ Kính như một vị thần, quá sùng bái anh, còn anh dù sao cũng chỉ là một con người.

Khi anh bước xuống đài sen yêu đương với tư thế của người phàm, rồi tới khi sống chung, có lẽ đối với cả hai sẽ chỉ là một tổn thương. Thần tượng và anh hùng đều không thể đến gần được.

Cô cũng mong anh có thể gặp được một người ở bên anh với một tâm lí bình thường, cho anh niềm hạnh phúc nhẹ nhàng. Có thể cho anh sống cuộc sống của một “con người”, chứ không cần vất vả như một vị thần.

Hiểu ra rồi cô bỗng thấy phần chua xót. Thế nhưng cũng chỉ là hiểu.

“Em cũng chúc anh được hạnh phúc.”

Có một chuyện mà Thư Hoán không biết.

Năm ấy trong cuốn sổ bị Từ Vĩ Trạch vẽ bậy của cô, giữa các khe giấy, anh đã viết đầy tên cô...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gau-oi-giup-anh>